

*Acum
și întotdeauna*

**DANIELLE
STEEL**

Capitolul 1

Vremea era minunată. O zi însorită și senină, cu un cer albastru, presărat cu nori albi ce păreau desenați. O zi tipică de vară indiană.¹ Atât de caldă. Căldura făcea ca totul să decurgă mai încet și să pară mai senzual. Și era cu totul neobișnuit pentru San Francisco. Asta era partea cea mai frumoasă. Ian stătea la o masă mică din marmură roz, la locul său obișnuit, pe terasa restaurantului *Enrico* de pe Broadway. Traficul zumzăia în jurul lui, în timp ce perechi grăbite se îndreptau spre diverse locuri unde să ia prânzul. Căldura îți dădea o senzație delicioasă.

Ian își legăna sub masă un picior peste celălalt. Trei margarete se aflau într-o vază, iar pâinea era proaspătă și pufoasă. Degetele, un pic prea subțiri și prea fine, ale lui Ian luară o felie de pâine din coș. Două fete tinere îl priviră și chicotiră. Nu era doar un bărbat „drăguț”, era sexy, frumos, chipeș și elegant. Avea clasă. Înalt, subțire, blond, cu ochi albaștri și pomeți proeminenți, cu picioare lungi, cu mâini ce erau imediat remarcate, o față de la care nu-ți puteai lua privirea și... un corp pe care-l admirai. Ian Clarke era un bărbat frumos. Iar el știa asta, dar o lua ca pe ceva obișnuit. O știa pur și

---

1. Anotimp specific Americii de Nord, de la începutul toamnei, caracterizat prin vreme caldă și uscată.

simplu. Soția lui o știa și ea. Și ce-i cu asta? Și ea era frumoasă. Nu era ceva care să conteze cu adevărat pentru ei. Dar pentru alții conta. Celorlalți oameni le făcea plăcere să-i privească, în acel fel flămînd în care fixezi cu privirea oamenii care arată extraordinar de bine, vrînd parcă să știi ce vorbesc, unde se duc, pe cine cunosc, ce mîncîcă... de parcă ai putea fura cîte ceva din toate astea. Dar nu se putea. Trebuia să te naști așa. Sau să cheltuiești o groază de bani pentru a contraface un aspect exterior cu care nu fusesseși înzestrat de la natură. Ian n-avea nevoie să-l falsifice. El îl avea din naștere.

Femeia cu pălărie mare de pai și rochie roz observase și ea acest lucru. Îl privea fix, pe sub borul pălăriei. Îi privea mîinile ce rupeau felia de pîine, îi privea gura în timp ce bea. Îi văzu chiar și părul blond de pe brațe cînd el își suflecă mînele la soare. Era așezată la cîteva mese distanță de el, dar îl putea privi bine de undé stătea. Așa cum îl mai privise de alte cîteva ori înainte. Dar el n-o văzuse niciodată. De ce-ar fi văzut-o? Ea observă absolut tot, apoi încetă să-l mai studieze. Ian nici măcar n-avea habar de existența ei. Era ocupat cu restul priveliștii.

Viața era incredibil de frumoasă. Aflată în punctul ei culminant, era strălucitoare și ușoară. Lucrase toată dimineața la al treilea capitol al romanului său, iar acum personajele începuseră să prindă viață, exact ca oamenii care treceau pe Broadway... mergeau, rîdeau, își aveau viețile lor. Personajele lui era foarte reale pentru el. Le cunoștea ca pe niște ființe apropiate. Era tatăl lor, creatorul lor, prietenul lor. Iar ele erau prietenii lui. Era un sentiment atît de plăcut să începi un nou roman. Îi popula viața. Toate acele fețe noi. Le simțea parcă sub degetele lui în timp ce lovea tastele mașinii de scris. Chiar și acea senzație era extraordinar de plăcută.

Avea tot ce-și dorea, un oraș pe care-l iubea,

începuse în sfârșit un nou roman și avea o soție cu care râdea, glumea și cu care adora să facă dragoste. Trecuseră șapte ani și totul, legat de ea, era ca în prima zi: râsul ei, zîmbetul, expresia ochilor, felul în care stătea goală la el în birou, cocoțată în vechiul balansoar, bînd bere și citind ceea ce el scrisese. Totul era atît de perfect, iar viitorul se anunța și mai bun, acum cînd își începuse noul roman. Era o zi minunată. Iar Jessie se întorcea acasă. Fuseseră trei săptămîni foarte productive, dar el se simțea dintr-odată singur și cuprins de o stare de voluptate... Jessie.

Ian închise ochii și alungă zgomotul traficului din jurul lui... Jessie... cu picioarele ei frumoase, pline de grație, cu părul blond, mătăsos, și ochii verzi cu reflexe aurii... Jessie care mîncă unt de arahide și gem de caise la ora două dimineața, întrebîndu-l ce părere are despre hainele din colecția de primăvară a magazinului ei... „Vreau să spun, Ian, spune-mi sincer, îți place sau nu colecția de primăvară? Din punctul de vedere al unui bărbat... fii sincer...” De parcă ar fi contat cu adevărat, din punctul de vedere al unui bărbat. Ochii aceia mari și verzi, privindu-l cercetător și parcă întrebîndu-l dacă o iubea, dacă...

Sorbi din ginul cu tonic și continuă să se gîndească la Jessie, simțindu-se din nou îndatorat față de ea. Îl făcea să simtă ceva, ca o împunsătură, undeva în adîncul stomacului. Dar asta făcea parte din viața lui: îi datora într-adevăr enorm. El avusese mai multe slujbe, pîdese ca profesor, dar fusese foarte prost plătit, schimbase această slujbă pe alta într-o librărie, dar ei nu-i plăcuse, spunînd că nu e de nivelul lui. Așa că el renunțase la ea. Cochetase chiar o vreme cu jurnalista, după ce primul lui roman avusese succes. Apoi venise moștenirea ei care le rezolvase o mare parte din probleme. Din problemele lor, dar nu neapărat și ale lui.

– Știi, doamnă Clarke, îi spusese el, într-una din zile, te vei sătura să mai fii căsătorită cu un scriitor care

moare de foame. Îi privise intens fața în timp ce ea scuturase din cap și zîmbise în lumina soarelui dintr-o zi de vară, în urmă cu trei ani...

– Mie nu mi se pare că mori de foame, îi răspunsese ea bătîndu-l cu palma pe stomac și apoi sărutîndu-l ușor pe buze. Te iubesc, Ian.

– Trebuie să fii nebună. Dar și eu te iubesc. Fusese o vară dură pentru el. Nu cîștigase nimic timp de opt luni. Dar Jessie își avea, bineînțeles, banii ei. La naiba!

– De ce sînt nebună? Pentru că îți respect munca? Pentru că sînt de părere că ești un soț bun, chiar dacă nu mai lucrezi pe Madison Avenue? Și ce dacă, Ian? Cui îi pasă de Madison Avenue? Ție îți pasă? Îți lipsește atît de mult, sau vrei doar să te chinuiești din cauza asta tot restul vieții? Fusese o ușoară notă de amărăciune în vocea ei, amestecată cu furie. De ce nu te poți bucura de ceea ce ești? Îl mai întrebuse ea.

– Și ce sînt?

– Un scriitor. Și unul bun.

– Cine spune asta?

– Criticii „spun”, uite cine spune!

– Nimeni nu se oferă să-mi plătească drepturi de autor.

– La naiba cu drepturile de autor! Ea păruse atît de serioasă, încît lui îi venise să rîdă.

– M-am chinuit atît de mult să găsesc... dar nu sînt... oh, să-i ia naiba!

– Oh, mai taci din gură... ticălosule... uneori mă faci să fiu atît de furioasă. Un zîmbet slab îi apăruse pe față, iar el se aplecase și-o sărutase. Ea începuse să-și plimbe un deget pe partea interioară a coapsei lui, tot mai sus, privindu-l cu zîmbetul ei specific, iar el fusese cuprins imediat de excitare...

Încă își mai amintea, perfect.

– Femeie diabolică, îi spusese el. Te ador. Hai să mergem acasă. Plecaseră de pe plajă ținîndu-se de mînă, ca doi copii, zîmbindu-și unul altuia. Nici măcar nu

așteptaseră să ajungă acasă. După câteva mile, Ian zărise un golfuleț îngust, situat la mică distanță de drum, parcaseră acolo și făcuseră dragoste sub copaci, înconjurați de zgomotele naturii. Încă își mai amintea cum stătuseră întinși după aceea pe pământul moale, îmbrăcați doar în cămăși, cu picioarele goale, jucându-se cu pietricelele și firele de iarbă. Încă își mai amintea cum atunci se gândise că nu înțelege ce anume o făcea pe ea să stea împreună cu el... De ce? Și pe el împreună cu ea. După părerea lui, nimeni nu trebuia să pună asemenea întrebări. Dar uneori era tentat s-o facă. Uneori se temea că tot ceea ce-l lega pe el atât de mult de ea era încrederea pe care ea o avea în scrisul lui. Nu voia să creadă că asta era motivul, dar, cu siguranță, ora o parte din el.

Toate acele nopți de discuții, la cafea și vin de la el din birou. Ea era întotdeauna atât de al naibii de sigură. Când el avea nevoie ca ea să fie. Asta era partea cea mai bună.

– Știi că vei reuși, Ian. Asta e. Pur și simplu știi că vei reuși. Era atât de al naibii de sigură! De aceea reușise să-l facă să renunțe la serviciul de pe Madison Avenue, pentru că era atât de sigură. Sau fusese poate din cauză că dorise să-l facă dependent de ea? Uneori se gândea și la această posibilitate.

– Dar de unde, știi, la naiba? Cum e posibil să știi că voi reuși? E un vis, Jessie. O fantezie. Marele roman american. Știi câte nulități există care își închipuie că îi vor scrie?

– Cui îi pasă? Nu ești tu.

– Poate că sînt. Ea aruncase odată cu paharul cu vin înspre el când spusese asta și-l făcuse să rîdă. Sfirșiseră prin a face dragoste pe blana groasă și pufoasă, în timp ce el picurase vin de pe bărbia lui pe sînii ei și amîndoi izbucniseră în rîs.

Din această cauză el trebuia să scrie un roman bun. Trebuia, pentru ea, pentru el însuși. Trebuia s-o facă de

data asta. Șase ani de scris avuseseră drept rezultat un roman dezastruos și o carte frumoasă de fabule, pe care criticii o cotaseră drept o operă clasică. Se vînduseră mai puțin de șapte sute de exemplare. Din roman nu se vînduseră nici măcar atîtea. Dar acesta, noul lui roman, va fi altfel. Știa asta, Era „copilul” lui, produsul concepției minții lui, în concurență cu al ei, *Lady J.*

Lady J. era boutique-ul lui Jessie. Iar Jessie făcuse din el ceva cu totul deosebit. Avea un fler anume, o atingere magică, avea întotdeauna hainele potrivite unui anume moment. Jessie era genul de om care împrăștia o vrajă peste tot ce atînea. O lumîinare, o eșarfă, o bijuterie, o tentă de culoare, o umbră de zîmbet, o sclipire de căldură, o revărsare infinită de stil. Jessie se născuse cu asta. Goală și cu ochii închiși și tot avea stil.

La fel ca atunci cînd intra la ei în birou la ora prînzului, cu părul ei blond fluturîndu-i pe spate, cu o urmă de zîmbet în ochi, sărutîndu-l pe gît și... deodată un trandafir de culoarea somonului era aruncat peste hîrțile lui. Un trandafir perfect sau o leala de un galben strălucitor așezată într-o vază de cristal lîngă ceașca lui de cafea, cîteva felii de pepene galben... *The New York Times...* sau *Le Figaro*. Pur și simplu avea stil. Avea un dar de a transforma tot ce atînea în ceva mai mult, în ceva mai bun.

Gîndul la ea îl făcu pe Ian să zîmbească, în timp ce privea oamenii așezați la celelalte mese. Dacă Jessie s-ar fi aflat acolo ar fi fost îmbrăcată cu ceva ușor provocator. Acest gînd legat de Jessie îi îndreptă atenția spre femeia cu pălărie de pai, așezată la cîteva mese distanță. N-o văzuse pînă atunci. Și se gîndi că merita într-adevăr să fie văzută. Într-o după-amiază fierbinte de vară, după ce băuse două ginuri cu tonic. De-abia îi putea zări fața de sub pălărie.

Avea brațe subțiri și mîini frumoase, fără inele. O urmări sorbind cu paiul o băutură acidulată. Simți o excitație cunoscută, în timp ce se gîndea la soția lui și o

privea pe femeia cu pălărie. Ce păcat că Jessie nu era acasă! Era o zi perfectă pentru a merge pe plajă, pentru a înota și a transpira, pentru a te tăvăli în nisip, pentru a-ți freca mâinile de corpul celui alt, ungîndu-l cu loțiune de plajă. Felul în care femeia cu pălărie își arcuise gura în jurul paiului îl neliniștise. Îl făcuse s-o dorească pe Jessie, acum.

Mîncarea comandată de el sosi, dar alegerea se dovedi a fi fost proastă. Era prea grasă, prea fierbinte și prea multă. Ar fi trebuit să-și comande o salată. Gustă de cîteva ori, apoi se opri. Nu dorea nici măcar cafea. Era o zi prea plăcută pentru a te forța să faci lucruri pe care nu le doreai. Era mult mai ușor să te lași în voia soartei sau a minții. Asta, cel puțin, nu era atît de dăunător. Se simțea bine. Întotdeauna se simțea bine la *Enrico*. Aici se putea relaxa, putea privi necunoscuții, se putea întîlni cu scriitori pe care-i cunoștea și putea admira femeile.

Fără vreun motiv anume, îl lăsă pe chelner să-i aducă al treilea pahar cu băutură. Rareori bea altceva decît vin alb, dar ginul era rece și plăcut. Iar al treilea pahar nu-i va face nici un rău.

Mulțimea de la *Enrico* începu să se împrăștie. Chiar și zgomotul traficului se auzea mai slab din cauza muzicii și a vocilor oamenilor. Lui Ian îi amintea de ultima zi de școală. Barurile de noapte situate de ambele părți ale restaurantului erau liniștite, luminile lor de neon nu se aprindeau pînă la căderea serii. Era mult mai plăcut decît lumina de neon. Era ceva real, tînăr și plin de viață și părea că seamănă cu un joc. Fata cu pălărie nu-și descoperi fața cînd Ian plecă, dar continuă să-l privească, apoi ridică din umeri și făcu semn chelnerului pentru nota de plată. Putea să se întoarcă acolo sau poate... cine știe...

Ian se gîndea la ea în timp ce se îndrepta spre mașină, ușor amețit, dar nu într-atît încît să se vadă. Compunea în sinea lui versuri, o „Odă pentru o fru-

musețe nevăzută". Rîse în sinea lui cînd se urcă în mașina lui Jessie, dorindu-și să se fi strecurat mai degrabă în interiorul lui Jessie. Se simțea extrem de voluptuos.

Conducea mașina lui Jessie, un mic *Morgan* de culoare roșie. Și îi făcea o imensă plăcere. Fusese un cadou foarte frumos, se gîndi el, trăgînd șocul în afară. Un cadou foarte frumos. Pentru o femeie foarte frumoasă. I-o cumpărase din avansul primit pentru cartea de fabule. Dăduse tot cecul pentru mașină. Curată nebunie. Dar ei îi plăcuse enorm. Iar el o adora.

Se îndreptă înapoi pe Broadway și se opri la stop, apoi trecu din nou prin fața restaurantului *Enrico* în drum spre casă, cînd văzu cu coada ochiului drept o pată de culoare roz. Pălăria se învîrtea acum pe un deget, iar ea își ținea fața ridicată spre cer, legănîndu-și șoldurile lejer în timp ce pășea pe tocurile înalte ale sandalelor albe. Rochia roz i se mula pe șolduri, dar nu foarte tare, iar părul roșu și ondulat îi încadra fața. Îi stătea bine în roz și arăta al naibii de sexy. Avea forme rotunde și proaspete, părea atît de tînără... douăzeci și doi?... douăzeci și trei? Privind-o, Ian simți din nou acea dorință în adîncul lui. Părul ei de culoarea cuprului reflecta lumina soarelui. Voia să-l atingă. Să-i smulgă pălăria din mîină și să fugă, pentru a vedea dacă ea vine după el. Voia să se joace și n-avea cu cine.

Trecu încet cu mașina pe lîngă ea, iar ea își ridică privirea, fața i se îmbujoră și-și feri repede capul, de parcă nu s-ar fi așteptat să-l vadă, iar acum asta schimbasesc totul. Apoi întoarse capul și-l privi din nou, iar expresia de surpriză fu înlocuită de un zîmbet slab și o mișcare de-abia perceptibilă din umeri. Destinul, la urma urmei, azi era „ziua”. Se pregătise special pentru ea. Iar acum era bucuroasă. Părea nedornică să plece, să se îndepărteze de privirea lui aprinsă. El nu merse mai departe cu mașina. Stătu acolo, în timp ce ea îl privea de la colț. Nu era atît de tînără cum crezuse. Douăzeci și șase... douăzeci și șapte? Dar era încă

proaspătă. Suficient de proaspătă, după trei ginuri cu tonic și foarte puțină mîncare.

Ochii ei îi cercetară fața, îl fixară o clipă, cu grijă, apoi în timp ce el o privea. Ea începu să se apropie, arătîndu-și sîni plini ce contrastau puternic cu brațele subțiri, aproape infantile.

– Te cunosc de undeva? Rămase lîngă mașină, ținîndu-și pălăria în mînă, trecîndu-și un picior în fața celui alt. Această mișcare îi scoase și mai mult în relief forma șoldurilor, iar lan își simți dintr-odată pantalonii prea strîmți.

– Nu, nu cred.

– Te uitai insistent.

– Da... îmi pare rău. Eu... mi-a plăcut pălăria. Am observat-o în timp ce luam prînzul.

Fața ei se relaxă, iar el îi răspunse la zîmbet, deși simți puțină dezamăgire. Era mai bătrînă ca Jessie, poate chiar cu un an sau doi mai mare că el. Era genul care de la distanță părea cu totul deosebită, dar odată ce se apropia visul se destrăma. Iar rădăcinile părului roșu se zăreau acum ca fiind negre.

– Vrei să te duc undeva? De ce nu? își spuse el în gînd. Nu putea merge departe, probabil în aceeași direcție cu el, la vreun birou situat la o distanță de cîteva blocuri.

– Da, sigur, mulțumesc. E prea cald ca să merg pe jos. Îi zîmbi din nou și se chinui să deschidă ușa. Ian i-o deschise din interiorul mașinii, iar ea se așeză pe scaun, etalîndu-și decolteul adînc. Asta, cel puțin, era extrem de real.

– Unde să te duc?

Ea tăcu o clipă, apoi zîmbi.

– La *Market and Tenth*. Nu-ți e în drum?

– Nu, e bine. Nu mă grăbesc. Dar fu surprins de adresa ei. Era un loc ciudat pentru a lucra acolo, un loc prost pentru a locui acolo.

– Ți-ai luat zi liberă? Ea îl privea întrebătoare.

– Într-un fel. Lucrez la domiciliu. În mod normal, el nu era atât de expansiv, dar ea îl făcea să se simtă stînjinit, îl făcea să simtă nevoia de a vorbi. Parfumul răspîndit de femeie era greu, iar rochia i se ridicase mult pe coapse. Ian era flămînd. Dar îi era foame de Jessie. Iar Jessie se afla încă la zece ore depărtare.

– Ce lucrezi? Pentru o clipă, el ar fi vrut să spună că e un gigolo, întreținut de soția sa. Se contrazise apoi în gînd și se încruntă.

– Sînt scriitor. Răspunsul fu tăios.

– Nu-ți place?

– Îmi place la nebunie. Ce te-a făcut să mă întreb asta? De această dată era surprins.

– Felul în care ai început să te încrunți. Ești un tip drăguț cînd zîmbești.

– Mulțumesc.

– *De nada.*¹ De asemenea, ai și o mașină frumoasă. Ochii ei cuprinseseră dintr-o singură privire totul: cămașa bine croită *St. Tropez*, pantofii *Gucci*, purtați fără ciorapi. Nu știa că sînt *Gucci*, dar își dădea seama că sînt scumpi. Ce mașină e? Întrebă ea. Un MG?

– Nu. Un *Morgan*. Și e a soției mele... Cuvintele i se opriră însă în gît. Tu ce lucrezi?

– În momentul de față sînt chelneriță la *Condor*, dar am vrut să văd cum arată împrejurimile la lumina zilei. De aceea am venit să iau prînzul aici. E cu totul alt gen de lume. Iar în acest moment al zilei sînt cu toții mult mai treji decît noaptea.

Condor nu era cunoscut ca avînd o clientelă prea selectă. Era vestit pentru fetele „topless“, iar Ian presupuse cum servea ea clienții, pe jumătate goală. Ea ridică din umeri, apoi zîmbi slab. Părea din nou aproape drăguță, dar ochii ei aveau ceva trist în adîncul lor. Ceva

1. Pentru puțin (lb. spaniolă în text)

ca un regret, ca la un animal hăituit și distant. Îl privi ciudat o dată sau de două ori. Și din nou Ian constată că se simte stînjedit în prezența ei.

– Locuiești la *Market and Tenth*? Trebuia să spună ceva.

– Da, la hotel. Tu? Era o întrebare grea. Ce-ar fi putut răspunde el? Dar ea răspunde în locul lui. Lasă-mă să ghicesc. Pe Pacific Heights? Strălucirea din ochii ei dispăruse, iar întrebarea sunase amară și acuzatoare.

– Ce te face să crezi asta? Încercă să pară amuzat, dar nu reuși prea bine. O privi în timp ce se opri într-un ambuteiaj pe Montgomery Street. Ar fi putut fi secretara cuiva sau o fată ce interpreta un rol mic dintr-un film. Nu arăta a fi o femeie ieftină. Părea obosită și tristă.

– Iubitule, miroși a Pacific Heights.

– Nu te lăsa păcălită de mirosuri. Nici de „tot ce strălucește”... Rîseră amîndoi ușor, iar el se juca cu șocul în timp ce traficul se puse din nou în mișcare. Întoarse mașina și o luă pe Market.

– Căsătorit?

Ei aprobă din cap.

– Păcat. Bărbații buni întotdeauna sînt căsătoriți.

– E un inconvenient? Era o nebunie să spună așa ceva, dar era mai degrabă curios decît serios, iar ginul cu tonic își spunea cuvîntul.

– Uneori mă duc cu tipi căsătoriți, alteori nu. Depinde de tip. În cazul tău... cine știe? Îmi plac.

– Sînt flatat. Arăți bine, ca să mă exprim în genul tău. Cum te cheamă?

– Margaret, Maggie.

– E un nume frumos. Ea îi zîmbi din nou. Țasta e, Maggie? Era singurul hotel din zonă și nu arăta prea bine.

– Da, ăsta e. Casă, dulce casă. Frumos, nu-i așa? Încercă să-și ascundă jena, iar el se pomeni fiindu-i milă de ea. Hotelul arăta trist și deprimant.

– Vrei să urci pentru o băutură?

El știa din privirea ei că s-ar simți jignită dacă ar refuza-o. Și, la naiba, n-avea nici un chef să se ducă acasă și să lucreze. Mai avea încă nouă ore și jumătate de umplut pînă la sosirea avionului lui Jessie. Dar mai știa, de asemenea, ce-ar fi putut însemna dacă accepta invitația lui Maggie. Iar faptul că lăsa în mod conștient să se întîmple un astfel de lucru era foarte urît față de Jessie, mai ales în ziua cînd ea sosea acasă. Se abținuse timp de trei săptămîni. De ce nu mai putea rezista o singură după-amiază?

Dar fata asta părea atît de singură, atît de lipsită de dragoste, iar ginul cu tonic îi luase mințile. Știa că nu voia să se întoarcă acasă. Nimic în acea casă nu-i aparținea, nu cu adevărat, cu excepția a cinci sertare care conțineau dosare cu scrierile lui și a mașinii de scris *Olivetti* pe care Jessie i-o făcuse cadou. Era un gigolo. Era priințul consort al lui Jessie.

– Sigur, am timp pentru o băutură. Dacă însă o faci să fie cafea. Ce să fac cu mașina?

– Cred că o poți parca în fața ușii. E o zonă marcată cu alb, nu ți-o vor ridica de acolo.

Parcă mașina în fața hotelului, iar Maggie privi cu atenție spatele mașinii în timp ce el o trase lîngă bordură. Era ușor de reținut ce scria pe plăcuța cu numărul de înmatriculare. Un nume despre care ea crezu că era al lui. Jessie.

Capitolul 2

Jessica auzi trenul de aterizare desprinzându-se din burta avionului și zîmbi. Centura de siguranță era prinsă la locul ei, lumina de deasupra capului era stinsă și ea își simți inima bătîndu-i mai tare în timp ce avionul se roti deasupra pistei pentru ultima oară. Vedea clar luminile de dedesubt.

Își privi ceasul. Îl cunoștea atît de bine. Chiar acum îl căuta cu disperare un loc de parcare la garajul aeroportului, speriat că întîrziase și că ar putea s-o piardă la poarta de ieșire. După ce găsea un loc, alerga ca un disperat pînă la terminal și o aștepta acolo gîfîind și zîmbind, cu nervii încordați. Întotdeauna făcea așa. Făcea din venirea ei acasă ceva deosebit.

Se simțea de parcă fusese plecată pentru un an, dar adusese lucruri atît de frumoase! Colecția de primăvară va fi minunată. Pasteluri blînde, materiale fine din lînă croite în bie, pelerine în culori deschise, fuste din mătase, mîneci ample și cîteva minunate suede-uri.¹ Va fi o primăvară grozavă pentru boutique-ul ei. Mărfurile pe care le comandase nu vor începe să sosească decît peste trei, patru luni, dar Jessie se bucura deja gîndindu-se la ele. Le memorase pe toate. Colecția de primăvară era gata. Îi plăcea să plănuiască lucrurile

---

1. material foarte fin din piele de căprioară

dinainte. Îi plăcea să știe ce va urma. Îi plăcea să știe că își are viața ei și munca ei plănuită cu mult înainte. Unii oameni puteau găsi plictisitor un astfel de gen de viață, dar nu Jessie.

Ea și lan plănuiseră să facă o excursie în Carmel în luna octombrie. Ziua Recunoștinței urma să fie petrecută cu niște prieteni. De Crăciun vor merge poate să schieze la lacul Tahoe, apoi, după Anul Nou, vor trece repede în Mexic în căutare de puțin soare. Iar apoi colecția de primăvară va începe să sosească. Totul era perfect plănuit dinainte. Călătoriile ei, mesele ei, garderoba ei. Își putea permite să facă planuri pentru că avea o afacere care mergea bine, un soț pe care-l iubea și pe care putea conta întotdeauna și era înconjurată de oameni pe care se putea bizui. Foarte puține lucruri erau variabile în viața ei și îi plăcea în felul acesta. Se întreba dacă asta era motivul pentru care nu-și dorise niciodată un copil. Pentru că acesta ar fi fost o variabilă.

Roțile atinseră pista, iar ea închise ochii... Iar... tînjise atîta după el în ultimele săptămîni. Zilele fuseseră pline, iar nopțile ocupate, totuși îl sunase întotdeauna cînd ajunsese seara la hotel. Dar nu putuse să întindă mîna și să-l atingă sau să fie ținută de el în brațe. Nu putuse să rîdă și să-l privească în ochi, să-l gîdile pe tălpi, să stea lîngă el sub duș, lîngîndu-i stropii de apă de pe spatele plin de pistrui. Își întinse picioarele lungi în fața ei, așteptînd ca avionul să se oproască.

Era greu să fii răbdătoare. Voia ca avionul să se oprească. Voia să alerge afară și să-l vadă. Chiar acum. Nu existaseră niciodată alți bărbați pentru ea. Era greu de crezut, dar așa era. So gîndise o dată sau de două ori la asta, dar niciodată nu întîlnise pe altul care să-i merite atenția. Iar era în ochii ei mult mai bun decît toți ceilalți. Mai sexy și mai doțtopt, mai tandru și mai iubitor. Iar îi înțelegea atît de bine dorințele și îi satisfăcea atîtea nevoi. În cei șapte ani de cînd era căsătorită, pierduse contactul cu majoritatea prietenilor ei din New

York și nu le înlocuise cu altele în San Francisco. Nu avea nevoie de prietene, de confidente, de „cea mai bună prietenă”. Îl avea pe Ian. El era prietenul ei cel mai bun, iubitul ei, chiar și fratele ei, acum când Jake murise. Și ce dacă Ian avea din când în când câte o „aventură”? Nu se întâmpla des, iar el era discret. Pe ea n-o deranja. Bărbații făceau asta când simțeau nevoia, dacă soțiile lor erau plecate. El nu se folosea de asta, nu se lăuda sau nu o făcea să sufere. Ea doar presupunea că el făcuse așa ceva din când în când. Asta era tot, înțelegea. Atâta timp cât nu știa. Presupunea doar, ceea ce era ceva cu totul diferit de a ști.

Părinții ei avuseseră o astfel de căsnicie și trăiseră fericiți ani de zile. Privindu-i, Jessie înțelesese că existau lucruri despre care nu se vorbea, cu care nu îl făcea pe celălalt să sufere. O căsnicie bună se baza pe considerație, iar uneori pe capacitatea de a ști să-ți ții gura. Părinții ei erau morți acum. Nu fuseseră tineri când se născuse ea. Mama ei se apropia de patruzeci de ani, iar tatăl trecuse de patruzeci și cinci. Iar Jessie avusese patru ani când se născuse Jake. Dar, căsătorindu-se mai târziu, părinții ei se respectaseră mai mult decât o fac majoritatea cuplurilor. Jessie învățase foarte mult din asta.

Dar toți dispăruseră acum. Trecuseră deja trei ani. Părinții ei muriseră la câteva luni unul de altul. Jake murise cu un an înainte, în Vietnam, la douăzeci și cinci de ani. Toți se duseseră. Jessica era singura care rămăsese. Dar îl avea pe Ian. Slavă Domnului că îl avea pe Ian. Simțea fiori de-a lungul șirei spinării când se gîndea în felul acesta... ce s-ar face ea fără Ian? Ar muri... Așa cum tatăl ei murise când rămăsese fără mama ei... El era tot ce avea acum. El o ținea în brațe noaptea târziu când îi era frică. El o făcea să ridă când ceva o întrista foarte tare. Deci, ce importanță avea dacă existau aventuri trecătoare de care ea nu afla, atâta vreme cât el era mereu lângă ea când avea nevoie? Și întotdeauna era.

Auzi ușile deschizîndu-se ușor. Lumea începu să se

înghesuie spre coridoare. Zborul de cinci ore se terminase. Sosise timpul să meargă acasă. Jessie își netezi pantalonii cu o mână și o întinse pe cealaltă după haină. Era dintr-un suede de culoare portocalie, pe care o purta la niște pantaloni dintr-un suede bej, cu o bluză din mătase imprimată în nuanțe de caramel pe dedesubt. Ochiul ei verzi străluceau pe fața bronzată, iar părul blond îi cădea liber și bogat peste umeri. Lui Ian îi plăcea cum îi vine în portocaliu, iar ea își cumpăraseră haină de la New York. Zîmbi în sinea ei, gîndindu-se cît de mult îi va plăcea lui... aproape la fel de mult ca și blazerul *Pierre Cardin* pe care i-l cumpăraseră lui. Era amuzant să-l răsfețe pe Ian.

Trei oameni de afaceri și niște femei gălăgioase se înghesuiau înaintea ei, dar ea era suficient de înaltă pentru a putea vedea peste capetele lor. El era acolo, la poartă, iar ea îi făcu semn cu mîna. El îi zîmbi larg, făcîndu-i la rîndul lui cu mîna și apoi porni încet spre ea, croindu-și drum prin mulțime. Cînd ajunsese lîngă ea o luă în brațe.

– Era și timpul să vii acasă... și arătînd așa cum arăți vei fi norocoasă dacă nu te voi viola chiar aici. Părea atît de încîntat! Și apoi o sărută, era acasă.

– Dă-i drumul, violează-mă. Să văd dacă îndrăznești. Rămaseră acolo unde erau, sorbindu-și unul pe altul din ochi și spunîndu-și tot ce aveau de spus din priviri. Jessie nu-și putea abține un zîmbot de pe buze, nici mîinile de pe fața lui. E atît de bino să te simți! Iubea pielea lui moale și mirosul de lămîie doțornat de ea.

– Jessie, dacă ai ști ce dor mi a fost de tine... Ea dădu din cap, pentru că știa. Și ei îi fusese col puțin tot atît de dor de el.

– Cum e cartea?

– Frumoasă. Vorbeau despre banalitățile pe care le discută oamenii ce se cunosc unul pe altul foarte bine. Nu aveau nevoie de multe cuvinte. Cu adovărat frumoasă, adăugă el. Îi luă gînta mare din piele maron

de unde o lăsase ea pentru a-l săruta. Haide, doamnă sexy, să mergem acasă, spuse el. Ea își strecură brațul sub al lui și porniră împreună. Părul ei îi atinge umerii, iar ea părea o completare a ființei lui.

- Ți-am adus un cadou.

El zîmbi. Întotdeauna îi aducea.

- Văd că ți-ai cumpărat și ție unul. E o haină grozavă.

- Îți place? Mi-a fost teamă că e un pic prea țipătoare. Era un caramel arzător, cu margini purpurii.

- Pe tine arată bine. Totul pe tine arată bine.

- Dumnezeule, ce drăguț ești cu mine! Ce-ai făcut? Ai bușit mașina?

- E frumos ce spui? E frumos?

- Ai bușit-o? Dar ea rîdea și el începu la rîndul lui să rîdă.

- Nu, am schimbat-o pe o motocicletă *Honda*. M-am gîndit că-ți va plăcea mai mult.

- Ce bine te-ai gîndit! Dragul meu, sînt de-a dreptul emoționată. Acum, haide, spune-mi adevărul. Cît de rău arată mașina?

- Rău? Vreau să te informez că nu numai că se află într-o condiție excelentă, dar e și curată, stare în care nu se afla cînd ai plecat tu. Biata mașinuță era atît de murdară!

- Da, știu. Ea își dădu capul pe spate iar el zîmbi.

- Ești o rușine, doamnă Clarke, dar te iubesc. O sărută pe vîrfurile nasului, iar ea își petrecu brațele în jurul gîtului lui.

- Ghici?

- Cîte încercări am dreptul?

- Una.

- Mă iubești?

- Ai ghicit! Ea chicoti și-l sărută pe gît.

- Ce primesc ca premiu pentru că am ghicit?

- Pe mine.

- Grozav, accept.

- Ce bine-mi pare că sînt acasă! Ea oftă ușor și

rămase în cercul format de brațele lui, în timp ce așteptau să sosească bagajele. El putea vedea ușurarea din ochii ei. Nu-i plăcea să fie plecată, nu-i plăcea să călătorească cu avionul, îi era teamă să nu moară, îi era teamă ca el să nu moară într-un accident de mașină cât timp ea era plecată. De când părinții și fratele ei muriseră... avea foarte multe spaime. Nu pentru că ei ar fi murit de o moarte violentă. Mama ei fusese bătrână. Destul de bătrână. Avusese șazeci și opt de ani. Iar tatăl ei trecuse de șaptezeci de ani. Murise de durere, în mai puțin de un an. Dar Jessie nu fusese pregătită să îndure ambele pierderi într-un timp atât de scurt și era incredibil cât de mult o afectaseră. Nu-și revenise niciodată în întregime după moartea fratelui ei, dar după cea a părinților... La vremea aceea lan se întrebase dacă își va mai reveni vreodată. Se simțea atât de singură și de speriată. Părea că nu mai e ființa pe care o cunoștea. Devenise dintr-odată atât de dependentă de el, atât de diferită de Jessie de odinioară. Și părea că voia să fie sigură că și el o la fel de dependent de ea... Atunci începu să-l convingă să și lase sujba și să se dedice în întregime scrisului. Își putuse permite asta. Dar, într-un fel, el nu fusese sigur că va putea. Însă fusese bine pentru amândoi, în majoritatea timpului. Iar prin faptul că l'întreținea, Jessie se simțea mai sigură. El era într-adevăr tot ce avea ea acum.

Privi din nou spre el și zîmbi.

- Așteaptă doar pînă te duc acasă, doamnă Clarke.
- Viciosule.
- Da. Și îți place la nebunie.
- Da, îmi place.

Oamenii îi priveau, dar ei nu observau asta. Le ofereau oamenilor ceva frumos la care să privească, ceva care îi plăcea să zîmbească, să se simtă bine, să-și dorească. Ceva ce le plăcea și lor la fel de mult. Erau amândoi frumoși și aveau tot ce-și doreau. Iar asta stîrnea de obicei un amestec de emoții celor care îi

priveau.

Merseră la garaj să-și ia mașina, iar Jessie zîmbi mîndră cînd o văzu.

– Dumnezeule, ce bine arată! Ce i-ai făcut?

– Am spălat-o. Ar trebui să încerci și tu din cînd în cînd. Ți-ar plăcea efectul.

– Oh, taci din gură. Îl lovi în glumă, iar el se feri, prinzîndu-i brațul în timp ce ea rîdea.

– Înainte de a mă înfrînge, amazoană, urcă în mașină. O pocni peste fund și descuie ușa.

– Nu-mi spune amazoană, ticălosule! Fustangiule!

– Fustangiu? Mi-ai spus fustangiu? El părea șocat și se întoarse din nou lîngă ea. Doamnă, cum îndrăznești să-mi spui în felul ăsta? O răsuci și o trînti pe scaunul mașinii. Așa, și dă-mi voie să-ți spun ceva, lîngă o tipă ca tine, nici nu-i de mirare!

– Ian, ești un rahat! Dar el știa că pe ea n-o deranjau astfel de glume. În afară de asta, cred că am început să mă micșorez.

– Oh? Chiar așa? Cu cîtiva centimetri, nu-i așa? El chicoti, în timp ce termină de așezat bagajele în port-bagaj. Mașina era decapotată, așa că ea îl privea zîmbind.

– Du-te dracului! Știi foarte bine ce înălțime am, dar m-am măsurat ieri și am văzut că aveam cu doi centimetri mai puțin.

– Probabil că stăteai jos.

El se urcă lîngă ea, se întoarse și o privi în ochi.

– Bună, doamnă Clarke. Bine-ai venit acasă!

– Bună, dragostea mea. E atît de bine să fiu din nou acasă. Schimbară un zîmbet lung, iar el porni mașina. Ea își scoase haina cea nouă și-și suflecă mînele bluzei. A fost cald astăzi aici? E încă destul de cald.

– A fost foarte cald și frumos și însorit. Iar dacă și mîine e la fel poți suna la boutique să le spui că ești înzăpezită la Chicago. Vom merge la plajă.

– Înzăpezită, în septembrie? Ești nebun. Și, dragul meu, nu pot. Dar îi plăcea ideea, iar el știa acest lucru.

- Oh, ba da, poți. Te voi răpi dacă va fi nevoie.
- Poate m-aș putea duce mai târziu.
- Acum ai înțeles ideea. Îi zîmbi victorios și trase șocul.
- A fost chiar atît de frumos azi?
- A fost. Și ar fi fost și mai frumos dacă tu ai fi fost acasă. M-am pilit la prînz la *Enrico* și n-am știut cum să-mi petrec restul zilei.
- Sînt sigură că ai găsit ceva. Dar nu era nici urmă de maliție în tonul vocii ei, nici o expresie suspicioasă pe față.
- Nu. Nu cine știe ce.

Capitolul 3

– Jessie, ești fără îndoială cea mai frumoasă femeie pe care o cunosc.

– Complimentul e în întregime reciproc. Ea stătea întinsă pe burtă, zîmbindu-i. Aerul era plin de parfumul corpurilor lor. Aveau amîndoi părul ciufulit. Nu se treziseră de mult timp. Doar de atît cît le fusese necesar pentru a face dragoste.

– Nu poate fi în întregime reciproc, prostuțo. Eu nu sînt o femeie frumoasă.

– Nu, dar ești un bărbat nemaipomenit.

– Iar tu ești o femeie adorabilă. Meriți să trăiești cu un scriitor. Ea zîmbi din nou, iar el își plimbă un deget de-a lungul spatelui ei.

– Vei da din nou de necaz, dragul meu, dacă faci asta. Ea trase un fum din țigara pe care o fumau amîndoi și expiră pe deasupra capului lui, înainte de a-l săruta.

– La ce oră mergem la plajă, Jessie, dragostea mea?

– Cine a spus că mergem la plajă? Dumnezeuule, dragul meu, trebuie să mă duc la magazin. Am lipsit trei săptămîni.

– Deci, ce mai contează o zi? Ai spus că mergi azi cu mine la plajă. O privi dezamăgit, ca un copil.

– N-am spus.

– Ba ai spus. Sau aproape ai spus. Ți-am zis că te voi răpi și a părut să-ți placă ideea. Ea rîse și-și băgă mîna în părul lui. Era imposibil. Un copil mare. Dar unul atît de frumos. Nu-i putea rezista niciodată.

– Știi ceva?

– Ce? El păru mulțumit și privi spre fața ei. Arăta frumoasă dimineața.

– Ești o pacoste, asta ești. Trebuie să muncesc. Cum să merg la plajă?

– Simplu. Le suni pe fete, le spui că nu poți veni pînă mîine și apoi plecăm amîndoi. E foarte simplu. Cum ai putea pierde o astfel de zi, pentru numele lui Dumnezeu?

– Muncind pentru a-mi cîștiga existența.

Erau genul de comentarii care lui nu-i plăceau. Din ele reieșea că el nu își cîștiga singur existența.

– Ce-ai zice dacă mă duc de dimineață și stau mai puțin?

– Mda. Știu eu că nu vei mai pleca, odată ajunsă la boutique. Jessica, ești o spărgătoare de gașcă. Asta ești. O spărgătoare de gașcă. De prima clasă. Dar ea pornise deja, goală, spre bucătărie, pentru a pregăti cafeaua și-i răspunse peste umăr.

– Îți promit să plec de la magazin la ora unu. Ce zici?

– E mai bine decît nimic. Dumnezeuule, îți iubesc fundul! Și ai mai slăbit. Ea îi zîmbi și-i trimise un sărut.

– La ora unu, îți promit. Putem lua prînzul aici.

– Asta înseamnă ceea ce cred eu că înseamnă? El zîmbi și ea aprobă din cap. Atunci vin să te iau la douăsprezece și jumătate.

– Ne-am înțeles.

Lady J se afla la parterul unei case în stil victorian de pe Union Street. Casa era vopsită în galben, cu margini albe, iar pe o plăcuță mica de bronz, aflată pe ușă, era scris numele magazinului: LADY J. Jossio avea o vitrină mare, pe care o schimba de două ori pe lună. Era

simplic și eficient, iar acum, în timp ce intră cu *Morgan*-ul pe alee privi pentru a vedea ce făcuseră cu vitrina cât timp ea fusese plecată. În vitrină se afla o fustă maron din tweed, cu cămașă de culoarea părului de cămilă, cu coliere de chihlimbar, o pălărie tricotată și o scurtă din blană de vulpe, aruncată peste un scaun din catifea verde. Vitrina arăta foarte bine, exact așa cum trebuie pentru toamnă... deși nu pentru vara indiană. Dar asta nu conta. Nimeni nu-și cumpăra haine pentru vara indiană. Oamenii își cumpărau haine de toamnă.

Lucrurile comandate la New York îi reapărură în minte în timp ce-și luă servieta și urcă cele câteva scări de la intrare. Era deschis. Fetele știuseră că va veni mai devreme.

– Ei, uite cine a venit! Zina! S-a întors Jessie! O fată micuță, cu trăsături frumoase, orientale, pocni din palme și sări în picioare, alergând încântată spre Jessie. Arăți nemaipomenit! Cele două formau o pereche ciudată. Jessie era blondă, înaltă și contrasta cu frumusețea delicată și plină de grație a japonezei. Părul ei era de un negru strălucitor și cădea în unghi drept de la ceafă spre vârful bărbiei.

– Kat! Ți-ai tăiat părul! Jessie rămase surprinsă. Cu o lună în urmă părul fetei cădea lung pînă la mijloc, atunci cînd nu-l purta strîns într-un coc în vârful capului. O chema Katsuko, ceea ce însemna pace.

– M-am săturat să mi-l tot strîng. Cum îți place? Făcu o piruetă într-un picior și părul îi flutură în jurul capului. Era îmbrăcată în negru, așa cum se îmbrăca cel mai des, ceea ce-i accentua eleganța și grația. Din cauza acestei grații de pisică, Jessie îi dăduse porecla cu care l se adresase:¹

– Îmi place! E foarte modern! Își zîmbiră una altea,

---

1. pisică (lb. engleză)

dar fură cuînd întrerupte de un strigăt de bucurie.

– Aleluia! Te-ai întors acasă! Era Zina. Cu părul ei roșu, cu ochi căprui, senzuală și tipic sudistă. Avea sînii mari, în timp ce celelalte două îi aveau mici, iar gura ei spunea clar că-i place să rîdă și că îi plac bărbații. Părul ei cîrlionțat îi încadra fața și avea niște picioare nemai-pomenit de sexy. Bărbații se topeau cînd o vedeau mergînd, iar ei îi plăcea la nebunie să-i tachineze. Ai văzut ce și-a făcut Kat la păr? întrebă ea. Pronunțase cuvîntul „păr“ de parcă japoneza și-l răsese complet. Eu așa fi plîns un an întreg, adăugă ea. Zîmbi, în timp ce gura ei pronunța fiecare cuvînt ca pe o mîngîiere. Cum a fost la New York? întrebă ea.

– Frumos, minunat, nemaipomenit, urît și cald. Așteptați să vedeți ce-am cumpărat!

– Ce culori? Pentru o persoană care se îmbracă cel mai adesea în alb și negru, Kat avea un fler teribil pentru culorile aprinse. Știa pe care să le cumpere, cum să le combine, cum să creeze contrastele, cum să le amestece. Se pricepea la tot, numai nu le îmbrăca.

– Toate sînt pastelate și sînt atît de frumoase că-ți vine să mori! Jessie păși satisfăcută peste mocheta groasă, de culoare bej, de la *Lady J*. Era atît de bine să fie din nou în domeniul ei. Cine a aranjat vitrina? Arată grozav!

– Zina. Lui Kat întotdeauna îi plăcea să-și laude prietenă. Nu-i așa că arată nemaipomenit cu scaunul acela verde care crează contrastul?

– E fantastic. Și văd că nimic nu s-a schimbat pe-aici. Voi două sînteți la fel de unite ca două siameze. S-au făcut ceva bani cît am fost plecată? Se așeză în scaunul ei preferat din piele bej, un scaun adînc care îi permitea să-și întindă picioarele în față. Era genul de scaun pe care stau de obicei bărbații în timp ce așteaptă.

– Am făcut mulți bani. Cel puțin, în primele două săptămîni. Săptămîna asta a fost mai slabă. Vremea a

fost atît de frumoasă. Kat îi dădu repede raportul și ultima frază îi aminti lui Jessie că avea doar patru ore de lucru, înainte ca Ian să vină s-o ia la plajă.

Zina îi întinse o cană cu cafea neagră, în timp ce Jessie privi în jur. Văzu colecția de toamnă cumpărată de ea, în mare parte din Europa, în urmă cu cinci luni și care, pe fondul decorului bej și maron al magazinului, arăta foarte bine. Doi dintre pereți erau acoperiți cu oglinzi și în fiecare colț se aflau numeroase plante. Alte plante atîrnau din plafon, luminate de becuri ascunse cu subtilitate.

– Cum merge colecția aceea daneză? Colecția daneză era în mare parte formată din haine roșii, fuste, tricouri, trei feluri de blazere și o minunată pelerină de un roșu închis, de cireașă coaptă, care făcea o femeie să se simtă la fel de exotică și de sexy cum s-ar fi simțit într-o haină de blană. Era o haină grozavă! Jessie își comandase una și pentru ea.

– Marfa daneză merge bine, spuse Zina cu accentul ei specific de New Orleans. Ce face Ian? Nu l-am mai văzut de cîteva săptămîni. Trecuse o singură dată pentru a încasa un cec, în ziua ce urmasse plecării lui Jessie.

– Lucrează la o nouă carte. Zina zîmbi și aprobă din cap. Îl plăcea. Kat nu era așa sigură dacă-l place. Ea se ocupa de contabilitate, așa că știa cît de mult cheltuiește el din profiturile Jessicai! Dar Zina lucra de mult mai mult timp în magazin și ajunsese să-l cunoască și să-l aprecieze. Kat era mai nouă și încă mai purta amprenta durității specifice pentru New York. Cînd nu mai suportase presiunea de acolo se hotărîse să se mute la San Francisco. Își găsise slujba de la *Lady J*, la o săptămînă după ce sosise în oraș și se considera tot atît de norocoasă că lucra acolo, după cum se simțea și Jessie că o avea în magazin. Era foarte pricepută în acest domeniu.

Cele trei femei petrecură o jumătate de oră sporovăind la cafea, în timp ce Katsuko îi arăta lui Jessie

niște articole tăiate din ziare în care era vorba despre boutique. Aveau doi noi clienți, care practic goliseră magazinul. Vorbiră despre planurile pe care le avea Jessie pentru toamnă. Voia să organizeze o paradă de modă înainte de a pleca la Carmel, în luna octombrie. Kat putea să înceapă să se gîndească la cîteva idei pentru asta.

Magazinul prinsese viață odată cu întoarcerea ei, iar împreună formau un trio puternic. Toate trei aveau ceva de oferit. Asta se vedea din faptul că boutique-ul nu avusese de suferit cît timp ea lipsise. Nu-și putea permite așa ceva și amîndouă fetele știau asta și-și iubeau munca. Ea le plătea bine, își puteau cumpăra haine frumoase cu prețuri reduse, iar Jessie era o femeie foarte rezonabilă ca șefă, ceea ce era un lucru rar. Kat lucrase la trei patroane în New York și toate trei fuseseră niște ticăloase, iar Zina scăpase de mai mulți bărbați care îi ceruseră să bată la mașină, să ofere cafele și să se culce cu ei, nu neapărat în această ordine. Jessica le cerea să muncească din greu, ore întregi, dar și ea muncea în rînd cu ele, uneori chiar mai mult. Făcuse din *Lady J* un succes și le cerea să mențină magazinul la acest standard. Nu era o sarcină dificilă. Ea aducea un suflu nou în fiecare anotimp, iar clienților le plăcea acest lucru. *Lady J* era solid ca o stîncă. Exact așa cum era Jessica și totul din jurul ei.

– Iar acum, fetelor, cred c-aș face bine să nu uit pe corespondență. Cît de multă e?

– Nu foarte multă. Zina a răspuns la cele mai grele. Sînt cîteva scrisori de la femeile acelea din Texas care au fost aici în luna martie și care vor să știe dacă puloverele galbene cu guler înalt mai sînt încă la modă... chestii de genul ăsta. A răspuns Zina la toate.

– Zina, te iubesc.

– La dispoziția dumneavoastră. Făcu o plecăciune adîncă, iar sutienul de un verde aprins ieși la iveală sub greutatea sînurilor ei. Dar celelalte două încetaseră s-o

mai necăjească în legătură cu acest subiect. Fiecare era mulțumită de cum arăta și toate trei aveau destule motive pentru a fi.

Jessie merse în biroul ei mic din spate și privi în jur, mulțumită. Plantele ei crescuseră, corespondența era sortată ordonat pe categorii, notele de plată fuseseră achitate. Văzu dintr-o privire că totul era în ordine. Acum, tot ce avea de făcut era să se uite prin corespondență. Tocmai era pe cale să se apuce de citit, când Zina apărură în ușă, puțin derutată.

– A venit un bărbat care vrea să te vadă, Jessie. Spune că e urgent. Părea aproape îngrijorată. Nu era unul din clienții lor obișnuți și nu venise pentru a cumpăra ceva.

– Să mă vadă? Pentru ce?

– N-a spus. Dar m-a rugat să-ți dau cartea lui de vizită. Zina îi întinse un carton dreptunghiular de culoare albă și Jessie o privi drept în ochi.

– S-a întâmplat ceva? Zina ridică din umeri, iar Jessie citi numele de pe cartea de vizită: „William Houghton, Inspector de poliție. Poliția din San Francisco“. Nu înțelese ce legătură avea cu ea și o privi pe Zina, căutând o explicație. S-a întâmplat ceva cât timp am fost plecată? întrebă ea. Am fost jefuiți? Poate că ele nu-i spusese de la început pentru a nu o speria.

– Nu, Jessie, sincer, nu s-a întâmplat nimic. N-am nici cea mai mică idee despre ce este vorba. Accentul ei părea copilăresc când Zina era îngrijorată de ceva.

– Nici eu. Poftește-l aici. Ar fi mai bine să vorbesc cu el.

William Houghton își făcu apariția, urmînd-o pe Zina cu interes. Pantalonii ei albi, care îi veneau perfect peste șoldurile înguste, creau un contrast puternic cu pieptul mare. Ofițerul o privea cu ochi flămînzi.

– Inspectorul Houghton? Jessie se ridică în picioare și Houghton păru impresionat. Cele trei femei formau un grup interesant. Katsuko nu scăpase nici ea privirii

lui cercetătoare. Sînt Jessica Clarke, spuse ea.

– Aș vrea să discutăm cîteva clipe singuri, dacă nu vă deranjează.

– Foarte bine. Pot să vă ofer o cafea? Ușa se închise în spatele Zinei, iar el clătină din cap, în timp ce Jessie îi arătă un scaun de lîngă birou unde să se așeze. Îl privi țintă. Cu ce vă pot ajuta, inspectore? Domnișoara Nelson a spus că-i ceva urgent.

– Da, este, mașina de afară, acea *Morgan*, e a dumneavoastră? Jessie aprobă din cap, simțindu-se ciudat sub privirea lui pătrunzătoare. Se întrebă dacă lan uitase din nou să plătească taxa pentru parcare. Mai fusese nevoită o dată să-l scoată afară din închisoare, plătind o cauțiune de două sute de dolari. În San Francisco nu era de glumă. Sau plăteai taxa de parcare sau te închideau.

– Da, e mașina mea. Numele meu e trecut pe plăcuța de înmatriculare. Zîmbi amabil și speră că mîna nu-i tremură cînd își aprinse o nouă țigară. Era absurd, nu făcuse nimic rău, dar ceva la acest bărbat, ceva în cuvîntul „poliție” te făcea automat să te simți vinovat, chiar dacă nu erai. Producea panică, teroare.

– Ați condus-o dumneavoastră ieri?

– Nu, eu am fost plecată la New York pentru niște afaceri. M-am întors ieri seară. Spuse acest lucru de parcă era nevoită să se dezvinovățească, să dovedească că lipsise din oraș cu un motiv întemeiat. Dacă lan ar fi aici! El se descurca mult mai ușor decît ea îi asemenea situații.

– Cine altcineva mai conduce mașina dumneavoastră? N-o întrebuse „mai conduce altcineva?” ci „cine altcineva?”

– Soțul meu. Simți un junghi în stomac cînd pomeni de lan.

– A condus-o ieri? Inspectorul Houghton își aprinse o țigară și continuă s-o privească, de parcă voia s-o evalueze.

– Nu știu sigur. Are propria lui mașină, dar o conducea pe a mea când m-a luat de la aeroport. Îl pot suna și întreba. Houghton dădu din cap, iar Jessica așteptă.

– Cine altcineva ma conduce mașina? Vreun frate? Vreun prieten? Vreun iubit? Ochii lui îi întâlneau pe ai ei când pronunță ultimul cuvânt, iar ea se simți cuprinsă de furie.

– Sînt o femeie căsătorită, inspectore. Nimeni altcineva nu mai conduce mașina. Doar soțul meu și cu mine. Reușise să-l pună la punct, dar ceva pe fața lui Houghton îi spunea că nu obținuse o victorie.

– Mașina e înregistrată pe numele firmei? Plăcuțele dumneavoastră de înmatriculare sînt înregistrate pe adresa magazinului. „Magazin! Boutique, dobitocule, nu magazin!” se gîndi ea. Presupun că sînteți proprietara acestui loc? mai întrebă el.

– Așa e, inspectore. Despre ce este vorba? Expira lung și privi fumul, simțindu-și mîna tremurîndu-i puțin. Se întîmplase ceva.

– Aș vrea să vorbesc cu soțul dumneavoastră. Îmi puteți da adresa de unde lucrează, vă rog? Scoase un pix și așteptă să noteze pe dosul unei cărți de vizită.

– E vorba de plata parcării? Îl cunosc pe soțul meu... și e cam uituc. Zîmbi pentru a-l îmbuna pe Houghton, dar nu reuși.

– Nu, nu e vorba de plata parcării. Îmi dați adresa unde lucrează soțul dumneavoastră? Ochii lui erau ca gheața.

– Lucrează acasă. E doar la o distanță de șase blocuri de aici. Pe Vallejo. Vru să se ofere să-l însoțească, dar nu îndrăzni. Notă adresa pe una din cărțile ei de vizită și i-o întinse.

– Mulțumesc. Vom ține legătură.

Dar despre ce naiba? se întrebă ea. Voia să știe. Dar el se ridică și se îndreptă spre ușă.

– Inspectore, aş aprecia foarte mult dacă mi-aţi spune despre ce este vorba. Eu... El o privi din nou ciudat, cu acea privire cercetătoare care părea că pune mereu întrebări, dar nu răspunde niciodată la ele.

– Doamnă Clarke, nu sînt nici eu pe deplin sigur. Cînd voi fi, vă voi spune.

– Mulţumesc. „Mulţumesc?” Pentru ce? Rahat.

Dar el deja plecase şi, în timp ce ea merse în camera principală a boutique-ului, îl văzu urcîndu-se într-o maşină verde-olive şi plecînd. Un alt bărbat se afla la volan. Mergeau cîte doi. Antena din spatele maşinii se legăna din timp ce ei se îndreptară spre Vallejo.

– Despre ce-a fost vorba? Faţa lui Katsuko era serioasă, iar Zina părea tulburată.

– Aş vrea şi eu al naibii de mult să ştiu. M-a întreat doar cine conduce maşina şi apoi a spus că vrea să stea de vorbă cu Ian. La naiba, pun pariu că iar a uitat să plătească parcare. Dar nu părea aşa şi Houghton spusese că nu era vorba despre asta... sau era? Dumnezeu! Ce mod plăcut de a i se ura bun venit acasă!

Se întoarse din nou la ea în birou şi formă numărul de telefon de-acasă. Era ocupat, apoi Trish Barclay intră în magazin şi Jessie fu ocupată cu diverse prostii, cum ar fi de exemplu jacheta de blană din vitrină, pe care Trish o cumpără. Era una din clienţele ei cele mai bune, iar Jessie trebui să salveze aparatele, cel puţin pentru un timp. Abia douăzeci şi cinci de minute mai tîrziu putu să-l sune din nou pe Ian. De data aceasta nu-i răspunse nimeni.

Era ridicol! Trebuia să fie acasă. Fusese acasă cînd ea plecase la magazin. Şi lina fusese ocupată cînd sunase înainte... Poliţia era în drum spre casa lor. Dumnezeu! Poate era ceva cu adevărat serios! Poate că făcuse un accident cu maşina şi nu-i spusese. Poate că cineva fusese rănit. Dar el i-ar fi spus ceva. Ian nu i-ar fi putut ascunde aşa ceva, dacă s-ar fi întîmplat.

Telefonul sună la nesfârșit, dar nimeni nu-i răspunde. Poate că era în drum spre ea. Era puțin trecut de ora unsprezece.

Dar Nick Morris avu nevoie de ceva „fabulos” pentru ziua soției sale. Uitase de ea și trebuia să cumpere pînă la prînz ceva de cel puțin patru sute de dolari. Era o ticăloasă nenorocită și nu merita nimic, dar Jessie îi dădu o mîină de ajutor. Îl plăcea pe Nick, iar înainte ca el să plece din magazin încărcat de cutii învelite în hîrtie strălucitoare maron și galbenă, Barbara Fuller intră înăuntru, apoi Holly Jenkins și Joan Wilcox și... se făcu ora prînzului. Dar tot nu primi nici o veste de la Ian. Sună din nou acasă și începu să intre în panică. Nimeni nu-i răspunde. Poate că de data asta era într-adevăr pe drum, venind spre ea. Spusese că va veni s-o ia la douăsprezece și jumătate.

La ora unu el încă nu apăruse, iar ea era aproape gata să izbucnească în lacrimi. Fusese o dimineață oribilă. Oameni, tensiune, vînzări, probleme. Bun venit acasă. Și Ian nu era de găsit. Iar ticălosul ăla de Houghton o enervase cu întrebările lui misterioase în legătură cu mașina. Își căută un refugiu la ea în birou, în timp ce Zina plecă la masa de prînz. Avea nevoie să fie singură. Să se gîndească. Să-și redobîndească liniștea. Dar trebuia să afle. Era ușor de aflat, la urma urmei. La naiba, tot ce avea de făcut era să sune și să întrebe dacă aveau reținut pe cineva cu numele de Ian Powers Clarke. Va răsuffla măcar ușurată cînd ei îi vor spune că nu. Sau își va lua carnetul de cecuri și va alerga pînă acolo să-l scoată din închisoare pentru neplata taxei de parcare. Nu era mare lucru. Dar îi trebui să bea încă o gură de cafea, să fumeze încă o țigară, înainte de a putea forma numărul de telefon.

Obțiru numărul de la informații. Curtea de Justiție. Închisoarea municipală. Era ridicol. Se simțea ca o caraghioasă gîndindu-se la ce-ar spune Ian dacă ar intra acum și ar vedea-o sunînd la pușcărie. Ar rîde de ea cel

puțin o săptămână.

O voce aspră îi răspunse la celălalt capăt al firului.

– Închisoarea municipală. Palmer la telefon. Dumnezeu! Și acum, ce avea de făcut? Foarte bine, ai sunat, acum întreabă, prostuțo!

– Eu... vreau să vă întreb dacă aveți pe cineva cu numele... un domn cu numele Ian Clarke, Ian Powers Clarke, dacă este reținut la dumneavoastră. Pentru neplata taxei de parcare.

– Cum se scrie? Sergentul de la informații nu părea amuzat. Neplata taxei de parcare era ceva grav.

– Clarke. Cu un „E” la sfârșit. Ian. I-A-N C-L-A-R-K-E. Trase iar din țigară în timp ce aștepta, iar Katsuko băgă capul pe ușă, întrebînd-o ce face la prînz. Jessie scutură cu putere din cap și-i făcu semn să închidă ușa. Nervii ei erau încordați de cîteva ore, de la sosirea inspectorului Houghton.

Vocea de la telefon reveni după o pauză care i se păru interminabilă.

– Clarke, da, e la noi.

Jessie oftă ușurată. Era destul de neplăcut, dar nu era sfîrșitul lumii. Cel puțin acum știa și-l putea scoate de-acolo într-o oră. Se întrebă cîte bilete de parcare uitase să plătească de această dată. Merita să- i facă scandal de data asta. O speriasse al naibii de tare. Și, probabil, asta dorise și Houghton. Nerecunoscînd că era învinuit pentru neplata taxei de parcare. Ticălosul!

– L-am înregistrat acum o oră. Acum îl interoghează.

– Pentru neplata parcării? Ce ridicol! Era prea de tot. Iar Jessica îndurase prea multe în această dimineață.

– Nu, doamnă. Nu pentru neplata parcării. Pentru

trei acuzații de viol și o tentativă de atac la persoană. Jessie simți de parcă tavanul se prăbușise peste capul ei și rămase fără suflare.

– Ce?

– Trei reclamații de viol și o tentativă de atac la persoană.

– Dumnezeu! Pot să vorbesc cu el? Mîinile îi tremurau atît de tare, încît îi fură necesare amîndouă pentru a ține receptorul și simți că i se face rău.

– Nu. Poate vorbi cu avocatul lui și-l puteți vedea mîine. Între ora unsprezece și două. N-a fost încă fixată cauțiunea. Se fixează abia joi. Sergentul închise telefonul și ea rămase ținînd în mînă receptorul, privind absentă, în timp ce lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Katsuko deschise ușa și-i întinse un sandviș. Îi trebuiă cîteva clipe să perceapă imaginea din fața ochilor.

– Dumnezeule! Ce s-a întîmplat? Se opri și privi uimită spre Jessica. Jessica nu-și pierdea niciodată cumpătul, nu plîngea niciodată, nu... Sau cel puțin, ele n-o văzuseră niciodată într-o astfel de stare, atunci cînd era la magazin.

– Nu știu ce s-a întîmplat. Dar este cea mai ridicolă, mai absurdă și mai oribilă greșeală! Țipă cînd rosti aceste cuvinte, apoi apucă sandvișul adus de Kat și-l aruncă în cameră. Trei acuzații de viol! Și una de atac la persoană! Ce dracu' se întîmplă?

Capitolul 4

– Jessie? Unde te duci?

Trecu în goană pe lângă Zina, care tocmai se întorsese de la masa de prînz.

– Încerc doar să mă conving că nu m-am întors de la New York. Mă duc acasă. Dar nu mă suna. Smuci ușa mașinii și se urcă înăuntru.

– Ți-e rău? Zina strigă de pe scări, dar Jessica clătină din cap, trase șocul, răsuci cheia în contact și dădu înapoi.

Cînd ajunse acasă, Jessie apucă telefonul cu o mîină și agenda de telefoane cu cealaltă. O ceașcă pe jumătate plină cu cafea se afla pe masa din bucătărie. Ian se afla la mijlocul micului dejun cînd ei îl luaseră de-acasă. Jessie se întrebă dacă vecinii văzuseră.

Un teanc de pagini din noua carte se afla lângă cafea. Nimic altceva. Nici un bilet, nici un mesaj pentru ea. Probabil că fusese șocat. Și, fără îndoială, era o acuzație neadevărată. Identificaseră greșit persoana. În cîteva ore coșmarul va lua sfîrșit, iar el se va întoarce acasă. Ea se va liniști. Acum, aveau nevoie de un avocat. Nu-și putea permite să intre în panică.

Găsi în agendă numele pe care-l căuta. Sună și el îi răspunse imediat. Era un bărbat pe care ea și Ian îl respectau, un avocat cu o reputație bună, asociatul principal al firmei la care lucra. Philip Wald.

– Dar, Jessica, eu nu mă ocup de criminalistică.

– Ce importanță are?

– Foarte mare, mă tem. Ceea ce îți trebuie este un avocat bun, specializat pe probleme de criminalistică.

– Dar n-a făcut-o el, pentru numele lui Dumnezeu. Avem nevoie de cineva care să lămurească lucrurile și să-l scoată de acolo.

– Ai vorbit cu el?

– Nu, nu m-au lăsat. Uite, Philip, te rog. Du-te până acolo și vorbește cu ei. Vorbește cu Ian. Toată povestea asta e complet absurdă. Nu se auzi nici un răspuns la celălalt capăt al firului.

– Asta pot face, spuse el în cele din urmă. Dar nu pot prelua cazul. N-ar fi drept pentru nici unul din noi.

– Ce caz? E vorba doar de o identificare greșită a persoanei.

– Știi pe ce se bazează?

– Ceva legat de mașina mea.

– Îți cunoșteau numărul de înmatriculare?

– Da.

– Poate au transpus greșit cifrele sau literele. Ea nu spuse nimic, dar era destul de greu de transpus ortografia numelui „Jessie“ dintr-un alt nume. Asta era principalul lucru care o neliniștea. Legătura cu mașina ei. Îți spun ce voi face, continuă Philip. Mă duc acolo să-l văd, aflu ce s-a întâmplat și îți recomand câteva nume de avocați. lei legătura cu ei și după ce te stabilești la unul îi spui că-l voi suna eu mai târziu și-i voi spune ce-am aflat. Le vei spune că eu ți-am spus să-i suni.

Ea oftă adânc.

– Mulțumesc, Philip.

El îi dădu numele și-i promise să treacă pe la ea după ce-l va vedea pe Ian. Iar Jessie bău din cafeaua

rece a lui Ian și începu să-i sune pe prietenii lui Philip. Avocați specializați în criminalistică.

Primul era plecat din oraș. Al doilea era ocupat cu procese pînă cel puțin săptămîna viitoare și nu mai putea prelua încă un caz. Al treilea era prea ocupat ca să poată vorbi cu ea. Al patrulea lipsea din birou. Cu al cincilea reuși să vorbească. Jessie îi detestă vocea de cum i-o auzi.

– A mai avut vreo condamnare anterioară?

– Nu. Sigur că nu. Doar amenzi pentru neplata parcării.

– Droguri? Ceva probleme cu droguri?

– Nici una.

– E băutor?

– Nu, doar vin în ocazii deosebite. Dumnezeule, bărbatul ăsta vorbea de parcă credea într-adevăr că Ian o făcuse. Asta era clar.

– O cunoștea dinainte pe această femeie... era o cunoștință mai veche?

– Nu știu nimic despre această femeie. Și presupun că e vorba de o greșeală.

– Ce vă face să credeți asta?

Ticălosul! Jessie îl detesta!

– Îmi cunosc soțul.

– Ea l-a identificat?

– Nu știu. Domnul Wald vă poate da toate relațiile după ce vine de la întîlnirea cu Ian. La închisoare... oh, Doamne... Ian era la închisoare, iar acest avocat nenorocit îi punea niște întrebări idioate, dacă Ian o cunoștea sau nu pe femeia care-l acuzase de viol. Cui îi pasă? Ea voia doar ca el să vină acasă. Acum. Nu voia nimeni să înțeleagă acest lucru? Simți o greutate în piept și-i fu greu să respire, în timp ce încercă să-și mențină vocea calmă și să nu lase panica să pună stăpînire pe ea.

– Ei bine, doamnă, vreau să vă spun ceva. Dumneavoastră și soțul dumneavoastră ați dat peste un mare bucluc. Dar e un caz interesant. Oh, pentru numele

lui Dumnezeu! Aș fi dispus să mă ocup de el, continuă avocatul. Dar rămîne problema onorariului meu. Vreau să-l primesc în avans.

– În avans?

– Da. Veți întîlni această problemă la majoritatea colegilor mei, dacă nu chiar la toți, la cei care se ocupă de genul acesta de cazuri. Trebuie să-mi primesc onorariul dinainte, pentru că odată ce apar la Curtea de Justiție ca apărător al soțului dumneavoastră, devin din punct de vedere legal legat de acest caz, indiferent dacă mi-ați plătit sau nu onorariul. Iar dacă soțul dumneavoastră ajunge la închisoare, s-ar putea să nu mai vreți să mă plătiți. Aveți ceva bunuri?

Ian să ajungă la închisoare?

– Da, avem bunuri. De-abia își putea descleșta dinții.

– Ce fel de bunuri?

– Vă asigur că avem de unde să vă plătim onorariul.

– Vreau să fiu sigur. Onorariul meu pentru acest caz este de cincisprezece mii de dolari.

– Cît în avans?

– Vreau jumătate din sumă înainte de audiere. Am impresia că ați spus că este joi. Și cealaltă jumătate imediat după.

– Dar n-am cum să-mi transform bunurile în bani gheață în două zile.

– Atunci, mă tem că nu am cum să preiau cazul.

– Mulțumesc. Ar fi vrut să-i spună să se ducă dracului. Dar începu să intre din nou în panică. Cine, pentru numele lui Dumnezeu, o va ajuta?

A șasea persoană al cărei nume i-l dăduse Philip se dovedi mai umană. Numele lui era Martin Schwartz.

– Se pare că aveți o problemă foarte grea, sau, cel puțin, soțul dumneavoastră are. Credeți că a făcut-o? Era o întrebare interesantă, iar ea îl plăcu pentru că nu părea sigur de acest lucru. Ezită o clipă înainte de a-i răspunde. Bărbatul merita un răspuns bine gândit.

– Nu, nu cred. Și nu numai din cauză că sînt soția

lui. Nu cred că ar putea face așa ceva. Nu e genul lui și nici n-ar avea vreun motiv pentru care s-o facă.

– Bine, accept asta. Dar oamenii fac lucruri ciudate, doamnă Clarke. Pentru binele dumneavoastră, fiți pregătită să acceptați asta. Soțul dumneavoastră poate avea o latură pe care nici n-o cunoașteți.

Era posibil. Orice era posibil. Dar ea nu credea. Nu putea crede.

– Aș vrea să vorbesc cu Philip Wald după ce-l vede, continuă Schwartz.

– Aș aprecia dacă ați face-o. Pentru joi e fixat ceva ce se numește audiere. Vom avea nevoie pînă atunci de un avocat, iar Philip nu crede că e de competența lui să preia cazul. Cazul... cazul... cazul... ura deja acest cuvînt.

– Philip e un om bun.

– Știu. Domnule Schwartz... Nu-mi place că trebuie să aduc vorba despre asta, dar...

– Onorariul meu?

– Onorariul dumneavoastră. Scoase un suspin adînc și simți un nod în stomac.

– Putem discuta despre asta. Voi fi rezonabil.

– Vă spun sincer, cel cu care am vorbit înaintea dumneavoastră mi-a cerut cincisprezece mii de dolari pînă joi. Nici nu-mi pot da seama de unde i-aș scoate pînă atunci.

– Aveți ceva bunuri?

– Da, avem bunuri. Tonul ei deveni dintr-odată neplăcut. Am propria mea afacere, o casă, o mașină. Și soțul meu are și el o mașină. Dar nu-mi pot vinde casa sau afacerea în două zile.

Lui i se păru interesant felul în care ea spusese „afacerea mea”, și nu „a noastră”. Se întrebă care era „afacerea lui”, dacă exista așa ceva.

– Nu mă așteptam să vă lichidați toate bunurile deodată, doamnă Clarke. Tonul lui era calm, dar ferm. Ceva în felul lui de a fi o liniști. Dar ma gîndeam că veți avea nevoie de niște surse colaterale pentru cauțiune,

dacă acuzația se va menține. Vom vedea. Cauțiunea se poate ridica la o sumă destul de mare. Dar pentru asta ne vom face griji mai târziu. În ceea ce privește onorariul meu, cred că două mii de dolari pînă la proces este o sumă rezonabilă. Dacă se ajunge la proces, încă cinci mii de dolari după aceea. Dar asta va fi abia peste câteva luni, iar dacă sînteți prietenă cu Philip n-am de ce să-mi fac probleme. Ea realizează atunci că aceia care nu erau prieteni cu Philip „produceau necazuri“. Simți un oarecare sentiment de recunoștință. Cum vi se pare? o întrebă el.

Ea dădu din cap pentru sine, surprinsă, dar ușurată. Era cu siguranță mult mai bine decît onorariul care i se ceruse mai înainte. Însemna golirea cecului ei de economii, dar cel puțin avea de unde plăti cei două mii de dolari. Își putea face griji cu privire la celelalte cinci mii mai târziu, dacă va fi cazul. Va vinde mașina dacă va trebui, fără să stea pe gînduri. Ian era pe primul loc și avea nevoie de el mult mai mult decît avea nevoie de mașină. Și mai erau și bijuteriile mamei ei. Dar acestea erau lucruri sacre. Chiar și pentru Ian.

– Ne putem descurca.

– Bine. Cînd pot să vă văd?

– Oricînd doriți.

– Atunci aș vrea să vă văd mîine, la mine în birou. Voi vorbi cu Wald în această după-amiază și voi merge să-l văd pe domnul Clarke mîine dimineață. Puteți veni la mine la birou la ora zece și jumătate?

– Da.

– Bine. Voi face rost de raportul poliției și vom vedea ce scrie acolo. În regulă?

– Minunat. Mă simt deodată de parcă mi s-a luat o mare greutate de pe suflet. Îmi ieșisem complet din minți. Poliția, cauțiunea, acuzări, audieri... nici nu-mi dădeam seama ce se întîmplă. Nu înțeleg ce s-a întîmplat.

– Vom afla. Așa că, stați liniștită.

– Mulțumesc, domnule Schwartz. Vă mulțumesc

foarte mult.

– Ne vedem mâine dimineată.

Închiseră amîndoi telefonul și Jessica se pomeni din nou cu ochii plini de lacrimi. Fusese drăguț cu ea. În sfîrșit, cineva se purtase civilizat cu ea de cînd începuse toată povestea asta. Începînd cu Inspectorul de poliție care nu-i spusese de fapt nimic, la sergentul de la informații care îi spusese acuzațiile și apoi îi trîntise telefonul și avocatul acela care îi ceruse cincisprezece mii de dolari în patruzeci și opt de ore... iar acum Martin Schwartz, care se comportase ca o ființă omenească. Și, după părerea lui Philip Wald, Schwartz era un avocat competent. Fusese o zi incredibilă. Doamne Dumnezeule, unde era Ian? Lacrimi fierbinți începură să-i curgă pe obraji. I se părea că nu încetaseră să-i curgă toată ziua. Trebuia să-și revină. Wald va sosi în curînd la ea.

Philip Wald sosi la cinci și jumătate. Fața lui exprima o mare îngrijorare, iar ochii îi erau obosiți.

– L-ai văzut? Jessie simți că ochii o ustură din nou și luptă să-și stăpînească lacrimile.

– L-am văzut.

– Cum se simte?

– E bine. E zguduit, dar e-n regulă. Era foarte îngrijorat de cum te simți tu.

– I-ai spus că sînt bine? Mîinile îi tremurau din nou cu putere, iar cafeaua pe care o băuse toată ziua nu făcuse decît să-i accentueze această stare. Arăta departe de a fi „bine”.

– I-am spus că ai fost foarte necăjită, ceea ce e firesc, date fiind circumstanțele. Jessica, hai să ne așe-

zăm. Ei nu-i plăcu tonul cu care el spusese acest lucru, dar poate că era doar obosit. Avuseseră toți o zi grea. O zi ce părea că nu se mai termina.

– Am vorbit cu Martin Schwartz, spusese ea. Cred că va lua cazul. A spus că te va suna în această după-amiază.

– Bine. E un avocat foarte bun și, de asemenea, un bărbat drăguț.

Jessica îl conduse pe Philip în living-room, unde el se așeză pe canapeaua lungă și albă din fața ferestrei. Jessica se așeză pe un scaun bej din piele, lângă o masă veche de alamă, pe care ea și Ian o cumpăraseră din Italia în luna lor de miere. Respiră adânc, oftă și-și întinse picioarele în fața ei. Era o cameră plăcută, care întotdeauna o liniștea. Un loc în care venea și se relaxa... cu excepția zilei de azi. Acum se simțea de parcă nimic nu va mai fi vreodată la fel ca înainte, de parcă trecuseră ani de când Ian n-o mai ținuse în brațe sau de când nu-i mai văzuse lumina din ochi.

Aproape instinctiv, ochii ei se îndreptară spre un mic portret de-al lui pe care ea i-l făcuse cu ani în urmă. Era atârnat deasupra căminului și-i zîmbea. Simți o durere fără margini. Unde era el acum? Își aminti dintr-o dată, cu durere, de senzația pe care o avusese când privise pozele de la liceu ale lui Jake, în timp ce-i sorta lucrurile, după primirea telegramei.

– Jessica? Ea ridică privirea uimită, iar Philip o privi îndurerat. Trebuia să-i spună totul. Jessica, ai un mare necaz. Ea zîmbi obosită și-și șterse o lacrimă de pe obraz.

– Asta e fraza anului! Ce altceva e nou? Philip ignoră slaba încercare de umor și continuă. Voia să termine cât mai repede.

– Nu cred că a făcut-o. Dar a recunoscut că s-a culcat cu acea femeie ieri după-amiază. Adică, el a... a avut relații sexuale cu ea. Își concentră privirea asupra genunchiului drept, încercînd să rostească aceste

cuvinte neplăcute pe nerăsuflăte.

– Înțeleg. Dar nu înțelegea deloc. Ce era de înțeles? Ian făcuse dragoste cu o altă femeie. Iar acea femeie îl acuza de viol. De ce nu simțea nimic? Era cuprinsă de o amorțeală care se răspîndise în tot corpul ei. Nu furie, nimic altceva, doar amorțeală. Și poate milă pentru Ian. Dar de ce se simțea atît de amorțită? Poate pentru că aflase acest lucru de la Philip, care era oarecum un străin. Țigara arse pînă la filtru și se stinse în mîna ei, iar ea așteptă ca el să continue.

– A spus că a băut prea mult ieri la prînz, iar tu trebuia să vii acasă spre seară. A mai spus ceva din care reieșea că ai fi fost plecată de cîteva săptămîni și că el e bărbat... te scutesc de toate astea. A observat-o pe fata asta în restaurant și după cîteva pahare nu i s-a părut că ar arăta rău.

– A agățat-o? Se simțea de parcă altcineva rostea cuvintele în locul ei. Se simțea de parcă luase o supradoză de novocaină.

– Nu, n-a agățat-o. A plecat de la restaurant pentru a merge acasă și a lucra la cartea lui, dar a trecut cu mașina pe lîngă *Enrico* în drumul spre casă și s-a întîmplat că ea stătea la colț cînd el a oprit la semafor. Și, fără să știe de ce, a invitat-o în mașină. Nu arăta prea grozav cînd s-a urcat, părea chiar puțin mai mare decît el. În raportul poliției a declarat că are treizeci de ani, dar el spune că are cel puțin treizeci și șapte sau treizeci și opt. I-a dat adresa hotelului de pe Market, unde a pretins că locuiește, iar Ian mi-a spus că i-a fost milă de ea cînd l-a invitat să urce pentru o băutură. Așa că a urcat cu ea, a băut ceva... era o jumătate de sticlă de bourbon la ea în cameră... și a spus că i s-a urcat la cap și... au avut relații sexuale. Wald tuși pentru a-și dregă vocea, își feri privirea și continuă. A spus că asta a fost tot. Sau, spus mai pe șleau, și-a tras pantalonii și s-a dus acasă. A făcut un duș, a dormit puțin, și-a făcut un sandviș și a venit să te ia de la aeroport. Asta-i toată

povestea. Povestea lui Ian. Dar din vocea lui, Jessica își dădu seama că era mai mult.

– Pare de un prost gust desăvîrșit, Philip. Dar nu pare că ar fi fost un viol. Pe ce se bazează acuzațiile?

– Pe povestea ei. Și trebuie să-ți amintesc, Jessica, cît de gravă e o acuzație de viol în zilele noastre. Ani de zile femeile s-au plîns de violuri, iar bărbații au adus dovezi care au demonstrat că nu era așa. Detectivii particulari găseau probe care dovedeau că respectivele femei nu fuseseră virgine și imediat bărbații erau eliberați, cazurile clasate și femeile făcute de rușine. Din mai multe motive, acum lucrurile nu mai decurg în felul acesta. Nu contează ce s-a întîmplat cu adevărat. Acum, poliția și tribunalul sînt mult mai prudenți și mai înclinați să dea crezare femeilor pe care le tratează mai drept. E mult mai bine așa, în general... cu excepția unor astfel de situații, cînd unele femei spun cîte o minciună și tipul, deși cinstit, dă de bucluc. Exact cum înainte unele femei cinstite aveau de suferit din cauza unor nenorociți, acum bărbați nevinovați primesc un șut în... acolo unde doare mai tare.

Jessica nu-și putu suprima un zîmbet. Philip era atît de cuviincios! Era sigură că făcea dragoste cu nevastă-sa cu pantalonii scurți pe el.

– Sincer, Jessica, cred că Ian a căzut pe mîna unei femei bolnave și nefericite. S-a culcat cu el și apoi a spus că a fost violată. Ian spune că ea a avut un comportament seducător față de el și că a pretins că e chelneriță la un bar de noapte „topless”. Ceea ce nu e adevărat. Dar e posibil ca ea să fi jucat un joc psihologic foarte murdar cu el. Dumnezeu știe de cîte ori a mai făcut-o pînă acum, în diverse feluri subtile, cu amenințări, șantaje. Se pare totuși că pînă acum n-a mai ajuns niciodată la poliție. Cred că va fi al naibii de greu de dovedit că minte. Cu siguranță, nu se va putea dovedi fără un proces. Violul e greu de demonstrat, dar e și mai greu de dovedit că n-a fost viol. Dacă ea își

menține acuzațiile, susținînd că a fost, atunci procurorul va trebui să intenteze proces. Și, din păcate, se pare că inspectorul de poliție care se ocupă de caz crede povestea femeii. Dacă se hotărîesc că vor capul lui Ian, indiferent de motive, atunci va trebui să se ajungă la judecată.

Tăcură amîndoi un timp îndelungat, apoi Philip oftă și vorbi din nou.

– Am citit rapoartele poliției, iar femeia pretinde că el a agățat-o și că ea l-a rugat s-o ducă înapoi la biroul ei. E secretară la un hotel de pe Van Ness. În schimb, el a dus-o la acest hotel de pe Market unde au... au băut împreună acea băutură. Acceptînd această variantă a poveștii e al naibii de norocos că nu l-au acuzat și de răpire. În orice caz, din raport reiese că el a forțat-o să aibă de două ori raporturi sexuale normale cu el și... raporturi nenaturale. Pentru asta e acuzat și de atac la persoană. Deși cred că pînă la urmă vor renunța la această acuzare... nu există nici o dovadă medicală. Philip părea scîrbit de toate aceste amănunte, iar Jessica simți că-i vine să vomete. Se simțea de parcă totul în jurul ei era ireal. Ar fi vrut să cresteze cuvintele cu un cuțit pe pielea ei: „Raporturi nenaturale“. Ce fel de raporturi nenaturale?

– Pentru numele lui Dumnezeu, Philip, ce vrei să spui prin „nenaturale“? Ian e absolut normal în pat. Philip roși. Jessie nu. Nu era momentul să fie rușinoasă.

– Raporturi orale și sodomie. Jessica strînse din buze și-l privi serioasă. Raporturile orale nu păreau ceva atît de nenatural. Nu există dovezi clare pentru sodomie, dar nu cred că vor renunța la această acuzație. Îți spun din nou, e vorba de acuzațiile ei împotriva lui și de faptul că ei o cred. Și, din păcate, înainte de sosirea mea, Ian a recunoscut că a avut raporturi sexuale cu femeia. Nu a mărturisit despre raporturi sexuale orale sau sodomie, dar nu trebuia să recunoască nici despre raporturile sexuale normale. Mare prostie că a făcut-o!

– Va agrava cazul?

– Probabil că nu. Putem susține la proces că a făcut mărturisirea sub influența stării de șoc. Martin va avea grijă de asta.

Jessica rămase o clipă cu ochii închiși, nevenindu-i să creadă că tot ce se întâmpla era adevărat.

– Ce vrea femeia asta de la noi, Philip? Ce poate să vrea de la el? Bani? La naiba, dacă asta vrea, îi voi da, indiferent cât de mulți vrea. Pur și simplu nu pot să cred că toate astea se întâmplă cu adevărat. Își deschise ochii și-l privi din nou, simțind din nou acea senzație devenită familiară, de confuzie și irealitate.

– Știu că e foarte greu pentru tine, Jessica. Dar ai acum un avocat excelent. Încrede-te în el. Va face o treabă bună pentru tine. Un lucru e sigur și nu trebuie să-l faci indiferent de circumstanțe. Nu trebuie să-i oferi bani femeii. Poliția nu va renunța acum la caz, chiar dacă ea ar face-o și în cazul ăsta ai fi acuzată de mită sau mai știu eu ce. Vorbesc serios... poliția pare să manifeste un interes evident pentru acest caz. Nu pun des mîna pe un caz de viol, în care acuzatul e domiciliat pe Pacific Heights. Am impresia că unii dintre ei cred că a sosit timpul ca aceia din clasa sus-pusă să plătească și ei. Sergentul Houghton, cel care se ocupă de acest caz, a făcut câteva remarci foarte neplăcute despre „anumiți oameni care cred că-și pot permite orice pe seama celorlalți care au bani mai puțini”. Nu este ceva frumos, dar dacă așa gîndește atunci trebuie tratat cu mînuși. Am senzația că nu-i place cum arată Ian sau cum arăți tu. Aproape că mă face să mă întreb dacă nu vă crede pe amîndoi o pereche de țicniți, care faceți tot ce vă trece prin cap ca să vă distrați. Cine poate ști ce-i în capul lui... eu ți-am spus doar care-i impresia mea... dar vreau să fii foarte atentă, Jessica. Indiferent ce s-ar întâmpla, nu-i oferi bani femeii ăsteia. Îi vei face rău și lui Ian și ție dacă încerci să faci asta. Dacă vrea bani, dacă te sună... las-o să vorbească. Poți depune mărturie

despre asta mai târziu. Dar nu-i da nici un cent! Accentuă asupra ultimei propoziții, apoi își trecu mâna prin păr. Nu-mi place că trebuie să-ți spun toate astea, Jessica, continuă el. Ian era aproape bolnav din cauza celor întâmplate. Dar evident, trebuie să știi ce s-a petrecut. Nu e deloc plăcut și trebuie să recunosc că suportți totul foarte bine.

Dar simți lacrimile din nou în ochi și ar fi vrut să-l implore să nu fie așa drăguț cu ea, să n-o felicite de cât de bine suportă. Putea face față lucrurilor dure, dar știa că dacă cineva o strângea în brațe, o compătimea, arăta că-i pasă de ea... sau dacă Ian ar fi intrat pe ușă în clipa asta... ar fi izbucnit în plîns și nu s-ar mai fi putut opri.

– Mulțumesc, Philip. Lui i se păru că vocea ei sună ciudat de rece, de parcă îl dădea afară. Cel puțin, e evident că n-a fost vorba de un viol și asta trebuie să fie dovedit la tribunal. Dacă Martin Schwartz e bun de ceva.

– Da, dar... Jessie, va fi foarte urît. Trebuie să fii pregătită pentru asta. Ochii lui îi căutară pe ai ei și ea aprobă din cap.

– Înțeleg asta. Dar nu înțelegea. Nu cu adevărat. Nu înțelegea absolut nimic. Cum ar fi putut înțelege? Nimic nu mai părea de înțeles începînd cu ora unsprezece în acea dimineață. Era sub stare de șoc. Știa doar două lucruri și nu le înțelegea nici măcar pe acestea două: că Ian era plecat, că nu-l putea vedea, simți, auzi, atinge. Și că se culcase cu o altă femeie. Trebuia să înfrunte această realitate. În mod public. Restul se va lămuri mai târziu.

Philip nu mai avea cum s-o ajute și n-o cunoștea pe Jessica suficient de bine pentru a-i oferi consolare. Numai Ian o cunoștea pe Jessica atît de bine. Iar Jessie îl făcea pe Philip să fie nervos. Era atît de calmă! Era recunoscător că se putea stăpîni, dar îl făcea să nu simtă nimic față de ea și să fie derutat. Se pomeni întrebîndu-se ce simte ea cu adevărat. Se gîndi la soția

lui și la cum ar reacționa ea într-o astfel de situație, sau la sora lui, la oricare din femeile pe care le cunoștea. Jessie era diferită de toate. Era prea echilibrată pentru gustul lui... și totuși era ceva în ochii ei care se sfărâmaseră. Ca două geamuri care se spărseseră. Era singurul semn că lucrurile nu erau în ordine.

– Există vreo șansă să mă sune? Credeam că ai dreptul să dai un singur telefon de la închisoare. Altă dată îi dăduse, când fusese reținut pentru neplata parcării.

– Da. Dar cred că preferă să nu te sune, Jessica.

– Da? Părea să se retragă iar în ea însăși.

– Da. A spus că nu e sigur cum vei reacționa. Ceva de genul că asta ar fi ultima picătură.

– Ticălosul. Philip își feri privirea și în câteva minute se pregăti de plecare. Fusese o zi extrem de neplăcută. Se pomeni pârîndu-i bine că nu era specializat în probleme criminalistice. Nu le-ar fi putut digera. Nu-l invidia pe Martin Schwartz pentru acest caz, indiferent câți bani câștiga de pe urma lui.

Jessie rămase în living room, mult timp după plecarea lui Philip. Aștepta să audă telefonul sunînd... sau cheia lui Ian în ușă. Nu putea fi adevărat. El va veni acasă. Întotdeauna venea. Încerca să gonească senzația de liniște apăsătoare din casă. Începu să fredoneze tot felul de cîntecele și să-și vorbească cu glas tare. El n-o putea lăsa singură... nu!... Mai tîrziu, noaptea, i se păru că aude vocea mamei ei... și a lui Jake... și a tatălui ei... dar niciodată pe a lui Ian... niciodată... O va suna, trebuia s-o sune. N-o putea lăsa singură, atît de speriată, nu-i putea face una ca asta, îi promisese că

n-o va face niciodată, iar Ian nu-și încălca niciodată promisiunile... Dar o făcuse. Acum își încălcase o promisiune. Își aminti asta în timp ce stătea pe podeaua din hol, pe întuneric, noaptea târziu. În felul ăsta îi va auzi mai repede cheia în ușa când va sosi acasă. Va veni acasă, deși nu-și ținuse promisiunea. Se culcase cu o altă femeie și acum o făcea să înfrunte această situație. N-o putea ignora. Se ura... se ura... ura... pe ea, dar nu pe el. Oh, Doamne, poate că Ian n-o mai iubește... poate era îndrăgostit de cealaltă femeie... poate... De ce nu sună, la naiba? De ce... de ce... Lacrimile începuseră să-i curgă pe față ca ploaia fierbinte de vară. Se întinse pe parchetul neted din hol și-l așteptă pe Ian. Rămase întinsă acolo pînă dimineața. Telefonul însă nu sună.

Capitolul 5

Birourile avocaților Schwartz, Drewes și Jonas erau situate în clădirea Băncii Americii de pe California Street, o plasare excelentă. Jessica urcă pînă la etajul patruzeci și patru, arătînd neliniștită și obosită. Purta o pereche de ochelari închiși la culoare și un deux-pièces bleumarin. Era o toaletă pe care o păstra pentru întîlnirile de afaceri și înmormîntări. Iar cea de-acum avea cîte puțin din amîndouă. Era ora zece și douăzeci și cinci. Sosise cu cinci minute mai devreme, dar Martin Schwartz o aștepta.

O secretară o conduse de-a lungul unui coridor lung, mochetat, ce oferea o priveliște asupra golfului. Birourile erau situate pe colțul din nord al clădirii. Era evident că firma era mare și prosperă.

Biroul lui Martin Schwartz avea doi pereți de sticlă, dar decorul era auster și rece. El se ridică din spatele biroului. Era un bărbat de înălțime medie, cu părul cărunț. Purta ochelari și o privea încruntat.

– Doamna Clarke? Secretara o anunțase, dar el ar fi recunoscut-o oricum. Arăta exact așa cum se așteptase... bogată, elegantă. Dar era mai tînără decît își închipuise și mult mai calmă decît îndrăznise să șpere.

– Da. Ce mai faceți? Îi întinse mîna, iar el i-o strînse cu plăcere. Era o femeie atrăgătoare. O alătură în minte bărbatului neras, obosit, dar care arăta totuși bine, pe care-l văzuse de dimineață la închisoarea municipală. Trebuiau să formeze o pereche frumoasă împreună. De

asemenea, vor arăta foarte bine și la tribunal. Prea bine poate... prea frumoși, prea tineri. Nu-i plăcea deloc cum se prezintă acest caz.

– Vreți să luați loc? Ea dădu din cap, se așeză într-un scaun vizavi de biroul lui și-i refuză oferta de cafea.

– L-ați văzut pe Ian?

– Da. Și pe sergentul Houghton. Și pe procurorul districtual care se ocupă de acest caz. Și am vorbit cu Philip Wald aproape o oră noaptea trecută. Acum aș vrea să vorbesc cu dumneavoastră și apoi vom vedea cum stăm în acest caz. Schiță un zîmbet și începu să răsfoiască niște hîrtii de pe birou. Doamnă Clarke, ați fost vreodată implicată în probleme legate de droguri?

– Nu și nici Ian. Poate am tras cîteva fumuri de cîteva ori. Dar n-am fumat niciodată „iarbă”. Nici unuia din noi nu i-a plăcut. Și nu bem niciodată nimic mai exotic decît vinul.

– Haideți să nu ne îndepărtăm de subiect. Ne reîntorcem la problema legată de droguri. Aveți prieteni care consumă droguri?

– Nu, din cîte știu eu.

– Există ceva de acest gen care ar putea fi adus ca probă împotriva dumneavoastră sau a domnului Clarke?

– Nu, sînt convinsă de asta.

– Bine. Părea doar puțin ușurat.

– Ce v-a făcut să întrebați?

– Oh, anumite aspecte de care am simțit că Houghton ar încerca să se folosească. A făcut niște remarci dezgustătoare cu privire la magazinul dumneavoastră. Despre o fată de acolo care arată ca o dansatoare planturoasă și despre o alta, o orientală „exotică”. De asemenea, despre faptul că soțul dumneavoastră este scriitor și știți ce-și imaginează oamenii despre această categorie, Houghton e un om cu o imaginație bogată, tipul bărbatului mediocru din clasa mijlocie, ce nutrește un profund dezgust pentru tot ceea

ce e legat de clasa socială din care proveniți.

– Mi-am dat seama de asta. A venit la magazin să stea de vorbă cu mine înainte de a-l aresta pe Ian. Iar „dansatoarea planturoasă” care i-a stîrnit tot felul de fantezii e o tînără care are ghinionul să poarte la sutien măsura 38, cupa D. Întîmplător, merge la biserică de două ori pe săptămînă. Jessica nu zîmbi. Dar Martin Schwartz o făcu.

– Pare încîntătoare. Reuși să-i smulgă un zîmbet, cu destul de mult efort.

– Iar dacă sergentului Houghton i s-a părut că avem prea mulți bani, s-a înșelat și asupra acestui punct. Ceea ce el a văzut poate fi explicat prin faptul că părinții și fratele meu au murit acum cîțiva ani. Am moștenit tot ce-au avut ei. Fratele meu n-a avut soție sau copii cărora să le lase ce avea și nu mai există alți frați sau surori.

– Înțeleg. Apoi, după o scurtă pauză, își ridică din nou privirea spre ea. Trebuie să vă simțiți singură fără familie. Ea aprobă fără să spună nimic și-și ținu ochii îndreptați asupra priveliștii.

– Il am pe Ian.

– Aveți copii? Ea clătină din cap și el începu să înțeleagă cîte ceva. Motivul pentru care nu era furioasă, pentru care voia cu atîta disperare ca soțul să i se întoarcă acasă, fără să-i spună un singur cuvînt de reproș cu privire la acuzațiile aduse. Motivul pentru graba și spaima pe care i le simțise la telefon și pe care le vedea din nou acum, în birou. Acest „il am pe Ian” spunea totul. Realiză dintr-odată că, în ceea ce-o privește pe Jessica Clarke, era tot ce avea.

– Înțeleg că nu există nici o șansă să se fi înșelat în acuzațiile aduse?

– Nici una. Victima, în acest caz, face mare tărăboi. Îi vrea neapărat capul. Cred că trebuie să vă așteptați că vor scotoci adînc în viața dumneavoastră. Puteți suporta asta? Ea aprobă din cap, iar el nu-i spuse că Ian

se temea că ea nu va face față unei astfel de tensiuni. Există ceva ce trebuie să știi? o întrebă el. Vreo indiscreție anume? Probleme în căsnicie? Ceva în genul „orgiilor“ sexuale, orice altceva?

Ea scutură din nou din cap, părînd enervată.

– Îmi pare rău că trebuie să întreb, dar oricum totul va ieși la iveală. E mai bine să fiți sinceră acum. Și, bineînțeles, vom face propriile noastre cercetări cu privire la acea femeie. Am un om foarte bun, doamnă Clarke, vom face tot ce putem mai bine pentru Ian.

Îi zîmbi din nou și, pentru o clipă, ei i se păru că totul nu-i decît un vis. Acest bărbat nu era real, n-o întrebuse dacă participase vreodată la orgii sau dacă consumase droguri... Ian nu era cu adevărat la închisoare... Bărbatul ăsta era un prieten de-al tatălui ei și totul nu era decît un vis urît. Îl simți privind-o fix și fu nevoită să accepte că totul se întîmpla în realitate. Mai rău, trebuia să accepte realitatea că Ian era la închisoare.

– Îl putem scoate pe Ian din închisoare înainte de proces?

– Sper, dar asta va depinde în mare măsură de dumneavoastră. Dacă acuzațiile ar fi fost mai puțin severe, l-am fi putut scoate fără cauțiune. Dar cu asemenea capete de acuzare, sînt aproape sigur că judecătorul va insista să fie plătită cauțiunea, în ciuda faptului că Ian n-a mai avut alte condamnări anterioare. Și ieșirea lui va depinde dacă veți putea sau nu plăti cauțiunea. Vor să o fixeze la douăzeci și cinci de mii de dolari. E foarte mult și va trebui să plătiți cu bani gheață la tribunal, ca garanție pînă la terminarea procesului. Vom încerca să reducem cauțiunea la o sumă mai rezonabilă.

Jessica oftă adînc și fără să-și dea seama își scoase ochelarii fumurii. Ceea ce ei văzu atunci îl șocă. Două adîncituri roșii se aflau sub ochii ei, care erau injectați și plini de spaimă. Avea în fața lui o femeie cu ochi de

copii. Tot ce văzuse pînă acum nu era decît o fațadă. Crezuse că-i deplin stăpînă pe ea, dar poate că nu era așa. Poate că nu. Poate că ea era cea slabă, iar Ian era cel care-o menținea pe linia de plutire. Îl făcu să se simtă mai bine în privința lui Ian. Pentru că Ian era, fără îndoială, într-o formă mult mai bună.

Schwartz se forță să-și concentreze din nou mintea la problema cauțiunii, în timp ce ochii Jessicai continuau să-l privească. Părea că nu-și dă seama de cît de mult îi dezvăluise din ceea ce se petrecea în interiorul ei.

– Credeți că veți fi în stare să plătiți cauțiunea, doamnă Clarke? Ea-l privi obosită și ridică din umeri.

– Cred că o pot obține din afacerea mea. Dar știa că nu avea cum plăti cauțiunea, dacă îi înmîna lui Schwartz cecul de două mii de dolari pe care-l avea în geantă. Și nu avea de ales. Aveau nevoie de un avocat înainte de a se gândi măcar la cauțiune. Va trebui să obțină un împrumut pentru care va garanta cu mașina. Sau cu... altceva. Nu asta conta acum. Nimic nu conta. Va garanta chiar și cu locuința, dacă va fi nevoită. Dar dacă... trebuia să afle. Ce se întîmplă dacă nu putem plăti imediat cauțiunea? întrebă ea.

– Nu se poate garanta cu nimic altceva, doamnă Clarke. Sau plătiți taxa integral sau nu-i dau drumul lui Ian din închisoare.

– Pînă cînd?

– Pînă după proces.

– Dumnezeu! Atunci, n-am prea mult de ales, nu-i așa?

– În ce sens?

– Va trebui să scoatem banii ăștia de undeva.

El aprobă din cap, fiindu-i milă de ea. Rareori se întîmpla ca vreun client să-i atingă o coardă sensibilă, iar dacă ea ar fi plîns sau s-ar fi văitat, l-ar fi enervat cu siguranță. Însă așa, reușise să-i cîștige respectul... și mila. Nici unul din ei nu merita așa ceva. Se întrebă din nou care era povestea adevărată cu privire la acuzația

de viol. Simțea pînă în adîncul sufletului că nu fusese cu adevărat un viol. Dar întrebarea era dacă acest lucru putea să fie dovedit.

Petrecură încă cinci minute explicîndu-i procedurile legate de audiere. Era o simplă apariție la tribunal, cînd se citeau acuzațiile, se fixa cauțiunea și se stabilea data următoarei înfățișării lui Ian la tribunal, la o altă audiere preliminară procesului. Victima nu lua parte la audiere. Jessica fu ușurată.

– Aveți vreun număr de telefon, doamnă Clarke, unde vă pot găsi astăzi dacă am nevoie de dumneavoastră? Ea dădu din cap și-i scrise telefonul de la boutique. Fu pentru prima oară cînd se gîndi să meargă acolo.

– Voi fi acolo după ce-l văd pe Ian. Aș vrea să merg să-l văd acum. Și, domnule Schwartz, vă rog să-mi spuneți Jessica sau Jessie. Se pare că ne vom vedea destul de mult în viitor.

– Da, așa este. Vreau să veniți din nou la mine la birou vineri. Amîndoi, dacă reușiți să-l scoateți pe Ian pe cauțiune. Cuvîntul „dacă” o făcu să se cutremure. Nu, adăugă el, mai bine veniți luni. Dacă reușiți să-l scoateți, aveți nevoie amîndoi de puțină liniște. Apoi, ne vom pune cît de curînd pe treabă. Nu avem prea mult timp.

– Cît timp avem? Era de parcă întreba pe doctor cît timp avea de trăit.

– Vom ști mai exact după audiere. Dar procesul va avea loc probabil peste două luni.

– Înainte de Crăciun? Din nou, ea îi amintea de un copil mare.

– Înainte de Crăciun. În afară de faptul că, dintr-un motiv oarecare, vom obține o amînare. Dar soțul dumneavoastră mi-a spus azi-dimineață că vrea să se termine totul cît se poate de repede, pentru a da totul la spate și a uita.

A uita? se gîndi ea. Cine va putea să uite?

El se ridică și-i întinse mîna, scoțîndu-și pentru o

clipă ochelarii.

– Jessica, încearcă să te relaxezi. Lasă grijile în seama mea pentru o vreme.

– Voi încerca. Se ridică și ea, îi strînse mîna și el fu din nou luat prin surprindere de înălțimea ei. Îți mulțumesc, Martin, pentru tot. Vreun mesaj pentru Ian? Se opri în ușă.

– Transmite-i din partea mea că e un bărbat norocos. Ochii lui o priveră cu căldură, iar ea zîmbi la acest compliment și apoi ieși afară din birou.

Martin Schwartz se așeză, își răsuci scaunul pentru a privi afară și clătină din cap. Va fi un caz al naibii de greu. Era sigur că Ian n-o făcuse, dar amîndoi vor crea probleme cînd vor apărea la tribunal. Tineri, frumoși, fericiți și bogați. Juriul îl va condamna pentru că a înșelat o femeie ca Jessie. Femeile din juriu o vor urî pe Jessie. Bărbații nu-l vor plăcea pe Ian, pentru că vor fi de părere că scrisul nu e o meserie. Iar ei doi arătau ca avînd foarte mulți bani, indiferent cît va încerca Jessie să explice despre moștenirea ei. Pur și simplu nu-i plăcea cum se prezenta acest caz. Iar victima era evident o femeie ciudată, poate una bolnavă. Singura lui speranță era că vor găsi suficiente dovezi cu care s-o distrugă. Era un joc murdar, dar era singura șansă pe care o avea Ian.

Capitolul 6

Jessica se opri în hol pentru a suna la boutique. Vocea Zinei era îngrijorată cînd o auzi.

– Jessie, ești bine? Sunaseră în cele din urmă la ea acasă la ora zece și jumătate, în acea dimineață, dar ea plecase deja.

– Sînt bine. Dar Zinei nu-i plăcu tonul vocii ei. La voi e totul în regulă?

– Sigur. Vii pe-aici?

– După prînz. Ne vedem mai tîrziu. Închise înaintea ca Zina să mai poată întreba ceva și merse să-și ia *Morgan*-ul din garaj. Trebuia să ajungă la tribunal pentru a-l vedea pe Ian.

Era mai săracă cu două mii de dolari, dar se simțea mai bine. Lăsase cecul într-un plic albastru la secretara din primul birou. Prima parte a onorariului lui Martin Schwartz. Așa se înțeleseseră. Le mai rămăseseră o sută optzeci și unu de dolari pe cec, dar cel puțin Ian avea acum un avocat. Ce preț trebuiau să plătească pentru o prostie!

Încerca să nu se gîndească la nimic în timp ce străbătea orașul cu mașina. Nu era atît de furioasă pe cît era de derutată. Ce se întîmplase? Cine era această femeie? De ce le făcea așa ceva? Ce avea cu Ian? După ce vorbise cu Martin, Jessie era mai mult decît sigură că Ian nu făcuse nimic rău... cu excepția faptului că agățase o femeie pentru o plăcere de o după-amiază. Oh, Dumnezeule, dar agățase greșit femeia!

Găsi un loc de parcare pe Bryant Street, vis-à-vis de un șir lung de birouri luminate cu neon la care se plăteau cauțiunile. Se întrebă la care din ele se va adresa mâine după-amiază. Toate arătau atît de murdare. N-ar fi vrut să trebuiască să se ducă în nici unul din ele. Intră repede în tribunal, unde fu supusă unui detector, în timp ce un gardian îi controla poșeta. Trebuia să se mai oprească la un punct de control pentru a merge la închisoare, să-și arate carnetul de conducere și să se legitimeze ca soția lui Ian. Foarte mulți oameni așteptau la coadă, dar avansau foarte repede.

Era o masă de oameni simpli, iar ea făcea notă discordantă printre ei. Înălțimea ei o deosebea de toate celelalte femei, iar deux-pièces-ul bleumarin părea absurd. Erau acolo femei îmbrăcate în pantaloni din imitație de piele, cu jachete ce imitau blana de leopard, sandale albe cu tocuri foarte înalte și coafuri ciudate. Bărbați negri îmbrăcați în satin și negrese îmbrăcate în haine ce semănau a pijamale ieftine din satin. Era o adunătură interesantă, pentru o secvență de film, nu pentru viața adevărată. Nu se putu abține să nu se întrebe dacă femeia cu care se culcase Ian arăta ca una dintre acestea. Spera că nu... deși în acest moment nu mai avea nici o importanță. Genunchii îi tremurau și nu știa ce-i va spune. Ce putea să-i spună?

Mîna îi tremură cînd apăsă butonul liftului pentru etajul al șaselea. Simți în stomac un amestec de senzații, de parcă se prăbușea și zbura în același timp, în timp ce se întreba cum era la închisoare. Avusese ocazia să arunce o scurtă privire o singură dată cînd venise să-i achite cauțiunea pentru neplata taxei de parcare, dar nu făcuse niciodată o vizită, slavă Domnului! Mersese jos și-l luase de acolo. De data asta era cu totul altceva.

Liftul o duse pînă la etajul șase. Tot ce știa era că voia să-l vadă pe Ian. Dintr-odată, realizează că poate depăși orice stare de frică sau furie, că poate trece printre

toți oamenii aceia cu care stătuse la coadă, numai pentru a-l vedea pe Ian.

Vizitatorii așteptau în fața unei uși de fier și un gardian îi lăsa să intre în cameră în grupuri de cinci sau șase. De acolo ieșeau pe o altă ușă, aflată în capătul îndepărtat al camerei. Lui Jessie i se păru că pe acea ușă treceau în neant, fără a mai apărea vreodată.

După o clipă, Jessie intră înăuntru. În cameră era cald și aerul era închis, pentru că nu existau ferestre. Era luminată doar cu neon. Pereții interiori aveau geamuri de sticlă, cu mici suporturi de fiecare parte pe care se aflau telefoane. Abia atunci realizează că-l va vedea după un geam de sticlă. Nu se gândise pînă atunci la acest lucru. Ce puteai spune printr-un telefon?

Fața lui apăru la unul din geamurile aflate la distanță, în timp ce ea se întreba spre care geam să se îndrepte. Rămase acolo, privind-o, iar ea își simți ochii umplîndu-i-se de lacrimi. Nu trebuia să plîngă... nu trebuia... nu trebuia! Se îndreptă încet spre telefon, simțind cum i se strînge inima, iar picioarele de-abia se mișcau, dar reuși totuși să meargă, un pas după celălalt, iar el îi văzu mîinile tremurîndu-i cînd îi făcu ezitînd semn cu mîna. Iar apoi, deodată, se pomeni față în față cu el și luă receptorul în mîna. Se priviră unul pe altul o clipă, fără să spună nimic. Apoi, el vorbi primul.

– Te simți bine?

– Sînt bine. Tu cum te simți?

El tăcu o clipă, apoi dădu din cap aprobator, zîmbind slab.

– Grozav, dar zîmbetul îi dispăru imediat. Oh, iubito, îmi pare atît de rău că trebuie să treci prin toate astea din cauza mea. Totul e o nebunie și e al naibii... cred că tot ce vreau să-ți spun, Jess, e că te iubesc și că nu știu cum dracu' s-a întîmplat toată porcăria asta. Nu știam cum vei reacționa cînd vei afla.

– Ce-ai crezut? Că voi fugi? Am făcut eu vreodată asta? Părea atît de rănită, încît el ar fi vrut să-și întoarcă

privirea. Era greu s-o privești. Foarte greu.

– Nu, dar asta nu este chiar genul de probleme cu care te confrunți zilnic, cum ar fi un împrumut de treizeci de dolari la bancă. Vreau să spun că asta este... Dumnezeuule, ce pot să spun, Jessie? Ea îi zîmbi slab în loc de răspuns.

– Ai spus deja. Și eu te iubesc. Asta e tot ce contează. Vom rezolva toată încurcătura asta.

– Da... dar... Jessie, se pare că nu va fi ușor. Femeia aia își susține cu putere acuzația, iar polițaiul ăsta, Houghton, se poartă de parcă ar fi pus mîna pe cel mai mare violator din regiune.

– E adorabil, nu-i așa?

– A vorbit și cu tine? Ian păru surprins.

– Chiar înainte de a merge acasă și de a vorbi cu tine. Ian arăta atît de palid!

– Ți-a spus despre ce-i vorba? Ea scutură din cap și-și feri privirea. Oh, Jess... în ce scandal te-am băgat! Pur și simplu nu-mi vine să cred.

– Nici mie. Dar vom supraviețui. Îi zîmbi cu zîmbetul ei cel mai curajos. Ce părere ai despre Martin?

– Schwartz? Mi-a plăcut. Dar te va costa niște bani frumoși, nu-i așa? Jessie încercă să pară neafectată și încercă să schimbe vorba, dar el o întrerupse. Cît? Pentru o clipă în ochi îi apăru o privire tristă.

– Nu contează.

– Poate nu pentru tine, Jessie, dar contează pentru mine. Cît?

– Două mii acum și alte cinci dacă se ajunge la proces.

– Glumești?

Jessie scutură din cap în semn de răspuns.

– Cel cu care am vorbit înainte mi-a cerut cinci-sprezece mii, bani gheață, pînă la sfîrșitul săptămîinii.

– Sfînte Doamne, Jessica... e curată nebulie. Dar îți voi da înapoi ce i-ai plătit lui Schwartz.

– Mă plictisești, iubitul.

– Te iubesc, Jess. Schimbară o privire lungă și tandră, iar Jessica simți din nou lacrimi fierbinți în ochi.

– De ce nu m-ai sunat noaptea trecută? Nu-i spuse că stătuse toată noaptea întinsă pe podea, așteptându-i telefonul, speriată, aproape în prag de isterie, prea obosită să se poată mișca.

– Cum aș fi putut să te sun, Jess? Ce aș fi putut să-ți spun? Cred că eram în stare de șoc. Stăteam aici, uimit. Nu puteam înțelege.

Atunci de ce te-ai culcat cu ea? Să te ia naiba! Dar scînteia de furie îi dispăru din privire de îndată ce-l privi. Era la fel de nefericit ca ea. Mai mult chiar.

– De ce crezi că te-a acuzat de... de...?

– Viol? Pronunță cuvîntul de parcă era o condamnare la moarte. Nu știi. Poate e bolnavă sau nebună, poate că vrea să se răzbune pe cineva, poate că vrea bani. De unde dracu' să știi? Am fost un dobitoc că am făcut-o. Jessie, eu... Își mută privirea, apoi și-o îndreaptă din nou spre ea, iar în colțurile ochilor avea lacrimi. Cum vom putea trăi mai departe după toată povestea asta? Cum vei mai putea trăi tu, Jessie? Fără să mă urăști? Și... pur și simplu, nu-mi dau seama...

– Încetează! Șopti tăios cuvîntul în receptor. Înce-tează imediat! Vom reuși să trecem cumva peste toată povestea asta și nu ne vom mai gândi niciodată la ea!

– Dar vei putea? Vreau să spun, Jessie, chiar crezi că vei putea? De fiecare dată cînd te vei uita la mine, nu mă vei urî puțin din cauza ei, din cauza banilor pe care i-ai dat, și... la dracu'! Își trecu o mîină prin păr și căută în buzunar o țigară. Jessie îl privi și abia atunci îi observă pantalonii. Avea niște pantaloni albi de pijama, din cei care se poartă în spitale.

– Sfinte Doamne, ce s-a întîmplat cu pantalonii tăi? Nu ți-au dat timp să te îmbraci? Ochii ei se măriră, închi-puindu-și-l pe sergentul Houghton tîrîndu-l pe lan afară din casă, cu cătușe la mîini și cu fundul aproape gol.

– Sînt adorabili, nu-i așa? Mi-au dus pantalonii la

laborator pentru a-i testa de spermă. Totul era atît de cumplit, de urît, atît de dezgustător, atît de... Voi avea nevoie mîine de niște pantaloni, pentru a merge la tribunal. Apoi, rămase gînditor o clipă și trase lung din țigară. Pur și simplu nu înțeleg, spuse în cele din urmă. Dacă ar fi vrut bani, nu trebuia decît să mă șantajeze. I-am spus că sînt căsătorit.

Ce drăguț... apoi, fără nici un motiv, îl privi pe Ian, așa cum arăta, îmbrăcat în acei pantaloni de pijama, cu fața lui de copil, cu părul blond ciufulit, îi privi pe oamenii aceia care îi înconjurau și începuse să rîdă.

– Te simți bine? El păru dintr-odată înspăimîntat. Dacă ea făcea o criză de isterie? Dar nu părea deloc isterică, părea sincer amuzată.

– Știi ceva? Mă simt bine și te iubesc, iar toată povestea asta e ridicolă, așa că, vrei te rog să vii acasă și... știi tu ce altceva? Arăți drăguț în pijama. Era același rîs pe care el îl auzise de o mie de ori la ora două dimineata, cînd ea îl necăjea și-i citea romanele, umblînd goală prin casă, cu cîte un creion după fiecare ureche. Era același rîs ca atunci cînd făceau duș amîndoi și se împrôscău cu apă, același ca atunci cînd îl gîdila în pat. Era Jessie și deodată zîmbi și el, așa cum n-o mai făcuse de cînd începuse tot acest coșmar.

– Doamnă, ești absolut nebună, dar te ador. Vrei te rog să mă scoți din rahatul ăsta ca să pot veni acasă și... Se opri cînd era gata să pronunțe cuvîntul și deveni dintr-odată palid.

– Să mă violezi? De ce nu?

Apoi, își zîmbiră unul altuia, fără să mai spună nimic. Ea se simțea bine acum. Îl avea pe Ian chiar în fața ei, știa că e iubită, apărată și protejată. Cînd Ian dispăruse pe neașteptate și casa se cufundase în liniște, fusese de parcă el murise. Dar el nu murise, el trăia. Va trăi întotdeauna și va fi mereu al ei. Deodată, simți că-i vine să danseze, acolo, la închisoare, în mijlocul hoților și al tîrfelor. Voia să danseze. Ian era din nou al ei.

– Domnule Clarke, de ce te iubesc așa de mult?

– Pentru că ești înapoiată mintal, dar eu te iubesc așa. Doamnă, poți fi serioasă o clipă? Fața lui arăta că nu glumea, dar Jessie încă mai avea o urmă de rîs în ochii ei oboșiți și roșii.

– Ce-i?

– Am vorbit serios cînd am spus că-ți voi da banii înapoi.

– Nu-ți face probleme din cauza asta.

– Ba îmi fac. Cred că e timpul să-mi iau și eu un serviciu. Nu mai merge așa, Jessie și tu știi asta foarte bine.

– Ba da, merge. Ce vrei să spui prin „nu mai merge așa”? Păru din nou speriată.

– Vreau să spun că nu-mi place să fiu întreținut, chiar dacă e spre așa-zisul beneficiu al carierei mele de scriitor. E neplăcut pentru orgoliul meu și foarte rău pentru căsnicia noastră.

– Prostii!

– Nu sînt prostii. Vorbesc serios. Dar nu e locul și momentul potrivit să vorbim despre asta. Vreau însă să știi că, oricît de mulți bani cheltuiești cu toată povestea asta, îi vei primi înapoi. E clar? Ea îl privi enervată, dar vocea lui Ian îi răsună și mai fermă în ureche. Vorbesc serios, Jessie. Nu mă supăra. Nu te voi lăsa să plătești din banii tăi.

– O.K. Ea îl privi fix și în aceeași clipă un gardian o bătu ușor pe umăr. Vizita se terminase. Și mai aveau atîtea să-și spună.

– Ai grijă de tine, iubito. Ne vedem mîine la tribunal. Îi văzu expresia speriată din ochi.

– Poți să mă suni diseară?

El clătină din cap.

– Nu, nu mă vor lăsa.

– Oh. Dar trebuie să te aud... am nevoie de tine, Ian... am...

– Culcă-te și odihnește-te bine înaintea audierii de

mîine de la tribunal. Îmi promiți? Ea dădu din cap, arătînd ca un copil, iar el îi zîmbi. Te iubesc așa de mult, Jess. Vei avea grijă de tine, de dragul meu?

Ea dădu din nou din cap.

- Și tu la fel. Ian... eu... așa muri fără tine.

- Nu vorbi așa. Acum du-te și ne vedem mîine. Și Jess... îți mulțumesc, pentru tot.

- Te iubesc.

- Și eu te iubesc.

După aceste ultime cuvinte nu se mai auzi nimic în receptoare, iar ea îi făcu semn cu mîna în timp ce îi urma pe ceilalți vizitatori ce urcau în lift. Era din nou singură cu ei. Ian plecase. Dar acum era altceva. Avea gîndurile pline de vocea și chipul lui, de culoarea părului, de mirosul pielii lui. El era din nou viu în mintea ei. Era cu ea încă.

Capitolul 7

Zina și Katsuko erau amîndouă ocupate cu clienții cînd Jessica sosi la boutique, așa că avu cîteva clipe timp să se calmeze la ea în birou, înainte de a sta de vorbă cu ele. Era o adevărată nebunie. Ghiciți unde am fost? Să-l vizitez pe Ian la pușcărie. Apoi, de la pușcărie, venise direct la *Lady J*. Ce nebunie!

Fetele serveau cîteva femei care voiau rochii pentru Palm Springs. Erau niște femei grase, plictisitoare și nu foarte prietenoase. Jessicai îi era imposibil să lucreze. Se gîndea încontinuu la Ian, la închisoare, la Martin Schwartz, la inspectorul Houghton. Ochii inspectorului păreau s-o urmărească neîncetat.

– Cu ce se ocupă soțul dumneavoastră? o întrebă una dintre femei, în timp ce se uită la noile fuste din catifea. Erau de un bordeaux închis, cu margini din satin negru. Imitații după *St. Laurent*.

– Soțul meu? Violează... vreau să spun, creează romane! Femeile găsiră răspunsul extrem de amuzant. Chiar Zina și Kat izbucniră în rîs. Jessica rîse cu ochii plini de lacrimi.

– Și soțul meu obișnuia să facă asta... pînă s-a apucat de golf. A doua femeie găsi gluma extrem de amuzantă și se hotărî la două fuste și o bluză, în timp ce prima femeie alese pantalonii.

Petrecu o zi lungă la magazin, dar cel puțin fu scutită de a vorbi cu Zina și Kat. Era aproape ora cinci cînd se așezară toate trei la o cafea.

– Jess, e totul în regulă acum?

– E mult mai bine. Am avut câteva probleme, dar totul se va rezolva pînă mîine. Cel puțin mîine el va veni acasă și vor găsi o rezolvare. Numai să vină acasă!

– Am fost foarte îngrijorate din cauza ta. Mă bucur că totul e bine. Zina părea mulțumită, dar Katsuko continua să privească cercetătoare ochii Jessicăi. Ceva nu era în regulă.

– Arăți ca dracu', Jessica Clarke.

– Mă flatezi. E din cauza costumului ăstuia sobru. Privi în jur, întrebîndu-se dacă ar trebui să se schimbe cu ceva din colecția de toamnă pentru a-și ridica moralul. Dar era tîrziu și se simțea obosită.

Jessica se ridică, se întinse și simți o durere în spate după noaptea petrecută pe podea. În afară de tensiunea din timpul zilei. Își arcui spatele, încercînd să îndeparteze durerea, cînd o femeie intră în boutique. Jessie, Zina și Kat se priviră una pe alta, încercînd să se hotărască cine se va ridica și o va servi, dar Jessie fu cea care se îndreptă în cele din urmă zîmbind spre femeie. Femeia păru mulțumită, iar lui Jessie îi făcea bine să servească clienții. Îi ocupa mintea cu altceva.

– Pot să vă ajut?

– Vă supărați dacă arunc o privire? Am auzit de boutique de la o prietenă și aveți niște lucruri frumoase în vitrină.

– Mulțumesc. Spuneți-mi dacă vă pot ajuta cu ceva.

Jessica și femeia schimbară un zîmbet, apoi ea începu să se uite la îmbrăcămîntea sport. Era elegantă, avea peste treizeci și cinci de ani, poate chiar patruzeci, deși era greu de spus. Era îmbrăcată cu un costum simplu, de culoare neagră, format dintr-o jachetă și un pantalon, o bluză crem din in, o eșarfă viu colorată la gît și multe bijuterii care păreau foarte scumpe: o brățară, un lanț, câteva inele groase și o pereche de cercei cu onix și diamante care îi atrăseseră atenția lui Jessie de

cum intrase în magazin. Se vedea clar că femeia avea bani. Fața ei exprima căldură și încă ceva... ca și cum îi făceau plăcere lucrurile frumoase pe care le purta, dar știa că mai erau și alte lucruri în viața ei care contau mai mult.

Jessie o privi în timp ce trecea de la un raft la altul. Părea mulțumită, fericită. Și avea o grație anume datorită căreia îți făcea plăcere s-o privești. Fața ei era tînără, părul de un blond cenușiu cu șuvițe gri. Era ciudat, dar lui Jessie îi amintea de o pisică siameză, mai ales din cauza albastrului deschis al ochilor. Ceva la ea te făcea să dorești s-o cunoști mai îndeaproape.

– Căutați ceva anume? Avem niște marfă nouă în spate. Femeia îi zîmbi lui Jessie și ridică din umeri.

– M-ar interesa haina aceea de suede de acolo. Aveți mărimea opt? Privi vinovată, ca un copil ce cumpăra mai multă gumă de mestecat decît avea voie, dar de asemenea și de parcă s-ar simți foarte bine. Ca și cum își putea permite cîtă gumă de mestecat voia și orice altceva.

– Mă voi uita. Jessica dispăru în depozit, întrebîndu-se dacă aveau măsura opt.

Nu aveau. Dar aveau una asemănătoare, care costa cu patruzeci de dolari mai mult. Jessica scoase bonul și-i duse haina femeii. Era de culoarea scorțișoarei, cu o croială foarte frumoasă. Era, de fapt, mult mai frumoasă decît prima, iar femeia observă asta imediat.

– La naiba! Speram să nu-mi placă.

– E greu să nu-ți placă o astfel de haină. Și vă vine foarte bine.

O priviră pe femeie rotindu-se grațios în fața oglinzii, îmbrăcată în haina de suede de culoarea scorțișoarei. Îi venea de minune, iar ea știa asta. Dar acestei femei i-ar fi stat bine în orice ar fi îmbrăcat.

– Cît costă?

– Trei sute zece. Zina și Kat schimbă o privire mirată, dar știau că nu trebuie să pună întrebări. Jessie

avea întotdeauna un motiv pentru toate nebuniile pe care le făcea și de regulă avea dreptate. Poate că această femeie era o persoană deosebită, pe care Jessie spera s-o facă clienta magazinului. Arăta cu siguranță ca o persoană pe care ai recunoaște-o cu ușurință. Și nu părea deloc șocată de preț.

– Are și pantaloni asortați?

– A avut, dar s-au vîndut.

– Păcat. Dar reuși să găsească trei tricouri, o bluză și o fustă din suede care se asortau perfect cu haina, înainte de a hotărî că făcuse prea multe cheltuieli pentru o singură zi. Pentru magazin vînzarea era frumușică. Ea scoase carnetul de cecuri, învelit în piele verde și privi zîmbind spre Jessie. Dacă mă vedeți întrînd aici mai devreme de o săptămînă, dați-mă afară, spuse ea.

– Trebuie neapărat? întrebă Jessie, cu o expresie de părere de rău.

– E un ordin, nu o rugăminte!

– Ce păcat! Cele două femei rîseră, apoi cumpăraătoarea completă cecul. Era o sumă ce depășea cinci sute de dolari. Dar ea nu părea să-și facă probleme. O chema Astrid Bonner și locuia pe Vallejo, la cîteva blocuri distanță de casa lui Jessie.

– Sîntem aproape vecine, doamnă Bonner. Jessie îi spuse adresa ei, iar Astrid Bonner o privi zîmbind.

– Cunosc casa! E casa aceea mică, vopsită în albastru și alb, cu flori viu colorate în față!

– Ne puteți vedea de la distanță!

– Nu vă scuzați. Și aveți o mașină sport de culoare roșie? Jessie arătă pe fereastră.

– Eu sînt. Riseră amîndouă, iar Zina închise ușile magazinului. Era șase fără un sfert. Vreți să beți ceva? Aveau o sticlă de *Johnnie Walker* pe care o țineau în spate. Unii dintre clienții lor rămîneau adesea după program pentru a sta de vorbă. Era ceva plăcut.

– Mi-ar face plăcere, dar nu pot. Probabil că sînteți

nerăbdătoare să ajungeți acasă. Jessie zîmbi, iar Katsuko puse cumpărăturile doamnei Bonner în două cutii mari de culoare maron, apoi le legă cu panglici colorate.

– Sînteți proprietara magazinului?

Jessie dădu din cap.

– Aveți lucruri frumoase. N-aveam nevoie de haina aceea, dar... n-am pic de voință. Asta e cea mai mare problemă a mea.

– Uneori risipa te face să te simți bine.

Astrid Bonner aprobă din cap fără să spună nimic și cele două femei schimbă o privire lungă. Jessie se simțea bine în compania ei. Îi părea rău că Astrid Bonner nu stătea să bea un pahar. Jessie n-avea pentru ce să se grăbească acasă și i-ar fi făcut plăcere să stea de vorbă cu ea. Se întrebă în care casă locuia. Apoi îi veni o idee.

– Pot să vă duc pînă acasă? Plec chiar acum. Asta ar fi scutit-o de întrebările pe care Zina și Kat i le-ar fi putut pune, orele de serviciu fiind terminate. Și căroră încă nu le putea face față. Prezența lui Astrid Bonner ar fi protejat-o de asemenea întrebări. Încă nu le anunțase că în dimineața următoare nu va veni la magazin, pentru că trebuia să meargă la audiere.

– Ar fi grozav, mulțumesc. De obicei, cînd sînt atît de aproape de casă merg pe jos, dar cu aceste două cutii... ar fi minunat! Zîmbi și păru foarte tînără. Jessie se întrebă cîți ani avea în realitate.

Își luă haina, geanta și se îndreptă spre cele două fete.

– Noapte bună, fetelor. Ne vedem mîine, mai tîrziu. Nu vin de dimineață. Își zîmbiră una alteia, iar Jessie deschise ușa pentru Astrid, Zina închise din nou după ele și toate plecară. Fără întrebări, fără răspunsuri, fără minciuni. Jessie era extrem de ușurată. Nu-și dădea seama cum rezistase toată după-amiaza.

Deschise ușa mașinii și Astrid urcă înăuntru, ținînd

cutiile în poală și se îndreptară spre casă.

– Magazinul trebuie să vă ocupe mult timp.

– Îmi ocupă, dar îmi place. Apropo, numele meu e Jessica Clarke. Abia acum am realizat că nu m-am prezentat. Îmi cer scuze. Schimbară încă un zîmbet, iar briza de seară răvăși părul proaspăt aranjat al lui Astrid Bonner. Vreți să ridic capota mașinii?

– Sigur că nu. Rîse dintr-odată și o privi pe Jessie. Nu sînt chiar atît de bătrînă și de scorțoasă, pentru numele lui Dumnezeu. Și trebuie să recunosc, vă invidiez pentru acest magazin. Am lucrat și eu la o revistă în New York, în urmă cu zece ani, dar încă mi-e dor de tot ce ține de modă, indiferent sub ce formă.

– Și noi ne-am mutat aici de la New York, acum șase ani. Ce v-a adus aici?

– Soțul meu. Nu, de fapt am venit într-o călătorie de afaceri. Și aici l-am cunoscut pe soțul meu și... nu m-am mai întors niciodată acolo. Păru încîntată cînd își aminti acest episod.

– Niciodată? Încă vă mai așteaptă să vă întoarceți înapoi? Amîndouă femeile izbucniră în rîs.

– Nu, m-am întors pentru numai trei săptămîni. I-am anunțat și asta a fost tot. Pînă atunci fusesem genul de femeie dedicată carierei, care n-avea de gînd să se căsătorească vreodată și apoi... I-am cunoscut pe Tom. Și, gata cu cariera!

– Ați regretat vreodată? Era o întrebare extrem de personală, dar ea părea să te stimuleze să te simți în largul tău în prezența ei. Iar Jessie așa se simțea.

– Nu, niciodată. Tom a schimbat totul. Jessica se pomeni vrînd să spună „Ce îngrozitor“, apoi se întrebă de ce. La urma urmei și Ian îi schimbase viața, dar nu în felul acesta. Pe ea n-o costase o carieră, n-o obligase nimeni să plece de la New York. Ea dorise să se mute la San Francisco, dar n-ar fi putut renunța la *Lady J*. Nu, repetă ea. N- am regretat nici o clipă. Tom a fost un om deosebit. A murit anul trecut.

– Oh, îmi pare rău. Aveți copii?

Astrid rîse și scutură din cap.

– Nu, Tom avea cincizeci și opt de ani cînd m-am căsătorit cu el. Am petrecut zece ani minunați împreună... singuri. A fost ca o lungă lună de miere. Jessie își aminti de viața ei cu Ian și Zîmbi.

– Avem aceeași părere. Copiii îți pot complica mult viața.

– Nu dacă îi dorești. Dar noi doi ne-am gîndit că sîntem prea bătrîni. Eu aveam treizeci și doi de ani cînd m-am măritat cu el și nu eram chiar genul de femeie potrivită pentru a deveni mamă. N-am regretat niciodată. Numai că viața mea e extrem de liniștită acum.

Deci Astrid avea patruzeci și doi de ani. Jessie fu surprinsă.

– De ce nu vă luați un serviciu? întrebă ea.

– Ce-aș putea face? Am lucrat la *Vogue*, dar aici nu e nimic în genul ăsta. Iar cei la *Vogue* nu mai au nevoie de mine, după zece ani. Îmbătrînești, iar eu am îmbătrînit destul de mult. Și, în afară de asta, n-am nici cea mai mică intenție să mă mut din nou la New York, niciodată.

– Vă puteți găsi ceva într-un domeniu înrudit cu moda.

– Ca de exemplu?

– Un boutique.

– Ajungem din nou de unde am pornit, draga mea. Sînt foarte invidioasă pe ceea ce faci.

– Nu fiți invidioasă. Există și unele probleme.

– Și recompense, sînt sigură. Vă duceți des la New York?

– Am venit de-acolo acum două zile. Și ieri soțul meu a fost arestat pentru viol, adăugă ea în gînd. Îi stătuse pe vîrfurile limbii să spună asta, dar Astrid ar fi fost îngrozită. Oricine ar fi fost. Oftă adînc, uitînd pentru o clipă că nu era singură.

– Călătoria a fost chiar atît de neplăcută? întrebă Astrid, zîmbind.

– Ce călătorie?

– Călătoria la New York. Ați spus că tocmai v-ați întors de la New York acum două zile, apoi ați oftat de parcă v-ar fi murit cel mai bun prieten.

– Îmi pare rău. Am avut o zi grea. Încercă să zîmbească, dar dintr-odată totul îi reveni în minte. Coșmarul celor întîmplate o copleși din nou. Urmă o clipă de liniște, apoi Astrid o privi peste cutiile din brațe.

– Sa întîmplat ceva? Era o privire adîncă, cerce-tătoare, la care era greu să răspunzi cu o minciună.

– Ceva care va putea fi rezolvat în curînd.

– Pot să vă ajut cu ceva? Ce femeie drăguță! Erau complet străine una de alta și ea o întrebă pe Jessie despre problemele ei. Jessie zîmbi și încetini cînd ajunse la colț.

– Nu, totul e în ordine. Și deja m-ați ajutat cu ceva. Mi-ați încheiat ziua aducîndu-mi o rază de soare. Care este casa dumneavoastră?

Astrid zîmbi și-i arătă.

– Acea. Ați fost foarte drăguță că m-ați adus acasă.

Era o reședință sobră, din cărămidă, cu jaluzele negre, vopsită în alb și înconjurată de tufișuri îngrijite. Lui Jessie îi veni să fluieră admirativ. Ea și lan observaseră deseori casa și se întrebaseră cine locuiește în ea. Bănuiseră că proprietarii călătoresc foarte mult, deoarece casa părea adesea nelocuită.

– Doamnă Bonner, aș vrea să vă întorc complimentul la adresa casei. Soțul meu și cu mine îi invidiem de ani de zile pe proprietarii acestei case.

– Sînt măgulită. Și spune-mi, te rog, Astrid. Dar casa ta arată mult mai veselă, Jessica. Asta e îngrozitor de... – chicoti – de matură. Cred că ăsta-i cuvîntul potrivit. Tom o avea deja cînd ne-am căsătorit, la fel ca multe din lucrurile frumoase din interior. Va trebui să vii odată

la o cafea. Sau la o băutură.

– Mi-ar face plăcere.

– Atunci, ce-ai zice să vii chiar acum?

– Mi-ar... mi-ar face plăcere, dar ca să-ți spun adevărul, sînt frîntă. Am avut niște zile foarte pline de cînd m-am întors de la New York. Putem amîna pe altă dată?

– Cu plăcere, mulțumesc încă o dată pentru că m-ai adus cu mașina. Coborî din mașină și-i făcu semn cu mîna în timp ce urca treptele din fața casei. Jessie îi răspunse la semn. Ce casă grozavă! Era bucuroasă că o cunoscuse pe Astrid Bonner. Era o femeie încîntătoare.

Jessica o luă pe aleea casei ei, gîndindu-se la Astrid și la cele spuse de ea. Părea că renunțase la multe de dragul soțului ei. Și părea fericită că o făcuse.

Intră în casa întunecoasă, își scoase pantofii și se așeză pe canapea fără să aprindă luminile. Recapitulă evenimentele zilei. Fusese o zi incredibilă. Totul, de la întîlnirea cu Martin Schwartz, golirea contului lor de economii, vizitarea lui Ian la închisoare și discuția plăcută avută cu Astrid Bonner... Cînd va deveni viața din nou reală?

Se gîndi să-și toarne ceva de băut, dar nu avea suficientă energie pentru a se ridica. Minteia îi alerga în toate direcțiile, dar corpul îi era greu ca plumbul. Într-o mașinărie părea că nu mai funcționează. Dar mintea ei... mintea ei... se gîndea neîncetat la vizita făcută lui Ian. Acum era din nou acasă. Singură, în casa unde el o aștepta întotdeauna seara. Casa era insuportabil de liniștită... la fel cum fusese apartamentul lui Jake cînd ea se dusese acolo... după moartea lui... De ce se gîndea acum întruna la Jake? De ce îl compara mereu cu Ian? Ian nu era mort. El va veni mîine acasă... nu-i așa? Va veni. Dar dacă...? Soneria de la intrare sună, dar ea n-o auzi pînă cînd zgomotul insistent n-o întrerupse în cele din urmă din gîndurile care i se învîrteau

prin mînte. Îi fu necesară ultima picătură de energie pentru a se ridica și a se îndrepta spre ușă.

Merse în ciorapi pînă în holul întunecat și vorbi prin ușă. Era prea obosită pentru a încerca să ghicească cine era.

– Cine e? Vocea ei de-abia se auzi de partea cealaltă. Dar el o auzi. Privi peste umăr la însoțitorul lui și dădu din cap. Acesta porni încet spre mașina de culoare verde.

– Poliția.

Inima lui Jessie începu să bată repede la auzul acestui cuvînt și se sprijini tremurînd de perete. Acum ce mai era?

– Da?

– Sînt inspectorul Houghton. Vreau să vorbesc cu doamna Clarke. Dar știa deja că ea era. De cealaltă parte a ușii Jessica fu tentată să-i spună că doamna Clarke nu era acasă. Dar mașina ei era parcată vizibil în fața casei, iar el se va fiții prin jur, așteptînd. Nu mai avea cum să scape de ei. Viața ei îi aparținea, ca și a lui Ian.

Jessica deschise încet ușa și rămase fără să spună nimic în holul întunecat. Chiar și fără pantofi era mai înaltă decît inspectorul. Își susținură unul altuia privirile o clipă lungă. Toată ura pe care n-o simțise față de trădarea lui Ian era îndreptată acum asupra inspectorului Houghton. Nu era greu să-l urăști.

– Bună seara. Pot să intru? Jessie se dădu la o parte, aprinse luminile, apoi i-o luă înainte spre living-room. Rămase în mijlocul camerei, privindu-l drept în față, fără să-l invite să ia loc.

– Ei bine, inspectore? Ce mai e? Tonul ei nu-i ascundea sentimentele.

– Mă gîndeam că putem sta puțin de vorbă.

– Oh? Așa se obișnuiește? Era speriată, dar îi era și mai teamă să arate asta. Dacă o viola? Un viol adevărat de această dată. Dacă... oh, Doamne... unde

era lan?

– E ceva absolut obișnuit, doamnă Clarke.

Păreau să se cerceteze unul pe altul cu privirea, ca niște vechi dușmani. Pitonul și prada lui. Nu-i plăcea deloc rolul ei. Îi era teamă de el, dar nu arăta acest lucru. El o găsea frumoasă, dar nici el nu-i arăta acest lucru. Îl ura pe lan pentru mai multe motive. Asta se vedea.

– Vă deranjează dacă mă așez? Da, foarte mult, spuse ea în gând.

– Deloc. Îi făcu semn cu mâna spre canapea și se așeză și ea în scaunul ei obișnuit.

– Aveți o casă frumoasă, doamnă Clarke. Locuiți de mult timp aici? Privi în jur, păfind să înregistreze toate detaliile, în timp ce ea își imagina că-i spune să se ducă dracului și că-i scoate ochii cu degetele. Dar știa că asta nu era ceva real. Îi puteai urî pe polițiști, dar nu trebuia să-ți arăți ostilitatea. Era nevinovată, lan era nevinovat, dar era înspăimântată de el.

– Inspectore, asta e un interogatoriu sau o vizită particulară? Avocatul meu mi-a spus că nu trebuie să vorbesc cu nimeni când el nu-i de față. Îl privi pe bărbatul îmbrăcat în costum maron din fața ei, întrebându-se dacă va încerca s-o violeze. Purta o cravată strălucitoare, de culoarea muștarului. Ei începu să-i fie greață și dintr-odată intră în panică, întrebându-se dacă își luase pilula anticoncepțională în acea dimineață. Apoi, deodată, îl privi și știu că-l va omorî dacă va încerca să-i facă vreun rău. Va trebui să-l omoare.

– Nu, nu trebuie să vorbiți cu nimeni dacă avocatul dumneavoastră nu e de față, dar aveam câteva întrebări și m-am gândit că va fi mai plăcut pentru dumneavoastră să-mi răspundeți la ele aici. Mare favoare! gândi ea.

– Cred că prefer să răspund la tribunal. Dar amîndoi știau că ea nu va trebui să răspundă la nimic la tribunal. Era soția acuzatului. În mod legal, nu trebuia să depună mărturie.

– Cum doriți. Se ridică și se pregăti de plecare, apoi se opri în dreptul barului. Sînteți și dumneavoastră o băutoare? Întrebarea o înfurie.

– Nu, și nici soțul meu nu este.

– Mda, așa am crezut și eu. Pretinde că era amețit cînd a dus victima la hotel. Totuși, am crezut că minte. Nu pare a fi un băutor. Inima lui Jessie tresări și ochii i se umplură de ură. Ticălosul ăsta încerca s-o atragă în cursă.

– Inspectore, vă cer să plecați, acum.

Houghton se întoarse spre ea și o privi cu o expresie de bunăvoință prefăcută. Dar ochii lui conțineau tot atîta ură ca și ai lui Jessie. Vocea de-abia i se auzi, deși stătea la cîțiva pași de ea.

– Ce faceți cu un papițoi ca el?

– Ieși afară din casa mea! Vocea ei era la fel de coborîtă ca a lui și întreg corpul îi tremura.

– Ce-o să faci cînd se va duce la pușcărie? Îți vei găsi un alt gigolo pe care să-l întreții ca pe el? Crede-mă, surioară, nu-l plînge prea tare. Sînt o grămadă ca el!

– Ieși afară! Cuvintele fură ca doi pumni trimiși în fața lui, iar el se răsuci și merse spre ușă. Se opri o clipă și privi înapoi la ea.

– Pe curînd.

Ușa se închise în urma lui și, pentru prima oară în viață, Jessica simți nevoia de a ucide.

El se întoarse din nou la ora zece în aceeași seară, însoțit de doi polițiști, cu un mandat de percheziție, pentru a căuta arme și droguri.

De această dată Houghton avea aerul polițistului la datorie și îi evită privirea în ora cît dură percheziția. Îi scotociră prin sertare și dulapuri, îi răvășiră lenjeria de corp, îi răsturnară gențile pe pat, îi împrăștiară hainele și hîrțile lui Ian prin tot living room-ul.

Nu găsiră nimic, iar Jessie nu-i pomeni lui Ian despre asta, niciodată. Îi trebuiă patru ore și jumătate

pentru a aranja toate lucrurile la locul lor și încă alte două ore pentru a se liniști din plîns. Temerile ei fuseseră justificate, o violaseră. Nu în felul de care se temuse, dar în alt fel. Fotografiiile mamei ei erau împrăștiate pe birou, pastilele anticoncepționale erau aruncate prin bucătărie, jumătate din ele luate pentru a fi testate la laborator. Întreaga ei viață era împrăștiată prin toată casa. Acum, era și războiul ei. Și era pregătită să lupte. Noaptea aceasta schimbase totul. Acum erau și dușmanii ei, nu doar ai lui Ian. Și, pentru prima dată în șapte ani, Ian nu era aici ca s-o apere. Nu numai asta, dar el era cel care o făcuse să se înfrunte direct cu dușmanul. Adusese acest necaz pe capul ei, la fel ca și pe al lui. Iar ea era neajutorată. Era vina lui Ian. Acum, și el era dușmanul ei.

Capitolul 8

Jessica așteaptă împreună cu Martin Schwartz în rândurile din spate ale sălii de judecată pînă după ora zece. Programul era extrem de încărcat, iar procesele în întîrziere. Procedurile acuzațiilor erau trecute repede în revistă, apoi se stabilea cauțiunea și apăreau alte chipuri. În cele din urmă Ian apără pe o ușă care făcea legătura cu închisoarea, însoțit de o parte și de alta de cîte un gardian.

Martin merse în partea din față a încăperii, iar acuzațiile fură, slavă Domnului, enumerate, nu descrise. Ian fu întrebat dacă înțelesese de ce anume era acuzat, iar el răspunse afirmativ.

Cauțiunea fu fixată la douăzeci și cinci de mii de dolari. Martin ceru să fie redusă, iar judecătorul cîntări rugăminta, în timp ce o femeie procuror sări în picioare și obiectă. Ceru chiar să fie fixată o cauțiune și mai mare. Dar judecătorul refuză. Reduse cauțiunea la cincisprezece mii de dolari, bătu din ciocănel și fu adus un alt acuzat. Audierea preliminară fusese stabilită peste două săptămîni.

– Acum ce facem? îi șopti Jessica lui Martin, cînd acesta veni din nou lîngă ea. Ian fusese scos deja din camera de judecată și dus înapoi în închisoare.

– Acum vei scoate de undeva cincisprezece mii de dolari pentru a- i plăti și vei găsi ceva ce valorează încă cincisprezece mii cu care să poți garanta.

– Cum să fac asta?

– Vino. Voi avea eu grijă de tine.

Dar, Dumnezeu... cincisprezece mii? Abia acum realizează ce sumă mare, era enorm. Merita ceva atît de mulți bani? Da, Ian.

Coborîră în hol și traversară strada spre unul din birourile luminate cu neon la care se plăteau cauțiunile. Nu arătau prea plăcut, iar cel în care intrară nu părea cu nimic mai bun decît celelalte. Mirosea a fum de țigară, scrumierele erau pline pînă la refuz, iar doi bărbați erau așezați pe o canapea și moțăiau, pârînd că așteaptă. O femeie cu păr blond îi întrebă ce vor, iar Martin îi explică. Ea sună la închisoare și notă acuzațiile, în timp ce-o privi lung pe Jessie. Jessie încercă să nu clipească măcar.

– Va trebui să garantezi cu ceva. Casa dumneavoastră e proprietate personală?

Jessie dădu din cap și explică ipoteca.

– Mai am propriul meu magazin. Îi dădu femeii numele și adresa magazinului, adresa casei și numele băncii unde era făcută ipoteca.

– Cît credeți că valorează magazinul dumneavoastră? Ce este, de fapt? Un magazin de îmbrăcăminte? Jessie aprobă din cap, simțindu-se într-un fel umilită, fără însă să știe de ce. Poate din cauză că femeia știa care erau acuzațiile aduse lui Ian.

– Da, e un magazin de îmbrăcăminte. Și avem un inventar destul de mare. De ce voia s-o impresioneze pe femeia asta idioată? Dar apoi realizează că era din cauză că femeia asta deținea cheia eliberării lui Ian. Martin Schwartz stătea lîngă ea, urmărind procedurile.

– Va trebui să sunăm la bancă. Reveniți la ora patru.

– Și atunci îl veți elibera? Oh, Doamne, te rog, trebuie să-l elibereze! Simți din nou că e cuprinsă de panică, o simți urcîndu-i-se în gît, groasă și amară precum bila.

– Îl vom elibera în funcție de ce va spune banca despre casă și magazin, zise femeia plină de ea. Amîndoi folosiți aceeași bancă? Jessie dădu din cap, pârînd distrusă. Bine, spuse femeia. Asta va economisi timp. Aduceți cei cincisprezece mii de dolari cu dumnea-

voastră cînd reveniți. În numerar.

– În numerar?

– Da, sau un cec emis de bancă. Nu primim cecuri personale.

– Mulțumesc.

Leșiră în stradă, iar Jessie trase adînc în piept aerul proaspăt. I se părea că trecuseră ani de cînd nu mai respirase un aer atît de curat. Respiră din nou și privi spre Martin Schwartz.

– Ce se întîmplă cu cei care nu au atîția bani?

– Nu plătesc cauțiunea.

– Și ce fac?

– Rămîn în închisoare pînă la pronunțarea verdictului.

– Chiar dacă sînt nevinovați? Stau la închisoare atîta timp?

– N-ai de unde să știi dacă sînt sau nu nevinovați pînă la proces.

– Ce dracu' se întîmplă cu nevinovații, pînă li se dovedește sau nu vinovăția?

El ridică din umeri și privi drept înainte, fără să spună nimic. Îl deprimase mersul în acel birou în care se plăteau cauțiunile. Rareori își însoțea clienții în aceste birouri. Dar lan îl rugase s-o facă și el îi promisese. Era ciudat să te porți cu o femeie așa de înaltă și care părea atît de independentă de parcă era fragilă și neajutorată. Dar bănuia că lan avea dreptate. Dedesubtul armurii ei protectoare, se ascundea o ființă foarte vulnerabilă. Se întrebă dacă armura sa va crăpa înainte ca totul să se termine. Asta era tot ce le mai lipsea.

– Ce fac oamenii săraci, care nu-și pot lua avocați? Dumnezeu! Îl durea suficient de tare capul și fără să se mai ocupe de problemele sociale.

– Primesc apărători publici, Jessica. Și cred că avem destule de rezolvat pentru noi, fără să ne mai gîndim și la oamenii săraci, nu crezi? De ce nu te duci la bancă ca să rezolvi asta?

– O.K. Îmi pare rău.

– N-ai de ce. E un sistem nenorocit, știu asta. Dar regulile nu sînt stabilite pentru binele oamenilor săraci. Fii recunoscătoare că nu ești unul din ei, în clipa de față, și nu te mai gîndi la asta.

– E greu, Martin.

El clătină din cap și-i zîmbi slab.

– Te duci la bancă?

– Da, domnule.

– Bine, vrei să vin cu tine?

– Sigur că nu. Baby-sitting-ul e inclus în taxă sau te-a rugat Ian să o faci?

– Eu... nu... oh, pentru numele lui Dumnezeu. Du-te la bancă. Și anunță-mă cînd l-ai scos din închisoare. Sau, înainte de asta, dacă te mai pot ajuta cu ceva.

Ce-ai zice să ne împrumuți cincisprezece mii de dolari, scumpule? spuse ea în gînd. Îi zîmbi și se îndreptă încet spre mașina ei. Încă nu știa de unde va scoate banii. Ce dracu' va spune la bancă? Adevărul, apoi, dacă va fi nevoie, îi va implora. Cincisprezece mii... Părea că trebuie să urce Everestul.

După șase țigări și o conservație agonizantă de o oră cu directorul băncii, Jessica reuși să obțină un împrumut personal de cincisprezece mii de dolari, pentru care garanta cu mașina. Iar cei de la bancă o asigurară că totul va fi în ordine cînd vor suna de la biroul de plată a cauțiunii. Pe fața directorului băncii era o expresie de uimire tot timpul cît dură conversația, el încercînd cu disperare s-o ascundă, dar fără succes. Iar Jessica nici nu-i spusese măcar care erau acuzațiile, ci doar că Ian se afla la închisoare. Se rugă în sinea ei ca

de la biroul unde se plătea cautiunea să nu i se spună de ce anume era învinuit, iar dacă o vor face, el să-și țină gura. Îi jurase deja că va avea grijă ca totul să rămână confidențial. Și, cel puțin, obținuse cei cincisprezece mii de dolari... îi obținuse... îi obținuse! Iar casa și magazinul ei valorau de zece ori mai mult decât garanția de care trebuia s-o dea. Dar, cumva, tot simțea că nu va fi suficient. Și dacă tot nu-i vor da drumul lui Ian? Atunci îi trecu prin minte un gând: Cutia din seif.

– Doamnă Clarke?

Ea nu răspunse. Stătea doar așezată acolo, în fața lui.

– Doamnă Clarke? Mai e și altceva?

– Îmi pare rău. Oh... eu... tocmai mă gândeam la ceva. Da, eu... mă gândeam că aș vrea să umblu azi în seiful meu.

– Aveți cheia la dumneavoastră?

Ea aprobă din cap. O ținea prinsă de breloc. Căută în geantă și i-o întinse.

– O voi ruga pe doamna Lopez să vă deschidă cutia.

Jessie îl urmă gânditoare, apoi o urmă pe doamna Lopez, pe care n-o cunoștea dinainte. Se pomeni apoi în fața cutiei din seif, iar doamna Lopez o privea, ținând cutia în mâini. Era o cutie mare.

– Vreți să mergeți cu ea într-o cameră?

– Eu... eu... da. Mulțumesc. Nu trebuia să facă asta. Nu avea nevoie să facă asta. Era o greșeală... nu... dar dacă casa și *Lady J.* nu valorau suficient? Știa că acum nu mai gândea normal. Era cuprinsă de panică. Dar era mai bine să fie sigură... pentru Ian. Însă era atât de dureros. Și trebuia să înfrunte totul de una singură.

Doamna Lopez o conduse într-o cameră mică, cu un birou *Formica* de culoare maron și un scaun negru din vinilin. Pe perete atârna o fotografie urâtă ce reprezenta Veneția și părea decupată de pe capacul unei cutii de bomboane. Jessie rămase singură, doar ea și

cutia. O deschise cu grijă și scoase trei cutii mari din piele maron și două casete de bijuterii dintr-o piele roșie, decolorată. La fund mai era o casetă, de un albastru decolorat. Aceasta conținea lucrurile de valoare ale lui Jake: butonii dăruți de tatăl lor când Jake împlinise douăzeci și unu de ani, inelul lui de la școală, inelul de la Marină. Majoritatea erau lipsite de o valoare reală, dar fuseseră lucrurile lui intime.

Cutiile din piele maron conțineau adevăratele valori. Scrisori pe care părinții ei și le scriseseră de-a lungul anilor. Scrisori pe care și le scriseseră cît timp tatăl ei fusese plecat, la război. Poezii pe care mama ei i le scrisese tatălui ei. Fotografii, șuvițe din părul ei și din părul lui Jake, comori. Toate lucrurile care contaseră odată. Acum, erau amintiri care o făceau să sufere.

Deschise cutia albastră și zîmbi printre lacrimi cînd văzu bijuteriile lui Jake pe pielea bej ce căptușea cutia. Încă mai păstrau mirosul lui Jake. Își amintea cum obișnuia să-l tachineze cu privire la inelul lui de școală. Îi spunea că e oribil, iar el era atît de mîndru de el. Iar acum, inelul era acolo. Îl puse pe deget. Era prea mare pentru ea. Ar fi fost prea mare și pentru Ian. Jake fusese foarte solid.

Se întoarse la cutiile maron. Cunoștea atît de bine senzația pe care o avea cînd le atingea. Aveau gravate, în colțul de jos din dreapta, inițialele părinților ei, cu litere de aur. Cele două cutii erau perfect identice. Erau o tradiție de familie. În prima cutie găsi o poză cu toți patru, făcută la un Paște. Ea avea pe atunci unsprezece sau doisprezece ani. Jake avea șapte ani. Era mai mult decît putea suporta. Închise cutia fără zgomot și își îndreptă atenția spre obiectele pentru care venise.

Casetele cu bijuterii din piele roșie. Era totuși incredibil. Va lua cu ea bijuteriile mamei ei. Erau atît de prețioase pentru ea, atît de sacre, simțea atît de mult că îi aparțin încă mamei ei, încît nu le purtase niciodată în toți acești ani. Iar acum era dispusă să le dea pe mîna

unor străini. Pentru Ian.

Desfăcu cu grijă casetele și privi șirul lung de inele. Un inel cu rubin într-o montură veche care fusese al bunicii ei. Două inele frumoase din jad pe care tatăl ei le adusese din Orientul îndepărtat. Inelul cu smarald pe care mama ei și-l dorise atât de mult și pe care-l primise când împlinise cincizeci de ani. Inelul de logodnă cu diamant, verigheta, cea „reală”, o baghetă subțire de aur pe care mama ei o purtase întotdeauna, pe care o preferase inelului cu smarald și diamante pe care tatăl lui Jessie i-l cumpărase pentru a se asorta inelului cu smarald. Mai erau două brățări simple, din aur. Un ceas de aur cu mici diamante de jur-împrejurul cadranelor. Și o broșă mare, frumoasă, cu un safir înconjurat de diamante, care fusese tot a bunicii lui Jessie.

În a doua casetă erau trei șiraguri de perle perfect rotunde, cercei cu perle și o pereche de cercei cu diamante pe care ea și Jake le cumpăraseră mamei lor în anul dinainte de a muri. Totul se afla acolo. Jessie simți că i se face rău privind. Știa că nu va fi în stare să le lase la biroul unde se plătea cauțiunea, dar cel puțin le va avea la ea dacă va fi nevoie. Cu două zile în urmă nici nu i-ar fi trecut prin cap una ca asta, dar acum...

Puse celelalte cutii înapoi în seiful de metal și plecă din cameră. Trecuseră aproape două ore de când se afla acolo. Se apropia ora închiderii.

Când merse înapoi pe Bryant Street femeia de la birou mânca un cheeseburger, peste ziarul de după-amiază.

– Ați adus banii? Își ridică privirea și-i vorbi lui Jessie cu gura plină.

Jessica dădu din cap.

– Ați vorbit cu banca pentru garanție? Îndurase destul pînă acum, iar agonia prin care trecuse la deschiderea seifului îi pusese capac. Voia ca tot coșmarul să se termine cât mai curînd.

– Ce bancă? Fața femeii era total inexpresivă, iar

Jessie își încleștă pumnii pentru a se abține să nu înceapă să țipe.

– *California Union Trust Bank*. Vreau să-mi scot soțul în seara asta.

– Care sînt acuzațiile?

– Acuzațiile sînt viol și tentativă de atac. Aproape că țipase cînd rostise cuvintele.

– Aveți vreo proprietate?

– Pentru numele lui Dumnezeu, am mai discutat toate aceste lucruri de dimineată și ați spus că veți suna la bancă pentru a întreba despre magazinul și locuința mea. Am fost aici împreună cu avocatul meu, am completat formele și...

– Bine. Cum vă numiți?

– Clarke. Cu un „e” la sfîrșit.

– Da. Formele sînt aici. Scoase hîrțile cu două degete murdare de grăsime. Nu-l puteți scoate totuși acum.

– De ce nu? Jessica simți că i se face rău.

– E prea tîrziu pentru a mai suna la bancă.

– Rahat. Și ce facem?

– Veniți mîine dimineată.

– Sigur, iar Ian va mai sta la închisoare încă o noapte, minunat. Lacrimi de frustrare i se urcară în gît, dar nu putea face nimic, decît să meargă acasă și să se întoarcă înapoi mîine dimineată.

– Vreți să vorbiți cu șeful?

– Acum?

– Da, e aici, în spate.

– Nemaipomenit. Spuneți-i că sînt aici. Oh, Doamne, te rog... te rog, fă-l să se comporte omenește... te rog...

Bărbatul ieși din spate scobindu se între dinți cu un deget murdar pe care avea un inel de aur cu un diamant mare, de culoare roz. În coatală mîna avea o doză de bere. Era îmbrăcat în blugi și un tricou și avea mult păr negru și cîrlionțat pe brațe și la baza gîtului.

Părul lui arăta ca al unui african. Nu era mult mai bătrîn decît Jessie. Rînji cînd o văzu, se mai scobi o dată între dinți, apoi își luă mîna de la gură și i-o întinse. Ea i-o strînse, dar cu destul de multă dificultate.

– Îmi pare bine. Sînt Jessica Clarke.

– Barry York. Cu ce vă pot ajuta?

– Încerc să-mi eliberez soțul pe cauțiune.

– De ce? Care sînt acuzațiile? Hei... așteptați o clipă.

Haideți la mine în birou. Vreți o bere? Chiar voia. Dar nu cu el. Îi era cald, era obosită și însetată, sătulă de toate prin cîte trecuse, speriată, dar nu voia să bea nimic în compania lui Barry York, nici măcar apă.

– Nu, mulțumesc.

– Cafea?

– Nu, mulțumesc. Mă simt perfect. El încercă să fie politicos. Trebuia să-i acorde măcar atîta încredere. O conduse într-un birou mic, cu pereții acoperiți de fotografii cu femei goale, se așeză într-un scaun rotativ, își puse o șapcă verde protectoare de soare pe cap, dădu drumul la stație și-o privi pe Jessie rînjind.

– Nu vedem multe persoane ca dumneavoastră, doamnă Clarke.

– Eu... nu... mulțumesc.

– Deci, ce s-a întîmplat cu soțul dumneavoastră? Care-i acuzația? A condus sub influența alcoolului?

– Nu, viol. Barry fluieră lung, în timp ce Jessie privi spre burta lui. Cel puțin, avusese o reacție sinceră. Ce porcărie! Cît e cauțiunea?

– Cincisprezece mii.

– Vești proaste.

– Ei bine, de asta mă aflu aici. Vești bune pentru tine, Barry iubitule, spuse ea în gînd. Poate îți vei putea cumpăra o scobitoare de aur cu banii ăștia, cu un diamant în vîrf. Am vorbit cu doamna de afară mai devreme și a spus că va suna la banca mea, dar...

– Dar? Fața lui deveni mai severă.

– A uitat.

Barry clătină din cap.

– N-a uitat. Nu acceptăm împrumuturi pentru sume atât de mari.

– Nu?

El cătină din nou din cap.

– Nu de obicei. Jessica simți că va izbucni în plîns. Cred că ea n-a vrut de fapt să vă spună.

– Deci am pierdut o zi întreagă, soțul meu e tot la închisoare, iar cei de la bancă așteaptă un telefon de la dumneavoastră și... mai ce, domnule York? De unde naiba puteam eu să știu toate lucrurile astea?

– Ce ziceți de o cină? Închise stația și o bătu ușor pe mîină. Respirația îi mirosea a pastramă și usturoi. Mirosea cumplit!

Jessica îl privi și se ridică în picioare.

– Știți, cred că avocatul meu s-a înșelat total cu privire la locul acesta. Și intenționez să spun exact acest lucru.

– Cine-i avocatul dumneavoastră?

– Martin Schwartz. A fost aici azi-dimineață împreună cu mine.

– Uitați, doamnă... cum ați spus că vă cheamă?

– Clarke.

– Doamnă Clarke. De ce nu vreți să vă așezați și să discutăm puțin?

– Acum sau după cină? Sau după ce mai ascultăm niște muzică?

El zîmbi.

– V-a plăcut muzica? M-am gîndit că e un fundal plăcut.

Deschise din nou stația, iar Jessie nu știu dacă să rîdă, să plîngă sau să țipe. Era evident că nu-l va scoate niciodată pe lan de la închisoare. Nu cu acest preț.

– Vreți să serviți cina? o întrebă el.

– Da, domnule York. Cu soțul meu. Care sînt șansele să-l scoateți pe soțul meu din închisoare ca să pot lua cina cu el?

– În seara asta? În nici un caz. Trebuie să vorbesc mai întâi cu banca dumneavoastră.

– Exact în acest punct ajunsesem și azi-dimineață la ora douăsprezece și jumătate.

– Păi, mda, îmi pare rău. Voi avea grijă personal de acest lucru mâine dimineață, dar nu pot face nimic după ce banca a închis, nu cînd e vorba de o sumă de mărimea celei din cazul dumneavoastră. Cu ce garantați?

– Magazinul meu și casa mea. Depinde de dumneavoastră. Sînt dispusă să garantez fie cu una din ele, fie cu amîndouă. Sau eram dispusă. Dar am altă idee. Era o nebunie, era imoral, era ceva greșit, dar era atît de sătulă de tot, încît trebuia s-o facă. Căută în poșetă și scoase cele două casete cu bijuteriile mamei ei. Ce spuneți de astea? îl întrebă ea.

Barry York se așeză jos și nu scoase un cuvînt în următoarele zece minute.

– Drăguțe.

– Sînt mai mult de atît. Inelele cu smaralde și diamante sînt deosebite. Iar broșa cu safir valorează o grămadă de bani. La fel și perlele.

– Da, probabil. Dar problema e că n-am de unde să știu pînă nu le duc la un bijutier. Tot nu-l pot scoate pe soțul dumneavoastră în seara asta. Ticălosul...! Sînt totuși niște bijuterii foarte frumoase, adăugă el. De unde le aveți?

Le-am furat, spuse ea în gînd.

– Sînt ale mamei mele.

– Știe că soțul dumneavoastră e la pîrnaie?

– N-are cum, domnule York. E moartă.

– Oh, îmi pare rău. Ascultați, le voi duce la evaluat mâine dimineață la prima oră. Voi suna la banca dumneavoastră. Îl vom scoate pe soțul dumneavoastră pînă la prînz. Vă jur, dacă totul e-n regulă. Dar nu pot face nimic înainte. Dar pînă la prînz, dacă totul e în regulă, îl vom scoate. Aveți onorariul meu?

Da, iubitele, pînă la ultimul bănuț, spuse ea în gînd.

– Da.

– O.K. atunci totul e aranjat.

– Domnule York, de ce nu puteți lua toate bijuteriile în seara asta și să-i dați drumul acasă? Nu va pleca nicăieri și vom rezolva toate problemele financiare, mîine dimineată. Dacă secretara dumneavoastră ar fi sunat la bancă atunci cînd a spus c-o va face...

El clătină din cap, scobindu-se din nou între dinți și ridicîndu-și cealaltă mînă.

– Aș vrea să pot. Dar nu se poate, asta e, nu pot. E slujba mea în joc. Mă voi ocupa de asta mîine dimineată la prima oră, vă jur. Să fiți aici la ora zece și jumătate și vom rezolva totul.

– Bine. Se ridică în picioare, simțind de parcă toată greutatea lumii căzuse pe umerii ei. Închise cele două casete și le băgă înapoi în poșetă.

– Nu mi le lăsați?

– Nu. Vi le-aș fi lăsat doar dacă îl puteam scoate în seara asta. Credeam că vă dați seama de valoarea lor. Dar așa, prefer să garantez cu casa și magazinul meu.

– O.K., bine, Dar nu păru deloc mulțumit. E o sumă foarte mare, știți doar. Ea dădu din cap obosită.

– Nu vă faceți griji. E o casă frumoasă și o afacere rentabilă. Iar el e un om cinstit. N-ar fugi nicăieri. N-ați pierde un bănuț.

– Ați fi surprinsă dacă ați vedea cîți dintre „oamenii cinștiți” fug.

– Ne vedem mîine, la zece și jumătate, domnule York. Îi întinse mîna și el i-o strînse, zîmbind din nou.

– Sînteți sigură cu privire la cină? Păreți obosită. Poate puțină mîncare v-ar face bine. Puțin vin, puțin dans... la naiba, distrați-vă puțin înainte ca „bătrînul” să vină acasă. Și priviți în felul ăsta lucrurile. Dacă el a fost acuzat de viol, trebuie să vă închipuiți că n-a fost

învinuit de pomană.

– Noapte bună, domnule York.

Peste o jumătate de oră dormea deja pe canapea și nu se trezi pînă a doua zi dimineața la ora nouă. Cînd se trezi, simți de parcă murise cu o seară înainte.

Toate evenimentele prin care trecuse în ultimul timp începuseră să-și lase amprenta. Cearcănele de sub ochi erau și mai adînci, ochii păreau să se fi micșorat și observă că începuse să slăbească. Fumă șase țigări, bău două cafele, încercă să mănînce o felie de pîine prăjită și sună la boutique pentru a spune că nu va veni nici azi. Sosi la Yorktowne Bonding la zece și jumătate.

La birou se aflau alte două persoane... o fată cu părul vopsit în negru care mesteca gumă și un tînăr cu barbă și accent mexican. De această dată Jessie întrebă direct de domnul York.

– Mă așteaptă. Cei doi funcționari o priviră de parcă nu mai auziseră așa ceva pînă atunci.

El apăru în două minute, îmbrăcat în pantaloni scurți albi și murdari și un tricou albastru, ducînd cu el o revistă *Playboy* și o rachetă de tenis.

– Jucați?

– Uneori. Ați vorbit cu banca?

El zîmbi, pîrînd încîntat.

– Pofțiți la mine în birou. Cafea?

– Nu, mulțumesc. Începea să simtă de parcă acest coșmar nu se va termina niciodată. De parcă își va petrece tot restul vieții între inspectorul Houghton și Barry York, între camera de judecată și închisoare, între bănci și... era ceva fără sfîrșit. Exact cînd părea să se termine intervenea altceva, altă pistă falsă. Era o situație fără ieșire. Nu exista nici o rezolvare. Era aproape sigură de asta. Iar Ian nu era decît un mit. Cineva pe care îl inventase, dar care nu exista cu adevărat.

– Știți, păreți obosită. Mîncăți cum trebuie?

– Mănînc excelent. Dar soțul meu e la închisoare,

domnule York, și aș dori foarte mult să-l scot de acolo. Care sînt șansele mele pentru a face asta în viitorul apropiat?

– Excelente. Dădu din cap. Am vorbit cu banca și totul e în ordine. Ați garantat cu casa și ați fost de acord să garantați și cu cîștigurile magazinului în caz că soțul dumneavoastră calcă iarăși strîmb. Și vă vom reține și inelul cu smarald și broșa cu safir.

– Cum? Nu cred că ați înțeles, domnule York. Casa și magazinul sînt singurele cu care garantez. V-am spus ieri că eram dispusă să vă ofer bijuteriile mamei mele numai dacă l-ați fi eliberat aseară, fără să mai așteptați să sunați la bancă. Ca un fel de garanție.

– Mda. Ei bine, m-aș simți mai bine dacă mi-ați da și această garanție acum.

– Ei bine, nu v-o dau.

– Cum s-ar simți soțul dumneavoastră dacă ar continua să rămînă în închisoare?

– Domnule York, nu există o lege împotriva cererii unei garanții mai mari decît este cazul? Martin îi spusese despre așa ceva.

– Mă acuzați că sînt necinstit? Oh, Doamne, era pe cale să piardă totul... oh, nu...

– Nu. Uitați, vă rog...

– Uite ce-î, scumpo, nu fac afaceri cu fetișcane care mă acuză că sînt necinstit. Eu vreau să-ți fac o favoare și îmi pun fundul la bătaie pentru bătrînul tău și o cauțiune de cincisprezece mii de dolari, iar tu mă faci hoț. Vreau să-ți spun că nu sînt obligat să înghit tot rahatul ăsta.

– Îmi pare rău. Simți lacrimi fierbinți arzîndu-i ochii. Începu să se întrebe dacă va face față pînă la capăt acestei povești. El o privi și ridică din umeri.

– Bine. Vă spun cum vom face. Voi păstra doar inelul. Puteți lua broșa. Vi se pare mai bine?

– Bine. I se părea cumplit, dar nu-i mai păsa. Nu mai avea nici o importanță. Nu mai conta dacă lan fugea și

ei îi luau casa și magazinul, mașina și inelul cu smarald. Nimic nu mai conta.

York făcu în așa fel încît redactarea formalităților să dureze de două ori mai mult decît în mod normal și își trecu mîna peste sîinii ei cînd se întinse să ia un nou stilou. Ea îl privi direct în față, iar el zîmbi și-i spuse că ar fi frumoasă dacă ar mîncea așa cum trebuie. Îi povesti apoi despre prietena lui înaltă pe care-o avusese la liceu. O fată pe care-o chema Mona. Jessica dădu din cap și continua să semneze hîrtille. În cele din urmă toate formalitățile fură gata. El mușcă capătul unui trabuc lung și subțire, apoi ridică receptorul pentru a anunța la închisoare.

– O voi ruga pe Bernice să te însoțească vis-à-vis, Jessica. Ajunsese să i se adreseze pe numele ei mic. Și ascultă, dacă ai vreodată nevoie de ajutor, sună-mă. Vom ține legătura. Ea se rugă să nu fie nevoie și-i strînse mîna înainte de a ieși din birou. Se simțea de parcă nu putea merge drept. Fusese prea mult. De prea multe zile.

Cînd Barry York se hotărî s-o trimită pe funcționara care mesteca gumă s-o însoțească pe Jessie pentru a-l elibera pe Ian, se făcuse deja ora prînzului. Jessicai i se părea că era miezul nopții.

Femeia pe care el o numise Bernice luă hîrtille, le frunzări o clipă, apoi o însoți pe Jessie vizavi și intrară împreună la Tribunal. Băgă teancul de hîrtii semnate de ea și de Barry York prin geamul unui ghișeu de la etajul al doilea, apoi se întoarse și o privi o clipă pe Jessie.

– Rămîneți cu bătrînul?

– Poftim?

– Aveți de gînd să rămîneți cu soțul dumneavoastră?

– Da... bineînțeles... de ce? Se simțea din nou derutată. Pentru ce o întreba așa ceva femeia asta?

– E o acuzație a dracului de urîtă, surioară. Ce să caute o frumușică așa ca tine cu un ratat ca el? Te va costa o grămadă de bani. Clătină din cap și plescăi de

două ori din gumă.

– Merită.

Fata ridică din umeri și făcu semn cu mâna spre lifturi.

– Poți urca acum la închisoare. Am terminat. Nu, doamnă, spuse Jessie în gând. Eu sînt terminată. Asta e altceva. Funcționara se îndreptă spre scări.

Jessica merse la închisoare și trebui să sune la o sonerie pentru ca un gardian să apară la ușă.

– Da? Nu e încă ora de vizită.

– Am venit să-mi eliberez soțul pe cauțiune.

– Cum îl cheamă?

– Ian Clarke. Știi, faimosul violator, adăugă în gând. Yorktowne Bonding a sunat să vă anunțe.

– Voi verifica. Să verifice? Ce să verifice? După ce garantase cu casa, cu magazinul, cu inelul mamei ei, ce mai era de verificat? Să te ia naiba! Și pe Yorktowne Bonding... și pe inspectorul Houghton... și... pe Ian? Nu mai era sigură de nimic. Nu mai știa ce simte. Era furioasă pe el, dar nu pentru ceea ce făcuse, ci pentru că nu fusese lângă ea cînd avusese atîta nevoie de el.

Așteptă la ușă aproape o oră, stupefiată, amețită, sprijinindu-se de perete fără să știe exact de ce. Dacă nu-l va mai vedea niciodată? Dar deodată ușa se deschise, iar el stătea acolo, în fața ei. Era nebărbierit, tras la față, obosit și epuizat. Dar era liber. Ea garantase cu tot ce avea pentru ca el să fie liber. Și el era liber acum.

– Totul e-n regulă, iubito... totul e-n regulă. Totul va fi bine. Jess... Era Ian. Ian cel adevărat, Ian cel sincer. Iar el o ținea cu atîta blîndețe, încît aproape o duse pe brațe pînă la mașină. Ea nu mai putea suporta nici o picătură în plus, iar el știa asta. Nu cunoștea toate detaliile celor întîmplate, dar cînd văzu hîrțile de plată a cauțiunii și văzu că era menționat inelul cu smarald al mamei ei, înțelese mai mult decît i-ar fi putut spune.

– E bine, iubito... totul va fi bine.

Ea se agăță de el orbește în timp ce stăteau lângă mașină, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, cu fața marcată de șoc și disperare, scoțînd scîncete slabe printre suspine.

– Jessie... iubito... te iubesc. O ținu strîns, apoi o duse acasă.

Capitolul 9

– Ce ai de gînd să faci azi, dragul meu?

Jessie îi turnă lui Ian a doua ceașcă de cafea la micul dejun și privi ceasul. Era aproape ora nouă și ea nu mai fusese la boutique de două zile. Se simțea de parcă lipsise o lună, de parcă existase doar într-o lume a ei. I se părea că trăise un coșmar nesfîrșit, dar care acum se terminase. Ian era acasă. Își petrecuse aproape tot timpul dormind în brațele lui. Și părea din nou că e Ian cel dintotdeauna. Curat, bărbierit, puțin mai odihnit. Era îmbrăcat în pantaloni gri și un pulover pe gît de culoarea vinului. De fiecare dată cînd îl privea voia să-l atingă ca să se convingă că e real.

– Ai de gînd să scrii astăzi?

– Nu știu încă. Cred că-mi voi petrece ziua simțindu-mă bine. Dar nu-i ceru să-și petreacă ziua cu el. Știa că ea are de lucru. Făcuse destul pentru el în ultimele cîteva zile. Nu-i putea cere mai mult.

– Aș vrea să fi putut sta acasă cu tine. Îl privi cu jînd peste ceașca de cafea, iar el o bătutu ușor pe mîină.

– Vin să te iau la prînz.

– Am o idee. De ce nu ți-ai petrece ziua împreună cu mine la boutique?

El îi privi ochii și știu la ce se gîndește ea. Fusese la fel luni întregi după moartea lui Jake. Aceași teroare, că el ar putea să dispară dacă nu îl avea în permanență sub ochii ei.

– N-ai reuși să lucrezi nimic, iubito. Dar voi fi prin preajmă. Voi sta pe-aici cea mai mare parte a timpului.

Dar restul timpului? Se întinse și-i luă mîna. Nu-și spusese nimic. Nu era nimic de spus. M-am gîndit să vorbesc cu cîteva persoane despre un serviciu, adăugă el.

– Nu! Ea își trase mîna, iar ochii îi trimiteau flăcări. Nu, Ian! Te rog!

– Jessica, fii rezonabilă. Te-ai gîndit cît ne costă acest dezastru? Cît te costă pe tine, mai exact? E momentul să-mi iau și eu o slujbă. Nimic exotic, ceva care să aducă niște bani în casă.

– Și ce vei face cînd va trebui să apari la tribunal? În timpul procesului? Cît de folositor crezi că vei fi atunci la un serviciu? Îl prinse din nou de mînă și-l ținu strîns, iar el îi văzu durerea din ochi. Vor trece luni pînă cînd toată această disperare va trece.

– Ce anume, mai exact, aștepti de la mine să fac, Jess?

– Să termini cartea.

– Și să te las pe tine să semnezi cecurile pentru toată această încurcătură?

Ea aprobă din cap.

– Vom rezolva problemele astea mai tîrziu, dacă vrei neapărat. Dar mie personal puțin îmi pasă, Ian. Ce importanță are cine semnează cecurile?

– Pentru mine are. Întotdeauna a avut, întotdeauna va avea, adăugă el în gînd. Dar și el știa că nu va fi în stare să se concentreze asupra unui serviciu pînă ce nu se va termina toată povestea asta. Procesul... procesul... era tot la ce se putea gîndi. Nu era într-o stare de spirit potrivită pentru a-și lua un serviciu. Vom vedea, spuse el.

– Te iubesc. Ochii ei se umplură din nou de lacrimi, iar el îi dădu un bobîrnac în vîrfurile nasului.

– Dacă începi din nou să-ți umezești ochii, doamnă Clarke, te voi tîrî în pat și-ți voi da un motiv adevărat pentru care să plîngi. Ea rîse drept răspuns și mai turnă niște cafea.

– Nu pot să cred că ești din nou acasă. A fost atît de cumplit fără tine... a fost... a fost de parcă... Cuvintele i

se opriră în gît.

– A fost probabil foarte liniștit și plăcut, iar tu ai fost o prostuță că n-ai știut să te bucuri de această atmosferă. Drace, doar n-ai crezut că voi sta acolo pentru totdeauna, nu-i așa? Vreau să spun, chiar și pentru un scriitor, genul ăsta de experiență de viață e la un moment dat prea greu de suportat.

– Ticălosule. Dar ea zîmbea acum. N-avea nimic de care să se mai teamă.

– Vrei să te duc cu mașina la magazin?

– Mi-ar face plăcere. Puse ceștile în chiuvetă și-și luă jacheta din piele portocalie de pe spătarul unui scaun. Era îmbrăcată cu niște blugi care-i veneau perfect și un pulover bej din cașmir. Arăta din nou ca Jessie... cu excepția ochilor. Își puse ochelarii întunecați și-i zîmbi. Cred că ar trebui să-i mai port cîteva zile, spuse ea. Încă arăt de parcă am fost beată două săptămîni.

– Ești frumoasă și te iubesc. O ciupi de fund în timp ce se îndreptau spre ușă, iar ea se lăsă pe spate și-i sărută. Miroși foarte frumos, îi spuse el.

– Doar ce-i mai bun. *Eau de mille pieds*. Spuse asta zîmbindu-i larg, iar el gemu.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu. Era una din vechile lor glume. „Apa de la o mie de picioare”.

În drum spre boutique ea arătă cu mîna spre casa lui Astrid și-i spuse despre vizita pe care i-o făcuse la magazin.

– Pare o femeie drăguță. Liniștită și plăcută.

– Drace și eu aș fi liniștit și plăcut, dacă aș avea banii ei.

– Ian! Era atît de bine să stea din nou lîngă ea, să-i privească profilul în timp ce conducea, să-i simtă cu buzele pielea de pe gît atunci cînd îl săruta. Se trezise de nenumărate ori în timpul nopții pentru a fi sigură că era tot acolo.

– Vin să te iau pe la douăsprezece. O.K.?

Ea îl privi o clipă, înainte de a da din cap.

– Ai să fii aici? Sigur?

– Oh, iubito... voi fi aici. Promit. O luă în brațe, iar ea îl strînse cu atîta putere, încît îl duru. Știa că ea se gîndea la ziua cînd fusese arestat și nu mai venise s-o ia la prînz. Fii fetiță cuminte, îi spuse. Ea zîmbi și coborî din mașină, trimițîndu-i un ultim sărut înainte de a urca scările din fața magazinului.

Ian își aprinse o țigară și porni cu mașina, privind ambarcațiunile din golf. Era o zi frumoasă. Vara indiană trecuse și nu mai era atît de cald cum fusese în urmă cu cîteva zile, dar cerul era la fel de albastru și sufla o briză ușoară. Asta îl făcu să se gîndească înapoi, în urmă cu cinci zile. I se părea că trecuseră cinci ani de atunci. Tot nu putea înțelege.

Se opri la un stop și un alt gînd îi trecu prin minte. Inelul cu smarald pe care Jessie îl lăsase pentru cauciune. Încă îl mai uimea acest lucru. Știa ce simțea ea pentru lucrurile mamei ei. Nici măcar nu le purta. Erau obiecte sacre, ultimele rămășițe ale unei lumi demult dispărute. Iar acel inel însemna pentru ea mai mult decît oricare altă bijuterie. Gestul ăsta îi spunea mai mult decît oricare altul. Era o nebunie, dar simțea că o iubește și mai mult decît înainte de a se întîmpla toată povestea asta și poate că și Jessie învățase ceva. Poate că acum știau amîndoi ce au. Poate vor avea mai multă grijă. El știa un singur lucru. Zilele lui de aventuri discrete luaseră sfîrșit. Pentru totdeauna. Dintr-odată, realiză că are o soție. Realiză lucrul acesta mai mult decît o făcuse vreodată pînă acum. Ce altceva mai voia? Un copil, poate, dar se resemnase cu absența copiilor. Era destul de fericit doar cu Jessie.

– 'neța, doamnelor. Jessie intră în magazin cu un zîmbet liniștit pe față. Katsuko își ridică privirea de la birou.

– Ei, ia te uită cine a venit. Și chiar într-o zi de sîmbătă. Începuserăm să credem că ți-ai găsit un serviciu mai bun.

– N-aveți voi un astfel de noroc.

– Totul e-n ordine?

– Da. Totul e-n ordine. Jessica dădu ușor din cap și Katsuko știu că așa era. Jessie era din nou ea însăși.

– Mă bucur. Katsuko îi întinse o cafea, iar Jessie se aplecă peste un birou din crom și sticlă.

– Unde-i Zina?

– În spate, verifică stocul. Doamna Bonner a trecut ieri pe-aici. Te căuta. A cumpărat una din noile fuste de catifea de culoarea vinului.

– Trebuie să-i fi venit grozav. A probat-o cu bluza crem din satin?

– Da. Le-a cumpărat pe amîndouă și costumul verde cu pantalon. Femeia asta trebuie să aibă găuri în buzunare. Dar și o inimă foarte pustie, adăugă Jessie în gînd. Își dăduse seama de asta, știa.

– Va mai trece pe-aici, adăugă Katsuko.

– Sper. Chiar dacă nu va cumpăra nimic. Îmi place. Ceva idei pentru parada de modă?

– Am avut cîteva ieri, Jessie. Am făcut cîteva însemnări și ți le-am lăsat pe birou.

– Mă duc să mă uit. Se întinse leneșă și se îndreptă spre biroul ei, luîndu-și cafeaua. Se simțea de parcă se întorsese după o lungă absență, după o lungă boală. Se simțea înceată, îngrijorată și fragilă. Și totul părea dintr-odată diferit. Magazinul părea atît de plăcut, cele două fete atît de drăguțe... Ian era atît de frumos... cerul atît de albastru... totul părea să arate mai bine și mai mult.

Citi corespondența, achită cîteva note de plată și discută despre parada de modă cu Katsuko, în timp ce

Zina se ocupa de clienți. Dimineața trecu repede, iar Ian sosi cu cinci minute înainte de mijlocul zilei. Cu un braț plin de trandafiri, de culoarea somonului, cei care-i plăceau cel mai mult lui Jessie.

– Ian! Sînt nemaipomeniți! Erau aproximativ trei duzini, iar ea văzu o cutiuță pătrată în buzunarul jachetei lui. O răsfăța și ei îi plăcea la nebunie. Îi zîmbi și se îndreptă spre biroul ei.

– Pot să vă vorbesc o clipă, doamnă Clarke?

– Da, domnule. Pentru atîția trandafiri îmi puteți vorbi cîteva săptămîni! Cele două fete rîseră, iar Jessie îl urmă pe Ian în birou. El închise ușor ușa și-i zîmbi.

– Ai avut o dimineață plăcută?

– M-ai adus în acest loc izolat ca să mă întreb dacă am avut o dimineață frumoasă? El continuă să-i zîmbească, iar ea chicoti. Haide, spune adevărul. E mai mare decît o cutie de pîine?

– Ce?

– Surpriza pe care mi-ai adus-o, bineînțeles.

– Ce surpriză? Ți-am cumpărat trandafiri și tu mai vrei și altceva? Răsfățată lacomă și... Dar atîta prea încîntat de sine pentru a o convinge chiar și pe Jessie. Oh... aici, spuse el și scoase cutiuța din buzunar, zîmbind larg. Era o brățară groasă de aur. Pe partea din interior era gravat „Toată dragostea mea, Ian”. Stătuse lîngă bijutier toată dimineața în timp ce-o gravase. Nu era momentul să facă risipă de bani, dar știuse că ei îi va face plăcere să primească așa ceva, iar ideea îi venise cînd se apucase de scris. Era o brățară frumoasă și era exact pe mărimea încheieturii mîinii ei. Îl costase ultimele lui economii.

– Oh, dragul meu... e frumoasă. Și-o puse pe mîină și văzu că-i mărimea potrivită. E perfectă! exclamă ea. Oh, Ian... ești nebun!

– Întîmplător, sînt îndrăgostit nebunește de tine.

– Încep să cred că ai descoperit un zăcămint de petrol. Ai cheltuit o avere în dimineața asta. Dar nu era

urmă de supărare în vocea ei, doar plăcere, iar Ian ridică din umeri. Așteaptă pînă le-o voi arăta fetelor! spuse ea. Îi sărută pe colțul gurii, deschise ușa și se ciocni de Zina care mergea în depozit. Priviți brățara mea! le spuse ea.

– Vai, vai! Asta înseamnă că te-ai logodit cu bărbatul frumos care ți-a adus trandafiri? Ea chicoti și-i făcu cu ochiul lui Ian.

– Oh, taci din gură! Nu-i așa că-i frumoasă?

– E nemaipomenită. Tot ce vreau să știu e unde mai poți găsi un bărbat ca el?

– Încearcă la mica publicitate. Ian privi peste umărul lui Jessie, zîmbind.

– S-ar putea să încerc. Zina dispăru în depozit și, cu o privire triumfătoare în ochi, Jessie îi arătă brățara lui Katsuko. Peste cîteva minute ea și Ian plecau să ia prînzul undeva.

– Mamă, ce-mi place brățara mea! Era ca un copil cu o jucărie nouă și-și ridică brațul pentru a admira brățara în lumina soarelui. Dragul meu, e grozavă! Cum ai reușit să-i convingi s-o graveze atît de repede?

– Cu un pistol la ceafă, bineînțeles. Cum altfel?

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu... știi, ai foarte multă clasă!

– Pentru un violator. Dar zîmbi cînd spuse asta.

– Ian!

– Da, dragostea mea? O sărută, iar ea rîse și se urcă în mașină. Avea mai mult stil decît oricare din bărbații pe care-i cunoștea.

În seara aceea merseră la un film, iar duminică dimineța dormiră pînă tîrziu. Era o nouă zi caldă și senină, cu nori albi și pufoși care se plimbau pe cer, părăd că sînt pictați.

– Vrei să mergem la plajă, doamnă Clarke? El se întinse leneș, apoi veni lîngă ea și-o sărută. Lui Jessie îi plăcea să simtă senzația produsă de barba lui crescută peste noapte pe obrazul ei. Era aspră, dar n-o durea.

- Mi-ar face plăcere. Cît e ceasul?
- E aproape de prînz.
- Minti. Trebuie să fie în jur de nouă.
- Nu mint. Deschide ochii și convinge-te singură.
- Nu pot. Sînt încă adormită.

Dar el o mușcă pe gît și o făcu să rîdă, iar ea își deschise ochii.

- Încetează!

- Nu vreau. Dă-te jos și pregătește-mi micul dejun.

- N-ai auzit de emanciparea femeii? Ea stătea întinsă pe spate și căsca.

- Ce-i aia?

- Emanciparea femeii. Adică, soțul trebuie să pregătească duminica micul dejun... dar... pe de altă parte... Își privi brățara din nou și zîmbi larg. Nu spune că soțul trebuie să-i cumpere soției bijuterii grozave. Așa că, poate că-ți voi pregăti totuși micul dejun.

- Inimă generoasă, nu te obosi prea tare.

- Nu mă voi obosi. Ouă prăjite? Își aprinse o țigară și se sculă.

- Am o idee mai bună.

- Micul dejun la *Fairmont*? Îi zîmbi și-și admiră din nou brățara.

- Nu. Te voi ajuta și eu. Tu ești prea ocupată să-ți admiri brățara, pentru a avea timp să pregătești un mic dejun ca lumea. Ce zici de omletă cu stridii afumate și brînză? O privi încîntat de această combinație, dar Jessie se strîmbă.

- Nu putem renunța la stridii?

- De ce nu la brînză?

- De ce nu la omletă?

- Atunci, luăm micul dejun la *Fairmont*?

- Ian, ești nebun, dar... te iubesc. Îl mușcă de coapsă, iar el își plimbă mîna pe spatele ei moale.

Mai trecu o oră pînă cînd se dădură jos din pat. Chiar și felul în care făceau dragoste era diferit acum. Era o combinație ciudată de disperare și recunoștință,

de „Oh, Doamne, te iubesc“ amestecat cu „Hai să ne prefacem că totul e mai bine decît în mod normal“. Nu era, dar prefăcîndu-se, ajuta, puţin. Motoarele lor go-neau încă un pic prea repede.

– Mergem sau nu astăzi la plajă? El se ridică în pat, cu părul blond ciufulit ca al unui băieţel.

– Mie mi se pare o idee bună, dar încă n-am fost hrănită.

– Ooooh... bietul copil. N-ai vrut omleta mea cu stridii afumate.

Ea îl trase de o şuviţă de păr.

– Prefer ce-am primit în schimb.

– Ruşine!

Jessie îi scoase limba, se dădu jos din pat şi se îndreptă spre bucătărie.

– Unde te duci așa, cu fundul gol?

– La bucătărie, să pregătesc micul dejun. Ai vreo obiecție?

– Nu. Ai nevoie de cineva care să te privească?

Un minut mai tîrziu ea auzi trîntindu-se uşa grădinii, iar el apăru în bucătărie, cu o pătură înnodată în jurul mijlocului şi cu un buchet de petunii în mînă.

– Pentru doamna casei.

– Îmi pare rău, e plecată. Pot să le primesc eu în loc? Îl sărută ușor şi-i luă florile din mînă, punîndu-le pe dulap. El o luă în braţe şi lăsă pătura să cadă pe jos.

– Iubitule, te iubesc nebuneşte, dar dacă nu încetezi, şunca se va arde şi nu vom mai ajunge niciodată la plajă.

– Te deranjează? Amîndoi zîmbeau, iar şunca se prăjea tot mai tare, în timp ce ouăle începură să facă băşici.

– Nu, dăr am face bine să mîncăm pentru că e gata. La naiba! El o bătu peste fund, iar ea închise flacăra aragazului şi aduse ouă, şuncă, piine prăjită, suc de portocale şi cafea. Dezbrăcaţi, se aşezară amîndoi la masă.

Nu ajunseră la plajă înainte de ora trei, dar ziua era la fel de frumoasă, iar soarele rămase cald pînă la șase. Mîncară o cină cu preparate de pește la *Sausalito*, în drum spre casă, iar el îi cumpără un cățeluș făcut din scoici.

– Îmi place. Acum mă simt ca un turist.

– Mă gîndeam că trebuie să-ți cumpăr ceva cu adevărat scump ca să-ți amintești de această seară. Erau bine dispuși în timp ce traversau podul pentru a ajunge acasă, dar cuvintele lui o făcură să se simtă ciudat. Dintr-odată, își cumpărau suveniruri, lucruri de care să-și aducă aminte.

– Iubitele, cum merge cartea?

– Mai bine decît aș vrea să recunosc. Nu mă întreba încă.

– Adevărat?

– Adevărat.

Ea îl privi, mulțumită. Arăta aproape mîndru de sine și de parcă se temea puțin să fie așa.

– Ai trimis ceva din ea agentului tău?

– Nu, vreau să aștept pînă mai termin cîteva capitole. Dăr cred că e o carte bună. Poate chiar foarte bună. Spuse asta cu un aer solemn care o mișcă. Nu mai vorbise așa despre munca lui de ani de zile. De la cartea aceea de fabule, care fuseseră foarte bune. Nu foarte profitabile, dar categoric foarte bune. Criticii fuseseră întru totul de acord, chiar dacă publicul nu avusese aceeași părere.

Pe drumul spre casă se opriră lîngă clubul de yachting, în apropierea podului, stinseră farurile și motorul. Era plăcut de stat și de privit malul oceanului și fișia îngustă de plajă. Amîndoi erau obosiți, de parcă

fiecare zi din cele care trecuseră fusese o călătorie fără sfârșit. Cele câteva zile de suferință îi costaseră enorm. Ea observa în somnul lui greu și, la rîndul ei, se simțea mereu obosită, indiferent cît era acum de fericită. Era o nouă formă de pasiune. O nouă dorință, o nouă foame a unuia pentru celălalt, de parcă trebuiau să acumuleze rezerve pentru o iarnă lungă și săracă. Aveau vremuri grele în fața lor. Acesta era doar începutul.

– Vrei să mergem să mîncăm un cornet de înghețată? El avea o privire neliniștită în ochi.

– Sincer? Nu. Sînt terminată.

– Mda și eu. Și vreau să mai citesc puțin în seara asta. Capitolul pe care tocmai l-am terminat.

– Pot să citesc și eu?

– Sigur. El păru încîntat și porni motorul, îndreptîndu-se spre casă. Era ciudat cum nici unul din ei nu voia să meargă acasă. Oprirea de lîngă clubul de yachting, propunerea de a merge la o înghețată... Care era demonul nevăzut de care se temeau să nu-l găsească acasă? se întrebă Jessica. Dar ea știa care era demonul ei. Inspectorul Houghton. Se așteptau mereu ca el să apară și să-l ia pe lan de lîngă ea. Se gîndise la asta tot timpul zilei cît fuseseră la plajă, întrebîndu-se ce va face dacă el va apărea de după o dună și va încerca să-l ia pe lan cu el. Nu-i spusese nimic lui lan despre asta. Nici unul din ei nu pomeni nimic despre arestul lui. De parcă amîndoi se gîndeau, dar nici unul nu voia să vorbească despre asta.

El stătea întins în fața focului, citindu-și manuscrisul, cînd ea se gîndi că ar trebui să-i amintească. Nu-i plăcea că trebuia să aducă vorba despre acest subiect, dar cineva trebuia s-o facă.

– Nu uita în legătură cu mîine, dragostea mea. O spusese pe un ton blînd, plin de regret.

– Hm? Era adîncit în ceea ce citea.

– Am spus să nu uiți în legătură cu mîine.

– Ce-i mîine? El o privi absent.

- Avem întâlnire la ora zece cu Martin Schwartz. Încercă s-o spună de parcă aveau amîndoi programare la coafor, dar nu sună chiar așa. Ian o privi și nu zise nimic. Ochii lui spuneau totul.

Capitolul 10

Întîlnirea cu Martin Schwartz avu efectul să-i trezească la realitate. Stînd împreună cu el și discutînd acuzațiile, nu se mai puteau ascunde unul de altul. Jessica simți că i se face rău în timp ce stătea și asculta. Totul era real acum. Îi era și mai rău cînd se gîndea cu ce garantase. Abia acum realiza. Pusese totul la bătaie. Casa, profiturile magazinului, inelul cu smarald. Totul... Dumnezeule... și dacă Ian intra în panică și fugea? Dacă... oh, Doamne... dacă pierdea totul? Îi privi, simțind un nod în gît, și încercă să se concentreze la ceea ce se vorbea. Aproape că nu putea auzi. Nu se putea opri să nu se gîndească că avea nevoie cu atîta disperare de bărbatul acesta, încît renunțase la tot pentru el. Și acum, ce se va întîmpla?

Martin le explică în ce constă audierea preliminară și fură cu toții de acord să angajeze un detectiv particular care să încerce să afle cît mai mult despre „victimă”. Cît mai multe, sperau ei, și numai lucruri defavorabile. Nu aveau de gînd să se poarte cu mînuși cu domnișoara Margaret Burton. Singura soluție pentru Ian era să o distrugă.

- Trebuie să fi existat totuși un motiv, Ian. Gîndește-te bine. Ai bruscat-o în vreun anume fel? Sexual, verbal? Ai umilit-o? Ai jignit-o? Martin îl privi pătrunzător pe Ian, iar Jessie își feri privirea. Detesta expresia stînjinită de pe fața lui Ian. Ian? îl întrebă Martin. Și apoi o privi pe ea. Jessie, poate ar fi mai bine să ne

lași să discutăm singuri cîteva clipe despre asta, îi spuse el.

– Sigur. Era o ușurare să părăsească încăperea. Ian nu ridică privirea cînd ea ieși. Ajunseseră acum să discute despre aceste lucruri. Cine ce i-a făcut și cui, unde, cum, cît de mult și cît de des? Înnebunea cînd se gîndea ce va auzi Jessie la tribunal în timpul procesului.

Ea se plimbă pe holurile mochetate, privind imaginile de pe pereți, fumînd, singură cu gîndurile ei, pînă ce găsi un loc liber lîngă o fereastră care dădea spre aceeași priveliște splendidă văzută și din biroul lui Martin. Avea multe la care să se gîndească.

O jumătate de oră mai tîrziu o secretară veni s-o cheme și o însoți înapoi în biroul lui Martin. Ian părea hărțuit, iar Martin era încruntat. Jessie încercă să învelească puțin atmosfera.

– Am pierdut partea cea mai bună? Dar zîmbetul ei fu forțat, iar ei nu încercară să i-l întoarcă.

– Conform spuselor lui Ian, n-au existat „părți bune”. Trebuie să aibă legătură cu o nemulțumire personală.

– Împotriva lui Ian? De ce? O cunoșteai? Se întoarse spre soțul ei cu o privire surprinsă. Înțelesese că femeia îi era total străină.

– Nu. N-o cunoșteam. Martin a vrut să spună că a vrut să facă rău cuiva, indiferent cui, numai bărbat să fie, iar eu am apărut la momentul nepotrivit.

– Poți spune asta încă o dată.

– Tot ce sper e să putem dovedi cumva, Ian. Green trebuie să descopere ceva despre ea.

– Ar face bine, la douăzeci de dolari pe oră. Ian se încruntă din nou și o privi pe Jessie, iar ea dădu din cap aproape imperceptibil. Nu era momentul să facă economie. Va trebui să scoată banii de unde vor putea, dar nu-și puteau permite să fie zgîrciți.

Martin le mai explică încă o dată procedurile pre-

liminare pentru a fi sigur că au înțeles. Era un fel de mini-proces, la care apărătorul și victima își va susține fiecare povestea lui, iar judecătorul va decide dacă era clasat cazul sau mergea mai departe la Curtea Superioară, pentru o decizie finală... Martin nu avea nici o speranță că lucrurile se vor opri aici. Povestea părții adverse era susținută cu vehemență, iar circumstanțele era destul de neclare. Nici un judecător nu-și va asuma răspunderea să decidă într-un astfel de caz după faza preliminară. Nu le era de ajutor faptul că femeia avea aceeași slujbă de ani de zile și că era respectată la locul de muncă. Și mai erau o serie de aspecte psihologice ale cazului care-l făceau pe Martin Schwartz să nu fie optimist: faptul că Ian era virtual întreținut de soția sa și că nu scrisese în atîția ani măcar o singură carte care să aibă succes, ceea ce poate îi produsese un oarecare resentiment față de femei. Un procuror bun putea să dea acest aspect problemei. Detectivul particular urma să se întâlnească și să stea de vorbă cu Ian în aceeași după-amiază sau în dimineața următoare.

Jessie și Ian coborîră cu liftul fără să vorbească nimic. În cele din urmă, cînd ajunseră în stradă, Jessie fu prima care vorbi.

– Ei bine, iubitele, ce părere ai?

– Nu bună. Se pare că dacă nu descoperim ceva murdar despre ea, n-am nici o șansă. Și, după spusele lui Schwartz, în ziua de azi o astfel de acuzație e foarte gravă. Dar în cazul nostru nu e decît o singură speranță. La proces va fi mărturia ei împotriva mărturiei mele și bineînțeles va mai fi și examenul medical. Dar acesta pare destul de neconcludent. Pot afirma dacă au existat raporturi sexuale, dar nimeni nu poate spune dacă a fost vorba de viol. Acuzația de tentativă de atac a fost abandonată. A rămas doar acuzația de viol și cea referitoare la „aberațiile mele sexuale”. Jessica dădu din cap, dar nu spuse nimic.

Merseră tăcuți pînă la boutique. Ea se gîndea cu

groază la audiere. Nu voia s-o vadă pe femeia aceea, dar nu era nici o cale de scăpare. Trebuia s-o vadă, s-o asculte, trebuia să fie acolo de dragul lui Ian, indiferent cât de urâtă era întreaga poveste.

– Vrei să-ți las mașina, iubito? Pot merge acasă pe jos. Ian se pregăti să se dea jos din mașină când ajunseră în fața magazinului.

– Nu, dragul meu. De fapt... dacă stau să mă gândesc, s-ar putea să am azi nevoie de ea. Te încurcă cumva? Încerca să vorbească pe un ton drăguț, dar tocmai îi trecuse prin minte un gând. Avea nevoie azi de mașină, chiar dacă îl încurca sau nu pe el cu ceva.

– Nu, iubito. Pot lua „bomba sexy suedeză” dacă am nevoie. El se referise la Vo/vo-ul lui, iar ea zîmbi.

– Vrei să intri să bei o cafea? Dar nici unul nu avea chef de vorbă. Discuția avută de dimineață cu avocatul îi lăsase pe amîndoi gînditori și distanți unul față de celălalt.

– Nu, te las să lucrezi. Vreau să petrec puțin timp cu mine însumi. Era lipsit de sens să-l întrebe dacă era supărat. Amîndoi erau.

– Bine, dragostea mea. Ne vedem mai tîrziu. Se despărțiră la ușa magazinului, după un sărut scurt.

Ea își căută imediat refugiul la ea în birou și fixă întâlnirea pentru ora unu și jumătate. Era singurul lucru la care se putea gîndi. Ian va fi zdrobit, dar ce altă soluție avea? Și apoi, nu era în situația în care să obiecteze.

– Ei bine, ce părere aveți? Detesta privirea bărbatului și-l antipatiză imediat. Era gras, murdar și libidinos.

– Nu-i rău. O piesă frumușică. Cum arată motorul?

– Impecabil. El examinează micuța mașină *Morgan* de parcă era o bucată de carne la piață sau o tîrfă la un bordel. Pielea lui Jessie se înfioră. Se simțea de parcă își vindea propriul copil acestui bărbat gras și scîrbos.

– Vă grăbiți s-o vindeți?

– Nu. Eram doar curioasă ce preț îmi oferiți pe ea.

– De ce vreți s-o vindeți? Aveți nevoie de mălai? O privi cu atenție pe Jessie.

– Nu. Am nevoie de o mașină mai mare. Dar totul era foarte dureros. Încă își mai amintea uimirea și încîntarea din ziua cînd lan apăruse cu ea și-i dăduse cheile, cu un zîmbet larg pe față. Victorie. Iar acum era de parcă își vindea inima. Sau pe a lui.

– O să vă fac o ofertă.

– Cît?

– Patru mii... nuu... poate așa, ca să vă fac o favoare, patru mii cinci sute. Negustorul o privi și așteptă.

– E ridicol. Soțul meu a plătit șapte mii pe ea și e în aceeași stare bună acum ca atunci cînd a fost cumpărată.

– E tot ce pot să vă ofer. Și cred că e cea mai bună ofertă pe care o veți primi dacă vreți s-o vindeți repede. Amîndoi știau că are dreptate. Un *Morgan* era o mașină frumoasă, dar foarte puțini oameni își doreau sau își putea permite una.

– Vă voi anunța. Mulțumesc pentru timpul dumneavoastră. Fără alte comentarii, urcă în mașină și plecă. La naiba! Ce lucru complit îi trecuse prin cap. Dar mai avea de plătit restul onorariului lui Schwartz, acum îl mai avea și pe detectiv, iar casa și profiturile magazinului erau deja lăsate ca garanție la Yorktowne Bonding, cînd îl eliberase pe lan. Și obținuse deja un împrumut pentru care garantase cu mașina. Va fi norocoasă dacă banca o va lăsa s-o vîndă. Dar o cunoșteau suficient de bine. S-ar fi putut s-o lase. Și, în afara celor spuse de lan, că își va căuta un serviciu, el nu făcuse nimic în acest

sens. Era adâncit în scrierea cărții lui și nu ieșea de la el din birou. Era o muncă artistică, dar total nerentabilă în acest moment. Și chiar dacă își lua un serviciu, câți bani putea câștiga într-o lună sau două înainte de începerea procesului? Poate cartea totuși se va vinde. Există întotdeauna această speranță. Dar Jessie știa din experiență că asta presupunea timp și se amăgiseră de prea multe ori cu această slabă speranță. Acum știa. Va trebui să vîndă *Morgan*-ul. Mai devreme sau mai târziu.

Nu vorbi cu nimeni despre asta tot restul zilei și avu o plăcută surpriză cînd Astrid Bonner intră în magazin, cu puțin înainte de ora cinci. Poate că îi va aduce puțină relaxare după tensiunile zilei.

– Jessica, ești greu de găsit! Era bine dispusă. Tocmai își cumpărase un inel nou cu un topaz, o bijuterie frumoasă, cu o piatră de treizeci și două de carate într-o montură de aur care valora o mică avere și în fața căreia ea „nu putuse să reziste”. La oricine altcineva inelul ar fi arătat vulgar. Pe mîna lui Astrid era însă elegant. Dar Jessie simți din nou o durere în inimă gîndindu-se la *Morgan*-ul ei. Topazul înconjurat de diamante o costase probabil pe Astrid de două ori mai mult decît suma de care ea avea nevoie cu atîta disperare.

– Viața mea a fost cam agitată de cînd m-am întors de la New York. Ce inel grozav, Astrid!

– Dacă mă plictisesc de el, îl pot folosi ca inel de bătut la ușă. Nu m-am putut hotărî dacă e frumos sau cumplit de urît și știu că nimeni nu-mi va spune adevărul.

– E frumos!

– Adevărat? O privi pe Jessie în glumă.

– Atît de adevărat, încît m-am înverzit de invidie în clipa în care ai intrat.

– Dumnezeuule! E uimitor ce poate face o fată cînd e puțin plictisită! Rîse cochet și Jessie zîmbi. Ce probleme simple! Plictiseală.

– Vrei să te duc acasă sau ai venit să faci cum-

părături?

– Nu am venit la cumpărături și sînt cu mașina. Mulțumesc. Am trecut doar să te invit pe tine și pe soțul tău la cină. Fetele îi spusese că Jessie este căsătorită.

– Ce drăguț din partea ta! Ne face plăcere. Cînd vrei să venim?

– Ce zici de mîine?

– Ne-am înțeles. Își zîmbiră una alteia încîntate, iar Astrid se plimbă puțin prin biroul lui Jessie.

– Știi, Jessica, m-am îndrăgostit de locul acesta. S-ar putea să încerc să te conving să mi-l vinzi într-una din zile. Rîse răutăcios și o privi pe Jessica în ochi.

– Nu-ți consuma energia pentru asta. S-ar putea să ți-l dau de bună voie. În clipa de față, s-ar putea să-i fac o fundă și să ți-l fac cadou!

– Îți bați joc de mine.

– Pot să-ți ofer ceva de băut și să stăm puțin de vorbă? Nu știu tu ce părere ai, dar eu am nevoie de o băutură tare.

– Tot problemele de care ai pomenit zilele trecute?

– Mai mult sau mai puțin.

– Ceea ce înseamnă să-mi văd de treaba mea. Mi se pare corect. Zîmbi ușor.

N-avea de unde ști că Jessica își petrecuse ziua încercînd să uite că Barry York deținea drept garanție magazinul ei. Jessicăi i se făcea rău cînd se gîndea, iar lan era complet rupt de realitate, lucrînd zi și noapte la cartea aia blestemată. Dumnezeuule! Avea nevoie de cineva cu care să vorbească.

– Am o idee, Jessica.

Jessie ridică privirea, speriată. Pentru o clipă, uitase complet de Astrid.

– Ce zici dacă am bea un pahar la mine acasă?

– Știi ce? Mi-ar face plăcere!

– Va fi plăcut. Hai să mergem.

Jessie le ură repede noapte bună fetelor și se simți ușurată să plece de la magazin. Nu mai simțise niciodată

dată așa ceva. Se simțea bine de cum intra pe ușă dimineața, iar seara, la plecare, era întotdeauna mulțumită de ea și de viața ei. Acum detesta să se gîndească la acel loc. Era șocant cum se putuseră schimba lucrurile într-un timp atât de scurt.

Jessie o urmă pe Astrid acasă în mașina ei. Femeia mai în vîrstă conducea un *Jaguar* negru, vechi de doi ani. I se potrivea de minune, era la fel de elegant și de suplu ca ea. Această femeie era înconjurată de lucruri frumoase. Inclusiv casa ei.

Casa era un amestec de antichități franțuzești și englezești, de stiluri *Louis XV*, *Louis XVI*, *Hepplewhite* și *Sheraton* ce te lăsa cu gura căscată. Dar nimic nu era de prost gust. Casa era extrem de aerisită. Era decorată cu mult galben și alb, avea perdele fine din organdi, mătăsuri de culoarea coajei de ou, iar la etaj o colecție impresionantă de tablouri. Două Chagall, un Picasso, un Renoir și un Monet.

– Astrid, e nemaipomenit!

– Trebuie să recunosc că-mi place și mie. Tom avea lucruri atât de minunate. Lucruri care să-ți facă plăcere să le ții în jurul tău. Am cumpărat cîteva și împreună, dar majoritatea erau cînd am venit eu aici. Eu am cumpărat acel Monet.

– E o frumsuețe. Astrid păru mîndră. Avea și de ce.

Chiar și paharele în care turnă whisky-ul erau deosebite, dintr-un cristal foarte fin, ce părea că are în el culorile curcubeului dacă îl priveai la lumina soarelui de după-amiază. Casa oferea o priveliște superbă spre podul Golden Gate, iar din biblioteca de la etaj, unde se așezară amîndouă, se putea admira golful.

– Dumnezeule, ce casă minunată! Nici nu știu ce să spun.

Era splendid. Pereții bibliotecii erau acoperiți cu rafturi de lemn pline cu cărți vechi. Pe un perete se afla un portret reprezentînd un bărbat serios, iar pe marmura de deasupra căminului era un mic Cezanne. Portretul

era al lui Tom. Jessie și-i putea imagina ușor împreună, în ciuda diferenței mari de vîrstă. În ochii lui era o lumină caldă, care prevestea rîsul. În timp ce se uita la portret Jessie realizează cît de singură se simțea Astrid acum.

– Era un bărbat bine.

– Da și eram foarte potriviți împreună. Pierderea lui a fost o lovitură foarte grea. Dar am fost norocoși. Zece ani înseamnă mult cînd sînt ca aceia pe care i-am avut noi. Dar Jessie vedea că Astrid încă nu se hotărîse ce să facă din viața ei. Plutea... între magazinele de îmbrăcăminte, cele cu bijuterii și blănuri, între călătoriile pe care le făcea. Nu avea nimic de care să se agațe. Avea casa, banii, tablourile, hainele... dar nu mai avea bărbatul. Iar el era cheia. Fără Tom nimic nu mai conta cu adevărat. Jessie își imagina cum trebuie să fie. Fu străbătută de fiori la acest gînd.

– Ce fel de om e soțul tău, Jessica?

Jessie zîmbi.

– Un om grozav. E scriitor. Și e... e cel mai bun prieten al meu. Cred că e nebun și minunat, strălucitor și frumos. E singura persoană cu care pot sta de vorbă cu adevărat. E o persoană deosebită.

– În ochii lui Astrid apărură o lumină slabă în timp ce vorbea, iar Jessie se simți dintr-odată vinovată. Cum putuse să-l descrie cu asemenea cuvinte pe lan acestei femei, care pierduse bărbatul ce însemnase pentru ea, tot atît cît lan însemna pentru Jessie?

– Nu, nu mă privi așa, Jessica. Știu ce gîndești și te înșeli. E foarte bine că simți astfel. E foarte frumos că o spui cu această privire triumfătoare în ochi. Așa simțeam și eu față de Tom. Bucură-te, savurează aceste clipe și nu-ți cere scuze pentru ceea ce ai spus. În nici un caz, nu-ți cere scuze față de mine.

Jessica dădu din cap gînditoare, apoi o privi pe Astrid.

– În momentul de față avem niște probleme ne-

plăcute.

– Unul cu altul? Astrid păru surprinsă. Nu se vedea pe fața Jessicai. Se vedea ceva, dar nu că ar avea probleme cu soțul... Arătase prea fericită când îl descriesese. Poate probleme financiare. Tinerii aveau întotdeauna astfel de probleme. Era, totuși, ceva. Ieșea la iveală când te așteptai mai puțin. Ceva ca o teamă, aproape teroare. Boală, poate? Pierderea unui sân? Astrid se întrebă în gând, dar nu vru să pară curioasă.

– Cred că se poate numi o criză. Poate chiar una mare. Dar problema nu e între noi doi, nu în sensul la care te-ai referit. Privi afară spre golf și rămase tăcută.

– Sînt sigură c-o veți rezolva într-un fel. Astrid își dădu seama că Jessie nu voia să discute despre asta.

– Sper.

Începură să vorbească apoi despre afaceri, despre cum mergeau treburile la magazin și ce fel de clienți avea Jessie. Astrid o făcu să rîdă spunîndu-i cîteva povești de pe vremea cînd lucrase la *Vogue*, în New York. Era aproape ora șapte cînd Jessie se ridică pentru a pleca acasă, deși îi părea rău.

– Ne vedem mîine. La șapte și jumătate?

– Vom fi aici. Abia aștept să-î arăt casa lui Ian. Apoi, îi veni o idee: Astrid, îți place baletul?

– Îl ador.

– Vrei să vii cu noi săptămîna viitoare să vezi Jeffrey?

– Nu... eu... În ochii ei apăru o expresie tristă.

– Haide, nu fi urîcioasă. Ian se va bucura să ne ducă pe amîndouă. Dumnezeu, ce va însemna asta pentru orgoliul lui! Rîse și Astrid tot mai păru să ezite. Apoi dădu din cap, zîmbind ca o fetiță.

– Nu pot rezista. Nu-mi place să fiu a cincea roată la căruță... am mai trecut prin asta după moartea lui Tom și e cel mai cumplit lucru din lume. E mult mai ușor să fii singură. Dar mi-ar face plăcere să merg cu voi, dacă pe

Ian nu-l va deranja.

Se despărțiră ca două școlărițe care descoperiseră că aveau norocul să locuiască vis-à-vis una de cealaltă. Iar Jessie merse repede acasă pentru a-i povesti lui Ian despre casa în care locuia Astrid.

Îi va plăcea cu siguranță și casa și Astrid. Lui Jessie îi amintea de ea însăși, de cum i-ar fi plăcut ei să fie. Era atît de blîndă, de deschisă, de veselă. Poate că nu știa încotro se va îndrepta viața ei de acum încolo, dar se vedea că ajunsese la o înțelegere cu ea însăși. Radia dragoste și liniște, nu apuca viața cu disperare, așa cum făcea Jessie. Dar Jessie n-o invidia cu adevărat. Ea încă îl avea pe Ian, în timp ce Astrid nu-l mai avea pe Tom. Și, în timp ce mergea spre casă, Jessie se pomeni accelerînd pe alee, nerăbdătoare să-l vadă pe Ian, nu doar portretul lui

În timp ce se apropia de ușa de la intrare văzu un bărbat îndepărtîndu-se de casă și îndreptîndu-se spre o mașină parcată pe alee. O privi lung, apoi dădu din cap. Jessie se simți cuprinsă de groază. Poliția... Poliția se întorsese... Ce mai voiau acum? Teroarea i se citea în ochi, așa cum stătea acolo, privind fix bărbatul din fața ei. Coșmarul reapăruse. Cel puțin nu era inspectorul Houghton. Dar unde era Ian? Ar fi vrut să țipe, dar nu putea. Vecinii ar fi auzit.

- Sînt Harvey Green. Doamnă Clarke? Ea dădu din cap și rămase pe loc, privind-l cu groază. Sînt detectivul pe care Martin Schwartz l-a angajat pentru cazul dumneavoastră.

- Oh, înțeleg. Ați vorbit cu soțul meu? Simți deodată o briză răcoroasă pe față, dar inimii ei îi trebui mai mult pînă să se liniștească.

- Da, am vorbit cu el.

- Mai e ceva ce aș putea eu adăuga? Altceva în afară de bani... gîndi ea.

- Nu. Am discutat despre tot. Vom ține legătura. Făcu un gest de salut spre părul lui lipsit de culoare și

se îndreptă spre mașină. Era o mașină bej sau albastru deschis, Jessie nu putea vedea bine în lumina asfințitului. Poate era albă. Sau verde deschis. Ca și el, era total nedefinită. Avea niște ochi urîți și o față pe care o uitai imediat. Se pierdea bine în mulțime. Nu-i putea da o vîrstă, iar hainele lui se demodaseră de mulți ani. Era perfect pentru acest rol.

– Dragul meu, m-am întors acasă! Dar vocea ei avea acum o ușoară nervozitate, la fel ca a lui cînd îi răs-punse. Iubitule?... Am fost invitați mîine la cină. Nici unuia dintre ei nu-i păsa foarte mult de această invitație. Dintr-odată, Harvey Green părea mult mai prezent decît Astrid.

– Invitați? De cine? Ian își turnă ceva de băut în bucătărie. Nu vinul lui alb pe care-l bea în mod obișnuit. Era bourbon, ceea ce el bea rar, cu excepția ocaziilor cînd aveau musafiri de pe Coasta de Est.

– De noua mea clientă de la magazin, Astrid Bonner. E foarte drăguță. Cred că îți va plăcea.

– De cine?

– Ți-am spus. Văduva care locuiește în palazzo-ul ăla din cărămidă de la colț.

– Bine. Încercă să simuleze un zîmbet, dar nu-i reuși. Te-ai întîlnit cu Green cînd ai venit?

Ea dădu din cap.

– Am crezut că e un polițist. Mi-a tresărit inima cînd l-am văzut.

– Și mie. E amuzant, nu-i așa, să trăiești în felul ăsta?

Ea încercă să ignore remarca și se așeză pe scaunul ei obișnuit.

– Îmi poți turna și mie ceva de băut?

– Whisky cu apă?

– De ce nu? Va fi al treilea pe ziua de azi.

– O.K. Trebuie să fie o locuință grozavă casa în care locuiește văduva. Dar nu părea că-l interesează cu adevărat. Puse cuburile de gheață în al doilea pahar.

– O vei vedea mâine. Și Ian... am invitat-o să vină cu noi la balet. Te deranjează? Trecu o clipă înainte ca el să o privească. Sorbi din pahar de două ori, apoi îi răspunse, dar ei nu-i plăcu expresia de pe fața lui.

– Iubito, în momentul de față, puțin îmi pasă.

Încercară să facă dragoste în acea noapte și, pentru prima oară de când se cunoșteau, Ian nu putu. Nu-i mai păsa nici de asta. Părea începutul sfârșitului.

Capitolul 11

– Te-ai îmbrăcat? Jessie îl auzi pe Ian învîrtindu-se încolo și- ncoace prin camera unde lucra. Ea tocmai își terminase de pieptănat părul. Era îmbrăcată în pantaloni albi din mătase și un pulover turcoaz, dar nu era sigură dacă arăta bine. Astrid va fi îmbrăcată cu siguranță în ceva nemaipomenit. Ian! strigă ea din nou. Ești gata? Mersul prin cameră încetă, iar ea auzii pașii lui apropiindu-se.

– Mai mult sau mai puțin. Îi zîmbi din ușa dormitorului, iar ea îl privi în ochi și se apropie de el.

– Domnule Clarke, ești atît de frumos.

– Și tu la fel. Era îmbrăcat cu un sacou *Cardin*, de culoare bleumarin, pe care ea i-l adusese de la New York, o cămașă crem și o cravată de culoarea vinului. Avea niște pantaloni bej, aduși de ea din Franța, care-i scoteau în evidență picioarele lungi.

– Arăți atît de frumos, iar eu cred că sînt foarte îndrăgostită de tine, iubitele.

Ei își petrecu brațele în jurul ei.

– În acest caz, ce-ai zice dacă am sta acasă? Avea o privire malițioasă în ochi.

– Ian, nu mă atinge! Astrid va fi dezamăgită dacă nu venim! Îți va plăcea foarte mult.

– Promisiuni, promisiuni! Dar îi oferi brațul, iar ea își lua jacheta albă de mătase care se afla pe un scaun din hol. Acceptase să meargă la această cină, ca să-i facă ei pe plac. Minteia lui era ocupată însă cu alte lucruri.

Merseră pe jos pînă la casa din cărămidă. Era prima seară cînd aerul era mai răcoros. Venea toamna, blînd și pe nesimțite. Toamna la San Francisco total diferită de toamna la New York. Parțial, acesta era motivul pentru care amîndoi se îndrăgostiseră de ea în San Francisco.

Jessica sună la ușă și amîndoi așteptară. Pentru o clipă, nimeni nu le răspunse.

– Poate că s-a hotărît că nu vrea să ne găsească.

– Oh, taci din gură. Vrei de fapt să mergi acasă și să lucrezi la cartea ta. Dar îi zîmbi și apoi auzi un zgomot de pași.

Ușa se deschise și Astrid, arătînd splendid un șir de rochie neagră, lungă pînă la pămînt și purtînd liber pe perle, își făcu apariția. Părul ei era pieptănat. Era mai spate, iar ochii îi scînteiau cînd îi pofti în casă. Iar Ian fu frumoasă decît o văzuse Jessica vreodată. Ii plăcea să-i facă uimit. Se așteptase la o văduvă de vîrstă mijlocie și să-i facă fusese de acord cu această vizită, mai mult ca a înfîlni o plăcere Jessicai. Nici nu-i trecuse prin cap că vrea să-și revie din femeie atît de frumoasă. Îi plăcea fața ei și ochii. Nu arăta nici pe departe ca o femeie văduvă.

Cele două se îmbrățișară, iar Ian rămase în spate o clipă, privindu-le, intrigat de frumoasa femeie pe care n-o cunoștea încă și de casa nemaipomenită pe care începuse s-o zărească peste umărul ei. Era imposibil să nu fii uimit atunci cînd o priveai, atît de frumoasă, cît și pe Ian.

– Iar acesta e Ian. El se simți ca un băiețel prezentat de mama lui și întinse mîna.

– Îmi pare bine. Fu dintr-odată bucuros să-l îmbrățișeze probabil o case noul sacou Cardin și cravata. Nu va fi prinoabă. cină obișnuită. Iar ea era cu siguranță o văduvă. Trebuia să fie, trăind într-un astfel de mediu. Și spunea pe deasupra. Extrem de bogată... dar ceva ai nobililor. totuși că nu era așa. Nu avea ochii aceia ai o ființă. Avea niște ochi plăcuți, o față plăcută. Arăta ca

umană.

Astrid rîse veselă și-i conduse pe scări spre bibliotecă, iar Ian și Jessica schimbă priviri în timp ce treceau pe lângă schițele și tablourile întîlnite în calea lor... Picasso... Renoir... din nou Renoir... Manet... Klimt... Goya... Cassatt... El ar fi vrut să fluiere de uimire, iar Jessica îi zîmbi conspirativ, de parcă erau doi hoți care jefuiau casa vecină. Ian își arcui amîndouă sprîncenele, iar ea îi scoase limba. Astrid mergea în fața lor. El ar fi vrut să-i șoptească ceva, iar ea să chicotească, dar nu puteau pînă nu ajungeau acasă. Dar lui Jessie îi făcea profundă plăcere expresia de pe fața lui. O făcea să fie mîlțioasă. Îl ciupi ușor de fund cînd trecu înaintea lui și intră în bibliotecă.

Astrid pregătise un platou cu aperitive. Focul trosnea în cămin. Ian luă o felie de pîine cu pate, apoi o privi pe Astrid și izbucni în rîs.

- Doamnă Bonner, spuse el, nu știu cum să mă exprim. Mă simt ca un băiețel de paisprezece ani. Sînt copleșit de casa dumneavoastră. Și de gazdă, adăugă el în gînd. Zîmbi cu acel zîmbet nevinovat pe care Jessie îl iubea atît de mult, iar Astrid izbucni și ea în rîs.

- Sînt încîntată, e un compliment minunat, dar faptul că mi-ai spus „doamnă Bonner” nu mi-a plăcut la fel de mult. Poate tu te simți de paisprezece ani, dar pe mine m-ai făcut să mă simt de o sută. Încearcă să-mi spui „Astrid”. Toți trei rîseră, iar ea își scoase pantofii și-și strînse picioarele sub ea, într-un fotoliu mare și confortabil. Dar îmi pare cu adevărat bine că-ți place casa, continuă ea. Uneori e un pic prea mare, acum cînd Tom nu mai este. Îmi place atît de mult, dar uneori am impresia că nu locuiesc în toată casa. Vreau să spun, e atît... că și cum ar fi a mamei mele și eu am doar grijă de ea. Mă întreb cîteodată dacă e cu adevărat a mea? Toată casa? Ce ridicol! Numai că nu era deloc ridicol. Și i se potrivea perfect. Ian se întrebă dacă știa cît de bine i se potrivește această casă sau dacă credea ceea

ce spusese. Și-l imagină pe Tom construind această casă pentru ea, cu tot cu tablouri și alegînd acea privilegiu superbă.

– Ți se potrivește foarte bine, să știi. Iar o privi în ochi, iar Jessie urmări schimbul de priviri.

– Da, mi se potrivește și nu mi se potrivește. Uneori, pe unii oameni îi înspăimîntă. Stilul ăsta de viață, opulență. Aceasta... cred că se poate numi aura. O mare parte din ea i se datorează lui Tom, iar o parte mică este doar... oh... sînt lucrurile. Făcu un semn vag cu mîna prin cameră, cuprinzînd repede obiectele de artă ce reprezentau o avere: Lucruri. Iar o altă parte sînt eu, adăugă ea. Lui Ian îi plăcu că accentuase acest lucru. Oamenii se așteaptă la foarte mult de la tine cînd trăiești așa, continuă ea. Uneori se așteaptă să fii ceea ce nu sînt. Sau nu încearcă suficient să mă cunoască așa cum sînt cu adevărat. Ți-am spus, Jessie, aș face schimb oricînd cu bijuteria ta de casă. Dar... zîmbi, întinzîndu-se leneșă ca o pisică la soare. Nici casa asta nu e chiar atît de rea, încheie ea.

– Mie mi se pare un loc al naibii de frumos în care să locuiești, dacă vrei să știi părerea mea, doamnă... Astrid. Rîseră amîndoi. Și mă îndoiesc că ai face chiar schimb cu „bijuteria” noastră, dacă ai vedea cum sar siguranțele electrice și cum se strică țevăria. Casa noastră are cîteva neajunsuri.

– Asta mi se pare a fi amuzant.

Era clar că în această casă nu se întîmplase nimic de genul ăsta, iar Jessie rîse amintindu-și de ultima oară cînd săriseră toate siguranțele electrice și Ian refuzase să le înlocuiască. Petrecuseră restul serii la lumina lumînărilor... pînă cînd el voise să se apuce de lucru și avusese nevoie de mașina electrică de scris. O privise abătut, știind ce gîndește.

– Ei bine, copii? Vreți să vă fac un tur al casei? Întrebă Astrid, întrerupîndu-le gîndurile. Jessie n-o văzuse în întregime, iar Ian aprobă bucuros din cap.

Astrid porni desculță de-a lungul holului mochetat, răsuci întrerupătoarele, deschise ușile. La etaj erau trei dormitoare. Al ei, ce dădea spre aceeași priveliște superbă a golfului, cu un pat mare cu baldachin și decorat cu motive florale pe fond galben. Mai avea un mic budoar cu oglinzi și o baie cu marmură albă. După ce traversai un hol cu marmură verde deschis ajungeai într-un dormitor elegant, plin cu antichități franțuzești.

– Mama mea doarme aici când vine în oraș. Acest dormitor i se potrivește de minune. Veți înțelege ce-am vrut să spun când o veți cunoaște. E plină de viață, micuță și amuzantă și îi place să fie înconjurată peste tot de foarte multe flori.

– Locuiește în Est? Ian era curios și își aminti că Jessie îi spusese că Astrid venise aici de la New York.

– Nu, mama locuiește la o fermă din apropiere. A cumpărat-o acum câțiva ani și se simte grozav acolo. Spre uimirea noastră s-a acomodat foarte repede. Am crezut că după șase luni va muri de plictiseală, dar nu s-a întâmplat așa. E foarte independentă, călărește foarte mult și îi place să facă pe cowboy-ul. Și are șaptezeci și doi de ani, dacă vreți să știți. Îți amintește puțin de Colette.

Jessie zîmbi, închipuindu-și o bătrnică mică, cu părul alb, în ținută de cowboy, stînd în această cameră delicată. Dar dacă semăna cu Astrid, și-o putea imagina cu ușurință. Cu cizme de cowboy marca *Gucci* și pălărie *Adolfo*.

Dormitorul de lîngă cel al lui Astrid era mult mai sobru și părea să-i fi aparținut soțului ei. Jessie și Ian schimbă repede o privire semnificativă... Avuseseră dormitoare separate? Dar Jessie își aminti diferența de vîrstă. Lîngă acest dormitor se afla un birou elegant, cu multe obiecte din piele roșie și o masă de lucru plină de fotografii ale lui Astrid.

Astrid trecu repede prin această cameră și merse înapoi pe hol, închizînd ușa camerei de oaspeți, în timp ce Jessie și Ian o urmară.

– E o casă minunată, oftă Jessie. Era genul de casă care te făcea să dorești ca data viitoare cînd erai invitat la cină să apari cu tot ce pozezi în brațe. Ai fi vrut să rămii aici pentru totdeauna. Acum înțeleseră amîndoi de ce ea nu închisese casa și nu-și căutase o locuință mai mică. Casa păstra vii amintirile...

– Parterul l-ați văzut. Nu e cine știe ce, dar e drăguț. Jessie se întrebă de ce nu era nici urmă de servitori. Te așteptai să vezi cel puțin o fată îmbrăcată în uniformă apretată sau un majordom, dar părea că Astrid locuiește singură.

– Vă plac crabii? Trebuia să vă fi întrebat dinainte, dar am uitat. Păru ușor jenată.

– Ne plac crabii! răspuse Jessie pentru amîndoi.

– Oh, bine! Se pare că de fiecare dată cînd comand ceva pentru prieteni și uit să întreb dinainte, aflu că măcar unul e alergic sau ceva în genul ăsta. Mie îmi plac la nebunie.

Cina fu destul de neobișnuită. Astrid aduse un platon enorm plin cu crabi pe care-l așeză pe masa din sufragerie, o carafă cu vin alb, salată și rulouri fierbinți, apoi își invită musafirii să se servească. Își răsuci mîncile rochiei negre, îl invită pe Ian să-și scoată sacoul și se așeză ca un copil, pregătit să se ia la întrecere cu oricine era dispus.

– Ian, ești un băiat rău! Îl prinse cu cleștii crabilor de încheieturile degetelor, apoi chicoti și sorbi din vin. Avusese dreptate... arăta într-adevăr ca o fetiță a cărei mamă lipsea de acasă pentru o seară, iar ea își invitase prietenii la cină dacă „promiteau că sînt cumiți”. Era încîntătoare, iar Jessie și Ian o plăceau amîndoi.

Seara trecu fără ca vreunul să simtă. Păreau trei oameni lipsiți de orice griji... cu gusturi scumpe și care trăiau numai în plăceri. Era deja miezul nopții cînd Ian

se sculă și-i întinse mîna lui Jessie.

– Astrid, aș putea sta pînă dimineța, dar trebuie să mă scol devreme mîine și să mă apuc de lucru, iar Jessie devine un monstru dacă nu doarme suficient. Era însă evident că toți regretau că seara se terminase. Vii cu noi la balet săptămîna viitoare?

– Cu plăcere. Și vreau să-ți spun că Jessie mi-a spus că te voi plăcea și a avut sută la sută dreptate. Nu mi-ar fi plăcut să merg cu doi oameni lîngă care m-aș fi simțit ca a cincea roată la căruță.

– Bine, pentru că nu ești. Rîseră toți trei, iar Astrid îi îmbrățișă pe amîndoi de parcă îi cunoștea de ani de zile. Și ei simțiră la fel, în timp ce Astrid stătea desculță în ușa și le făcea cu mîna.

– Dumnezeuule, Jess, ce seară plăcută. Și ce femeie minunată, e uimitoare.

– Nu-i așa? Dar trebuie să fie foarte singură. E ceva ciudat în felul în care invită oamenii în viața ei, de parcă ar avea foarte multă dragoste de dăruit și pe nimeni care s-o primească. Jessie căscă la ultimele cuvinte, iar Ian aprobă din cap. Întotdeauna îi plăcea să discute cu el despre o seară petrecută împreună. Părea că el fusese dintotdeauna cu ea, să-i asculte secretele, părerile și întrebările.

– Ce fel de om crezi că era soțul ei, Jess? Cred că nu era la fel de plăcut ca ea.

– Ce te face să spui asta? Comentariul lui o surprinse. Nimic nu-i sugerase că Tom Bonner nu fusese un bărbat la fel de plăcut ca ea. Apoi Jessica rîse și ghici la ce se referise Ian. Dormitoarele separate? Întrebă ea. El zîmbi și ea îl ciupi. Ești un ticălos, îi spuse ea.

– Nu sînt. Și dă-mi voie să-ți spun, doamnă. Chiar dacă voi trăi pînă la nouăzeci de ani, nu mă vei scoate vreodată din dormitorul... sau din patul nostru! Părea foarte încîntat de sine și o trase pe Jessie mai aproape de el.

– Asta e o promisiune, domnule Clarke?

– În scris, dacă vrei, doamnă Clarke.

– S-ar putea să-ți aduc aminte odată. Se opriră și se sărutară, înainte de a mai face cei câțiva pași care-i despărțeau de casa lor. Îmi pare bine că ți-a plăcut Astrid, dragul meu, îi spuse ea. Eu mă simt foarte bine în compania ei. Aș vrea să o cunosc mai îndeaproape. E o persoană cu care poți sta de vorbă. Știi, eu... aproape că am vrut să-i povestesc despre ceea ce ni s-a întâmplat. Am început să vorbim ieri și... Jessie ridică din umeri. Îi era greu să se exprime, iar Ian începu să se înfurie. E genul care te face să vrei să-i spui adevărul, zise ea. Ian se opri și o privi.

– I-ai spus?

– Nu.

– Bine. Pentru că am impresia că te amăgești, Jess. E o femeie drăguță, dar nimeni nu va înțelege prin ce trecem noi acum. Nimeni. Cum ai putea să-i explici cuiva că ți s-a intentat proces pentru un viol? De dragul amîndurora, iubito, nu spune nimănui despre asta. Trebuie să sperăm că toată porcăria asta se va rezolva și că o vom putea uita. Dacă vom spune altora, s-ar putea să ne urmărească ani de zile.

– Așa m-am gândit și eu. Și... te rog... ai puțină încredere în mine. Nu sînt proastă. Știu că ar fi greu pentru majoritatea oamenilor să înțeleagă.

– Atunci nu le cere.

Jessica nu răspunse, iar Ian i-o luă înainte pentru a deschide ușa casei. Era pentru prima dată cînd ei aleseseră să se ferească de restul lumii, de parcă aveau un secret care acum îi făcea să se simtă singuri și izolați. Nu putea vorbi cu nimeni altcineva în afară de Ian. El îi interzisese acest lucru. În trecut existase întotdeauna posibilitatea de a alege.

Jessie îl urmă în casă și-și lăsă jacheta în holul de la intrare.

– Vrei o ceașcă de ceai înainte de culcare, iubito?

Ea puse la fiert un ibric cu apă și-l auzi îndreptându-se spre biroul lui.

– Nu, mulțumesc.

Rămase pentru o clipă în ușa biroului și-l privi zîmbind, în timp ce el se așeza. Avea un pahar cu coniac lângă el și un tenac de hîrtii în fața lui. Își slăbi nodul cravatei și se lăsă pe spate, privind-și soția.

– Bună, frumoasă doamnă.

– Bună. Își zîmbiră o clipă, apoi Jessie își lăsă capul într-o parte. Ai de gînd să mai lucrezi?

– Doar un pic.

Ea dădu din cap și merse să ia ibricul de pe foc, care începuse să fluiera cu putere. Își făcu un ceai, închise luminile și merse în dormitor. Știa că Ian nu va veni în pat încă multe ore. Nu putea, nu putea să încerce să facă dragoste cu ea în seara asta. Nu după noaptea trecută. Gustul amar al eșecului încă mai persista între ei. Ca și celelalte lucruri care li se întîmplaseră în ultimul timp era ceva nou, dureros și dur.

Seara de balet petrecută cu Astrid fu la fel de reușită ca și cina luată la ea acasă. Jessie pregătise și ea o cină care-i aștepta acasă după spectacol. Friptură tartar, sparanghel rece, mai multe feluri de brînză, pîine franțuzească și o prăjitură de casă. Mai pregătise un castron mare cu căpșuni proaspete și frișcă, alt vas de cristal cu frișcă pentru prăjitură. Cina fu grozavă și amîndoi o lăudară.

– Fată dragă, există ceva ce nu poți să faci?

– Sînt multe. Dar Jessie fu încîntată de compliment.

– N-o crede. Poate face orice. Ian își însoți complimentul cu un sărut, în timp ce turna dintr-o sticlă de

Bordeaux Château Margaux '55. Era o seară deosebită, iar el adusese una din sticlele lui preferate de vin.

Cei trei formau deja un trio, spuneau glume, povesteau și se simțeau bine împreună. Erau la a doua sticlă de vin când Astrid se ridică și-și privi ceasul.

– Sfinte Doamne, copii, e ora două noaptea. Nu că aș avea ceva de făcut mâine, dar voi aveți. Mă simt vinovată că v-am ținut atît de tîrziu. Ian și Jessica schimbă o privire rapidă. Trebuiau într-adevăr să se scoale devreme a doua zi dimineată. Dar Astrid nu observă privirea. Își căuta geanta.

– Nu vorbi prostii. Seri ca aceasta sînt o adevărată plăcere pentru noi, spuse Jessie, zîbindu-i prietenei ei.

– Nu pot fi mai mult decît sînt pentru mine. Nici n-aveți idee cît de bine m-am simțit. Ce faci mâine, Jessica? Te pot tenta cu un prînz la *Villa Taverna*?

– Îmi... îmi pare rău, Astrid, dar nu pot mâine. O altă privire rapidă fu adresată lui Ian. Trebuie să mergem la o întîlnire de afaceri mâine dimineată și nu știu la ce oră se va termina.

– Atunci, de ce nu ne-am întîlni toți trei la prînz? Își găsi geanta și era gata de plecare. Mă puteți suna cînd ați terminat.

– Astrid, mai bine o lăsăm pe altă dată, deși îmi pare nespus de rău, zise Ian plin de regret, dar ferm.

– Sînteți amîndoi niște răi. Dar simțise că se petrece ceva între ei, o tensiune care nu existase pînă acum. Ceva nu era în regulă, dar nu-și putea da seama ce și își aminti de problema de care îi pomenise Jessica cînd se cunoscuseră. De atunci nu mai vorbisera despre asta și Astrid presupusese că Jessie se referise la o problemă financiară. Era greu de crezut, dar era evident că nu putea fi vorba de altceva. Nu era ceva legat de sănătate, nu existau probleme în căsnicia lor, cu siguranță...

– Poate putem merge toți la un film la sfîrșitul săp-

tămîinii. Ian le privi pe cele două femei și încercă să întrerupă momentul prelungit de tăcere. Nu la ceva atît de clasic ca un balet. E un nou thriller franțuzesc la *Union*. E cineva interesat?

– Oh, hai să mergem! Jessie își pocni palmele și o privi pe Astrid care zîmbi și abandonează acea expresie prudentă.

– Numai dacă îmi promiți să-mi cumperi de floricele.

– Îți promit. Ian ridică mîna ca la un jurămînt oficial.

– Juri?

– Jur. Izbucniră toți trei în rîs. Pentru ce m-ai pus să jur?

– Am fost nevoită. Sînt înnebunită după floricele. Cu unt! Îl privi serioasă și el o îmbrățișă prietenește. Astrid se aplecă și-o sărută pe Jessie pe obraz. Iar acum vă voi spune amîndurora noapte bună. Și vă voi lăsa să dormiți. Îmi pare sincer rău că v-am ținut atît de tîrziu.

– N-ai de ce. Nouă nu ne pare.

Jessica o conduse pînă la ușă, iar Astrid plecă avînd un sentiment ciudat. De parcă trăia un vis. Nu era nimic concret care să-i confirme această senzație, dar ceva părea să plutească în atmosferă, exact deasupra capetelor lor... ca un bloc de beton.

Audierea preliminară fusese programată pentru a doua zi dimineată.

Capitolul 12

Jessica intră în sala de judecată ținând strâns mîna lui Ian într-a sa. Era îmbrăcată cu deux-pièces-ul bleumarin și purta din nou ochelarii fumurii, iar Ian arăta palid și oboșit. Nu dormise mult în timpul nopții și avea o durere de cap puternică din cauza vinului băut seara trecută. Toți trei terminaseră cele două sticle de *Margaux*.

Martin Schwartz îi aștepta. Frunzărea un dosar la un mic birou aflat pe o latură a încăperii și le făcu semn din cap să-l urmeze afară.

– Vreau să cer ca audierea să aibă loc cu ușile închise. M-am gândit că trebuie să știți dinainte, ca să nu fiți surprinși cînd veți auzi. Avea un aer foarte sobru, profesional, iar ei doi se simțiră derutați. Ian vorbi primul, cu o expresie îngrijorată.

– Ce este o audiere cu ușile închise?

– Cred că victima va vorbi mai deschis dacă nu vor exista alți observatori în sală. Doar tu, ea, procurorul, judecătorul și cu mine. E o precauție importantă. Dacă își va aduce prietenii cu ea va vrea să-i facă să creadă că e pură precum apa de izvor. Și s-ar putea să reacționeze urît dacă Jessica va fi de față. Fără să înțeleagă de ce, Jessica tresări involuntar cînd își auzi rostit numele.

– Uite ce-i, dacă eu pot suporta, trebuie să poată și ea. Jessie era îngrozitor de nervoasă și se temea de momentul cînd o va vedea pe acea femeie. Ar fi vrut să se afle oriunde, numai acolo nu. Tot corpul îi era în-

cordat la gîndul a ceea ce va urma. Dușmanul. Întruchipat de o ființă omenească. Infidelitatea lui Ian, amenințarea la adresa viitorului lor, amintirea eforturilor supraomenești pe care le făcuse pentru a-l elibera pe cauciune. Toate acestea, întruchipate chipul unei singure femei.

Martin văzu cît de încordați erau amîndoi. Îi era milă de ei și bănuie care era cauza nervozității lui Jessie: Margaret Burton.

– Ai încredere în mine, Jessie. Cred că o audiere cu ușile închise va fi mai bună din toate punctele de vedere. Va trebui să intrăm în cîteva minute. De ce nu vă duceți să vă plimbați puțin pe hol? Stați pe aproape, iar eu voi ieși și vă voi face semn cînd judecătorul e gata să înceapă. Ian dădu din cap, iar Martin merse cu pași mari înăuntru. Ian își simțea brațul de parcă avea o greutate de plumb atîrnată de el. Jessie.

Nu aveau nimic să-și spună în timp ce mergeau de-a lungul holului, pînă în capăt, pentru ca apoi să se întoarcă. Jessie își aminti alte holuri de marmură... Primăria, unde ea și Ian se căsătoriseră... Își aminti cum aștepta pe holul liceului să intre la director... holul cînd Jake murise... apoi alte holuri cînd, unul cîte unul, părinții ei muriseră.

– Jessie?

– Hm? Se încruntă cînd îl privi, de parcă îi era greu să revină în prezent.

– Te simți bine? Părea îngrijorat. Ea îl strîngea prea tare de braț și mergea din ce în ce mai repede. El fusese nevoit să-i scuture brațul pentru a-i capta atenția.

– Da, sînt bine. Mă gîndeam doar.

– Încetează să te mai gîndești. Totul va fi bine. Relaxează-te.

– Îmi... îmi pare rău... e o zi atît de ciudată. Ție nu ți se pare ciudată? Sau poate că numai mie mi se pare așa? Începu să se întrebe dacă nu cumva înnebunise.

– Nu, nu mi se pare ciudată. E o zi de rahat, dar nu

ciudată. El încercă să zîmbească, dar ea nu se uita la el. Privea în gol, cu niște ochi visători. Începea să-l sperie. Uite ce-i, spuse el, dacă nu încerci să te aduni chiar în clipa asta, te trimit acasă.

– De ce? Ca să n-o văd?

– Asta te preocupă, pentru numele lui Dumnezeu? S-o vezi? Asta e tot? Dumnezeule! Viața mea e în joc, iar pe tine te preocupă s-o vezi pe ea. Cui îi pasă-de ea? Dacă îmi revocă eliberarea pe cauțiune?

– N-o vor face.

– De unde dracu' știi?

– Eu... eu... oh; Ian, nu știu. Nu pot să facă asta, și gata. De ce ar face-o? Nici măcar nu se gîndise la așa ceva. Acum mai avea ceva de care să fie îngrijorată.

– De ce n-ar face-o?

– Păi, poate dacă l-aș fi sedus pe inspectorul Houghton, sau pe Barry York, poate atunci n-ar fi făcut-o. Dar cum nu i-am sedus, atunci s-ar putea s-o facă. Tonul ei era trist și speriat.

– Du-te acasă, Jessica.

– Du-te dracului.

Dar Ian nu mai spuse nimic și privi peste ea. Timpul părea să se fi oprit în loc, iar Jessica se întoarse și ea și privi. Era Margaret Burton.

Purta aceeași pălărie. Era îmbrăcată cu un deupieș bej care arăta foarte decent. Avea chiar și mânuși albe. Hainele erau ieftine, dar îngrijite și foarte curate. Părea extrem de comună. Tipul profesoarei de liceu sau al bibliotecarei, cineva foarte serios și asexuat.

Părul îi era strîns la spate într-un coc, ascuns cu grijă sub pălărie. Rădăcinile negre n-aveau cum să se vadă. Nu era deloc machiată, iar pantofii aveau tocuri joase și erau demodați. Aspectul ei te făcea să crezi fără urmă de îndoială că o asemenea femeie ar face dragoste doar sub amenințarea unei arme.

Ian nu spuse nimic, ci o privi doar o clipă lungă, apoi întoarse capul. Jessica rămase cu privirea ațintită

asupra femeii, cu atîta ură întipărită pe față, cum Ian nu mai văzuse vreodată. Era parcă fascinată de imaginea ei.

– Jess... hai, iubito, te rog.

O apucă de cot și încercă s-o facă să meargă spre capătul holului, dar ea nu se mișcă. Margaret Burton dispăru în sala de judecată fără să fi arătat măcar că-i văzuse. Dar Jessica tot nu se mișca. Inspectorul Houghton intră și el imediat după domnișoara Burton, iar Martin Schwartz ieși și-l chemă pe Ian, în timp ce Jessie stătea doar și privea.

– Uite, Jessie, așează-te pe o bancă pentru cîteva minute. Mă întorc cît pot de repede. Ea era într-o stare cumplită, iar el avea destule pe cap de care să fie îngrijorat.

– Ian? Se întoarse și-l privi cu o expresie încordată, iar el simți că i se face rău. Pur și simplu nu mai înțeleg nimic. Nu era nici urmă de lacrimi în ochii ei, doar durere.

– Nici eu. Dar acum trebuie să mă duc înăuntru. Ai să te simți bine dacă stai aici, afară, sau vrei să mergi acasă? Nu era sigur că avea curajul s-o lase singură. Cunoștea foarte bine acea privire din ochii ei.

– Voi sta aici.

Nu asta o întrebuse, dar n-avea timp să se certe cu ea. Dispăru în sala de judecată, iar Jessie rămase singură pe banca rece din marmură. Privi oamenii care veneau și plecau. Oameni obișnuiți. Bărbați cu serviete. Femei cu batiste pe care le strîngeau în mîină. Avocați, judecători, victime, apărători, martori... oameni. Veneau și plecau, în timp ce Jessie stătea și se gîndea la Margaret Burton. Cine era? De ce făcuse asta? De ce tocmai Ian? Părusese atît de mîndră, atît de sigură pe ea cînd intrase în sala de judecată. Sala de judecată...

Deodată ochii ei se îndreptară spre ușă. Era dintr-un lemn de culoare închisă, lăcuit, cu un inel de bronz și două mici ferestre, ca niște ochi care te priveau... care

te priveau... care te priveau... înăuntru... trebuia să fie acolo... înăuntru... s-o vadă... să asculte... să afle de ce... trebuia.

Un mic bilet atârna strîmb de unul din inele pe care scria „Închis“, iar un bărbat în uniformă gri stătea lîngă ușa, privind neinteresat la cei care treceau. Jessica se ridică, își netezi fusta și se simți dintr-odată foarte calmă. Își arboră un zîmbet slab pe față. Simțea un ușor tremur în colțul ochiului drept, dar cine putea să observe asta? Părea foarte stăpîină pe ea și-i zîmbi curtenitoare bărbatului în uniformă în timp ce se îndrepta spre ușă și puse mîna pe unul din inele.

– Îmi pare rău, doamnă. E închis.

– Da, știu. Păru aproape încîntată la auzul acestei vești, de parcă ea dăduse ordinul și era mulțumită să vadă că era respectat. Trebuie să asist la acest caz.

– Sînteți avocat? Bărbatul se dădu la o parte. Tremurul de la colțul ochiului părea că-i va sfîșia pleoapa.

Ea dădu din cap.

– Da. Oh, Doamne, nu. Dacă îi cerea legitimația? Sau mergea înăuntru să-i spună judecătorului? Însă el îi deschise ușa zîmbind, iar Jessie intră liniștită în sală. Fusesse o scenă tipică pentru Jessie. Nimeni n-o întreba niciodată nimic. Dar dacă acum o întreba? Dacă judecătorul întrerupea audierea? Dacă o dădea afară? Dacă...

Judecătorul era scund și insignifiant, cu ochelari și un păr cenușiu. Ridică o clipă privirea, fără să fie impresionat de noua venită și-și îndreptă apoi privirea întrebătoare către Martin Schwartz. Acesta, după ce-i aruncă o privire tăioasă Jessicai, dădu din cap și privi repede spre procuror care ridică din umeri. Reușise să intre.

Inspectorul Houghton era așezat lîngă o bancă, făcînd un fel de declarație. Pereții încăperii erau acoperiți cu furnir, scaunele din primul rînd erau tapițate cu piele. În aer plutea o atmosferă de tensiune. Ian și Martin

stăteau amîndoi la un birou, situat în partea stîngă. Iar la cîțiva pași se afla Margaret Burton și procurorul care, spre nefericirea Jessicai, era o femeie. Tînăra, arăta foarte dură, cu mult fixativ dat pe păr și cu foarte multă pudră pe obraji. Purta o rochie verde, de matroană și un șirag de perle, iar colțurile gurii îi erau coborîte de furie. Exprima o cumplită indignare pentru clienta ei.

Tînăra femeie se întoarse și o privi pe Jessica, iar Jessie se gîndi că trebuie să fie de aceeași vîrstă cu ea, în jur de treizeci de ani. Cele două femei schimbă o privire de gheață. Dar Jessica văzu mulțumirea de pe fața celeilalte femei și atunci înțelese ce fel de luptă va fi. O luptă de clasă. Marele și fiorosul absolvent de colegiu, proaspăt locuitor în Pacific Heights, Ian, care o violase pe sărmana fată din clasa de jos, profitase de ea, de biata secretară neînțeleasă, care va fi apărată de o avocată pură, curată, dură, devotată clasei de jos. Dumnezeu! Asta era tot ce le lipsea. Jessica se întrebă deodată dacă se îmbrăcase cum trebuie. Dar chiar și în pantaloni și un tricou, Jessica avea stil, acel stil pe care aceste femei îl urau atîta. Ce nebulie din partea ei să se gîndească la îmbrăcăminte!

Domnișoara Burton n-o văzuse pe Jessica intrînd sau nu arăta că ar fi văzut-o. Nici Ian nu părea s-o fi văzut. Jessie se strecură în liniște pe un scaun în spatele lui și dintr-odată, de parcă fusese lovit, el își ridică privirea și întoarse capul spre ea, privind-o șocat. Începu să clatine din cap, apoi se aplecă spre ea de parcă ar fi vrut să-i spună ceva, dar ochii ei erau ca de oțel. Îl strînse ușor de umăr și el își feri privirea. N-avea rost să se certe cu ea. Dar cînd întoarse capul, umerii lui largi păreau să ațirne neputincioși.

Inspectorul Houghton se ridică de pe scaunul de unde se adresase judecătorului, mulțumi curții și se întoarse la locul său de lîngă Margaret Burton. Acum ce urma? Inima lui Jessie începu să bată cu putere. Dintr-odată nu mai era atît de sigură că voia să fie acolo.

Ce va auzi? Va putea oare suporta? Dacă va ceda nervos? Dacă va face o criză... va țipa...

– Domnișoară Burton, poftiți, vă rog.

Cînd Margaret Burton se ridică ușor de la locul ei, inima lui Jessie părea să-i explodeze în piept. Pulsul puternic îi făcea timplele să-i zvîcnească și, în timp ce-și privea mîinile ce-i tremurau, se întrebă dacă va leșina. Domnișoara Burton fu rugată să repete jurămîntul, iar Jessica își ridică privirea, tremurînd acum din tot corpul. De ce ea? Era atît de urîtă, atît de... ieftină. Dar nu, nu era cu adevărat urîtă. Avea ceva, o anumită grație a mîinilor pe care le ținea încrucișate peste genunchi, niște urme vagi de frumusețe pe față. Ceva... poate. Jessie se întrebă ce simțea Ian, stînd chiar în fața ei. Părea la mii de mile depărtare. Margaret Burton părea mult, mult mai aproape. Jessica îi putea vedea fiecare por, fiecare fir de păr, nările ușor în vînt, țesătura materialului bej din care era făcut deux-pièces-ul. Simți o nevoie acută să se ridice și s-o atingă, s-o pocnească poate, s-o scuture pînă o va face să spună adevărul. Să o facă să spună ce se întîmplase cu adevărat! Adevărul! Jessie își ținu respirația și tuși, încercînd să-și limpezească mintea.

– Domnișoară Burton, vreți vă rog să explicați ce s-a întîmplat în ziua respectivă, din prima clipă cînd l-ați văzut pe domnul Clarke? Spuneți-ne simplu, cu propriile dumneavoastră cuvinte. Acesta nu este un proces. Este doar o audiere preliminară care va stabili dacă acestei probleme merită să i se acorde în viitor mai multă atenție din partea curții.

Judecătorul vorbise de parcă recitase o poezie... erau cuvinte pe care le spusese de mii de ori înainte și pe care nu le mai auzea cînd le rostea. Dar invitația fu suficientă pentru Margaret Burton. Își dresе vocea, își luă un aer important și zîmbi slab. Inspectorul Houghton se încruntă în timp ce-o privea, iar procurorul părea că nu-l scapă din vedere pe judecător.

– Domnișoară Burton? Judecătorul privi în gol în timp ce vorbeai, iar ceilalți toți așteptau.

– Da, domnule. Onorate domnule judecător. Jessica avu impresia că „victima“ nu părea suficient de distrusă. Victorioasă, poate, dar nu distrusă. Nu arăta a fi fost violată. Mulțumită? Asta era o nebunie. De ce să fie mulțumită? Dar Jessie nu reuși să scape de această impresie în timp ce-o privea pe femeia care pretindea că fusese violată de soțul ei.

Și atunci începu recitalul:

– Luasem prânzul la *Enrico* și după aceea am plecat pe Broadway. Avea o voce plată, neplăcută. Puțin prea ridicată. Ar fi fost o bună cicălitoare. Și vorbea prea tare pentru o persoană care fusese vătămată. Vătămată fizic, intern. Jessica se întreba dacă judecătorul asculta cu adevărat sau auzea doar cuvintele fără să le perceapă semnificația. Nu părea că e atent.

– Mergeam pe Broadway, continuă ea, iar el s-a oferit să mă ducă cu mașina.

– V-a amenințat sau doar s-a oferit?

Ea clătină din cap, aproape cu regret.

– Nu, nu m-a amenințat. Nu cu adevărat.

– Ce vreți să spuneți prin asta?

– Păi, cred că s-ar fi înfuriat dacă l-aș fi refuzat, dar era o zi foarte călduroasă și nu se vedea nici un autobuz, iar eu întârziisem la serviciu și... Își ridică privirea spre judecător, dar fața lui nu exprima nimic. Oricum, i-am spus unde lucrez, adăugă ea. Se opri o clipă, își privi mâinile și oftă. Jessie ar fi vrut să-i sucească gîtul. Ce oftat patetic! Își înfipse mîna în umărul lui Ian fără să-și dea seama, iar el tresări și se întoarse spre ea cu o privire îngrijorată. Ea se forță să zîmbească slab, iar el o bătu ușor pe mînă, înainte de a se întoarce din nou spre Margaret Burton.

– Continuați. Judecătorul îi reaminti că trebuie să vorbească. Părea să-și fi pierdut firul povestirii.

– Îmi pare rău, onorate domnule judecător. El... nu

m-a dus înapoi la birou și... știu că a fost o nebunie din partea mea să accept să mă urc în mașină. Dar era o zi așa de frumoasă, iar el părea un bărbat drăguț. Am crezut... nici nu m-am gândit... Pe neașteptate, o lacrimă i se prelinse dintr-unul din ochi, apoi o alta din celălalt. Strînsoarea lui Jessie asupra umărului lui Ian deveni aproape insuportabilă. El îi apucă mâna și i-o strînse blînd, pînă ce ea și-o retrase.

– Vă rog, continuați, domnișoară... Burton. Verifică numele pe hîrțile din fața lui, luă o înghițitură de apă și își ridică privirea. Jessie își aminti că această audiere era o rutină pentru el, ceva ce făcea zilnic. Părea total detașat de drama pe care ea o reprezenta pentru toți ceilalți.

– Eu... m-a dus... la un hotel.

– V-ați dus cu el? Era o simplă întrebare, fără vreun scop ascuns.

– Am crezut că mă duce la birou. Vocea ei deveni dintr-odată stridentă și furioasă. Lacrimile dispăruseră.

– Și cînd ați văzut că nu vă duce la birou, de ce n-ați plecat?

– Nu... nu știu. Am crezut că va... am crezut că vrea doar să bem ceva împreună, așa a spus și nu era deloc neplăcut. Părea inofensiv și m-am gândit că mă voi descurca ușor... cu băutura, vreau să spun... și apoi...

– Era vreun bar în hotel cînd ați intrat? Ea clătină din cap. V-a văzut cineva? Receptorul? Ați fi putut cere ajutorul cuiva? Nu cred că domnul Clarke avea o armă așintită spre dumneavoastră sau ceva de genul ăsta, nu-i așa?

Ea roși și clătină din cap cu regret.

– Ei bine, v-a văzut cineva?

– Nu. Cuvîntul de-abia fu auzit. Nu era nimeni acolo. Părea... părea ca un fel de hotel cu apartamente.

– Vă amintiți unde era?

Ea clătină din nou din cap, iar Jessica îl simți pe Ian foindu-se neliniștit pe scaunul din fața ei. Văzu că fața îi

exprima o furie imensă. În sfârșit, părea că revenise la viață din nou, iar acea expresie de durere și uimire îi dispăruse.

– Ne puteți da adresa hotelului, domnișoară Burton?
Din nou clătină din cap.

– Nu. Eu... eram atât de tulburată, încât... nu m-am uitat. Dar el... el. Dintr-odată expresia de pe fața ei se transformă. Ochii i se măriră și străluciră de furie și ură încât, pentru o clipă, Jessie aproape că o crezu. Îl văzu pe Ian devenind foarte liniștit. A profitat de viața mea și și-a bătut joc de ea! Mi-a distrus-o! M-a... Suspină o clipă, apoi respiră adânc, iar strălucirea de ură îi dispăru din ochi. Când am intrat înăuntru, continuă ea, m-a apucat de braț și m-a tîrît în lift. M-a dus apoi pînă la cameră și... Tăcerea ei spunea totul și își lăsă capul în piept, în semn de înfrîngere.

– Vă amintiți ce cameră era?

– Nu. Nu-și ridică privirea.

– Ați putea s-o recunoașteți?

– Nu, nu cred.

Nu? De ce nu? Jessie nu-și putea închipui că nu și-ar aminti o cameră în care ar fi fost violată. I-ar rămîne întipărită în minte pentru totdeauna.

– Ați putea recunoaște hotelul?

– Nu sînt sigură. Nu cred, totuși. Își ținea încă privirea ațintită în jos, iar Jessie se îndoii că ea va povesti mai departe... apoi realizează un lucru: dacă ea se îndoia că povestea va continua, însemna că pînă în acel punct ea o crezuse cît de cît adevărată. Cu acea ieșire de lacrimi și furie femeia îi convingese pe toți. Sau era destul de aproape să-i convingă. Chiar și pe Jessica. Aproape. Se uită spre Ian și-l văzu că o privea, cu ochii strălucindu-i de lacrimi. Și el știa acest lucru. Jessica întinse mîna după mîna lui, de această dată liniștită și dorindu-și să-i transmită putere. Ar fi vrut să-l sărute, să-l ia în brațe, să-i spună că totul va fi bine, dar acum nu mai era atât de sigură de asta. Era sigură de un

singur lucru... de cît de tare o ura pe Margaret Burton.

Nici Martin Schwartz nu părea prea fericit. Dacă femeia pretindea că nu-și amintește unde era hotelul, pierduseră ultima speranță de a găsi un martor care să-i fi văzut acolo. Ian nu putea localiza hotelul. Fusese prea amețit de băutură, iar memoria lui era încețoșată. Adresa pe care și-o amintise se dovedise a fi greșită. Îi condusesese la un depozit. Existau multe hoteluri mici în acea zonă, iar Martin îl trimisese pe Ian într-o duzină de holuri, ale unor astfel de hoteluri, înainte de audierea preliminară. Dar nici unul nu-i păru cunoscut. Așa că părea că va fi un caz ce se va limita la mărturia lui împotriva mărturiei ei, fără vreun alt martor. Lui Schwartz îi plăcea din ce în ce mai puțin cum se prezenta cazul. Femeia era un martor extrem de neplăcut. Vorbea dezordonat, era labilă din punct de vedere emoțional, o clipă părea dură ca oțelul, pentru ca în clipa următoare să izbucnească în lacrimi și suspine. Judecătorul va hotărî cu siguranță că e necesar procesul, dacă nu din alt motiv, măcar pentru a nu se ocupa el de rezolvarea cazului.

– Bine, domnișoară Burton, spuse judecătorul, învîrtind un creion între degete și privind spre peretele opus, ce s-a întîmplat după aceea? Tonul lui era sec și neinteresat.

– Ce s-a întîmplat?

– Ce-a făcut domnul Clarke după ce v-a tîrît în camera aceea? Ați spus că v-a tîrît, nu-i așa?

Ea aprobă din cap.

– Dar n-a folosit o armă? Ea clătină din cap și în sfîrșit își ridică privirea și privi către auditoriu.

– Nu. Doar... doar cu mîna. M-a pocnit de cîteva ori și mi-a spus că mă omoară dacă nu fac ce vrea el.

– Și ce voia?

– Eu... el... m-a forțat să... am... relații sexuale orale cu el... să-i fac... să... să i-o fac. Vai, vai, cît de dureros părea să sune... Lui Jessie îi venea din nou s-o ples-

nească.

– Și i-ați făcut?

– I-am făcut.

– Și apoi? A... domnul Clarke a avut un orgasm?

Ea aprobă din cap.

– Vă rog răspundeți la întrebare.

– Da.

– Și apoi?

– Apoi m-a sodomizat. Pronunță cuvîntul cu o voce plată, iar Jessie îl simți pe Ian tresărind. Ea însăși se simțea extrem de jenată. Anticipase o dramă, nu un șir de răspunsuri ce păreau spuse pe de rost. Dumnezeu, cît de umilitor era totul! Cît de urît și îngrozitor! Cuvintele, faptele, gîndurile.

– A avut din nou orgasm?

– Nu... nu știu. Avu îndrăzneala să roșească.

– Dar dumneavoastră? Ochii ei se măriră, iar Houghton și tînăra avocată priviră încordați.

– Eu? Dar cum aș fi putut? El... m-a... violat.

– Unora din femei le place, domnișoară Burton, în ciuda faptului că nu și-au dorit relația. Dumneavoastră v-a plăcut?

– Sigur că nu!

– Deci, nu ați avut orgasm? Lui Jessie începu să-i placă disconfortul celeilalte femei.

– Nu, sigur că nu! Nu! Aproape că țipa, pârînd furioasă și nervoasă.

– Bine. Apoi, ce s-a întîmplat? Judecătorul părea teribil de plictisit și de puțin impresionat de indignarea domnișoarei Burton.

– Apoi m-a violat din nou.

– Cum?

– El... m-a violat. Știți cum... așa cum se obișnuiește. Jessica aproape că izbucni în rîs. Un „viol obișnuit“!

– V-a făcut să suferiți?

– Da, sigur că da.

– Foarte mult?

Ea privi din nou în jos, gânditoare, absentă și tristă. În clipele acelea ar fi putut chiar să-ți fie milă de ea. Și pentru o secundă, doar una singură, Jessica se întrebă care ar fi fost reacțiile ei. Într-o altă situație, povestea ar fi mișcat-o. Poate chiar foarte mult. Dar acum... cum ar fi putut fi mișcată de femeia asta? N-o credea în ceea ce spunea. Dar ce gîndea oare judecătorul? Nu primise răspuns la ultima întrebare.

– Domnișoară Burton, v-am întrebat dacă domnul Clarke v-a făcut să suferiți foarte mult?

– Da. Foarte mult. Eu... el... lui nu i-a păsat de mine. Lacrimile începură să-i curgă încet pe față și lui Jessie i se părea că ea vorbește de altcineva, nu de Ian, de cineva total străin care o violase pe această femeie. Nu i-a păsat dacă rămîn însărcinată, continuă ea, sau... sau altceva. A... plecat. Lacrimile se transformară acum în furie. Cunosc genul ăsta, spuse ea, se joacă cu niște biete fete ca mine! Fete fără bani, fără familii bune și apoi, apoi... fac ce a făcut el... și pleacă... Vocea ei se pierdu într-un suspin și privi absentă în poală. A plecat și s-a dus înapoi la ea, adăugă ea.

– La cine? Judecătorul păru derutat, iar domnișoara Burton își ridică din nou privirea, cu o expresie ușor amestecată pe față. La cine s-a dus înapoi? Întrebă judecătorul.

– La soția lui. O spuse direct, fără să privească spre Jessica.

– Domnișoară Burton, îl cunoșteți pe domnul Clarke de undeva, înainte de a se întâmpla asta? Ați fost implicată în vreo legătură romantică înainte cu el? Deci și judecătorul avusese această senzație... această vagă senzație că Ian nu-i era complet necunoscut.

– Nu, niciodată.

– Atunci, de unde știți că este însurat?

– Părea însurat. Și oricum, mi-a spus și el.

– Înțeleg. Și v-a lăsat la hotel după aceea? Ea

aprobă din nou din cap. Ce ați făcut atunci? Ați sunat la poliție? V-ați dus la medic? Ați chemat un taxi?

– Nu. M-am plimbat o vreme. Eram amețită. Apoi am mers acasă și m-am spălat. Mă simțeam îngrozitor. Acum părea din nou credibilă.

– Ați consultat un medic?

– După ce-am sunat la poliție.

– Și când ați făcut asta? N-a fost imediat, nu-i așa?

– Nu.

– De ce nu?

– Eram speriată. A trebuit înainte să mă gândesc.

– Și sînteți sigură de povestea dumneavoastră acum, domnișoară Burton? Acesta e adevărul curat? Povestea pe care ați spus-o inițial la poliție a fost puțin diferită, nu-i așa?

– Nu știu ce le-am spus atunci. Eram zăpăcită. Dar asta-i adevărul.

– Vă aflați sub jurămînt, domnișoară Burton, așa că sper că asta e adevărul.

– Țsta e. Dădu din cap, fără nici o expresie pe față, cu privirea absentă.

– Nu există nimic ce-ați vrea să schimbați?

– Nu.

– Și sînteți sigură că n-a fost o neînțelegere, o aventură de-o după-amiază care n-a decurs bine? Deodată, ura reapăru în ochii ei, iar ea îi închise și-i strînse cu putere.

– Mi-a distrus viața. Șuieră cuvintele în liniștea din încăpere.

– Bine, domnișoară Burton, mulțumesc. Domnule Schwartz, aveți întrebări?

– Doar cîteva, onorate domn judecător. Voi fi rapid. Domnișoară Burton, vi s-a mai întîmplat vreodată ceva asemănător?

– Ce vreți să spuneți?

– Vreau să spun, ați mai fost vreodată violată, chiar și în glumă, ca un fel de joc, de vreun iubit, prieten, soț?

- Sigur că nu. Părea scandalizată.
- Ați fost vreodată căsătorită?
- Nu.
- Logodită?
- Nu. Răspunse din nou fără să ezite.
- Nici o logodnă ruptă?
- Nu.
- Vreo legătură serioasă, vreo dragoste trădată?
- Nici una.
- Aveți acum un prieten?
- Nu.
- Mulțumesc, domnișoară Burton. Dar aventuri trecătoare? Ați mai agățat vreodată un bărbat necunoscut?
- Nu.
- Atunci, sînteți de acord că l-ați agățat pe domnul Clarke?
- Nu! Eu... el s-a oferit să mă ducă cu mașina și...
- Și dumneavoastră ați acceptat, deși nu-l cunoșteți. Vi se pare un lucru înțelept, într-un oraș ca San Francisco? Tonul lui era politicos și îngrijorat, iar Margaret Burton păru furioasă și derutată.
- Nu, eu... a... nu, n-am mai agățat pe nimeni pînă acum. Și am crezut doar... părea un tip cumsecade.
- Ce vreți să spuneți prin cumsecade, domnișoară Burton? Era beat, nu-i așa?
- Puțin amețit, dar nu era făcut pulbere. Și părea... ei bine... părea un tip drăguț.
- Vreți să spuneți bogat? Sau elegant? Sau cum? Ca un absolvent de la *Harvard*?
- Nu știu. Arăta curățel.
- Și frumos? Îl găsiți frumos?
- Nu știu. Își ținea privirea ațintită în poală.
- Ați crezut poate că va începe o legătură cu dumneavoastră? Că se va îndrăgosti? E o presupunere corectă. Sînteți o femeie drăguță, nu-i așa? O zi fierbinte

de vară, o femeie singură... ce vîrstă aveți, domnișoară Burton?

– Treizeci și unu. Dar păru nesigură cînd răspunse.

– La poliție ați spus treizeci. Nu cumva sînteți mai aproape de treizeci și opt? Nu e posibil ca...

– Obiectez! Procurorul se ridicase în picioare, cu o expresie furioasă pe față, iar judecătorul aprobă din cap.

– Se admite. Domnule Schwartz, acesta nu e un proces, așa că ați face bine să vă păstrați presiunile tactice pentru mai tîrziu. Domnișoară Burton, nu trebuie să răspundeți la această întrebare. Ați terminat, domnule Schwartz?

– Aproape, onorate domnule judecător. Domnișoară Burton, cu ce erați îmbrăcată în ziua cînd l-ați întîlnit pe domnul Clarke?

– Cu ce eram îmbrăcată? Părea nervoasă și derutată. Martin o amețise cu întrebările lui dificile. Nu... nu știu...

– Era ceva asemănător cu ce purtați acum? Un costum? Sau ceva mult mai ușor, mai transparent? Ceva mai sexy, poate? Procurorul se încruntă din nou, iar Jessica începu să savureze situația. Îi plăcea stilul lui Martin. Chiar și Ian privea intrigat, aproape încîntat.

– Nu... nu știu. Cred că purtam o rochie de vară.

– Ca de exemplu? O rochie scurtă?

– Nu. Nu port asemenea lucruri.

– Sînteți sigură, domnișoară Burton? Domnul Clarke spune că purtați ceva foarte scurt, o rochie scurtă de culoare roz, cu o pălărie... era aceeași pălărie ca asta de acum? E o pălărie foarte frumoasă. Dintr-odată ea se simți prinsă între compliment și implicațiile lui.

– Nu port roz.

– Dar pălăria este roz, nu-i așa?

– E mai degrabă o culoare neutră, un fel de bej. Dar pălăria avea o tentă clară de roz. Era evident pentru toată lumea.

– Înțeleg. Și cum era rochia? Avea tot o nuanță spre bej?

– Nu știu.

– Bine. Vă duceți des la *Enrico*?

– Nu, am fost doar de câteva ori. Dar am trecut adesea pe lângă.

– L-ați mai văzut pe domnul Clarke înainte?

– Nu. Nu îmi amintesc să-l mai fi văzut. Își recăpătase siguranța de sine. Erau întrebări mai ușoare.

– De ce i-ați spus că sînteți chelneriță la un bar de noapte „topless” de pe Broadway?

– Nu i-am spus niciodată așa ceva. Acum era din nou furioasă, iar Martin dădu din cap, părînd preocupat.

– Bine, mulțumesc, domnișoară Burton. Vă mulțumesc, onorate domn judecător.

Judecătorul privi întrebător spre procuror, care clătină din cap. Nu avea nimic de adăugat. Îi făcu atunci semn lui Margaret Burton să coboare și rosti cuvintele de care Jessica se temuse atît de mult.

– Domnule Clarke, vă rog să veniți.

Ian și Margaret Burton trecură la cîtiva centimetri unul de altul, fără să li se citească vreo expresie pe față. Cu doar câteva clipe înainte ea spusese că el îi distrusese viața, iar acum privea drept prin el. Jessica se simțea din ce în ce mai derutată în legătură cu această femeie.

Jurămîntul fu rostit, iar judecătorul privi peste ochelari la Ian.

– Domnule Clarke, vreți vă rog să ne relațați varianta dumneavoastră cu privire la ce s-a întîmplat? Judecătorul părea din cale-afară de plictisit cînd Ian începu relatarea evenimentelor din acea zi. Povesti despre masa de prînz pe care o luase la *Enrico*, despre cît băuse, despre cum intrase în vorba cu ea, despre felul seducător în care fusese îmbrăcată și cum îi povestise că este chelneriță într-un bar „topless”, cum o dusesse cu mașina pe Market Street la o adresă pe care ea i-o

dăduse, dar pe care nu și-o mai putea aminti. Și în cele din urmă spuse cum ea îl invitase în camera ei, unde băuseră ceva și făcuseră dragoste.

– A cui era camera?

– Nu știu. Am presupus că era a ei. Dar era destul de goală. Nu știu. Băusem destul de mult la prînz și nu judecam prea clar.

– Dar suficient de clar pentru a merge sus cu domnișoara Burton.

Ian roși. Se simțea ca un școlar care făcuse o boacănă și era chemat la directorul școlii...

– Soția mea era plecată de trei săptămîni. Inima lui Jessie începu să bată cu putere. Era, deci, vina ei? Asta se subînțelegea? Asta gîndea el, asta voia să-i dea de înțeles? Ea era răspunzătoare de infidelitatea lui?

– Și ce s-a întîmplat după ce totul s-a terminat?

– Am plecat.

– Pur și simplu? Aveați intenția să vă mai vedeți cu domnișoara Burton? Ian clătină din cap.

– Nu. Nu mai aveam de gînd să o văd vreodată. Mă simțeam foarte vinovat de ceea ce făcusem. Martin se încruntă cînd auzi răspunsul, iar Jessie se mișcă pe locul ei. Judecătorul se legă de acest răspuns.

– Vinovat?

– Vreau să spun, față de soția mea. Nu obișnuiesc să fac asemenea lucruri.

– Ce fel de lucruri, domnule Clarke? Violuri?

– Nu, pentru numele lui Dumnezeu, n-am violat-o! Își strigase cu glas tare nevinovăția și mici picături de transpirație îi apărură pe frunte. Vreau să spun că mă simțeam vinovat pentru că-mi înșelasem soția, repetă el.

– Dar ați forțat-o pe domnișoara Burton să urce cu dumneavoastră în camera de hotel?

– N-am forțat-o. Ea m-a dus în camera de hotel. Era camera ei, nu a mea. Ea m-a invitat.

– Pentru ce?

– Pentru o băutură. Și probabil pentru ceea ce a

căpătat.

– Atunci, de ce presupuneți că pretinde că ați violat-o?

– Nu știu. Ian părea absent și epuizat, iar judecătorul clătină din cap și privi în sală.

– Doamnelor și domnilor, nici eu nu știu. Scopul acestei audieri este să aflăm dacă a fost vorba de o neînțelegere, dacă este o problemă ce se poate rezolva ușor, să aflăm dacă a avut loc un viol și dacă acest caz merită să fie examinat juridic mai departe. Este sarcina mea să stabilesc dacă anulez acțiunea sau o trimit mai departe, la Curtea Supremă, pentru proces. Ca să pot anula această acțiune, ar trebui să cred cu certitudine că acesta n-a fost un viol.

În situația în care nu sînt sigur de acest lucru, în care problema nu e clară, n-am altceva de făcut decît să trimit cazul la Curtea Supremă, pentru ca jurații să hotărască și pînă acum mie nu mi se pare că e o problemă așa de simplă. Poveștile celor două părți sînt total divergente. Domnișoara Burton susține că a fost un viol, domnul Clarke spune că nu. Nu există nici o dovadă pentru nici una din variante. Așa că mă tem că va trebui să fie rezolvată de Curtea Supremă, care va judeca procesul. Nu putem anula acțiunea. Ar putea avea urmări extrem de serioase. Voi transfera cazul Curții Supreme, iar domnul Clarke va fi acuzat oficial peste două săptămîni. De caz se va ocupa judecătorul Simon Warberg. Curtea se suspendă. Și, fără să mai adauge ceva, se ridică și ieși din sală. Jessica și Ian se ridicară și se priviră unul pe altul derutați, iar Martin foșni hîrtille din fața lui. Margaret Burton fu scoasă din sală de către inspectorul Houghton.

– Și acum? Jessica îi vorbea șoptit lui Ian.

– Ț-ai auzit ce-a spus, Jess... mergem la proces.

– Privi încă o dată spatele femeii care tocmai ieșea din sală, simțind un nou val de ură năpădindu-i sufletul pentru această femeie care le distrugea, total inexpli-

cabil, viețile. Nu știa nimic mai mult acum decît în urmă cu trei ore. De ce?

– Ei bine, Martin? Jessica se întoarse acum spre Martin. El părea foarte serios. Ce părere ai?

– Vom discuta la mine în birou, dar miros ceva ce nu-mi place. Nu pot fi sigur, dar am mai avut un astfel de caz cu cîțiva ani în urmă. Avea de-a face cu o răzbu-nare. Nu împotriva tipului acuzat de viol, dar împotriva cuiva care o violase cu adevărat în adolescență. Așteptase douăzeci și doi de ani să se răzbune pe un om nevinovat. Nu vă pot spune de ce, e doar o presimțire, dar acest caz îmi amintește de cazul acela. Vorbise în șoaptă. Jessica se aplecase spre el pentru a putea auzi și era intrigată de ideea care-i trecuse prin cap. Și ea avusese o senzație ciudată vizavi de această femeie. Ian părea încă mult prea zguduit ca să reacționeze la ceva. O privi pe Jessie cu supărare.

– Ți-am spus să aștepti afară.

– N-am putut.

– Da. Am avut eu o bănuială că vei apărea aici. Nostim, nu? Părea trist și obosit. Erau singurii care rămăseseră în sala de judecată, iar el privi în jur de parcă tocmai se trezise dintr-un vis urît. Fusese o audiere epuizantă și Jessica se simțea de parcă îmbătrînise cu cinci ani în cursul acestei dimineți.

– Cînd va fi procesul? îl întrebă ea pe Martin. Nu știa ce să-i spună lui Ian. Erau atît de multe de spus. Prea multe.

– Peste șase săptămîni. Ai auzit ce-a spus judecătorul. Acuzația împotriva lui Ian va fi făcută Curții Supreme peste două săptămîni. Procesul va avea loc patru săptămîni după. Avem foarte multe de făcut pînă atunci. Martin era extrem de sobru, iar Jessica murea de curiozitate să afle cum se rezolvase cazul celui alt client, cel care fusese acuzat de viol de femeia dornică de răzbu-nare, dar îi era frică să afle. Nici Ian nu întrebă nimic, iar Martin nu se oferă să le dea această infor-

mație. Vreau ca Green să se ocupe de caz zi și noapte și vreau ca voi doi să fiți disponibili oricînd am nevoie de voi, le spuse el cu voce serioasă.

– Vom fi disponibili. Jessie fu prima care vorbi, încercînd să-și rețină lacrimile. Vom cîștiga, nu-i așa, Martin? Continua să vorbească în șoaptă, deși nu știa sigur de ce. Nu mai era necesar.

– Cred că va fi o luptă strînsă. E cuvîntul ei împotriva cuvîntului tău, Ian. Dar, da, va trebui să cîștigăm. Totuși, nu pîru destul de convingător pentru Jessie, care simți din nou în inimă gravitatea întregii situații. Cum se întîmplase totul? Cînd începuse totul? Era doar din cauză că ea stătuse prea mult la New York? Fusese el doar supraexcitat? Fusese un ghinion? Era oare această femeie vreo nebună, care ar fi procedat așa cu oricine sau Ian fusese ales în mod intenționat? A cui era vina? Și cînd se va termina totul?

– Îi vor revoca eliberarea pe cauțiune? Asta fusese groaza ei permanentă. Și a lui Ian.

– Pot s-o face, dar n-o vor face. N-au nici un motiv, atîta timp cît el apare în instanță cînd este citat și de vreme ce judecătorul n-a pomenit nimic despre asta. Aveți grijă ca nici unul din voi să nu plece în nici un fel de călătorie, să nu dispară sau să facă vizite rudelor pe Coasta de Est. Stați pe-aici. Voi avea nevoie de voi. Ați înțeles?

Ei dădură solemn din cap, iar el îi conduse afară din sala de judecată, în timp ce Jessie se gîndea la cele spuse de el. Familie? Ce familie? Părinții lui Ian erau prea bătrîni pentru a le spune așa ceva. Ea și cu Ian căzuseră de acord asupra acestui lucru. Părinții lui erau atît de drăguți și de cinstiți, atît de bătrîni, încît n-ar fi înțeles niciodată așa ceva. El era unicul lor copil și asta i-ar fi terminat. Și, de ce să le spună? Totul se va rezolva, trebuia.

Ian și Jessie dădură mîna cu Martin, iar el se despărți de ei în fața sălii de judecată. Fusese o dimineață

fără sfârșit.

– Putem să ne oprim o clipă la toaletă? Jessica îl privi nervoasă pe Ian. Se simțea ciudat lângă el, de parcă cineva le spusese deodată că el are cancer. Nu știa dacă să plîngă sau să-l încurajeze. Nu știa dacă să fugă și să se ascundă. Nu mai era sigură de sentimentele ei.

– Sigur. Cred că e la capătul holului. Și eu am nevoie. Nici unul din ei nu era dornic să vorbească. Va fi greu de regăsit drumul către celălalt. Dar, în timp ce mergeau de-a lungul holului, el se opri dintr-odată și se întoarse cu fața spre ea, ținînd-o de braț. Jessie, nu știu ce să spun, începu el. N-am făcut-o, dar am început să mă întreb dacă asta chiar contează. Nu pot suporta ce înseamnă toată această poveste pentru tine. Am fost un ticălos fără pereche vreme de cîteva ore, dar tu ești cea care plătești pentru asta.

Ea îi zîmbi obosită drept răspuns.

– Dar tu? Ție îți face poate plăcere toată chestia asta? Iubitule, sîntem amîndoi implicați acum și va trebui să mergem pînă la capăt. Asta e. Și, pentru numele lui Dumnezeu, nu ceda acum.

Îl privea cu atîta blîndețe cum nu-l privise toată ziua. Își petrecu brațele în jurul lui, iar el o cuprinse fără să spună nimic. Avea nevoie disperată de ea, iar ea știa asta.

– Haide, iubitule, trebuie să fac pipi. Mă întorc într-o clipă. Îl sărută ușor pe gît, îi strînse mîna și dispăru la toaleta pentru doamne.

Înăuntru, intră într-una din cabine și încuie ușa. Cabinele aflate de o parte și de alta a celei în care se afla ea erau ocupate. În partea stîngă văzu o pereche de pantofi roșii, cu tocul jos și marginea unor pantofi bleumarin, iar în cea dreaptă niște pantofi simpli, de culoare neagră. Jessica își trase ciprapii, își netezi fusta și ieși în același timp cu persoana ce purta pantofi negri, din cabina din dreapta. Aruncă o privire nepăsătoare în acea direcție în timp ce se îndrepta spre chiuvetă și

rămase pironită locului, trezindu-se nas în nas cu Margaret Burton... privind-o, de fapt, de sus, din cauza diferenței de înălțime... a cărei pălărie de un roz-deschis îi împiedica doar parțial vederea feței.

Margaret Burton rămase foarte liniștită și o privi, iar Jessica simți cum totul în ea se răscolește. Era chiar acolo, în fața ei... o putea atinge... apuca... lovi... ucide... dar nu se putea mișca. Se auzi doar respirația adâncă a femeii când își reveni de pe urma șocului și alergă spre ușă, în timp ce pălăria îi zbură de pe cap și ateriză la picioarele lui Jessie. Totul durase doar câteva secunde, dar păruse că trecuseră ore întregi, zile, ani... și apoi femeia dispăru, iar Jessie rămase acolo neputincioasă, cu lacrimile curgându-i pe față. Se aplecă încet și ridică pălăria înainte de a merge spre ușă. Cineva bătea în ușă nervos, disperat. Era Ian. O văzuse pe Margaret Burton ieșind în goană, în timp ce el ieșea de la toaleta bărbaților. Și deodată fu îngrozit. Ce se întâmplase? Ce făcuse Jessica?

Ea ieși fără să spună nimic, ținând pălăria în mână, în timp ce lacrimile îi curgeau pe față.

– Ce s-a întâmplat?

Jessica scutură doar din cap, strângând pălăria în mână.

– Ți-a făcut ceva?

Ea scutură din nou din cap.

– Dar tu?

Din nou, un clătinat din cap.

– Oh, iubito. O trase în brațele lui și-i luă pălăria din mână, aruncând-o pe o bancă din apropiere. Hai să ieșim naibii de aici și să mergem acasă. De fapt, avea de gând s-o scoată afară din oraș. La naiba cu ce-a spus Martin. Aveau nevoie să plece undeva. În Carmel, poate. Oriunde. Se întreba cât timp Jessica va mai putea suporta presiunea. Cât timp va mai putea el suporta. Pălăria părea să-l privească acuzatoare de pe bancă, în timp ce-și ținea soția în brațe și se cutremură. Era

aceeași pălărie pe care-o purtase în ziua aceea la *Enrico*. În ziua aceea... ziua pentru care va plăti ani-întregi, într-un fel sau altul. Își puse un braț în jurul umerilor lui Jessie și o conduse încet spre lift. Ar fi vrut să-și contopească sufletul cu al ei, dar nu era sigur că mai avea suficient și pentru el. Voia ca tot coșmarul să se termine, dar asta era doar începutul.

Cînd liftul sosi ea păși tăcută înăuntru. Ochii îi erau ațintiți spre ușă. Ian ar fi vrut s-o scuture. O vedea cum se retrace treptat în sine. Mai văzuse cîndva masca aceasta.

Liftul îi duse în haosul din holul de la parter. Era plin de polițiști, avocați și procurori, iar oamenii așteptau să le vină rîndul să intre în vizită la închisoare. Ian și Jessica se amestecară în mulțime. Nici Ian, nici Jessica n-o văzură pe Astrid care venise acolo pentru a-și lua un nou adeziv pentru tăblița cu numărul de înregistrare al mașinii, care se dezlipise la spălat. Erau doar la cîțiva metri de ea, dar n-o văzură. Însă ea îi văzu și fu șocată de expresia de pe fața lor. Trecură pe lîngă ea, dar nu-i opri. Aveau aceeași expresie pe care o avusese ea cînd doctorii îi spusese cît de bolnav este Tom.

Capitolul 13

În dimineața următoare Ian se hotărî. Jessica trebuia să plece. Amîndoi trebuiau. Iar în timp ce ea pregătea micul dejun, el o puse în fața faptului împlinit.

– Ce facem? Îl privi neîncrezătoare din bucătărie, stînd în picioarele goale și îmbrăcată doar cu un halat.

– Plecăm la Carmel într-o jumătate de oră. De data aceasta zîmbi cînd îi repetă vestea. Fă-ți bagajele, dragostea mea.

– Ești nebun. Martin a spus...

– ...să-i tritem o ilustrată. Ian zîmbi victorios, iar Jessica chicoti.

– Și cînd mă rog a spus asta?

– Chiar acum.

– L-ai sunat? Îl privea încă neîncrezătoare, dar amuzată.

– Tocmai am închis telefonul. Așa că, iubita mea... se apropie ușor de ea, cu o urmă de zîmbet... mișcă-ți frumosul tău fund înainte de a irosi ziua asta degeaba.

– Ești țicnit! El o sărută, iar ea îi zîmbi, închizîndu-și ochii. Dar un țicnit atît de drăguț!

Făcură pînă la Carmel două ore, cu Ian la volanul *Morgan*-ului. Aerul era mai răcoros decît fusese în ultimele săptămîni, dar era o zi senină și strălucitoare, care se menținu așa pe tot parcursul călătoriei. Decapotară *Morgan*-ul și călătoriră în bătaia vîntului, extrem de fericiți. Părea că vîntul reușise să le limpezească mințile și să le alunge grijile din cap. Călătoria se dovedea a nu fi

fost o idee chiar atît de proastă și după primele cincizeci de mile Jessie încetă să și-l mai imagineze pe inspectorul Houghton urmărindu-i. Se simțea în permanentă hăituită de el, dar poate că acum va scăpa de acest sentiment. Nu-i pomenise niciodată lui Ian de el. Jessie mai fusese îngrijorată și din cauza cheltuielilor acestei călătorii, dar Ian insistase, spunîndu-i că avea destui bani în contul său de economii pentru a acoperi excursia. Îi mai spusese să-și vadă de treaba ei și o avertiză că vor călători de această dată în regim de economii, fără să beneficieze de condiții de lux. Ea se simți vinovată, dar era obsedată de situația lor financiară și de cheltuielile ce aveau să urmeze odată procesul început. Iar Ian avea o atitudine foarte ciudată în ceea ce priveau banii, poate și din cauză că nu avusese niciodată. Avea obiceiul să-i cumpere cadouri extrem de costisitoare și să o facă să petreacă clipe magnifice atunci cînd erau total lipsiți de fonduri. Era în stare să cheltuiască pînă la ultimul bănuș pentru cîteva momente de lux. În trecut, această trăsătură a lui o amuzase. Dar în clipa de față nu.

Îi era însă recunoscătoare pentru excursia la Carmel. Știa cîtă nevoie avea de această ieșire. Nervii ei erau la pămînt. Și mai știa că și Ian se afla în aceeași stare, indiferent cît de mult încerca s-o ascundă.

Astrid le recomandase un hotel mic unde stătuse primăvara trecută și despre care insistase că e foarte ieftin. Așa că renunțară la luxul familiar de la *Del Monte* în favoarea atmosferei intime și a mirosului de brad de la *L'Auberge*. Hotelul era al unei perechi de francezi de vîrstă mijlocie și, pe lîngă alte mici surprize, serveau micul dejun *Café Complet* la pat: croissant și briose făcute în casă și boluri cu cafea cu lapte aburindă.

Se plimbară pînă la plajă și inspectară toate magazinele, iar sîmbătă făcură un picnic pe marginea unei stînci de unde se putea privi marea.

— Mai vrei vin, dragostea mea?

Ian dădu din cap aprobator și-i dădu la o parte din ochi, o șuviță lungă de păr blond. Stăteau întinși unul lângă altul, Jessie privind cerul, iar Ian, sprijinit într-un cot, o privea pe ea. Îi mângâie fața cu mâna și o sărută ușor pe buze, pe ochi, pe vârful nasului.

– Dacă faci asta nu mă voi mai ridica să-ți dau vinul, dragostea mea. El îi zîmbi din nou, iar ea îi trimise un sărut. Știi ceva, Ian?

– Ce?

– Mă faci foarte fericită. Fața lui se întunecă, dar Jessie îi prinse bărbia între degete și-l forță s-o privească în ochi. Am vorbit serios, adăugă ea.

– Cum poți spune asta acum?

– Pentru că acum nu se deosebește cu nimic de altă dată, Ian. Faci lucruri frumoase pentru mine. Îmi dai ceea ce am nevoie și am nevoie de foarte mult. Uneori trebuie să plătești un preț pentru asta. Știu, e foarte greu acum, dar curînd totul se va termina. Nu va putea dura la nesfîrșit. Una peste alta, cred că sîntem foarte norocoși. Se ridică și-l privi, dar el își feri privirea.

– Norocoși, hm? Cred că e un mod ciudat de a privi situația. Vorbise cu tristețe, iar ea se întinse și-i luă mâna.

– Nu te mai consideri norocos?

– Ba da. Dar tu, Jessie? Fii sinceră. O privi din nou pe soția sa, iar în ochii lui era ceva necunoscut, un fel de sinceritate care o sperie. De parcă voia să pună totul sub semnul întrebării. Pe ea. Pe el însuși. Pe ei doi. Viața. Totul.

– Da, mă simt norocoasă. Vocea ei fu o șoaptă în vîntul tăios din acea zi de octombrie.

– Jessica, dragostea mea, ți-am fost necredincios. M-am culcat cu o altă femeie. Cu o tîrfă nevrotică, totuși, cu o femeie. Mă întreții de aproape șase ani. Nu sînt un scriitor de succes. Sînt pe cale să fiu judecat pentru viol, s-ar putea să ajung la închisoare și chiar dacă nu voi ajunge, va fi cel mai cumplit moment pe

care l-am trăit împreună. Și tu te consideri norocoasă? Cum de reușești?

Ea își privi mult timp mâinile, apoi își ridică privirea spre fața lui.

– Ian, nu-mi pasă că te-ai culcat cu o altă femeie. Nu-mi place, dar nu are importanță. Nu schimbă nimic. Nu pentru mine. Să nu lași să schimbe ceva. Presupun că n-a fost pentru prima oară, dar nu vreau să știu. Mie nu-mi pasă. Mie îmi pasă de tine, de noi, de căsnicia noastră, de cariera ta. Și nu te „întrețin”. *Lady J* ne întreține pe amîndoi. Sîntem norocoși că avem magazinul. Iar într-o bună zi vei scrie o carte care se va vinde foarte bine și după care se va face un film, apoi altă carte și alte lucrări strălucitoare pentru care vei cîștiga o avere. Care e atunci problema?

– Jessica, ești nebună. Îi zîmbi, dar ochii îi erau serioși.

– Nu, nu sînt. Vorbesc serios. Mă faci fericită. Mă faci să strălucesc, mă faci să exist, mă faci să știu că sînt iubită, ești întotdeauna aici lîngă mine. Știi cine sînt și ce sînt. Ian, asta e atît de rar. Mă uit la ceilalți oameni și nu par să aibă ceea ce avem noi. Ochii ei păreau că trimit flăcări și căpătaseră culoarea jadului.

– Nu știu ce să spun, Jessica... te iubesc. Și eu am nevoie de tine. Nu numai ca să mă întreții cît timp scriu. Am nevoie... oh, la naiba... zîmbi, mai mult pentru sine decît pentru ea... am nevoie să stai lîngă mine cu fundul și picioarele goale, la ora două dimineața și să-mi spui de ce nu-i bun al patrulea capitol. Am nevoie de felul cum dai năvală pe ușă noaptea, cu expresia aceea entuziasmată pe față... am nevoie de... de felul... în care mă respecti, chiar atunci cînd eu nu mă respect foarte tare.

– Oh, Ian. Se ghemui din nou în brațele lui și închise ochii.

– Am foarte multă nevoie de tine, iubito. Dar... ceva va trebui să se schimbe.

Ochii ei se deschiseră încet. El spusese ceva important. Știa asta mai mult din faptul că-și schimbase felul în care o ținea în brațe, decît din cuvinte.

– Ce vrei să spui?

– Nu știi încă. Dar ceva va trebui să se schimbe, după ce vom supraviețui acestui holocaust prin care vom trece în următoarele luni.

– Ce, la naiba? Dă-mi un exemplu! Ce să se schimbe? Vocea ei era neașteptat de tăioasă și se depărtă puțin de el pentru a-i vedea ochii.

– Liniștește-te, Jessie. Cred că a sosit momentul să facem o analiză amănunțită. Nu știi, poate e timpul să renunț la ideile mele cu privire la cariera de scriitor. Nu putem continua exact ca pînă acum. Într-un fel, nu mai merge.

– De ce nu?

– Pentru că mă simt întreținut. Tu achiți notele de plată și nu mai pot să suport asta în continuare. Știi cum te simți cînd n-ai nici un venit? Știi cum e să te simți vinovat de fiecare dată cînd tu iei bani din economii pentru a cumpăra niște tricouri? Ai cumva idee cum mă simt cînd tu achiți notele de plată pentru dezastrul ăsta de-acum? Să știi că tu plătești pentru așa-zisul meu „viol“? Dumnezeu, Jessie, e ceva ce mă omoară. De ce dracu' crezi că am fost impotent în ultimul timp? Pentru că sînt grozav de încîntat de ce-am realizat pînă acum cu viața mea?

– Nu poți vorbi serios. Ești într-o stare teribilă de tensiune în momentul de față. Ar fi vrut să i-o risipească, dar el nu voia s-o lase.

– Așa e. Sînt supus unei tensiuni foarte mari. Dar o parte din ea se datorează faptului că n-am aranjat lucrurile așa cum ar fi trebuit. Te-ai întrebat vreodată ce s-ar fi întîmplat dacă n-ai fi avut *Lady J* sau dacă părinții tăi nu ți-ar fi lăsat niște bani?

– Aș fi lucrat pentru altcineva, iar tu ai fi lucrat în publicitate și ai fi detestat acest lucru. Nu-i așa că ar fi

fost amuzant?

– Nu. Dar cum ar fi fost dacă tu n-ai fi lucrat deloc, iar eu aş fi lucrat ceva?

– Ce, de exemplu? Expresia feței ei păru să înghețe la auzul acestor cuvinte.

– Nu știu ce. Încă nu m-am gândit.

– Ian, ți-ai ieșit complet din minți. Nu te-am văzut niciodată muncind așa din greu la o carte ca la asta de acum. Nu te-am auzit niciodată să fii așa de sigur de ceva ce ai scris. Și acum, vrei să renunți?

– N-am spus asta. Nu încă. Dar e posibil. Ceea ce vreau să spun e altceva. Ce crezi că ți s-ar întâmpla ție, căsniciei noastre, dacă nu ai mai fi tu cea care ne întreține, Jessie, ci eu? Ce-ar fi să păstrăm banii tăi ca pe niște bani de rezervă, ca pe o investiție?

– Și eu ce-aș face toată ziua? Aș tricota? Aș juca bridge?

– Nu. M-am gândit la altceva. Poate pentru mai târziu. Avea o expresie blîndă și era puțin detașat, în timp ce vorbea.

– La ce altceva?

– La... păi... la, dacă am avea mai târziu copii... după ce toată nebunia asta se va termina, vreau să spun. N-am mai vorbit despre asta de foarte multă vreme. N-am mai vorbit de cînd... Ea știa ce vrea el să spună. „De cînd“ lucrurile se schimbaseră. „De cînd“ părinții ei muriseră. „De cînd“ ea moștenise averea lor... „de cînd“. Aceste cuvinte spuneau totul. Amîndoi știau asta. Jessie... iubito, continuă el, vreau să am grijă de tine. Meriți asta.

– De ce?

– Cum adică, de ce? Păru pentru o clipă derutat.

– Vreau să spun, de ce să schimbăm totul acum? De ce să porți tu întreaga povară? Îmi place să muncesc. Pentru mine nu e o povară. E amuzant.

– Pot fi și copiii amuzanți.

– N-am spus că nu sînt. Expresia feței ei era extrem

de încordată.

– Dar?

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Ian, de ce trebuie să discutăm despre asta acum? Nu mai purtaseră această discuție de ani de zile.

– Nu spun că trebuie s-o facem acum. Vorbim doar despre cum ar fi dacă s-ar întâmpla.

– E ridicol. De parcă am juca un joc. Își întoarse privirea și simți dintr-odată mâna lui Ian pe brațul ei. Strângînd-o cu putere.

– Nu jucăm nici un joc. Vorbesc serios, Jessie. Am devenit un adevărat gigolo în ultimii șase ani. Am eșuat în cariera de scriitor, iar acum m-am culcat cu o tîră nenorocită și sînt acuzat pe nedrept de viol. Încerc să-mi clarific ce are importanță în viața mea și ce nu, ce trebuie să schimb. Ce trebuie, poate, să schimbăm amîndoi. Nu, fără „poate”. Știu că trebuie. Acum, ai de gînd să mă ascuți și să vorbești cu mine sau nu?

Ea-l privi doar, fără să spună nimic. Dar știa că n-are încotro. El îi dădu drumul brațului și turnă două pahare cu vin pentru amîndoi.

– Îmi pare rău, adăugă el. Dar asta e foarte important pentru mine, Jessie.

– Bine. Voi încerca. Luă paharul cu vin și oftă adînc, privind spre cer. Toată discuția asta a început doar din cauză că ți-am spus că mă faci fericită? Oh, Doamne... mai bine îmi țineam gura! Îi zîmbi, iar el o sărută din nou.

– Știu. Sînt un ticălos. Dar, Jessie... vreau ca relația noastră să meargă cu adevărat. Vreau să fie mai bine ca pînă acum. Nu vreau să mă culc cu alte femei sau să mă urăsc sau... e ceva important. Foarte important. Mă bucur că te fac fericită. Și tu mă faci fericit. Foarte fericit. Dar ne poate fi mai bine, știu asta. Trebuie să mă simt ca soțul tău, ca un bărbat pe umeri cărui a cad responsabilitățile sau cea mai mare parte a lor, chiar dacă asta presupune să vindem casa și să locuim undeva unde

eu să plătesc chiria. Dar am nevoie să fac lucruri de genul ăsta pentru tine. M-am săturat ca tu să „ai grijă” mereu de mine. Nu vreau să par nerecunoscător, Jessie, dar... am nevoie de ăsta, la naiba!

– Bine. Dar de ce? De ce acum? Din cauza femeii ăsteia idioate? Din cauza lui Margaret Burton? Din cauza ei vrei să renunți la scris și vrei să ne mutăm într-un loc unde tu să plătești chiria? Era răutăcioasă acum, iar lui nu-i plăcea asta. Comentariul ei fusese plin de răutate.

– Nu, iubito. Margaret Burton e doar un simptom, ca și celelalte nenorocite, o sută sau două, câte au fost înaintea ei. Așa vrei să trăiești, Jessie? Cu minciuni sau cu adevăr? Alege, eu sînt dispus să joc după cum vrei tu.

Ea dădu peste cap restul de vin și ridică din umeri.

– Pur și simplu nu înțeleg care-i problema.

– Poate că asta e problema. Ca și atunci cînd am vorbit despre a avea un copil. Nici atunci n-ai înțeles, nu-i așa? Asta nu înseamnă chiar nimic pentru tine, Jessie?

Ea clătină din cap și se uită în jos, evitîndu-i privirea.

– Pur și simplu nu înțeleg. De ce? Uită-te la mine, la naiba! Pentru mine e important. Pentru amîndoi. Dar cînd ea îl privi, el fu șocat.

– Mă sperie.

– Un copil? Nu recunoscuse niciodată cu voce tare acest lucru în fața lui. De obicei se supăra și încheiau subiectul rapid. El se simți cuprins de tandrețe cînd auzi asta. O speria?

– Mă sperie pentru că... va trebui să te împart cu cineva, Ian, și eu... nu pot. Ochii ei înotau în lacrimi și bărbia îi tremura cînd îl privi. Nu pot să te împart cu nimeni, Ian. Nu pot, nu voi putea niciodată. Tu ești tot ce am. Ești...

– Oh, iubito... O luă în brațe și o legănă ușor, în timp ce ochii i se umplură și lui de lacrimi. Ce nebunie să

spui un astfel de lucru! Un copil nu poate face așa ceva. N-ar face niciodată. Noi doi sîntem deosebiți. Un copil ar adăuga ceva în plus, nu în minus.

– Da, dar ar fi al tău. Ar fi o familie adevărată. Și abia atunci el înțelege. El îi avea pe părinții lui, dar ei erau atît de bătrîni și de departe. Îi vedea foarte rar. Dar un copil ar fi o ființă atît de prezentă, atît de reală.

– Tu ești adevărata mea familie, prostuțo. Tu vei fi întotdeauna adevărata mea familie. Cît de des îi spusese el acest lucru de la moartea părinților ei? De o mie de ori? De zece mii de ori? Era atît de ciudat să se gîndească înapoi la vremurile acelea. Ea fusese atît de independentă și de sigură pe sine cînd se căsătorise cu ea. Dar îi iubise foarte mult pe amîndoi părinții și își adorase fratele. Cînd vorbea despre ei era ca și cum ar fi povestit despre niște prieteni foarte dragi împreună cu care petrecuse clipe minunate. Timpul petrecut în compania lor fusese o experiență extraordinară... patru oameni extrem de frumoși, cu minți luminate, cu un simț fin al umorului și enorm de mult stil. Fuseseră niște oameni cu adevărat deosebiți. Și cînd ei muriseră, o parte din ea murise odată cu ei. Nu o parte vizibilă. Ea era la fel de plină de viață, la fel de veselă, dar deodată, în sufletul ei, devenise orfană. Îl iubise pe Ian și înainte, dar nu avusese nevoie de el în același fel. Devenise ca un copil înspăimîntat, pierdut într-o zonă de război, speriată, tensionată, sfîșiată mereu de amintirile trecutului. Pierdută și singură. Tentativa de sinucidere fusese după moartea lui Jake. Și o lăsase schimbată. Dependentă. Ian fusese cel care o făcuse să-și regăsească din nou echilibrul. Atunci ea începuse să-l numească „adevărata ei familie”. Legătura dintre ei, care la început fusese destul de lejeră, devenise din ce în ce mai strînsă, iar acum nu mai era loc în inima ei nici măcar pentru un copil. El știa asta de multă vreme, dar se gîndise că poate la un moment dat panica va dispărea. Dar nu se întîmplase așa, acum era sigur de asta. Propriile ei ne-

voi erau încă foarte mari și probabil așa vor fi întotdeauna. Era trist pentru el să accepte acest lucru.

– Oh, Doamne, Ian, te iubesc atât de mult și sînt atât de speriată... atât de îngrozitor de speriată. El o simți din nou în brațele lui, gîndurile i se întoarseră la ea, lăsînd la o parte propriile lui probleme. Ea respiră adînc și îl strînse cu putere în brațe, în timp ce el îi mîngîia părul, gîndindu-se la ceea ce de-abia acum înțelesese și trebuia să accepte. Trebuia să accepte. Pentru că nimic nu se va schimba niciodată. Oh, unele lucruri se vor schimba, va avea el grijă de asta, dar ea nu va mai sta niciodată pe amîndouă picioarele, nu în întregime, nu suficient pentru ca ei doi să facă un copil.

– Și eu sînt speriat, Jess. Dar totul va fi bine.

– Cum să fie bine cînd tu ai de gînd să schimbi totul după ce se termină povestea asta? Vrei să vînd magazinul, să avem un copil, să te lași de scris și să-ți iei un serviciu și să ne mutăm... oh, Ian! Sună îngrozitor! Începu să suspine, iar el rîse slab în timp ce-o ținea în brațe. Poate că ea era tot ce avea el nevoie. Poate că nici nu era normal pentru un bărbat să-și dorească nu copil atât de mult cît și-l dorea el. Poate era doar un pretext pentru a-și flata orgoliul. Alungă repede acest gînd din mintea lui.

– Dumnezeuule, am spus eu că voi schimba toate acestea?

– Îmi pare rău, iubito, n-am vrut să-ți cer să schimbăm atîtea lucruri deodată. Știu doar că unele trebuie schimbate.

– Dar toate?

– Nu, probabil nu toate. Și nu înainte ca tu să fii de acord cu mine. Altfel n-ar merge. Trebuie să dorim amîndoi acest lucru.

– Dar după cum spui tu pare că viața noastră nu va mai fi niciodată aceeași ca înainte.

– Poate că nu, Jessie. Poate nici nu trebuie să mai fie ca înainte. Te-ai gîndit vreo clipă la asta?

– Nu.

– Și nici nu vrei să te gîndești, nu-i așa? Uită-te la tine cum stai aplecată ca o femeie indiană, încercînd să n-azi nimic din ceea ce-ți spun, cu furnica aia care îți urcă pe braț... Așteptă. Trecu o jumătate de secundă. Ea sări în picioare și scoase un strigăt.

– Cu ce?

– Oh... ttt... cum de am uitat? Așa e, ție îți este frică de furnici. Își trecu ușor mîna peste mîneca ei și se ridică în picioare, iar ea îl lovi cu pumnul în piept.

– Să te ia naiba, Ian Clarke! Aveam o discuție serioasă! Cum ai putut să-mi faci una ca asta?! Nu era nici o furnică pe mine, nu-i așa? Era?

– Te-aș minți eu vreodată?

– Te urăsc! Încă mai tremura de emoție, furie, frică și spaimă din cauza furnicii și de emoțiile mult mai profunde produse de discuția dinainte. El inventase gluma cu furnica pentru a destinde puțin atmosfera.

Era ceva la care Ian se pricepea foarte bine.

– Cum adică, mă urăști? Ai spus că te fac foarte fericită. O privi cu inocență în timp ce-și puse brațele în jurul ei.

– Nu mă atinge! Dar se topi în brațele lui, încercînd cu greu să-și ascundă un zîmbet. Știi... rosti ea cu voce blîndă... uneori mă întreb dacă mă iubești cu adevărat.

– Toți ne întrebăm uneori chestii din astea, Jess. Nu poți primi un certificat de garanție, așa cum ai dori tu, iubito. Te iubesc la fel de mult cum te-au iubit mama și tatăl tău, la fel de mult cum te-a iubit Jake, la fel de mult cum te-ar iubi... oricine. Dar eu nu sînt nici unul din ei. Eu sînt eu, soțul tău, un bărbat, așa cum tu ești soția mea, nu mama mea. Și poate că într-o zi te vei sătura de mine și vei pleca. Mamele nu fac așa ceva cu copiii lor, dar soțiile o fac uneori. Trebuie să accept asta.

– Încerci să-mi spui ceva? Deveni deodată rigidă în brațele lui.

– Nu, prostufo, doar că te iubesc. Și că nu pot fi

decît ceea ce sînt și nu pot face decît ceea ce fac. Cred că încerc să-ți spun să nu mai fii atît de nesigură și să nu-ți mai faci atît de multe griji. Uneori cred că de aceea nu mă lași să fac nimic și de aceea achiți tu toate notele de plată, pentru că în felul acesta mă ai la mîna ta. Dar vreau să-ți spun un secret... nu în felul ăsta mă ai, ci pentru cu totul alte motive.

– Ca de exemplu? Ea zîmbea din nou.

– Oh... ca de exemplu pentru felul frumos în care știi să coși.

– Să cos? Nu știu să cos! Îl privi mirată, iar el începu dintr-o dată să rîdă.

– Nu știi?

– Nu.

– O să te învăț.

– Ești adorabil.

– Închipuie-ți, doamnă, și tu ești la fel. Ceea ce mă face să-mi aduc aminte. Caută la mine în buzunar. Ea își arcui sprîncenele și îi rînji malițios.

– O surpriză pentru mine?

– Nu, bonul meu de la curățătorie.

– Ticălosule. Dar își strecură ușor mîna în buzunarul jachetei lui în timp ce vorbeau, cu ochii sclipindu-i de emoție. Nu-i fu greu să găsească cutiuța mică, de formă pătrată. O scoase zîmbind și o ținu strîns în palmă.

– N-ai de gînd s-o deschizi?

– Asta e partea cea mai frumoasă. Chicoti din nou, iar el îi surîse.

– Nu e diamantul Hope, îți jur.

– Nu?

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu... Apoi, deodată, ea o deschise, în timp ce el o privea.

– Oh... e... oh, Ian! Nebunule! Izbucni în rîs și privi din nou în cutie. Unde ai găsit așa ceva?

– Cînd l-am văzut am știut că trebuie să-l ai!

Ea rîse din nou și încercă să și-l pună. Era un lanț subțire din aur cu un medalion în formă de boabă de

fasole. Era leguma pe care ea o detestase în vremea copilăriei.

– Sfinte Doamne, n-am crezut niciodată că va veni ziua cînd o să port o boabă din leguma asta cumplită. Și încă una de aur... Rîse din nou, îl sărută și își lăsă capul în jos pentru a privi medalionul de pe lanț.

– Arată chiar foarte elegant. Dacă n-ai ști ce e, n-ai ghici niciodată că e o boabă de fasole. Am avut de ales între mai multe feluri de semințe. Toate sînt creația unui designer foarte la modă.

– Și le-ai văzut într-o vitrină?

– Da. Și m-am gîndit că dacă se spune că o boabă de muștar îți aduce ațita noroc încît poți să muți munții din loc, atunci o boabă de fasole te va face să poți muta jumătate din lume.

– Care jumătate?

– Oricare, doamnă sexy. Hai să ne întoarcem la hotel.

– Boabe de fasole... iubitule, ești nebun. Pot să te întreb cît din averea ta te-a costat această boabă senzațională de fasole? Observase că era făcută din aur de optsprezece carate, iar cutia provenea dintr-un magazin foarte extravagant.

– Sigur că nu poți. Cum să întrebi așa ceva?

– Din curiozitate.

– Ei bine, nu fi așa curioasă. Și fă-mi o favoare. N-o mînca. Ea rîse din nou și-l mușcă de gît, întinzîndu-se să ia ce mai rămăsese din vin.

– Iubitule, de lucrul ăsta poți fi oricînd sigur. Nu voi mînca boabe de fasole niciodată. Nici măcar una de aur. Amîndoi pufniră în rîs, pentru că exact asta îi spusese în urmă cu opt ani, cînd el îi pregătise prima oară cina la el în apartament.

El pregătise atunci grătar de porc, piure de cartofi și fasole boabe. Ea devorase carnea și cartofii, dar el o prinsese ascunzînd repede boabele de fasole în poșetă, cînd venise din bucătărie, cu paharul de apă cețut

de ea. Ea îl privise, ridicase mâinile în sus și izbucnise în râs, spunînd:

– Ian, nu voi mânca niciodată boabe de fasole. Nici dacă ar fi din aurul cel mai masiv.

Iar asta era într-adevăr din aur masiv. Pentru o clipă inima i se strînse gîndindu-se la cheltuiala făcută. Dar asta era Ian. Vor ajunge la sapă de lemn în stilul ăsta. Cu picnicuri pline de pasiune și cadouri din aur.

Dispoziția pentru restul weekend-ului fu de vacanță. Jessica nu pierdu nici o ocazie să-și admire boaba de fasole din aur, se tachinară, se îmbrățișară și se sărutară. Atmosfera de la *L'Auberge* făcuse ca dragostea lor să redevină ceea ce fusese dintotdeauna. Cinară în camera lor la lumina lumînărilor... o cină compusă din pui fript pe care-l cumpăraseră din apropierea hotelului și o mică sticlă de șampanie luată cînd se întorseseră înapoi la hotel. Chicotiră ca doi copii și se jucară ca doi tineri în luna de miere, iar lucrurile triste despre care discutaseră dimineața fură date uitării. Totul fu dat uitării, cu excepția lui Ian și a lui Jessie. Erau singurii care contau.

Singurul motiv de întristare era unul secret și anume speranța lui Ian de a avea un copil, la care însă acum renunțase. Își dorea cu disperare, își dorea la nebunie să devină tatăl unui copil, acum, înainte de proces, înainte... și dacă... cine putea ști ce se va întîmpla? Putea ajunge la închisoare sau putea muri. Nu era un mod optimist de a privi lucrurile, dar realitățile începuseră să-l înspăimînte. Iar posibilitățile erau și mai terifiante cînd începu să le analizeze. Un copil ar fi ca un fir nou de iarbă ce s-ar înălța din cenușă. Dar acum, cînd

înțelesese în ce stare de panică era Jessie, subiectul acesta era închis. Cărțile lui îi erau singurii copii. Astfel, va lucra și mai asiduu la noua lui carte.

Duminică, Jessie îi cumpără lui Ian o pălărie gen Sherlock Holmes și un pai de porumb. Mîncară la prînz o banană, închiriară o bicicletă tandem și se plimbară în jurul hotelului, rîzînd de lipsa lor de precizie. Jessica renunță cînd ajunseră în fața unui deal.

– Cum adică „nu“? Hai, Jessica, împinge!

– Pe dracu' voi împinge. Tu ai să împingi. Eu voi merge pe jos.

– Leneșo!

– Privește dealul ăsta. Cine crezi că sînt? Tarzan?

– Ei bine, uită-te la picioarele tale, pentru numele lui Dumnezeu. Sînt suficient de lungi pentru a urca dealul, ducîndu-mă și pe mine, nemaivorbind de bicicletă.

– Domnule, ești un ticălos!

– Hei... privește păianjenul ăla de pe piciorul tău!

– Eu... ce?... Aaaah... Ian! Unde? Dar el rîsese din nou de ea, iar cînd își ridică privirea își dădu seama de asta. Ian Clarke, dacă îmi mai faci o singură dată așa ceva, te voi... Începu să-l lovească, iar el rîdea din ce în ce mai tare. Te voi... Îl lovi în umăr, dîndu-l jos de pe bicicletă și trîntindu-l în iarbă. Dar Ian o apucă de mînă în timp ce rîdea și o trase jos lîngă el. Ian, nu aici! Sînt, probabil, șerpi în iarbă! Ian! La naiba! Încetează!

– Nu sînt șerpi. Îți jur. Își băgă mîna sub bluza ei, făcînd-o să chicotească.

– Ian... vorbesc serios... nu! Ian... Dar uită de șerpi aproape instantaneu.

Capitolul 14

– Ei bine, cum v-a plăcut ascunzătoarea mea preferată din Carmel? Zîmbind, Astrid băgă capul pe ușa biroului lui Jessie.

– La nebunie! Vino înăuntru. Ce zici de o cafea?

Zîmbetul lui Jessie spunea totul. Cele două zile petrecute în Carmel fuseseră ca o oază de liniște într-o mare agitată.

– Renunț la cafea, mulțumesc. Merg în centru, unde trebuie să mă întîlnesc cu avocatul lui Tom. Poate mă opresc cînd mă întorc acasă. Jessica îi arătă boaba de fasole din aur, îi povesti pe scurt cum petrecuseră weekend-ul și-i trimise un sărut cînd Astrid plecă. Pentru tot restul zilei *Lady J* fu o adevărată casă de nebuni.

Livrări de marfă, clienți noi, clienți vechi care voiau ceva nou și „imediat”, facturi ce fuseseră trimise greșit și două transporturi de marfă de care Jessica avea urgentă nevoie și care nu sosiseră încă. Iar Katsuko nu le putea ajuta, pentru că era ocupată cu detaliile privind parada de modă. Așa că Zina se ocupa de clienți, în timp ce Jessie încerca să rezolve celelalte probleme. Și notele de plată. Următoarele două săptămîni fură aproape la fel.

Harvey Green își făcu de două ori apariția la boutique pentru a discuta cu Jessie probleme minore, legate de obiceiurile ei și ale lui Ian, dar ea avu foarte puține să-i spună. Nici Ian nu avu mai multe de spus. Duceau amîndoi o viață simplă și nu aveau nimic de ascuns. Cele două fete din boutique încă nu înțelegeau

ce se întâmplă, iar în săptămânile care trecuseră de la disparițiile neașteptate ale lui Jessie de la magazin fuseseră mult prea ocupate ca să aibă timp să-i pună întrebări. Presupuseră că problema, indiferent care fusese, se rezolvase. Astrid, la rîndul ei, avu și ea grijă să nu-și bage nasul prea mult.

Ian era absorbit de noua lui carte, iar următoarele două apariții la Curtea de Justiție decurseră cu bine. După cum prezisese Martin, eliberarea pe cauțiune nu fu revocată. Nici măcar nu se pomeni vreodată de așa ceva. Jessica îl însoți pe Ian de amîndouă dățile, dar nu fu nimic important de văzut. El mersese în față, însoțit de Martin, rostiseră cîteva cuvinte în fața judecătorului și apoi li se dăduse drumul să plece. Dar de-acum, asta devenise ceva obișnuit, ce făcea parte din viața lor de zi cu zi. Aveau alte lucruri la care să se gîndească. Jessica era îngrijorată de o parte a colecției de toamnă care nu se vînduse, de un transport de marfă care nu sosise și de banii care se scurgeau din contul ei de la bancă. Ian era preocupat de capitolul nou și nu putea să se concentreze la nimic altceva. În aceasta consta viața lor adevărată, și nu în apariții mecanice în fața unui judecător plictisit.

O lună mai tîrziu, Harvey Green își solicită prima parte a onorariului. O mie opt sute de dolari. Nota de plată sosi la boutique, așa cum ceruse ea, iar Jessie rămase cu gura căscată cînd deschise plicul. Aproape că i se făcu rău. O mie opt sute de dolari. Pentru nimic. El nu reușise să afle nimic, cu excepția numelui unui bărbat cu care Margaret Burton cinase de două ori, dar nu se culcase niciodată. Maggie Burton părea să fie curată. Colegii ei de serviciu o considerau o femeie decentă, nu foarte sociabilă, dar pe care puteai conta și cu care era plăcut să lucrezi. Cîțiva menționaseră că era uneori distantă și avea toane. Nu avusese în trecut relații de dragoste pasionale, nu avea probleme cu drogurile sau cu alcoolul. Nu se mai întorsese niciodată

la vreun hotel de pe Market Street, în timpul cît Green o urmărise, nici un bărbat nu intrase în apartamentul ei de cînd începuse urmărirea. Mersese singură acasă în fiecare seară, după serviciu. Fusese la trei filme într-o lună, din nou singură. Iar o tentativă de a o agăța, în timp ce mergea cu troilebusul, eșuase total. Un ajutor de-al lui Green o urmărise o bucată de drum, primise o privire încurajatoare, după spusele lui, dar apoi, cînd o invitase la o băutură nu obținuse decît un: „Nu, mulțumesc, amice”. Spusese că ea păruse chiar enervată cînd o invitase. Sau, mai rău, păruse derutată. Din păcate, părea la fel de pură ca Fecioara Maria, iar cazul lui Ian se anunța din ce în ce mai dificil, cînd va începe procesul. Trebuiau să descopere ceva. Dar nu găsiseră. Și acum Harvey Green voia o mie opt sute de dolari. Și nici măcar nu puteau renunța la el. Martin spusese că femeia trebuia urmărită pînă la începerea procesului, poate chiar și în timpul procesului, deși, atît el cît și Green bănuiau că poliția îi spusese, probabil, să aibă grijă cum se comportă. Acuzarea nu voia să piardă totul, din cauză că domnișoara Burton își dădea în petec cu cîteva săptămîni înainte de proces.

Green nu reușise să găsească nimic murdar în legătură cu trecutul ei. Fusese căsătorită o dată, la vîrsta de optsprezece ani, iar căsătoria fusese anulată cîteva luni mai tîrziu. Dar el nu află de ce sau cu cine fusese căsătorită. Nimic. Și nu exista nici o dovadă despre existența acestei căsătorii, motiv pentru care ea nu pomenise despre asta la audierea preliminară. El afluase acest lucru de la o femeie care lucrase cu Margaret Burton. Jessie avea de plătit pentru un raport absolut curat despre această femeie.

Se așeză la birou, privind nota de plată a lui Green și deschise restul corespondenței. Mai era o notă de plată din partea lui Martin pentru cele cinci mii pe care i le mai datorau încă și nouă note de plată de la New York, pentru marfa de primăvară cumpărată. Încă o notă

de plată de-a lui Ian, din urmă cu două luni, pentru un examen medical, în valoare de două sute patruzeci și doi de dolari și taxa ei pentru o radiografie pulmonară în valoare de patruzeci de dolari. Ultima era o notă de plată de șaptezeci de dolari de la un magazin de discuri de unde făcuse niște cumpărături înaintea plecării la New York. Își simți stomacul strângându-i-se în timp ce încerca să nu adune sumele pe care le avea de plătit. Întinse mâna după telefon, căută numărul în agendă și sună.

Telefonă la bancă înainte de a merge la întâlnire și fu destul de norocoasă. Datorită contului pe care-l avusesese în trecut, banca fu dispusă să-i lase împrumutul fără să garanteze cu ceva pentru el. O putea vinde. Sperase în sinea ei că nu-i vor permite acest lucru. Dar acum nu mai avea de ales.

Vîndu *Morgan*-ul la ora două după-amiază. Pentru cinci mii două sute de dolari. Tipul îi spusese că făcuse o adevărată afacere. Depuse banii la bancă înainte de închidere și îi trimise un cec de cinci mii lui Martin Schwartz. Cu asta, termină ce avea să-i plătească lui. Putea respira ușurată acum. Săptămîni întregi avusesese coșmaruri că i se va întîmpla ceva și nimeni nu va vrea să-l ajute pe Ian să plătească notele... Își imaginase cele mai cumplite fantezii, Ian implorînd-o pe Katsuko să-i dea bani, iar ea refuzîndu-l pentru că voia să cumpere kimonouri pentru magazin, în timp ce Barry York îl amenința că-l va băga din nou la închisoare. Acum erau salvați. Taxele legale fuseseră achitate. Dacă ei i se întîmpla ceva, Ian avea un avocat care fusese plătit.

Împrumută apoi o mie opt sute de dolari din contul lui *Lady J* pentru a-l plăti pe Green. La ora trei și jumătate se afla din nou așezată în fața biroului ei, cu o cumplită durere de cap. Astrid apărură la patru și jumătate.

– Nu arăți prea veselă, *Lady J*. S-a întîmplat ceva? Astrid era singura care îi spunea așa, iar ea îi zîmbi

obosită.

– M-ai crede dacă ți-aș spune că nimic nu mai merge?

– Nu, nu te-aș crede. Dar... ai ceva anume ce vrei să-mi spui? Astrid sorbi din cafeaua turnată de Zina, iar Jessie oftă și clătină din cap.

– Nu-s prea multe de spus. Numai dacă ai vreo șase sute de ore libere să ascuți, dar eu nu am atîta timp liber la dispoziție ca să-ți povestesc. Cum ți-a mers azi?

– Mai bine decît ție. Dar n-am făcut mare lucru. M-am sculat la ora unsprezece și mi-am petrecut după-amiaza mergînd la coafor.

Dumnezeule! Cum i-ar putea spune? Cum ar putea Astrid înțelege vreodată?

– Poate că aici am greșit eu. M-am spălat singură pe cap aseară. Îi zîmbi larg prietenei sale, dar Astrid nici măcar nu-i zîmbi în semn de răspuns. Era îngrijorată. Jessie arăta obosită și supărată de mai multe săptămîni, iar ea n-o putea ajuta cu nimic.

– De ce nu-ți iei o zi liberă și nu stai acasă cu soțul tău nemaipomenit? Dumnezeule, Jessica, dacă l-aș avea lîngă mine, nimic nu m-ar putea ține aici.

– Știi ceva? Cred că ai dreptate. Era primul zîmbet adevărat al Jessicai din acea zi. Te duci spre casă? Mi-ar prinde bine să mă duci cu mașina.

– Unde-i mașinuța ta?

– *Morgan*-ul? Încercă să evite un răspuns. Nu voia să mintă, dar... Astrid dădu din cap, iar Jessie simți o durere în inimă. E la reparat.

– Nici o problemă. Te duc eu.

Ian o văzu pe Astrid lăsînd-o pe Jessie în fața casei, prin fereastra biroului său și privi derutat. Era oricum momentul să facă o pauză... lucruse fără să se oprească de la ora șapte dimineța. Îi deschise ușa lui Jessie înainte ca ea să-și scoată cheia.

– Ce s-a întîmplat cu mașina? Ai lăsat-o la boutique?

– Da... eu... Își ridică privirea și-și simți tot sîngele părăsindu-i obraji. Trebuia să-i spună. Ian, am... am

vîndut-o. Tresări cînd îi văzu expresia feței. Totul se opri în loc.

– Ce-ai făcut? Era mai rău chiar decît se temuse.

– Am vîndut-o. Dragul meu, am fost nevoită s-o vînd. Nu mai aveam nici un ban. Și aveam nevoie de aproape șapte mii de dolari în următoarele două săptămîni pentru onorariul lui Martin și jumătate din onorariul lui Green. Iar Green ne va cere cealaltă jumătate peste două săptămîni. Nu-mi rămînea altceva de făcut. Se întinse pentru a-i atinge mîna, dar el i-o îndepărtă.

– Ai fi putut să mă întrebi cel puțin! Să mă întrebi, să-mi spui ceva... pentru numele lui Dumnezeu, Jessica, nu mă mai consulți pentru absolut nimic? Ți-am făcut cadou mașina aia! Însemna ceva pentru mine! Se ridică și se duse să-și toarne un whisky, în timp ce ea îl privea.

– Nu crezi că însemna ceva și pentru mine? Vocea îi tremura, dar el nu auzi asta, iar ea îl văzu dînd peste cap jumătate din whisky-ul din pahar. Dragul meu, sînt atît de... n-am văzut ce altă... Tăcu, cu ochii plini de lacrimi. Își amintea atît de bine ziua cînd el i-o adusese acasă. Acum...

El bău și cealaltă jumătate din pahar și-și îmbracă jacheta.

– Unde te duci?

– Afară. Fața îi era pămîntie.

– Iah, te rog, nu face vreo nebunie. Era înspăimîntată de privirea din ochii lui, dar el clătină din cap.

– Nu trebuie să fac vreo nebunie. Am făcut deja. O clipă mai tîrziu, auzi ușa trîntindu-se în urma lui.

Se întoarse la miezul nopții, tăcut și liniștit, iar Jessica nu-l întrebă unde fusese. Îi era teamă s-o facă.

Poate că inspectorul Houghton le va face o altă vizită. Dar se urî pentru acest gând, în timp ce-l privea pe Ian scoțîndu-și pantofii. Două grămăjoare de nisip curseră din ei, iar ea îi privi fața. Arăta mai bine. Întotdeauna făcuseră asta... merseseră pe plajă în timpul nopții pentru a discuta, pentru a se gândi sau doar se plimbaseră fără să vorbească nimic. El o dusesse pe plajă cînd Jake murise. Pe plaja lor. Întotdeauna împreună. Acum îi era teamă și să întindă mîna pentru a-l atinge, dar voia s-o facă, avea nevoie s-o facă. El o privi tăcut, apoi merse la baie și închise ușa. Jessie stinse luminile și-și șterse două lacrimi de pe față.

Simți boaba de fasole, din aur, la gît și încercă să zîmbească, dar nu putu. Nu mai erau în stare acum să rîdă de acel medalion, nu mai erau în stare să rîdă de nimic și, cine știe... poate într-o zi va vinde și acel medalion. Simți că se urăște în timp ce stătea întinsă în pat, singură, în întuneric.

Auzi deschizîndu-se ușa de la baie, pașii ușori ai lui Ian, apoi simți patul adîncindu-se pe marginea opusă. El stătu acolo un timp care ei i se păru foarte lung, fumînd o țigară. Se sprijini apoi de tăblia patului și-și întinse picioarele. Îi cunoștea toate mișcărilor fără să le vadă, dar rămase nemișcată, dorind să-l facă să creadă că doarme. Nu știa ce să-i spună.

– Am ceva pentru tine, Jess. Vocea lui era morocănoasă și coborîta în liniștea din cameră.

– Un pumn în gură?

El rîse și-i puse o mîna pe șold, în timp ce ea rămase întinsă pe partea ei de pat, cu spatele la el.

– Nu, prostuțo. Întoarce-te. Ea-și scutură capul ca un copil, apoi privi pe furiș peste umăr.

– Nu ești supărat pe mine, Ian?

– Nu, sînt supărat pe mine. N-aveai ce face altceva. Știu asta, dar aș fi preferată să vînd o groază de alte lucruri în afară de *Morgan*.

– Îmi pare atît de rău.

- Și mie. Se aplecă și-o sărută ușor pe gură, apoi îi puse ceva ușor și nisipos în mână. Uite. Am găsit-o pe întuneric. Era o scoică albă cu o fosilă imprimată în centru.

- Oh, dragul meu, e frumoasă! Îi zîmbi, ținînd-o în palmă.

- Te iubesc. Apoi, zîmbind slab și tandru, o trase în brațele lui și își lăsă buzele să coboare ușor spre coapsele ei.

Următoarele două săptămîni trecură pe lîngă ei nebunește, fără să fie simțite. Ore lungi petrecute la magazin, prînzuri luate acasă, certuri violente din cauză că plantele nu fuseseră udate, urmate de împăcări pline de pasiune. Făceau dragoste, apoi aveau insomnii sau dormeau prea mult, uitau să mănînce sau mîncau exagerat și făceau indigestie, erau terorizați de cum vor achita notele de plată, dar cheltuiau sume fabuloase pentru un nou portmoneu *Gucci* pentru Ian sau o nouă fustă din suede pentru Jessie, cumpărată de la un alt magazin, cînd și-ar fi putut-o lua foarte bine de la magazinul ei la un preț mai mic. Făceau tot felul de asemenea nebunii, de parcă ziua în care se trăgea linie și se făcea socoteala n-ar mai fi venit niciodată. Era curată nebunie. Nimic din ceea ce făceau nu avea vreun sens. Săptămîni întregi Jessie se simți de parcă se izbea dintr-un perete în altul, fără să se mai poată opri. Ian avea impresia că se înecă puțin cîte puțin.

În ziua dinaintea procesului totul, în sfîrșit, se liniști. Jessie aranjase la magazin să-și ia o săptămîină liberă, chiar două, dacă lucrurile mergeau prost. Plecă de vreme de la boutique și se plimbă mult înainte de a

merge acasă, la Ian. Îl găsi stînd gînditor într-un scaun, privind pe fereastră. Era pentru prima dată cînd nu-l găsea lucrînd furios la noul lui roman. Părea că e tot ce poate să facă în ultimul timp, în afara momentelor cînd nu cheltuia bani sau cînd nu făcea dragoste cu ea. Vorbiseră foarte puţin în ultimul timp. Fiecare masă împreună decurgea în linişte sau era exagerat de gălăgioasă... niciodată normală.

Dar în această seară aprinseră focul împreună și vorbiră pînă se făcu întuneric. Ei i se părea că nu-l văzuse de luni de zile. Avea în sfîrșit ocazia să vorbească din nou cu Ian, bărbatul pe care-l iubea, soțul ei, iubitul ei, prietenul ei. Cel mai mult îi lipsise prietenia lui, în aceste lungi săptămîni de singurătate. Fusese pentru prima dată cînd nu reușiseră să-și întindă unul altuia mîna și să se ajute. Acum, mîncară împreună o cină liniștită, stînd pe podea în fața focului. Această nouă liniște făcea ca procesul de a doua zi să li se pară mai puţin înspăimîntător. Se obișnuiseră deja cu gîndul la el, în timpul scurs de la eliberarea lui Ian pe cauțiune. Închisoarea fusese ceva real. Lupta ei pentru a găsi banii necesari pentru a plăti cauțiunea fusese ceva real. Lăsarea ca garanție a inelului cu smarald al mamei ei fusese realitate. Dar ce era un proces? Era mai degrabă o formalitate. Un schimb verbal între doi parteneri plătiți să facă asta, între cel plătit de ei și cel plătit de stat, cu un juriu îmbrăcat în robe negre care îi asculta, iar undeva, în fundal, se afla o femeie cu numele de Margaret Burton. O săptămîină, poate două, apoi totul se va termina. Asta era singura realitate.

Se rostogoli pe spate pe pătura din fața focului și-i zîmbi somnoroasă, în timp ce el se aplecă și o sărută. Fu un sărut lung, plin de pasiune, care aduse înapoi tandrețea pe care o pierduseră în ultimele săptămîni, iar corpul ei începu să răspundă. În cîteva minute făceau dragoste, înfometaji unul de altul. Fu una din acele rare nopți cînd sufletele și trupurile se contopesc, se aprind

și ard ore în șir. Vorbiră foarte puțin, dar făcură dragoste de mai multe ori. Era aproape de ivirea zorilor când Ian o duse pe Jessie, somnoroasă, în patul lor.

– Te iubesc, Jessie. Acum dormi puțin. Mâine va fi o zi lungă. El îi șopti aceste cuvinte, iar ea zîmbi la auzul vocii lui în timp ce adormea. O zi lungă? Oh... așa era... parada model... sau mergeau din nou la plajă?... Nu-și putea aminti... sau la un picnic? Care din toate astea?

– Și eu te iubesc... Vocea ei se pierdu pe măsură ce adormea lângă el, ținându-l strâns în brațe, ca un copil. Ei o mângâie ușor pe braț și rămase întins lângă ea, fumând o țigară. Apoi o privi, dar nu zîmbi. Nu-i era deloc somn. O iubea pe Jessica mai mult decât oricând, dar erau prea multe alte lucruri adunate în mintea lui.

Petrecu restul nopții treaz, privindu-și soția, gândindu-se, ascultându-i respirația, întrebându-se ce va urma.

În dimineața următoare urma să fie judecat pentru viol.

Capitolul 15

Sala de judecată în care urma să aibă loc procesul era departe de a arăta ca micuța sală în care avusese loc audierea preliminară. Aceasta semăna cu sălile de judecată din filme. Cu frunze aurii, pereți îmbrăcați în furnir, rînduri lungi de scaune. Judecătorul era așezat sus, pe o platformă, iar steagul american era întins pe peretele din spatele acestuia. Încăperea era plină de lume și o femeie striga niște nume, unul cîte unul. Se opri după ce strigă douăsprezece. Alegeau jurații.

Ian se așeză împreună cu Martin în partea din față a încăperii, la masa rezervată apărării. La cîtiva metri de ei stătea un procuror, avîndu-l alături pe inspectorul Houghton. Margaret Burton nu se vedea nicăieri.

Cei doisprezece jurați își ocupară locurile, iar judecătorul le explică natura procesului. Unele femei părăură surprinse și-i aruncară priviri curioase lui Ian, iar unul din bărbați clătină din cap. Martin făcu repede cîteva însemnări și privi mai atent jurații. Avea dreptul să ceară înlocuirea a zece dintre ei, la fel și procurorul. Fețele erau total necunoscute, ca ale oamenilor pe care îi vezi într-un autobuz.

Martin le spusese mai devreme lui Ian și lui Jessie ce fel de jurați ar vrea. Nu dorea să fie niște „fete bătrîne“, care ar fi șocate la auzul acuzației de viol sau care s-ar putea identifica cu victima. Deși, s-ar putea comporta ca niște soții din clasa medie, care ar condamna-o pe Margaret Burton că s-a lăsat agățată de

Ian. Niște persoane tinere l-ar putea compătimi pe Ian, deși s-ar putea să fie invidioși pentru felul în care arăta tînăra pereche, de parcă n-ar avea nici o grijă. Era o situație foarte delicată.

Jessie privi cei doisprezece jurați, femeii și bărbați, cercetîndu-le fețele, precum și pe cea a judecătorului. Dar tocmai cînd Martin se ridică pentru a întreba ceva pe primul posibil jurat, judecătorul ceru pauză pentru masa de prînz.

Procedura decurse foarte încet. Abia la sfîrșitul celei de-a doua zile jurații fură aleși definitiv. Toți au fost chestionați de amîndoi avocații în legătură cu părerea lor despre viol, în legătură cu meseria și colegii lor, cu obiceiurile și numărul de copii pe care-i aveau. Martin le explicase înainte că n-ar fi potriviți nici bărbați care ar putea avea fiice de vîrsta lui Margarete Burton. Ar fi prea protectori cu victima. Trebuia să iei în considerare atît de multe lucruri și era evident că unele scăpau neacoperite. Unii jurați, chiar și acum, nu aveau întru totul aprobarea lui Martin, dar el făcuse tot ce putuse și nu le mai rămînea decît să spera că va fi bine. Martin imprimase un mod lejer de discuție cu jurații și, din cînd în cînd, cîte unul izbucnise în rîs la unele răspunsuri sau glume.

În sfîrșit, jurații fură aleși. Cinci bărbați – trei pensionari și doi tineri – și șapte femei – cinci de vîrsta mijlocie și avînd căsnicii bune, două tinere și necăsătorite. Fusese o alegere bună. Martin spera să contrabalanseze alegerea celor doi pensionari pe care ei nu-i plăcea. Dar, pe ansamblu, era destul de mulțumit, iar Ian și Jessie presupuneau că avea dreptate.

Cînd părăsiră cu toții sala de judecată la sfîrșitul celei de-a doua zile, Jessie avea impresia că poate recita pe dinafară viețile juraților, că poate enumera ocupațiile lor și pe ale colegilor lor. Le-ar fi recunoscut oricînd chipurile în mulțime și își va aminti fețele lor toată viața, chiar dacă nu-i va mai vedea niciodată după

această zi.

Primul lor șoc apăru în cea de-a treia zi. Procurorul tăcut, care-o înlocuise pe acea femeie enervantă de la audierea preliminară, nu apăru. Făcuse o criză de apendicită acută în timpul nopții, după cum se anunță, și fusese operat în acea dimineață, cu diagnosticul de apendicită perforată. Acum, se afla la spitalul *Mt. Zion*, veste care nu-i aducea Jessicai nici un pic de consolare. Știrea fusese raportată judecătorului de către unul din colegii bărbatului bolnav, care întâmplător avea un caz în sala alăturată. Dar judecătorul fu asigurat că procurorul fusese deja înlocuit și că noua persoană va apărea dintr-o clipă în alta. Lui Ian și lui Jessie le tresări inima. Femeia de la audierea preliminară va prelua din nou cazul. Li se păruse un noroc imens când ea nu mai apăruse la deschiderea procesului, dar acum...

Martin se aplecă și-i șopti ceva la ureche lui Ian, în timp ce judecătorul ceru o scurtă pauză pînă la apariția noului procuror. Toată lumea se ridică, iar judecătorul părăsi sala de judecată, apoi mulțimea aflată în sală se îndreptă spre holuri. Era încă devreme, iar o ceașcă cu cafea de la unul din automatele de pe hol era binevenită. Îți umpleai timpul cu ceva. Jessica se simți cuprinsă de deprimare, în timp ce ținea în mână ceașca mică de plastic, cu cafea aburindă, ce nu arăta deloc îmbietor. Nu se putea gândi decît la nenorocita aceea de femeie procuror și la cît de mult rău va face prezența ei, cazului. Îi privi pe Ian, dar el nu spuse nimic. Iar Martin dispăruse pe undeva.

Le spusese să nu discute despre caz pe hol, în timpul pauzelor. Dintr-odată, era greu de găsit banalități despre care să vorbești, pentru a rupe tăcerea. Așa că amîndoi preferară să rămînă tăcuți, stînd unul lîngă altul, cu privirea pe care o au refugiații care așteaptă să sosească trenul, dar care nu înțeleg exact ce se întîmplă cu ei.

– Mai vrei cafea?

– Hm? Gîndurile ei erau aiurea.

– Cafea. Mai vrei cafea? Ian repetă întrebarea. Dar ea clătină din cap, cu o slabă încercare de a zîmbi. Nu-ți face afît de multe griji, Jess. Totul va fi bine.

– Știu. Cuvinte. Numai cuvinte. Fără nici un sens în spatele lor. Nimic nu mai avea sens. Totul era confuz, imposibil de înțeles. Ce căutau ei acolo? De ce așteptau ca la niște funeralii? Jessica strivi o țigară pe podeaua de marmură și privi plafonul. Era frumos, dar ea îl detesta. Era prea încărcat. Prea minuțios lucrat. Îi amintea perfect de locul unde se afla. Primăria. Procesul. Își aprinse o altă țigară.

– Abia ai stins una, Jess. Vocea lui era blîndă și tristă. Știa și el ce se întîmplă.

– Hm? Ea îl privi prin flacăra brichetei.

– Nimic. Vrei să mergem înapoi?

– Sigur. De ce nu? Încercă din nou un zîmbet slab, apoi îndesă ceașca de plastic într-o scrumieră mare din metal, plină cu nisip.

Se întoarseră înapoi în sala de judecată, unul lîngă altul, dar fără să se atingă. Ian merse încet spre masa care îl separa pe el și pe Martin de toți ceilalți. Jessica îl urmări cu privirea, îl văzu pe Martin notîndu-și repede ceva într-o agendă lungă și galbenă. Avocatul perfect, luminat de o rază de soare ce cădea peste podeaua de marmură. Jessica privi pentru o clipă pata de lumină, fără să se gîndească la nimic, dorindu-și numai să fie în altă parte. Apoi, absentă, își îndreptă privirea spre locul destinat procurorului.

Era acolo. Matilda Howard-Spencer, înaltă, slabă. Totul la ea părea ascuțit. Avea un cap îngust, cu păr blond tuns scurt, mîini lungi și subțiri ale căror degete păreau să acuze. Purta un costum sobru, de culoare gri și o cămașă gri din mătase. Ochii păreau să se asorteze perfect cu costumul. De un gri-albastru, cu o privire extrem de tăioasă. Avea picioare lungi, osoase. Singura bijuterie pe care o purta era o verighetă groasă de aur.

Era căsătorită cu judecătorul Spencer, al cărui nume îl adăugase numelui ei de fată și era teroarea biroului de procuratură. Specialitatea ei erau cazurile de viol. Nici Ian, nici Jessie nu știau asta, dar Martin știa și îi veni să urle când o văzu intrînd în sala de judecată. Mai avusese un caz în care se confruntase cu ea și nu cîștigase. Clientul lui se sinucisese la nouă zile după proces. Probabil că ar fi făcut-o oricum, dar... Matilda, draga Matilda. Tot ce știau Ian și Jessica era ceea ce vedeau și simțeau.

Ian văzu o femeie care îl făcu să devină nervos. Jessie văzu o femeie sculptată în gheață și simți ceva ce o umplu de frică. Acum nu mai era un joc. Era un război adevărat. Numai felul în care această femeie îl privi pe Ian îi spuse acest lucru. Îl privi o dată fix, apoi se uită de parcă vedea prin el, de parcă nu era persoana care să merite să fie luată în seamă. Îi spuse ceva repede lui Houghton, iar acesta dădu din cap de cîteva ori, apoi se ridică și plecă. Era foarte clar cine deținea controlul. Jessica îl înjură în gînd pe bărbatul cu criza de apendicită. Femeia asta era exact persoana de care nu aveau nevoie.

– Toată lumea în picioare... Judecătorul își reluă locul, iar atmosfera se umplu de tensiune. El manifesta o plăcere evidentă față de noua persoană care apăruse între timp și-i făcu remarcată prezența printr-un salut plin de respect. Nemaipomenit!

Matilda Howard-Spencer făcu repede cîteva remarci prietenoase la adresa juraților, la care toți părăură să răspundă. Inspira încredere, la fel de mult cum inspira și teamă. Vocea și comportamentul ei exprimau autoritate. Nu părea să aibă mai mult de patruzeci și doi sau patruzeci și trei de ani. Părea o persoană pe care te puteai baza, cineva căreia îi puteai încredința o problemă, pe mîinile căreia te puteai lăsa. Era o femeie ce părea în stare să ducă un război, să conducă o armată și, în același timp, să aibă grijă de lecțiile de latină și algebră

ale copiilor. Dar ea nu avea copii. Era căsătorită de mai puțin de doi ani. Legea era iubitul ei. Soțul ei îi era doar prieten. Un bărbat trecut mult de șaizeci de ani.

Procesul începu cu audierea unuia dintre martorii neinteresanți. Medicul care se ocupase de caz își ocupă locul în boxă. Nu spuse nimic în defavoarea lui Ian și nimic în avantajul lui Margaret Burton. Mărturisi doar că o examinase, că existaseră semne ale unor raporturi sexuale, dar nimic mai mult. În ciuda insistențelor Matildei Howard-Spencer el își menținu părerea că nu erau dovezi care să ateste că fusese folosită forța. Obiecția lui Martin față de insistențele ei fu repede respinsă, dar mărturia doctorului fu atât de lipsită de „culoare“, încît nu avu prea mare importanță. Jessicai, totul îi părea extrem de plictisitor, astfel încît după o oră își îndreptă atenția spre dungile roșii din nylon ale steagului. Îl privea fix, în timp ce încerca să uite unde se afla... cuvintele curgeau la infinit... „crimă infamă împotriva naturii“... sodomie... viol... raporturi sexuale... rect... vagin... spermă... era ca un ghid spre fantezie pentru un copil de paisprezece ani. Toate acele cuvinte nemaipomenite pe care le căutai în dicționar cînd aveai paisprezece ani. Acum avea ocazia să-l audă pe fiecare în parte, rostit clar și răspicat. Vagin. Procurorul părea să țină în mod special la acest cuvînt. Și viol. Îl pronunța de parcă era scris cu majuscule.

Ziua se termină, în sfîrșit, și merseră acasă la fel de tăcuți cum fuseseră în tot cursul săptămîinii. Era epuizant numai să te afli acolo, să stai în fața ochilor juraților, ai celorlalți aflați în sală. Iar femeia aceea blestemată era neobosită, pîrînd să analizeze fiecare cuvînt și gînd al martorilor. Și Martin era atât de gentleman. Dar ce mai conta? Dacă vor putea rămîne calmi și vor apărea regulat la tribunal, în curînd totul se va termina. Curînd... dar părea că de-abia începuse. Mai erau atîtea de discutat. Nu vorbiră aproape nimic în timpul cinei din acea seară, iar Jessica adormi repede, în halatul de

baie, înainte ca Ian să iasă de la duș. Fu foarte bine, pentru că Ian era prea obosit pentru a spune ceva. Ce era de spus?

În dimineața următoare ea se întinse somnoroasă în mașină și zîmbi obosită.

– De ce zîmbești, Jess?

– Mi-a trecut prin minte ceva nebunesc. M-am gândit că e ca atunci cînd mergeam amîndoi să lucrăm împreună la New York. Arăta gînditoare, dar el nu zîmbi.

– Nu chiar.

– Nu. Avem timp să ne oprim pe drum pentru o cafea? Nu avuseseră timp pentru micul dejun și era deja prea tîrziu.

– Cred că ne vom mulțumi cu cafeaua de la automate, Jess. Nu vreau să întîrziem. Se pot folosi imediat de asta și-mi pot revoca eliberarea pe cauțiune. Dumnezeu! Și totul numai pentru o ceașcă de cafea.

– Bine, iubitele. Îi atinse ușor umărul și-și aprinse o nouă țigară. Singurul loc unde nu fuma era la tribunal.

Își strecură mîna sub brațul lui în timp ce urcau treptele Primăriei. Era o dimineață cînd totul părea luminos, strălucitor și nou, indiferent ce grozăvii se vor întîmpla în viața ta. Părea că Dumnezeu nu știa ce-i așteaptă pe ei. El continua să deruleze șirul zilelor însorite și frumoase.

Ajunseră în holul din fața sălii de judecată avînd doar trei minute libere la dispoziție, iar Jessica se îndreptă repede spre automatul de cafea.

– Vrei și tu? El vru să spună nu, dar dădu din cap aprobator. Cît de mult rău îi mai putea face inimii lui și ce importanță avea? Luă ceașca din mîna ei care tremura atît de tare, încît aproape vărsă cafeaua jos.

– Iubito, ne va trebui un an să ne refacem după toată povestea asta.

– Te referi la tremuratul meu drăgălaș? El îi răspunse cu un zîmbet.

– Pe-al meu l-ai văzut? Întinse o mîna și amîndoi izbucniră în rîs.

– Deformare profesională, cred.

– Pentru un violator? Ea încercă să pară neafectată, dar nu reuși.

– Gata, Ian, încetează. Cu asta, scurta lor conversație se termină, iar Jessica observă agitație în apropierea unei uși pe care nu scria nimic. Oamenii veneau și plecau. Patru bărbați, o femeie, sunetul mai multor voci, de parcă venea cineva foarte important.

Agitația îi atrase atenția lui Jessie, dar Ian arăta ciudat, ținând capul înclinat într-o parte, ascultând foarte atent. Vru să-l întrebe ce se întâmplă, dar nu era sigură că putea. El părea atît de absorbit de sunetul acelor voci. Apoi, o ușă se trînti repede și o femeie îmbrăcată într-o rochie albă dădu colțul. Jessica rămase cu gura căscată. Era Margaret Burton.

Gura lui Ian se deschise, apoi se închise, dar nici unul din ei nu se mișcă. Jessica rămase în picioare, șocată, simțind fiori reci, cu ochii ațintiți asupra lui Margaret Burton, care se opri brusc, se dădu un pas înapoi, apoi rămase pe loc cu o expresie uimită cînd îi văzu. Părea că liniștea se așternuse dintr-odată în întreaga clădire și că ei erau singurii trei oameni care rămăseseră pe lume. Nimic nu se mișca... cu excepția feței lui Margaret Burton. Încet, foarte încet, ca o mască de ceară care se topește la soare, pe fața ei apăru un zîmbet incredibil. Era un rictus, un zîmbet de victorie, destinat doar ochilor lui Ian. Jessica o privi îngrozită, apoi, ca și cum corpul ei nu mai avea nici un control, făcu un pas sălbatic înainte și vru s-o lovească pe femeie cu poșeta pe care-o ținea strîns în mînă.

– De ce? De ce, la naiba, de ce? Fu un strigăt de durere pornit din inima Jessicai. Femeia se dădu un pas înapoi, părăind speriată, de parcă se trezise brusc dintr-un vis, iar în același moment Ian o prinse pe Jessie de mînă. Putea să se întâmple ceva îngrozitor. În ochii ei se citea dorința de a ucide. Iar acel strigăt, „De ce?“, încă mai răsuna ca un ecou pe holurile clădirii, cînd

Margaret Burton o luă la goană, lovind cu tocurile în marmura de pe coridor, în timp ce Jessie suspină în brațele lui Ian.

Mai mulți bărbați apărură imediat alergînd, apoi se întoarseră cînd îi văzură doar pe Ian și pe Jessie stînd acolo. Nu se întîmplase nimic, decît o ceartă între doi soți, de pe urma căreia soția izbucnise în plîns. Dar Martin auzise și el strigătele, în timp ce se îndrepta spre tribunal și, fără să știe exact de ce, urmă glasul instinctului și veni spre locul de unde se auzise gălăgia. Apoi, cînd o văzu pe Margaret Burton intrînd repede pe o ușă din apropierea sălii de judecată, știu că se întîmplase ceva. O găsi pe Jessie tremurînd, așezată pe o bancă, iar Ian încercînd s-o liniștească.

– A pățit ceva?

Ian îl privi aspru, dar nu răspunse nimic.

– Ce s-a întîmplat?

– Nimic. A... a avut loc o întîlnire neașteptată cu ilustra domnișoară Burton.

– I-a făcut ceva lui Jessie? Martin se ruga să-i fi făcut. Ar fi fost cel mai bun lucru care se putea întîmpla pentru cazul lor.

– A zîmbit. Jessie se opri din suspinat pentru a explica.

– A zîmbit? Martin o privi derutat.

– Da. Precum cineva care tocmai a ucis pe altcineva și e bucuros.

– Hai, Jess... Ian încercă s-o liniștească, dar știa că are dreptate. Exact așa arătase Margaret Burton, dar ei fuseseră singurii care o văzuseră.

– Știi foarte bine că așa a arătat. Încercă să-i explice lui Martin, dar el nu comentă nimic.

– Acum te simți bine? Ea dădu încet din cap și respiră adînc.

– Sînt bine.

– Perfect. Pentru că trebuie să intrăm în sala de judecată. Nu vreau să întîrziem.

Jessica se ridică neliniștită, iar amîndoi bărbații o priviră îngrijorați. Respiră din nou adînc și închise ochii. Ce dimineață cumplită!

– Jessie...

– Nu. Lasă-mă acum. Îmi voi reveni. Știuse ce avea lan de gînd să-i spună. Voia ca ea să se ducă acasă.

Cînd intrară în sala de judecată simți cîteva capete întorcîndu- se și se întrebă cine auzise strigătele ei cînd Margaret Burton apăruse pe hol. Imediat îi fu clar cine auzise. După ce făcură cîteva pași în sală, îl văzură pe inspectorul Houghton stînd în fața lor sfidător, cu o privire furioasă ce era îndreptată către Jessie.

– Dacă mai faci o dată așa ceva, te voi aresta, iar eliberarea lui pe cauțiune va fi revocată imediat. Ian privi disperat spre Jessica, dar Martin făcu un pas înainte.

– Ce să facă, mai exact, inspectore?

– S-o amenințe pe domnișoara Burton.

– Jessica, ai amenințat-o pe domnișoara Burton? Martin o privi ca un tată, care își întrebă copilul de cinci ani dacă a vărsat în toaletă parfumul mamei.

– Nu. Am... am țipat.

– Ce-ai țipat?

– Nu știu.

– A spus „de ce?” Asta-i tot ce-a spus, răspunse Ian în locul ei.

– Nu mi se pare ca o amenințare, inspectore. Dumneavoastră? De fapt, strigătul doamnei Clarke s-a auzit pe tot holul, ceea ce m-a și atras în acel loc.

– Eu îl consider o amenințare.

„Eu te consider un ticălos”. Lui Jessie îi stătea pe vîrfurile limbii să-i spună asta.

– De unde vin eu, inspectore, expresia „de ce” e considerată o întrebare, nu o amenințare. În afară de faptul că această întrebare a noastră vă amenință cu ceva. Fără să mai spună ceva, Houghton se răsuci și se întoarse la scaunul său de lîngă Matilda Howard-Spencer. Dar nu părea deloc mulțumit. Nici Ian nu era. Jessie

îl simți tremurînd lîngă ea.

– Am să-l omor pe ticălosul ăsta înainte de terminarea procesului. Dar privirea de pe fața lui Martin îi făcu pe amîndoi să înceteze. Era înspăimîntătoare.

– Nu, la naiba, veți sta aici și veți arăta ca Mister și Miss America, chiar dacă veți simți că muriți în fiecare clipă. Începînd chiar de-acum. E clar? Pentru amîndoi? Jessica, mă refer și la tine. Zîmbește frumos, zîmbește. La naiba. Mai mult de-atît. Ia-o de braț, Ian. Dumnezeule, asta ne mai lipsește, ca judecătorul să creadă că avem vreo problemă. Nu avem. Nu încă. Nu uitați asta. Iar cu asta, se îndreptă spre masa din fața încăperii, cu o privire solemnă, dar nu îngrijorată. Zîmbi în direcția procurorului și se așeză cu un aer binevoitor. Jessie și Ian nu se descurcără la fel de bine, deși își dădură silința. Încă mai aveau de făcut față mărturiei lui Margaret Burton. Dar, după acel zîmbet diabolic, ascultarea cuvintelor rostite de ea nu fu atît de îngrozitoare cum se temuseră ei.

Ea spuse deja bine cunoscuta poveste pe care o prezentase și la audierea preliminară. Rochia albă cu care era îmbrăcată îi dădea un aer extrem de pur și o făcea să arate ca o doamnă. Părea atît de serioasă, iar Jessica observă că părul ei fusese vopsit într-o nuanță mai castanie, față de nuanța de roșu dinainte. Nu era machiată vizibil, iar sîinii ei mari fuseseră mascați cu multă grijă. Părea să nu aibă nici o formă mai pronunțată.

– Domnișoară Burton, vreți să ne povestiți ce s-a întîmplat? Procurorul purta o rochie neagră extrem de sobră, ce contrasta perfect cu rochia albă a martorului. Totul arăta ca într-un film melodramatic.

Recitatul care urmă suna foarte familiar. La sfîrșitul povestirii, procurorul își întrebă clienta:

– Vi s-a mai întîmplat așa ceva vreodată pînă acum?

Martorul își coborî capul și de-abia murmură un

„Nu“. Cuvîntul fu rostit atît de slab, încît Jessie își înfipse unghiile în palmă. Era pentru prima oară în viața ei cînd ura pe cineva atît de tare. Și stînd acolo, privind-o, ascultînd-o, simțea că vrea s-o omoare pe femeia aceea.

– Cum v-ați simțit după ce v-a lăsat acolo, în hotelul acela murdar? Oh, Doamne.

– Îmi venea să mă omor. Chiar m-am gîndit la asta o vreme. De aceea mi-a luat atît de mult timp pînă să sun la poliție. Ce interpretare! Aproape că-ți venea să te ridici și s-o ovaționezi la scenă deschisă. Dar era departe de a fi amuzant. Jessie știa că Margaret Burton i-a cîștigat pe jurați cu teatrul pe care l-a jucat.

Ce mai putea Martin să facă acum? Dacă se va comporta dur cu ea, jurații îl vor urî pentru asta. Întrebările pe care i le va pune el vor semăna cu traversarea unui teren minat.

După mai mult de o oră, Matilda Howard-Spencer își termină întrebările și veni rîndul lui Martin. Jessica simți un nod în gît, apoi imediat își reveni. Voia să fie alături de Ian. Simțea că nu mai poate suporta. Dar trebuia să mai suporte. Se întrebă cum se simte el, stînd singur acolo. Acuzatul. Violatorul. Jessica se cutremură.

– Domnișoară Burton, de ce i-ați zîmbit azi-dimineață pe hol doamnei Clarke? Prima întrebare a lui Martin șocă pe toată lumea, chiar și pe Jessie. Jurații rămaseră uimiți, în timp ce Houghton se încruntă și-i șopti ceva procurorului.

– I-am zîmbit?... eu... păi... n-am zîmbit... nu i-am zîmbit lui! Roși și păru extrem de furioasă, nămairă-mînînd nimic din aspectul virgin dinainte.

– Atunci ce-ați făcut?

– Am... nimic, la naiba... eu... adică... oh, nu știu ce-am făcut... Aerul de virgină reapăru, însoțit și de o expresie neajutorată. Am fost doar atît de șocată să-l văd acolo, iar soția lui mi-a spus ceva urît. Ea...

– Ce v-a spus? Martin părea ușor amuzat, iar Jessie

se întrebă dacă era cu adevărat. Era greu de spus când era vorba de el. Își dădea seama de asta pe zi ce trecea. Continuați, domnișoară Burton, îi spuse el. Nu fiți timidă. Spuneți-ne ce v-a spus. Dar nu uitați că vă aflați sub jurământ. Îi zîmbi și luă un aer expectativ.

– Nu-mi amintesc ce mi-a spus.

– Nu? Păi, dacă a fost o întâlnire atît de zguduitoare, nu vă amintiți ce v-a spus?

– Ne opunem, domnule judecător! Matilda Howard-Spencer se ridicase în picioare și părea enervată. Foarte enervată.

– Se aprobă.

– Bine. Dar încă o întrebare... este adevărat că v-ați uitat urît la domnul Clarke, de parcă...

– Ne opunem! Vocea procurorului ar fi putut tăia oțelul, dar Martin zîmbi angelic. Obținuse ceea ce dorise.

– Se aprobă.

– Îmi pare rău, domnule judecător. Dar era un început bun. Iar restul povestirii se derulă în continuare. Cum fusese degradată, umilită, folosită, violată. Cuvintele ajunseseră să fie aproape comice. La ce anume, mai exact, v-ați așteptat din partea domnului Clarke?

– Ce vreți să spuneți? Ea îl privi urît, dar era derutată.

– V-ați așteptat să vă ceară în căsătorie într-o cameră de hotel sau să scoată un inel de logodnă din buzunar, sau... la ce v-ați așteptat?

– Nu știu. Eu... el... am crezut că a vrut doar să bem ceva împreună. Oricum, era puțin amețit.

– Vi s-a părut atrăgător?

– Sigur că nu.

– Atunci de ce ați vrut să beți ceva împreună cu el?

– Pentru că... oh, nu știu. L-am crezut un gentleman. Păru încîntată de răspunsul ei, de parcă prin asta spusese totul.

– Aha. Asta a fost, deci, hm? Un gentleman? V-ar duce un gentleman într-o cameră de hotel de pe Market Street?

– Nu.

– Domnul Clarke v-a dus la un hotel de pe Market Street sau... dumneavoastră l-ați dus pe el? Ea roși furioasă, apoi își ascunse fața în mâini, murmură ceva ce nimeni nu putu auzi, pînă cînd judecătorul îi ceru să răspundă.

– Nu l-am dus nicăieri:

– Dar v-ați dus cu el. Deși nu vi s-a părut atrăgător. Ați vrut în mod deosebit să beți ceva împreună cu el?

– Nu.

– Atunci ce-ați vrut să faceți? Întrebarea aproape că o făcu pe Jessie să zîmbească. Minună!

– Am vrut... am vrut... să fim prieteni.

– Prieteni? Martin păru și mai amuzat. Se făcea singură de rîs.

– Nu, nu prieteni. Oh, nu știu. Voiam să mă întorc înapoi la serviciu.

– Atunci de ce ați acceptat să mergeți și să beți ceva împreună cu el?

– Nu știu.

– Erați excitată?

– Ne opunem!

– Reformulați întrebarea, domnule Schwartz.

– De cît timp nu mai avuseserăți contact sexual, domnișoară Burton?

– Trebuie să răspund la această întrebare, domnule judecător? Îl privi rugătoare pe judecător, dar el dădu din cap aprobator.

– Da. Trebuie.

– Nu știu.

– Dați-ne o idee. Martin era insistent.

– Nu știu. Vocea ei deveni stridentă.

– De mult timp? Nu atît de mult? O lună... două

luni... o săptămână? Cîteva zile?

– Nu.

– Nu? Ce înțelegeți prin nu? Martin începu să pară nervos.

– Adică nu, nu de cîteva zile.

– Atunci de cît timp? Răspundeți la întrebare.

– De cîtva timp. Judecătorul o privi, iar Martin se apropie. Foarte bine, de mult timp, răspunse ea în cele din urmă. Poate de un an.

– Poate chiar mai mult?

– Poate.

– Ultima dată a fost cu cineva mai special?

– Eu... nu-mi amintesc... eu... da! Aproape că strigă cînd rosti ultimul cuvînt.

– Cineva care v-a făcut să suferiți în vreun fel, domnișoară Burton? Cineva care nu v-a iubit atît de mult cît ați fi meritat, cineva care... Vocea lui era blîndă, încît ar fi putut adormi și un copil, dar procurorul sări în picioare și întrerupse vraja.

– Ne opunem! Abia peste două ore Martin își termină întrebările, iar Jessica se simțea de parcă era gata să se prăbușească. Nu-și putea închipui cum se simțea Margaret Burton cînd fu condusă, plîngînd, afară din boxă. Fu însoțită de inspectorul Houghton, în timp ce Matilda Howard-Spencer își rearanjă hîrțile. Jessica avea impresia că procurorul era interesat mai mult de caz, decît de victimă.

Judecătorul ceru o pauză și anunță următoarea înfățișare pentru ziua de luni. Pentru o clipă, toți rămaseră amorțiți în sala de judecată. Era doar ora prînzului, dar Jessie ar fi vrut să se urce în pat și să doarmă un an întreg. Nu fusese așa de obosită în toată viața ei. Și atît de epuizată. Iar Ian părea că îmbătrînise cu cinci ani față de dimineață.

Cînd ieșiră din sala de judecată, cu Martin în spatele lor, Margaret Burton nu se zărea nicăieri. Fusese condusă pe la ieșirea judecătorului, iar Martin bănuia că

părăsise clădirea printr-o ieșire mai discretă, pentru a evita o întâlnire ca aceea de dimineață. Avea senzația că Houghton nu avea nici el prea multă încredere în ea și nu voia să aibă mai multă bătaie de cap decît avusese pînă acum.

Cînd ieșiră la lumina soarelui, Jessie avu impresia că n-o mai văzuse de ani de zile. Vineri. Era vineri. Sfirșitul unei săptămîni ce păruse interminabilă. Aveau acum două zile întregi la dispoziție. Iar tot ce-și dorea era să meargă acasă și să uite de coșmarul ăsta, unde avea impresia că viețile lor intraseră pe mîna acestei femei nebune. Era ca într-o tragedie grecească... iar jurații puteau reprezenta corul antic.

– La ce te gîndești? Ian era încă îngrijorat din cauza ei după ieșirea avută în acea dimineață. Acum, mai mult ca niciodată. Procesul fusese extrem de dur.

– Nu știu. Nu sînt sigură că mai pot gîndi. Cred că pluteam doar pe undeva.

– Ei bine, hai să plutim spre casă. Vrei? O conduse încet spre mașină, îi deschise ușa, iar ea se simți îmbătrînită cu două sute de ani cînd urcă înăuntru, în Volvo. Dar era un loc familiar, era acasă. Avea nevoie acum de asta, mai mult decît de orice altceva. Ar fi vrut să-și scoată din suflet întreaga dimineață.

– Ce părere ai, iubitule? Îl privi prin fumul de țigară în timp ce el conducea încet spre casă.

– Ce vrei să spui? Încercă să ocolească răspunsul la întrebare.

– Vreau să spun, cum crezi că merge? Martin ți-a spus ceva?

– Nu prea mult.

Ea dădu din nou din cap. Martin nu spusese prea multe la despărțire, decît că-i așteaptă la el în birou sîmbătă.

– Dar cred că totul merge bine.

– Sigur că mergea. Trebuia să meargă.

– Și mie mi se pare la fel. Bine? Părea oribil. Dar

trebuia să fie bine. Nu-i așa?

— Îmi place stilul lui Martin.

— Și mie.

Amândoi continuau încă să creadă că vor câștiga, dar începeau să realizeze prețul pe care-l aveau de plătit. Nu în bani, nu în mașini, ci în carne, sînge și suflete.

Capitolul 16

Sîmbătă dimineața Ian merse la biroul lui Martin pentru a discuta despre declarația lui de săptămîna viitoare. Jessica rămase acasă cu o migrenă. Martin veni după-amiază s-o vadă acasă, pentru a discuta despre declarația ei.

Duminică după-amiază îi sună Astrid, în timp ce amîndoi stăteau amețiți în fotolii și priveau filme vechi la televizor.

– Bună, copii. Ce ziceți de niște spaghetti la cină, la mine acasă? Pentru prima oară Jessie fu extrem de scurtă cu prietena ei.

– Îmi pare rău, Astrid, dar nu putem.

– Oh, voi doi! Ocupați, ocupați, ocupați. Am încercat să te găsesc toată săptămîna, dar n-ai fost la magazin.

Rahat.

– Știu. Am avut treabă acasă și îl ajut pe Ian... la editarea cărții.

– Cred că e ceva amuzant.

– Da. Într-un fel. Dar vocea ei nu reuși să facă minciuna să pară mai convingătoare. Te sun eu cîndva, săptămîna viitoare. Mulțumim pentru invitație, îi spuse Jessie. Își trimiseră sărutări și închiseră telefonul, iar Jessica se minună gîndindu-se că nimeni nu știa de fapt ce li se întîmpla. Era de necrezut că ziarele nu pomeniseră încă nimic, dar realiză apoi că ceea ce li se întîmpla lor nu era cu nimic ieșit din comun. Existau nenumărate cazuri ca al lor în fiecare zi. Pentru ei era

ceva nou, dar nu și pentru mass-media. Existau cazuri mult mai siropoase decît al lor, de care să se pome-nească în ziare. Pentru Jessie ar fi însemnat distrugerea întregii ei afaceri. Dar nu părea să existe nici un pericol în această privință. Pînă acum nu apăruse nici un reprezentant al presei și nimeni din acest domeniu nu manifestase vreun pic de interes. Pentru asta puteau fi recunoscători. Iar ea era. Martin promisese că dacă vreun reporter își va face apariția, el va suna la ziarul respectiv și-i va ruga să fie discreți. Era sigur că ei vor coopera cu el. O mai făcuseră și înainte.

Lui Jessie îi părea rău că fusese expeditivă cu Astrid. N-o mai văzuseră de cîtva timp și nu se întîl-niseră nici cu alți prieteni în ultimele două luni. Le-ar fi fost greu să se vadă cu oricine. Le era din ce în ce mai greu să se întîlnească și cu Astrid. Și i-ar fi fost imposibil să dea ochii cu fetele de la magazin în timpul acestei săptămîni. Jessie nu intenționa nici măcar să se apropie de magazin. Se temea că îi vor citi prea mult pe față. Pentru același motiv lan se ferise de lumea exterioară, din ziua cînd fusese eliberat pe cauțiune. Era fericit să se adîncească doar în cărțile sale. Personajele pe care le inventase îi țineau companie.

Și în același timp notele de plată continuau să urce. Zina desfăcea zilnic corespondența lui Jessie și majoritatea erau note de plată, inclusiv a doua parte a onorariului lui Harvey Green, pentru încă nouă sute de dolari. Și, diî nou, pentru nimic. Fuseseră bani plătiți „pentru orice eventualitate”... în cazul în care Margaret Burton făcea ceva ce nu trebuia să facă, în cazul în care apărea ceva nou... dar nimic nu apăru. Reușise să nu afle absolut nimic. Pînă duminică seara, exact după ce Jessie vorbi cu Astrid.

Telefonul sună. Era Martin. El și Green voiau să vină imediat la ei. Îl trezi pe lan și așteptară amîndoi încordați pînă ce apărură cei doi bărbați. Mureau amîndoi de curiozitate să vadă ce aflase Green.

Ceea ce el găsisese era o fotografie. A soțului lui Margaret Burton, din acea căsătorie ce fusese atît de repede anulatã în urmã cu aproape douãzeci de ani. Ai fi putut zice cã bãrbatul din fotografie era Ian. Înalt, blond, cu ochi albaștri și o față ce pãrea mereu zîmbitoare. Stãtea lîngã un MG. Era mult mai vechi decît *Morgan*-ul, dar exista o mare asemãnare între mașini, ca și între bãrbați. Dacă te uitai în treacãt, pãrea cã e Ian lîngã *Morgan*. Pãrul bãrbatului era mai scurt decît al lui Ian, fața puțin mai prelungã, mașina era neagrã, nu roșie... dacã priveai mai atent existau deosebiri, dar nu multe. Aveai un șoc cînd te uitai prima datã la fotografie. Îți lãmurea întreaga poveste. Acum aveau explicația. Iar prima bãnuiialã a lui Martin fusese corectã. Trebuia sã fie vorba de o rãzbunare.

Toți patru stãteau în living într-o tãcere deplinã. Green fãcuse rost de fotografie de la o verișoarã de-a domnișoarei Burton, un fir pe care se hotãrîse sã-l urmeze în ultimã instanță. Și care se dovedise a fi o idee foarte bunã.

Schwartz scoase un oftat de ușurare și se lãsã pe spate în scaun.

– Ei bine, acum știm. Verișoara va depune mãrturie?

– Spune cã va minți. Nu vrea sã fie implicatã. Mi-a spus cã Margaret Burton ar ucide-o dacã ar mãrturisi. Femeia, verișoara vreau sã spun, pare aproape înspãimîntatã de ea. Spune cã e cea mai rãzbunãtoare ființă pe care a vãzut-o vreodatã. O vei cita în instanță?

– Nu, dacã nu vrea sã mãrturiseascã.

– Ți-a spus de ce Margaret Burton a anulat cãsãtoria?

Martin mușcã gînditor din capãtul unui creion cînd puse întrebarea, în timp ce Ian și Jessica ascultau liniștiți. Ian mai ținea încă în mînã fotografia, care îl fãcea sã fie extrem de nervos. Asemãnarea era uimitoare.

– Maggie Burton n-a anulat cãsãtoria. Soțul ei a fãcut-o.

Martin ridică o sprinceană.

– Oh?

– Verișoara crede că Margaret era gravidă... e doar o bănuială, continuă Green. Tocmai terminase liceul și lucra la biroul tatălui acestui tip. Era o firmă de avocați. Hillman și Knowles, nici mai mult, nici mai puțin. Ian ridică privirea, iar Martin fluieră. S-a măritat cu fiul lui Knowles, continuă Green. Un puști pe nume Jed Knowles. El era atunci student la drept și-și petrecea vacanța de vară în biroul tatălui său. E puștiul din fotografie. Green făcu un semn vag cu mâna, dar fotografia rămase tot în mâna lui Ian. Oricum, spuse el mai departe, s-au căsătorit în mare grabă și foarte discret, la sfârșitul verii. Tatăl a avut mare grijă ca nimic să nu fie făcut public. N-a existat nici un anunț al căsătoriei, nimic. Părinții fetei locuiau amândoi în Midwest, așa că la nuntă n-a fost nimeni din partea ei, cu excepția acestei verișoare, care nu e nici măcar sigură că soții au locuit vreo clipă împreună. S-au căsătorit doar, după care, singurul lucru pe care și-l amintește e că Margaret a stat câteva săptămîni la spital. Crede că a făcut o complicație post-abortum sau poate a avut o sarcină proastă, ceva în genul ăsta. Knowles a anulat imediat după asta căsătoria, iar Margaret a rămas fără soț, fără serviciu și poate, fără copil. A făcut o depresie nervoasă și a petrecut trei luni într-o mănăstire catolică. Am fost să verific acolo, dar totul s-a petrecut în urmă cu doisprezece ani, iar măicuțele din acel ordin sînt acum în Kansas, Montreal, Boston și Dublin. Nu avem garanția că vom găsi ceva acte privitoare la acea perioadă, iar dacă vom găsi, măicuțele oricum beneficiază de un regim privilegiat.

– Ce s-a întîmplat cu fiul lui Knowles? Ai verificat?

– Da. Green nu părea deloc mulțumit. S-a căsătorit cu o fată din înalta societate, cu mult tam-tam chiar de Ziua Recunoștinței din acel an. Au avut loc petreceri care au precedat nunta, anunțuri publice în toate

ziarele. Anunțul din *Chronicle* spune că erau logodiți de mai bine de un an, ceea ce lămurește de ce tata Knowles n-a vrut să facă publică căsătoria fiului lui cu Margaret Burton.

– Ai vorbit cu Knowles?

Green dădu din cap cu tristețe.

– El și soția lui au murit într-un accident de avion șaptesprezece luni mai târziu. Tatăl a murit de un atac de cord în vara asta, iar mama călătorește în Europa, nimeni nu știe exact pe unde.

– Grozav. Martin se încruntă și începu să muște din nou capătul creionului. Ceva frați sau surori? Întrebă el. Prieteni care pot ști ce s-a întâmplat? Oricine altcineva?

– E un fir mort, Martin. Nu există frați sau surori. Și cine și- ar mai aminti acum, dintre prieteni, vreau să spun? Jed Knowles e mort de optsprezece ani. E al naibii de mult timp.

– Mda. Al naibii de mult timp pentru a duce cu tine dorința de răzbunare. Rahat. Avem întreagă explicația, dar nici o dovadă. Nimic.

– Cum adică nimic? Era prima oară când Ian vorbea de când văzuse fotografia. Ascultase cu atenție toată conversația celor doi bărbați. Mie mi se pare că avem totul.

– Da. Martin își frecă încet ochii cu o mână, apoi îi deschise. Dar nimic ce putem folosi la tribunal. Totul e doar o presupunere. Asta e. Ceea ce-am aflat e, fără îndoială, adevărat. Este întreaga explicație psihologică a faptei lui Margaret Burton. Acum știm de ce te-a acuzat de viol. Arăți exact ca tânărul bogat care a lăsat-o însărcinată, care s-a căsătorit cu ea și care probabil a obligat-o să facă avort, apoi a părăsit-o și s-a căsătorit, câteva săptămâni mai târziu, cu prietena lui din înalta societate. Domnișoara Burton l-a întâlnit pe prințul fermecător, care apoi a profitat de ea. A făcut-o să devină din nou Cenușăreasa. Și de atunci urmărește să se răzbune pe el. De douăzeci de ani. De aceea n-a încer-

cat probabil să te stoarcă de bani. Nu vrea bani. Vrea să se răzbune. Probabil că ar fi obținut ceva bani dacă încerca. Bani sînt lipsiți de importanță pentru unii. Jessica își dădu ochii peste cap, dar Ian îi făcu semn să tacă. Problema e că preferă să te vadă ajungînd în închisoare, decît să te stoarcă de bani, continuă el. În mintea ei tu nu ești decît un alt Jed Knowles și vei plăti în locul lui. Semeni cu el, înspăimîntător de mult, mașina ta se aseamănă cu a lui, probabil că ai și vocea lui. Iar ea te-a zărit probabil la *Enrico* în urmă cu cîteva luni. Ești un obișnuit al aceluia local. E posibil să fi pus totul la cale de mai mult timp. Dar problema e, cum putem dovedi la tribunal toate astea? Se întoarce din nou spre Green. Ești sigur că verișoara nu va depune mărturie?

– Absolut sigur. Green era scurt și emfatic. Martin clătină din cap.

– Minunat. De aceea, Ian, nu putem dovedi nimic din toate astea la tribunal. Pentru că acest martor, în loc să te ajute, ar putea să te distrugă dacă îl cităm în proces. În afară de asta, chiar dacă ar accepta să depună mărturie, n-avem nici o dovadă. Tot ce putem dovedi e că Margaret Burton s-a căsătorit cu Knowles și că această căsătorie a fost anulată. Totul e pură bănuială. Nu e ceva ce să se ia în considerare la tribunal, Ian, dacă nu există probe serioase. Acuzarea va distruge întreaga noastră teorie. În zece minute, dacă nu avem alte dovezi. Tu și cu mine știm ce s-a întîmplat, dar nu vom putea dovedi niciodată juriului dacă nu vom găsi pe cineva, care să depună mărturie că a fost însărcinată cînd s-a căsătorit cu Knowles, că a făcut un avort, că a avut o depresie nervoasă, că a fost auzită de cineva jurînd că se va răzbuna. Și cum vei dovedi toate astea, chiar dacă verișoara acceptă să depună mărturie? Ceea ce avem în momentul de față este, mă tem, adevărul fără posibilitatea de a-l dovedi.

Jessica simți lacrimi fierbinți în ochi, în timp ce asculta, iar Ian era mai palid ca niciodată. Era aproape

pămîntiu.

– Atunci, ce facem acum?

– Vom face ce putem în situația asta și ne vom ruga. O voi chema din nou pe Margaret Burton să depună mărturie și vom vedea cît va recunoaște din această poveste. Și cît de mult vom fi lăsați să dezvăluim. Dar, Ian, nu va fi cine știe ce. Nu te baza pe asta.

Green plecă cîteva clipe mai tîrziu, strîngîndu-i mîna lui Martin pe hol și clătînd din cap.

– Îmi pare rău, spuse el.

Martin dădu la rîndul lui din cap și peste cîteva minute plecă și el.

Procesul continuă luni dimineată, iar Martin o chemă din nou pe Margaret Burton în boxă. O întrebă dacă fusese căsătorită cu Jed Knowles. Ea răspunse afirmativ. Cît timp? Două luni și jumătate. Zece săptămîni? Da, zece săptămîni. E adevărat că s-a căsătorit cu el din cauză că era însărcinată? Categoriec nu. A făcut după aceea o depresie nervoasă... Procurorul se opuse întrebării, dar judecătorul respinse obiecția. Întrebarea fu pusă din nou: E adevărat că a suferit o depresie nervoasă după ce căsătoria a fost anulată? Nu. Niciodată. E adevărat că acuzatul seamănă izbitor de bine cu Jed Knowles? Nu. Nu observase o asemănare. E adevărat că domnul Knowles s-a recăsătorit imediat după... Procurorul se opuse întrebării. Obiecția fu aprobată, iar jurații sfătuiți să nu țină cont de toate întrebările puse pînă acum. Apoi fu avertizat Martin să nu mai pună întrebări nerelevante pentru cazul de față. Jessica observă că Margaret Burton era foarte palidă, dar perfect echilibrată. Poate chiar prea echilibrată. Se pomeni rugînd

du-se ca femeia să-și piardă controlul, să facă o criză în fața judecătorului, să țipe, să urle și să recunoască faptul că a vrut să-l distrugă pe Ian pentru că semăna cu Jed Knowles. Dar Margaret Burton nu făcu nimic din toate astea. I se spuse că e liberă să plece din boxă. Iar Jessica n-o mai văzu niciodată.

Tirziu, în acea după-amiază, Martin îl rugă pe Ian să numească doi prieteni care pot depune mărturie asupra caracterului și moralității lui. Ian fu de acord, dar ochii lui erau plini de disperare, iar Jessica simți că moare când văzu acest lucru. De parcă Margaret Burton câștigase deja. Ea dispăruse. Aruncase bomba și plecase, lăsându-i cu o fotografie care ținea loc de explicație.

Ian detesta că trebuia să explice unor persoane străine ce i se întâmplase. În ultimii ani nu mai fusese atât de apropiat de prietenii de odinioară. Avea nevoie să realizeze ceva, să fie cineva, să construiască mai întâi ceva. Era sătul de explicațiile care i se dădeau când o carte îi era respinsă, era sătul de agenți și de rescrieri. Așa că încetase să mai explice cuiva viața lui. Încetase să mai întâlnească pe cineva. Timpul liber îl petrecea cu Jessie. Ea avea darul să fie extrem de exclusivistă. Nu-i plăcea să-l împartă cu alte persoane, atunci când el făcea pauză de la scris.

În acea seară dădu telefon unui scriitor pe care-l cunoștea și unui coleg de liceu devenit agent de bursă care se mutase și el în vestul țării. Amîndoi fură șocați la auzul acuzațiilor și părură dornici să-l ajute. Nici unul nu ținea foarte mult la Jessie, dar amîndurora le păru rău pentru ce li se întâmplase. Scriitorul era de părere că Jessie voia prea mult de la Ian, că era prea posesivă și

că nu-i lăsa suficient timp pentru scris. Colegul de liceu o considerase întotdeauna pe Jessie prea încăpățînată. Nu era genul lor de femeie.

Dar amîndoi făcură impresie bună la tribunal. Scriitorul, îmbrăcat într-un costum de tweed, declară că nu demult cîștigase un premiu și publicase trei povestiri în *The New Yorker* și un roman. Era o persoană respectabilă. Și vorbi foarte bine în boxă. Colegul de liceu făcu o impresie la fel de plăcută, dintr-un alt unghi. Era un cap de familie respectabil, din clasa mijlocie, îl cunoștea pe Ian „de ani de zile”. Amîndoi făcură tot ce putură, dar nu fu prea mult.

Marți după-amiază judecătorul încheie ședința mai devreme, iar Ian și Jessie merseră acasă să se relaxeze.

– Cum mai rezisti, iubito? Nu pot spune că vreunul din noi arată prea bine în ultimul timp. Zîmbi trist și deschise congelatorul. Vrei o bere?

– Deschide-mi una. Jessie își aruncă pantofii din picioare și se întinse. Dumnezeuule, m-am săturat de toată porcăria asta. Pare că nu se mai termină și... am impresia că n-am stat jos și n-am avut ocazia să vorbesc cu tine de un an. Luă berea din mîna lui și merse să se întindă pe canapea. În afară de asta, m-am săturat să mă tot îmbrac în haine decente. Era îmbrăcată într-un deux-pièces urît de culoare maron, pe care-l avea de pe vremea studenției.

– Dă-i dracului! Îmbracă-te mîine în bikini. Merită și jurații să aibă la ce să se uite.

– Știi, credeam că procesul va fi mult mai dramatic. E ciudat că pînă acum nu e.

– Cazul nu e deloc dramatic. E vorba de mărturia ei împotriva mea. Cine a violat pe cine și de ce, unde și în ce scop. Deja, nu mă mai simt atît de stînjenit că tu stai acolo și ascuți toate declarațiile. Acum, cînd Margaret Burton nu mai trebuia să apară la tribunal, adăugă el în gînd.

– Nici pe mine nu mă mai deranjează, numai că îmi

vine să rîd de fiecare dată cînd cineva spune „o crimă infamă împotriva naturii“. Pare atît de exagerat. Rîseră amîndoi pentru prima oară de mult timp. În timp ce se relaxau în decorațiunile atît de familiare al living-ului, procesul părea ca o glumă proastă. O glumă proastă care nu-i privea pe ei.

– Vrei să mergem la un film, Jessie?

– Știi ceva? Mi-ar face plăcere. Tensiunea începuse să se risipească. Ajunseseră amîndoi la concluzia că vor cîștiga, chiar dacă nu aveau o dovadă solidă că Margaret Burton era o nebună care voia să se răzbune pe un bărbat ce murise în urmă cu aproape douăzeci de ani. Și ce dacă? Ian era nevinovat. La urma urmei, ăsta era adevărul. Vrei s-o luăm pe Astrid cu noi, iubitele? îl întrebă ea.

– Sigur. De ce nu? Îi zîmbi și se aplecă spre ea s-o sărute. Dar n-o sună decît peste o jumătate de oră. Jessie îi răspunse cu un zîmbet și-și plimbă degetul de-a lungul brațului lui.

Astrid fu încîntată de invitație și toți trei meraseră la film și rîseră pînă le dădură lacrimile. Tocmai de asta aveau nevoie Jessie și Ian.

– Începusem să cred că nu vă voi mai vedea niciodată. Au trecut atîtea săptămîni! Ce-ați făcut? Ați lucrat tot timpul la carte? Amîndoi dădură din cap aprobator, schimbă subiectul și meraseră să bea o cafea.

Seara fu plăcută și le făcu bine la toți trei. Astrid era bucuroasă acum, că-i văzuse. Ian și Jessica arătau obosiți, dar amîndoi păreau din nou fericiți. Poate că problema pe care o avuseseră, indiferent ce fusese, se rezolvase.

Astrid le spuse că fusese la boutique aproape în fiecare zi, iar parada de modă reputeră succes. Katsuko făcuse o treabă grozavă. Astrid cumpăraseră patru sau cinci din lucrurile de la paradă, iar Jessie îi spuse că făcuse o prostie.

– E ridicol. Nu mai cumpăra nimic cînd lipsesc. Îți pot face o reducere dacă sînt acolo. Ți le pot vinde la prețul en-gros.

– E o nebunie, Jessica. De ce să-mi vinzi lucrurile mai ieftin? Poți profita și tu de bogăția mea! Își ridică mîinile pe care străluceau numeroasele ei bijuterii și toți trei izbuncniră în rîs.

O conduseră acasă cu *Volvo*-ul, iar cînd ea întrebă despre *Morgan*, Jessica îi spuse că motorul necesită să stea mai mult timp la reparat. Toți fură de acord că era mare păcat.

– Ce seară nemaipomenită! Jessica se băgă în pat zîmbind, iar Ian căscă, dînd din cap fericit. Îmi pare bine că am ieșit din casă.

– Și mie.

Îl scărpină pe spate și stătură la taclale, fără să discute despre ceva anume. Era genul de sporovăială pe care o aveau întotdeauna seara înainte de culcare. Discutară în treacăt despre film, despre Astrid, Jessie descoperi o mică vînătaie pe piciorul lui și-l întrebă cum și-o făcuse, el îi spuse să nu-și tundă părul niciodată. Stătură de vorbă de parcă nimic neplăcut nu li se întîmplase vreodată. Reușiră chiar să și doarmă puțin, ceea ce era un lucru pozitiv, de vreme ce Ian trebuia să depună mărturie în ziua următoare la tribunal.

Capitolul 17

Audierea lui Ian dură două ore. Jurații părură puțin mai interesați decît în zilele precedente, dar nu cu mult. Abia în ultima jumătate de oră părură să se fi trezit cu adevărat din somn. Veni rîndul Matildei Howard-Spencer să-i pună întrebări. Înaintă în fața lui Ian, pârînd că se gîndește la altceva, în timp ce ochii tuturor, în special ai lui Ian, erau îndreptați spre ea. Cînd în cele din urmă se opri, exact în fața lui, își încrucișă brațele și-și înclină capul într-o parte.

– Sînteți din Est? Întrebarea îl surprinse, ca și expresia prietenoasă de pe fața ei.

– Da. Din New York.

– Unde ați făcut liceul?

– La *Yale*.

– Bună școală. Îi zîmbi, iar el îi întoarse zîmbetul. Am încercat să urmez acolo Facultatea de drept, dar mă tem că n-am reușit. Ea fusese la *Stanford*, dar el n-avea de unde să știe și se pomeni în impasul de a nu ști dacă să-și exprime părerea de rău, să tacă sau să-i zîmbească. Ați urmat vreo facultate? îl întrebă ea. Nu i se adresă nici cu „Ian”, nici cu „domnule Clarke”. Îi vorbea de parcă-l cunoștea sau dorea să-l cunoască mai îndeaproape. Ca pe un partener interesant de cină, la o serată plăcută.

– Da. Mi-am luat master-ul.

– Unde? Își lăsă din nou capul într-o parte, privindu-l cu interes. Nu era deloc genul de întrebări pentru care îl

pregătise Martin. Erau întrebări mult mai ușoare.

– Am fost la *Columbia*. La Facultatea de ziaristică.

– Și apoi?

– Am lucrat în publicitate.

– La cine?

El numi o mare firmă din New York.

– Ați avut vreo prietenă în timpul facultății? Aha, începeau să apară întrebările la care se așteptase, dar ea încă părea extrem de amabilă.

– Cîteva.

– De exemplu?

– Fete oarecare.

– De la facultățile învecinate? Cine? Ne puteți da cîteva nume? Era ridicol. Ian nu vedea care era motivul.

– Viveca Harreford. Maddie Whelan. Fifi Estabrook. Oricum nu le cunoștea. De ce întrebuse?

– Estabrook? Ca la *Estabrook și Lloyd*? Sînt cei mai mari agenți de bursă de pe Wall Street, nu-i așa? Îl privi mulțumită, de parcă el făcuse un lucru minunat.

– Nu știam atunci. Remarca ei îl făcu să se simtă stînjedit. Sigur că fata făcea parte din celebra familie Estabrook, dar nu asta fusese motivul pentru care el se întîlnise de cîteva ori cu Fifi.

– Și mi se pare că Maddie Whelan provenea și ea dintr-o familie celebră. Ceva îmi spune că era o familie importantă. Să ne gîndim, Whelan... oh, știu, magazinul universal din Phoenix, nu-i așa? Ian roși, iar Matilda Howard-Spencer îi zîmbi angelic, pîrînd să se distreze de cunoștințele ei mondene.

– Nu-mi amîntesc.

– Sigur că vă amintiți. Altcineva?

– Nu îmi mai aduc aminte. Erau niște întrebări ridicole, iar el nu înțelegea unde bate ea, exceptînd faptul că voia să-și bată joc de el.

– Bine. Cînd ați cunoscut-o pe soția dumneavoastră?

– Acum opt ani. La New York.

– Avea foarte mulți bani, nu-i așa? Tonul ei părea aproape jenat, de parcă pusese o întrebare indiscretă.

– Ne opunem! Martin era livid. Știa exact ce urmărește ea, indiferent dacă Ian își dădea sau nu seama. Dar și Ian începuse să priceapă. Fusese atras într-o cursă.

– Se admite. Reformulați întrebarea.

– Îmi pare rău, domnule judecător. Bine, am înțeles că soția dumneavoastră are un boutique aici, în San Francisco? Avea unul și la New York?

– Nu. Când am cunoscut-o era coordonatoare de modă și stilistă la agenția de publicitate la care lucram eu.

– Făcea asta ca să se distreze? Acum se simți o ușoară urmă de răutate în vocea ei.

– Nu. Pentru bani. Ian începea să se enerveze.

– Dar nu avea neapărată nevoie să lucreze, nu-i așa?

– N-am întrebat-o.

– Și nici acum nu are nevoie să muncească, nu-i așa?

– Nu-mi... Privi spre Martin pentru ajutor, dar nu primi nimic.

– Răspundeți la întrebare. E nevoită să lucreze acum sau venitul ei e de-ajuns ca să se întrețină, atât pe ea cât și pe dumneavoastră și să duceți o viață foarte luxoasă?

– Nu luxoasă, nu. Dumnezeuule! Jessie și Martin se cutremurară amândoi. Ce răspuns! Dar întrebările veneau ca niște ghiulele de tun și nu era timp să le rumegi.

– Dar venitul ei e suficient pentru a vă întreține pe amândoi?

– Da. Era foarte palid acum. Și foarte furios.

– Dumneavoastră lucrați?

– Da. Dar răspunse foarte încet, iar ea zîmbi.

– Îmi pare rău, nu v-am auzit răspunsul. Lucrați?

- Da!

- Aveți un serviciu?

- Nu. Lucrez acasă. Dar lucrez. Sînt scriitor. Bietul, bietul Ian. Jessie ar fi vrut să alerge la el și să-l ia în brațe. De ce trebuia să treacă prin toate astea? Ticăloasa!

- Vindeți mult din ceea ce scrieți?

- Destul.

- Destul pentru ce? Destul ca să vă întrețineți de unul singur?

- Nu în momentul de față. Nu avea cum să se ascundă de ea.

- Asta vă face să fiți furios? Întrebarea fu rostită atît de blînd, ca o mîngîiere. Femeia asta era o viperă.

- Nu, nu mă face furios. E o realitate a vieții, în momentul de față. Jessica înțelege.

- Dar dumneavoastră o înșelați. Înțelege și asta?

- Ne opunem!

- Se respinge!

- Înțelege și asta?

- Nu o înșel.

- Haide, haide. Singur pretindeți că v-ați culcat de bunăvoie cu domnișoara Burton. E ceva ce faceți în mod obișnuit, în viața dumneavoastră?

- Nu.

- A fost pentru prima dată?

Ochii lui erau ațintiți asupra genunchilor.

- Nu-mi amintesc.

- Vă aflați sub jurămînt. Răspundeți la întrebare. Vocea ei era amenințătoare precum șuieratul unei cobre.

- Nu.

- Poffim?

- Nu. Nu a fost pentru primă oară.

- Vă înșelați des soția?

- Nu.

- Cît de des?

- Nu știu.
- Și de ce fel de femei vă folosiți... din aceeași categorie socială cu a dumneavoastră sau din alte categorii, femei „inferioare”, din clasele de jos, tîrfe, fete sărace, ce fel?
- Ne opunem!
- Se respinge!
- Nu mă „folosesc” de nimeni.
- Înțeleg. Ați înșela-o pe soția dumneavoastră cu Fifi Estabrook?
- N-am mai văzut-o de ani de zile. De zece, unsprezece ani. Nu eram căsătorit cînd mă întîlneam cu ea.
- Vreau să spun, v-ați înșela soția cu cineva ca ea sau vă culcați doar cu femei „ieftine”, femei cu care n-ați putea apărea în lumea în care vă învîrțiți? Ar putea fi jenant, la urma urmei. Ar fi mult mai simplu să vă jucați cît mai departe de casă.
- Da. Oh, Doamne. Nu, nu... Martin privea fix pe rețele, încercînd să nu lase să i se citească ceva pe față, iar Jessie simți că dezastrul era pe aproape.
- Înțeleg. Deci, vă culcați cu femei „ieftine”, pentru a fi cît mai departe de casă? Ați considerat-o pe domnișoara Burton o femeie „ieftină”?
- Nu. Dar așa o considerase, iar răspunsul lui fu destul de slab.
- Totuși, nu era din clasa dumneavoastră socială, nu-i așa?
- Nu știu.
- Era?
- Nu.
- V-ați gîndit că va anunța la poliție?
- Nu. Și după o clipă își ridică privirea plină de panică și adăugă: Nu avea nici un motiv s-o facă. Dar era prea tîrziu. Răul fusese făcut.
- Lui Ian i se spuse că poate pleca din boxă, cu mențiunea că s-ar putea ca procurorul să dorească să-l

cheme mai târziu. Dar oricum îl distrusese pînă acum.

Ian părăsi boxa tăcut și se așeză greoi lîngă Martin. Cinci minute mai târziu judecătorul ceru o pauză.

Părăsiră toți trei sala de judecată, Ian clătînînd din cap și ieșiră în stradă.

– Am încurcat-o.

Jessie nu-l văzuse niciodată arătînd așa de rău.

– N-aveai ce face. Țsta-i stilul ei. Femeia asta e distrugătoare. Martin scoase un oftat și le zîmbi slab. Dar și jurații au văzut asta. Nici ei nu sînt chiar atît de proști. Nu avea nici un rost să-l facă pe Ian să se simtă și mai rău, dar Martin era cu adevărat îngrijorat. Povestea cu înșelatul nu-l deranja atît de mult ca aceea referitoare la conflictul dintre clasele sociale. O voi chema pe Jessica în instanță în după-amiaza asta, spuse el. Cel puțin în felul ăsta, terminăm odată.

– Da, ne va masakra pe amîndoi în aceeași zi. Ian arăta obosit și înfrînt, iar Jessica părea încordată.

– Nu fi ticălos.

– Te consideri în stare să-i faci față? Tonul lui Ian era sarcastic și amar.

– De ce nu?

– Îți spun eu de ce nu. Pentru că dacă ești hotărîtă s-o înfrunți, Ian va fi cel care va pierde, interveni repede Martin. Trebuie să fii cea mai blîndă, cea mai dulce, cea mai calmă soție din lume. Dacă vii pregătită să o ataci, te va sfîșia în două de prima dată. Am repetat toată săptămîna lucrurile astea. Știi ce ai de făcut. Jessica dădu din cap, iar Ian oftă. Martin repetase și pentru el toate astea, dar femeia asta blestemată nu-i pusese întrebările la care se așteptase. Dumnezeu știe ce-o va mai întreba și pe Jessie! Ai înțeles? o întrebă Martin.

– Bine. Jessica zîmbi și se despărțiră de Martin lîngă Primărie. Trebuia să se întoarcă la birou, iar ei hotărîră să meargă acasă. Jessica voia să aibă grijă de Ian. Avea nevoie de așa ceva după o astfel de dimineață și în felul acesta putea să nu se gîndească la ce va spune

după-amiază.

Cînd ajunseră acasă îl obligă să se întindă pe canapea, apoi îi scoase pantofii, îi desfăcu nodul cravatei și-și plimbă o mîna prin părul lui. El stătu acolo, întins, cîteva clipe, privind-o doar.

– Jess... Nu știa ce să-i spună, dar ea înțelegea.

– Nu spune nimic. Stai doar întins și relaxează-te. Mă duc să pregătesc ceva de mîncare. Pentru prima dată el nu protestă. Era prea obosit pentru a mai face altceva în afară de a sta întins.

Cînd ea se întoarse cu un castron cu supă fierbinte și o farfurie plină cu sandvișuri, el adormise. Avea o expresie epuizată și tragică. Acea expresie pe care o ai cînd ți-a murit cineva, cînd un copil e foarte bolnav sau cînd afacerile au dat faliment. Ca atunci cînd nu mai ții cont de nici un program și sosești acasă cu hainele șifonate, arătînd foarte obosit și înspăimîntat. Ea rămase și-l privi pentru o clipă, simțind un val de milă în adîncul ei. De ce se simțea atît de protectoare față de el? De ce nu simțea că nu mai poate suporta tot ce se întîmplă? De ce nu era furioasă? De ce nu arăta și ea la fel ca el acum? Arătase așa cînd el fusese la închisoare, dar acum el era aici, acum îl putea atinge, putea avea grijă de el. Restul nu conta. Era îngrozitor, dar era ceva ce nu va dura la nesfîrșit. Va lăsa urme, îl va umili, dar nu-l va ucide. Și nu-l va lua de lîngă ea. Se așeză lîngă el și-i puse mîna în poala ei, știind că nimic nu-l va putea lua vreodată de lîngă ea. Nici Margaret Burton, nici procurorul, nici tribunalul, nici chiar închisoarea. Margaret Burton va dispărea, Matilda Howard-Spencer va prelua alt caz, la fel Martin și judecătorul, iar totul se va termina. Era doar o problemă de a rezista amîndoi pînă trecea furtuna. Avea nevoie prea disperată de lan, pentru a lăsa ceva, chiar propriile ei sentimente, să pună în pericol ceea ce aveau ei împreună. Nu se va înfuria. Nu-și putea permite asta.

Simți o ușoară tristețe cînd privi afară spre golf și se

gîndi la tatăl ei. El n-ar fi făcut un astfel de lucru, n-ar fi lăsat-o pe mama ei să treacă prin așa ceva. Și-ar fi protejat soția mai mult decît o proteja an pe ea. Dar așa fusese tatăl ei. Iar Ian era altfel. Comparațiile nu serveau la nimic acum. Îl avea pe Ian. Era foarte simplu. Cerea foarte mult de la el, așa că trebuia și ea să dea la fel de mult. Era dispusă s-o facă. Iar acum venise rîndul ei să dea.

Privindu-l, în timp ce dormea, se gîndi că seamănă cu un băiețel obosit. Îi mîngîie părul de pe frunte și respiră adînc, gîndindu-se la după-amiaza care-i aștepta. Era rîndul ei acum. Și nu avea de gînd să piardă. Hotărîse asta după dezastrul de dimineață. Vor trebui să cîștige procesul. Asta era. Era o nebunie că se ajunsese pînă aici. Dar nu va merge mai departe. Pentru Jessie fusese mult prea mult.

Ian se trezi cu puțin înainte de ora două și privi surprins.

– Am adormit?

– Nu. Ți-am dat una în cap cu pantoful și ai leșinat.

El îi zîmbi și căscă.

– Miroși grozav. Știi că fiecare obiect din îmbrăcăminte ta îți păstrează parfumul?

– Vrei puțină supă? Zîmbi la auzul complimentului. El îi băgase pe amîndoi într-o teribilă încurcătură, dar un lucru era sigur. Ea îl iubea extraordinar de mult. Nu avea doar nevoie de el, ci îl iubea. Era timpul să se termine totul.

– Dumnezeuule, ce hotărîță pari. Ce ai pus la cale?

– N-am pus la cale nimic. Vrei supă? Îl privi, în timp ce ținea într-o mînă ceașca *Limoges* a mamei ei, iar în cealaltă mînă un polonic.

– Vai, ce elegant! El se ridică și-o sărută, privind ce era pe tavă. Știi ceva, Jessica, ești cea mai minunată femeie pe care o cunosc. Și cea mai bună. Ar fi vrut să-l necăjească și să-l întrebă dacă era mai bună ca Fifi Estabrook, dar nu îndrăzni. Bănuia că rănile dimineții

mai sîngerau încă.

– Pentru dumneavoastră, milord, tot ce e mai bun. Turnă cu grijă supa de sparanghel în cană și puse pe farfurie două sandvișuri cu friptură de vită. Adusese și salată proaspătă.

– Ești singura femeie pe care o cunosc, care poate face ca niște sandvișuri servite la prînz să pară masa cea mai festivă.

– Te iubesc doar. Își puse un braț pe după gîtul lui și-l mușcă ușor de ureche, apoi se întinse și se ridică.

– Tu nu mănînci?

– Am mîncat deja. Mîntea, dar n-ar fi putut mînce nimic cînd știa că peste mai puțin de o oră urma să fie chemată în boxă, la tribunal. Își privi ceasul și se îndreptă spre dormitor. Mă duc să-mi refac machiajul, spuse ea. Trebuie să plecăm în zece minute. El îi făcu fericit cu mîna, iar ea dispăru în dormitor.

– Gata? Ian intră în dormitor cinci minute mai tîrziu, strîngîndu-și nodul cravatei și privindu-și părul ciufulit în oglindă. Sfinte Doamne, arăt de parcă am dormit toată ziua, spuse el.

– De fapt, dragul meu, așa ai și făcut. Iar ea era mulțumită. Scurta oră de somn îi făcuse foarte bine. Timpul petrecut acasă le făcuse bine amîndurora. Jessie se simțea mai puternică decît fusese vreodată în ultimele săptămîni. Margaret Burton nu le va face nici un rău. Cum ar putea? Jessie se hotărîse s-o ignore, s-o lase fără pic de putere. Iar Ian păru că simte renașterea soției sale.

– Știi ceva? Mă simt mai bine. Eram terminat după dimineața de azi. Nu voia să se gîndească prin ce va trece Jessie în această după-amiază, deși părea pregătită pentru asta. Te schimbi?

– M-am gîndit că asta ar fi mai potrivită. Era o rochie foarte frumoasă și elegantă, genul de rochie pe care ar fi îmbrăcat-o într-o vizită. Era dintr-o mătase fină, de culoare gri, cu mîneci lungi, feminine, și un cordon din

același material. Croiala rochiei era lejeră și, fără să fie modernă, exprima foarte multă „clasă”. De vreme ce tot ne-au etichetat că provenim din clasa de sus, adăugă Jessica, nu văd de ce n-am arăta ca ătare. M-am săturat atît de mult de fustele astea nenorocite de tweed, încît cred că am să le ard pe treptele din fața casei în ziua cînd se va termina toată această nebulie.

- Arăți grozav.
- Sînt prea elegantă?
- Ești perfectă.

- Bine. Se încălță cu niște pantofi negri, din piele de ied, își prinse cercei cu perle la urechi, își luă geanta și se îndreptă spre dulap pentru a-și scoate haina neagră. Ian credea cu adevărat că arăta nemaipomenit. Era atît de mîndru de ea, nu doar de cum arăta, ci de cum suporta toată povestea asta.

Martin nu fu, totuși, la fel de încîntat, cînd intrară în sala de judecată. Observă haina neagră a Jessicai și mătasea gri ce lucea dedesubt. Era exact ceea ce nu voia. Totul pe ea părea scump. Arăta de parcă își pusese în cap să dovedească că tot ceea ce insinuase Matilda Howard-Spencer era adevărat. Dumnezeu! Ce era în capul lor?

Acest aer nou, de încredere în sine, scotea în evidență legătura existentă între ei. Oricine își dădea seama de asta, de faptul că amîndoi formau o pereche, că nu erau doar Ian și Jessie, ci un cuplu. Aproape că-ți era frică să te gîndești ce s-ar întîmpla, dacă cineva ar încerca să rupă acea legătură. În cazul în care ar fi pierdut.

Jessica părea extraordinar de calmă, în timp ce se îndrepta spre boxa martorilor. Rochia gri se unduia în jurul corpului ei, iar mînele îi atenuau puțin statura impunătoare. Depuse jurămîntul și-l privi o secundă pe Ian, înainte de a-și îndrepta atenția spre Martin.

Întrebările lui construiau imaginea unui cuplu fidel și a unei soții care-și respectă prea mult soțul pentru a se

îndoi vreo clipă de faptul că el nu spune adevărul. Martin fu mulțumit de comportamentul calm și demn al Jessicai, iar când își încredință martorul procurorului, fu nevoit să-și suprime un zîmbet. I-ar fi făcut plăcere să le vadă pe aceste două femei suflecîndu-și mînele și fugărindu-se de jur-împrejurul camerei. Erau foarte potrivite. Sau, cel puțin, așa spera el.

Cu Jessica, Matilda Howard-Spencer nu-și pierdu prea mult timpul.

– Spuneți-ne, doamnă Clarke, erați conștientă de faptul că soțul dumneavoastră v-a mai înșelat pînă acum?

– Indirect.

– Ce vreți să spuneți prin asta? Procurorul o privi derutat.

– Vreau să spun că am presupus că există această posibilitate, dar știam că nu este ceva serios.

– Înțeleg. Era vorba doar de niște aventuri trecătoare? Începea din nou să adopte stilul folosit în cazul lui Ian.

– Nu. Nu-i vorba de așa ceva. Ian nu este un nereserios. Este foarte sensibil. Dar eu călătoresc destul de mult. Și, ce se întîmplă, se-ntîmplă.

– Vi se întîmplă și dumneavoastră în egală măsură? Ochii procurorului străluceau din nou. Parcă voia să spună: „Te-am prins!”

– Nu, nu mi se întîmplă.

– Vă aflați sub jurămînt, doamnă Clarke.

– Sînt conștientă de asta. Răspunsul este nu.

Femeia păru surprinsă.

– Dar nu vă deranjează dacă soțul dumneavoastră mai calcă pe de lături?

– Nu neapărat. Depinde de circumstanțe. Jessica arăta ca o adevărată doamnă, iar Ian era extraordinar de mîndru de ea.

– Iar în legătură cu această circumstanță, cea la care ne referim acum, ce simțiți, doamnă Clarke?

– Încredere.

– Încredere? Femeia fu din nou luată prin surprindere, iar Martin se mișcă nervos în scaun. Cum puteți avea încredere și despre ce anume?

– Am încredere că adevărul despre această problemă va ieși la iveală și că soțul meu va fi achitat. Martin privi spre jurați. O plăceau. Dar trebuiau să-l placă și pe Ian. Și, mai mult de atât, trebuiau să-l creadă.

– Vă admir optimismul. Dumneavoastră achitați costul acestui proces?

– Nu, nu în întregime. Ian tresări aproape vizibil. Mințea, deși se afla sub jurământ. Soțul meu a făcut o investiție foarte serioasă după ce și-a vândut ultima carte. A lăsat însă această investiție în grija mea, iar acum am hotărât s-o vindem pentru a acoperi cheltuielile procesului. Așa că, nu pot spune că eu suport aceste cheltuieli. Bravo! Deci, se referise la *Morgan*! Și spusese chiar adevărul. Lui Ian îi venea să sară de la locul lui și s-o strângă în brațe.

– Considerați că aveți o căsnicie bună?

– Da.

– Foarte bună?

– Extraordinar de bună. Jessica zîmbi.

– Dar soțul dumneavoastră se culcă și cu alte femei?

– Posibil.

– V-a spus despre Margaret Burton?

– Nu.

– V-a spus despre vreuna din femeile cu care a avut relații?

– Nu. Și nu cred c-au fost foarte multe.

– L-ați încurajat să se culce și cu alte femei?

→ Nu.

– Dar, atîta vreme cît erau doar niște necunoscute nu v-a păsă, nu-i așa?

– Ne opunem!

– Se admite. Martorul nu trebuie să răspundă.

- Îmi pare rău, domnule judecător. Se întoarce din nou spre Jessica. Soțul dumneavoastră a fost vreodată violent?

- Nu.

- Niciodată?

- Nu.

- Bea mult?

- Nu.

- Se simte complexat în bărbăția lui din cauză că dumneavoastră achitați notele de plată? Ce întrebare!

- Nu.

- Îl iubiți foarte mult?

- Da.

- Îl protejați?

- Ce vreți să spuneți?

- Adică, îl feriți de neplăceri?

- Bineînțeles, aș face orice pentru a-l feri de neplăceri. Sînt soția lui.

Pe fața Matildei Howard-Spencer apăru un zîmbet satisfăcut.

- Inclusiv să mințiți la tribunal pentru a-l proteja?

- Nu!

- Martorul este liber.

Matilda Howard-Spencer se întoarce și merse la locul ei, iar Jessica rămase cu gura căscată în boxă. Femeia asta ticăloasă cîștigase și de această dată.

Capitolul 18

A doua zi dimineață, toți își ocupară locurile pentru a asculta rechizitoriul celor doi avocați în fața juriului. Ian și Jessie fură mulțumiți de pledoaria lui Martin și de stilul cu care se adresă juriului. Avură impresia că el reușise să creeze un val de simpatie în favoarea apărării. Părea că deține întreaga situație sub control. Apoi se ridică Matilda Howard-Spencer și ținu un discurs diabolic. Zugrăvi imaginea unei femei nedreptățite, care muncea din greu și ducea o existență curată, Meggie Burton. Susținu de asemenea cu fervoare că bărbați de genul lui Ian Clarke n-ar trebui lăsați să profite de cine poftesc, să se folosească de spatele bietelor femei și să se întoarcă acasă, la soțiile lor care-i întrețin, care „ar face orice ca să-i protejeze”, după cum se exprimase Jessie. Martin obiectă la auzul acestei formulări, iar obiecția lui fu admisă. Explică mai târziu că i se întâmplă destul de rar să fie nevoit să se opună discursului de încheiere al unui procuror, dar că această femeie părea să scoată flăcări numai cînd îi pronunța numele lui Ian. Jessie încă mai spumega de furie, cînd ședința se întrerupse pentru pauza de prînz.

– Ai auzit ce-a spus nemernica? Vorbi tare și strident, iar Martin și Ian își ațintiră amîndoi privirea asupra ei.

– Vorbește mai încet, Jess, o rugă Ian. Nu ajută la nimic dacă se lua la ceartă cu cineva tocmai acum, mai ales cu vreunul din membrii juriului care treceau pe

lîngă ei în acel moment, îndreptîndu-se spre masa de prînz. Ian văzuse pe doi dintre ei uitîndu-se la Jess cînd începuse să vorbească.

– Puțin îmi pasă. Femeia asta...

– Taci din gură. Își puse brațul în jurul ei și o strînse ușor. Gură mare, îi șopti el. Dar oricum te iubesc. Ea oftă cu putere, iar apoi zîmbi.

– La naiba, m-a scos din sărite.

– Și pe mine. Acum, hai s-o uităm cîteva clipe pe nenorocita asta și să mergem să mîncăm undeva. Ne-am înțeles? Nu mai vorbim despre proces, bine?

– Bine. Dar răspunse îmbufnată, în timp ce mergeau de-a lungul holului.

– Nu „bine”. Vreau să-mi promiți solemn. Nu vreau să-mi stric prînzul din cauza asta. Încearcă să te gîndești că facem parte din juriu și nu putem discuta despre asta.

– Chiar crezi că țin cont de asta? El dădu indiferent din umeri și o trase de-o șuviță de păr.

– Nu-mi pasă ce fac. Spune-mi doar dacă îmi promiți sau nu ce te-am rugat. Nu mai vorbim despre proces. Ai înțeles?

– Am înțeles. Îți promit. Pisălogule!

– Asta sînt. Soțul tău, unic și pisălog. Părea foarte nervos în timp ce coborau scările pentru a ieși în stradă, totuși, surprinzător de bine dispus.

Merseră acasă pentru a mîncă de prînz, iar Jessie aruncă o privire prin corespondență, în timp ce Ian frunzări *Publishers Weekly*, iar apoi se apucă să citească ziarul peste sandvișurile pregătite de Jessie.

– Ești o companie grozavă astăzi. Ea mușcă dintr-un sandviș turcesc și împunse cu degetul în mijlocul foii de ziar pe care-o citea el.

– Hm?

– Am spus că ți s-a deschis fermoarul.

– Ce? Ian privi în jos, apoi se strîmbă. Oh, pentru numele lui Dumnezeu!

– Vorbește cu mine, la naiba! Mă simt singură!
 – Citec ziarul cinci minute și tu te simți singură?
 – Da. Vrei niște vin?
 – Nu. Avem Coca-Cola?
 – Mă duc să văd. Merse să vadă, iar el continuă să citească ziarul când ea se întoarse cu doza rece de Cola. Uite ce-i...

– Ssst... Îi făcu nervos semn cu mîna să tacă și continuă să citească. Era ceva ciudat în expresia feței, în privirea din ochi, în timp ce citea. Părea șocat.

– Ce s-a întîmplat? El nu-i răspunse, termină de citit articolul și în cele din urmă își ridică privirea, avînd o expresie de om înfrînt.

– Citește asta. Îi arată primele patru coloane de pe pagina a doua, iar inima lui Jessie se strînse când citi titlul: *Violul... e timpul să fim duri*. În articol era vorba despre o ședință a departamentului de criminalistică al Ministerului de Justiție care avusese loc cu o zi în urmă și la care se discutase despre pedepsele care se dădeau în mod normal pentru cazurile de viol. Articolul spunea că ar fi bine să se dea pedepse mai dure, să nu se mai practice condamnarea cu suspendarea pedepsei. Articolul părea să sugereze că oricine ar fi acuzat de viol să fie condamnat fără să mai fie prea mult cercetat. Jessie lăsă ziarul jos și-l privi pe Ian. Era un adevărat ghinion ca așa ceva să apară în ziar exact în ziua în care juriul urma să delibereze.

– Crezi că va avea vreun efect, Ian? Judecătorul le-a spus să nu fie influențați de...

– Oh, Jessica, astea sînt prostii! Dacă eu îți spun ceva și altcineva îți spune să nu mă ascuți, tu vei auzi ce-ți spun eu sau nu? Îți vei aminti sau nu? Sînt și ei doar niște simpli oameni, pentru numele lui Dumnezeu. Sigur că sînt influențați de ceea ce aud. Și tu ești la fel, și eu, și judecătorul. Își trecu o mîna prin păr și dădu farfuria cu mîncare la o parte. Jessica împături ziarul și-l aruncă pe dulap.

– Bine. Poate că vor citi ziarul azi, poate nu. Noi nu putem face absolut nimic. Așa că, de ce să nu ne prefacem că n-am citit, dragul meu? Să uităm. Putem încerca să facem asta? Tu ai fost cel care m-ai pus să-ți promit că nu discutăm despre proces, ai uitat? Îi zîmbi ușor. Ochii lui aveau culoarea safirului, întunecați și neliniștiți.

– Da, dar Jessie... pentru numele lui Dumnezeu... bine. Ai dreptate. Îmi pare rău. Dar masa decurse în stare de tensiune și nici unul nu-și termină de mîncat sandvișurile.

Făcură drumul înapoi spre Primărie fără să vorbească, iar Jessica auzi ecoul zgomotului făcut de tocurile ei ce loveau podeaua de marmură de pe holuri în timp ce mergeau. Inima ei părea să bată cu aceeași putere și în același ritm, ca dangătul unui clopot.

Judecătorul se adresă juriului mai puțin de jumătate de oră, apoi aceștia ieșiră din sală pentru a delibera în liniște într-o încăpere situată de cealaltă parte a holului, în timp ce un gardian rămase să păzească la ușă.

– Și acum, domnilor? Martin și Ian veniră lîngă Jessie.

– Acum așteptăm. Judecătorul va amîna ședința dacă juriul nu ajunge la o decizie pînă la ora cinci. Și totul se va relua mîine.

– Asta-i tot? Întrebă Jessie surprinsă.

– Da, asta-i tot. Ce ciudat! Totul se terminase. Aproape. Toată acea plictiseală, amestecată cu încordare și cu tensiune, care devenise de fapt o dramă. Și deodată, totul se terminase. Cele două tabere își expuseseră punctele de vedere, judecătorul ținuse un mic discurs juriului, jurații plecaseră și se încuiaseră într-o cameră unde discutau, stabileau un verdict, după care toată lumea pleca acasă și procesul se termina. Era oarecum ciudat. Ca un joc. Sau un dans. Totul era extrem de bine organizat. Precum un ritual. Ritualul unui trib. Gîndul acesta o făcu să-i vină să rîdă, dar Ian și

Martin păreau atît de serios. Îi zîmbi soțului ei, iar avocatul lor o privi cu ochi îngrijorați. Ea pur și simplu nu înțelegea. Și era sigur că nici Ian nu înțelege. Poate că era mai bine așa.

– Ce crezi, Martin? Ian se întoarse spre el, dar Martin avu senzația că întrebase mai mult de dragul lui Jessie, decît pentru el.

– Nu știu. Ai văzut ziarele de dimineată? Fața lui Ian se posomorî imediat.

– Da. La prînz. Asta nu ne e de nici un ajutor, nu-i așa?

Avocatul clătină din cap.

– Ei bine, cel puțin ne-am prezentat onorabil.

– Ne-am fi prezentat și mai onorabil dacă Green descoperia niște dovezi concrete despre Burton și Jed Knowles. Sînt convins că ăsta a fost de fapt mobilul ei. Martin scutură furios din cap, iar Ian îl bătu pe umăr.

– Ea va veni cînd se va pronunța verdictul? Întrebă Jessie curioasă.

– Nu. Nu va mai apărea la tribunal.

– Tîrfa! Era un cuvînt urît, pe care însă îl spuse din adîncul sufletului.

– Jessie! Ian vru s-o facă să tacă, dar ea nu mai putea fi oprită.

– Ce-i? Ne-a distrus viețile, ne-a adus practic în pragul falimentului, ca să nu mai vorbim de nervii noștri, iar acum pleacă și dispare. Ce-ai vrea să simt față de ea? Recunoștință?

– Nu, dar n-are rost...

– De ce nu? Jessie începuse din nou să vorbească tare, iar Ian știa cît era de nervoasă. Martin, n-o putem da în judecată după ce cîștigăm procesul?

– Da, cred că da, dar ce vei obține de la ea? N-are nimic.

– Atunci, să dăm în judecată statul. Nu se gîndise pînă acum la asta.

– Uite ce: de ce nu v-ați duce amîndoi să vă plim-

bați puțin prin hol? Îl privi pe Ian cu subînțeles, iar Ian dădu din cap. S-ar putea să mai dureze pînă ce juriul să vină. Stați numai pe-aproape. Nu părăsiți clădirea. Jessie dădu din cap și se ridică căutînd mîna lui Ian. Martin îi lăsă să plece și se întoarse la masa lui. Era înspăimîntător felul în care Jessica nu voia să accepte posibilitatea că ar putea pierde.

– Aș vrea să putem merge să bem ceva. Jessie ieși încet pe hol și se sprijini de un perete, în timp ce Ian aprinse cîte o țigară pentru amîndoi. Picioarele îi tremurau și se întrebă cît timp va mai putea juca rolul lui Madame Cool. Ar fi vrut să se întindă pe jos și să-i strîngă genunchii lui Ian. Trebuia ca totul să se termine cu bine. Trebuia... trebuia... ar fi vrut să bată la ușa camerei în care se afla juriul... să...

– Se va termina în curînd, Jessie. Încearcă să mai rezisti puțin.

– Da. Ea îi zîmbi cu jumătate de gură și-l luă de braț, în timp ce mergeau pe coridor.

Rămaseră mult timp tăcuți, iar Jessie își lăsă mintea să rătăcească la întîmplare, în timp ce fuma și mergea, ținîndu-i brațul lui Ian. Dură aproape o oră, dar creierul ei încetă în cele din urmă să se mai frămînte, probabil din cauza oboselii. Se simțea singură, epuizată și tristă, dar nu mai simțea că se îndreaptă spre o direcție greșită. Era totuși ceva.

Hotărî să sune la boutique pentru a vedea cum merg lucrurile acolo. Era un moment nepotrivit pentru a suna, dar simți dintr-odată nevoia să vină în contact cu ceva ce-i era familiar, să știe că lumea nu se rezuma doar la un coridor nesfîrșit, pe care ea și Ian erau condamnați să meargă, să-și trăiască viața, într-o liniște înspăimîntătoare. Îi lipseau fețele oamenilor.

Fetele îi spuseră ce se întîmplase în ultimul timp, iar ea se simți mai bine. Era ca atunci cînd merseseră la film cu Astrid. Normalitate. Atenua proporțiile a ceea ce li se întîmpla, făcînd-o să suporte mai ușor.

Pînă la ora patru Ian reuși și el să se relaxeze. Începură să joace jocuri de cuvinte. La patru și jumătate începură să spună glume vechi.

Apoi îl văzură pe Martin făcîndu-le nerăbdător semn să vină la capătul celălalt al coridorului. Glumele încetară dintr-odată. Ian se ridică primul și privi fața Jessicăi. Ea era palidă și se simți cuprinsă de disperare. Sosise momentul. Se terminase cu jocurile care îi făceau să creadă că nu se va întîmpla niciodată... se întîmpla acum. Oh, Doamne... nu!

– Jessie, nu intra în panică! Vedea asta după expresia feței ei. O luă în brațe și o ținu cît putu de strîns. Te iubesc. Asta-i tot ce contează. Te iubesc. Trebuie să știi asta și să mai știi că nimic nu va schimba acest lucru. Trebuie să știi că te simți bine și că așa te vei simți întotdeauna. Ai priceput? Ea dădu din cap, dar bărbia îi tremură. Te simți bine. Și eu te iubesc, adăugă el.

– Te simți bine și tu te iubești... adică pe mine... Rîse, un rîs amestecat cu plîns, iar el o strînse din nou.

– Te simți bine, prostuțo. Nu eu mă simt bine.

– Tu nu te simți bine? Acum îi era mai bine. Întotdeauna îi era cînd el o ținea în brațe.

– Totul va fi bine, spuse el. Acum, hai să mergem.

– Te iubesc, dragul meu. Aș vrea să știi cît de mult te iubesc. Ochii i se umplură de lacrimi în timp ce mergea repede alături de el, încercînd să-i spună atît de multe într-un timp atît de scurt.

– Ești aici. Asta îmi spune totul. Acum încetează să te mai porți atît de dramatic și șterge-ți rimelul de pe față. Ea chicoti din nou și-și trecu mîna peste față. Cînd își privi mîna văzu că era plină de dungi negre.

– Trebuie să arăt îngrozitor.

– Arăți minunat.

Și atunci ajunseră acolo. La ușa sălii de judecată.

– O.K.? El o privi lung și pătrunzător, în timp ce stăteau în ușă, față în față. Gardianul îi privi, apoi își întoarse capul.

– O.K. Ea dădu repede din cap, apoi își zîmbiră.

Intrară în sala de judecată, iar membrii juriului erau deja așezați la locurile lor. Judecătorul era și el la masa lui. Acuzatului i se ceru să se ridice, iar Jessica aproape că se ridică și ea împreună cu el. Își repeta fără încetare în gînd: „O.K... O.K... O.K...” Degetele i se înfipseră în scaunul pe care stătea și închise ochii, așteptînd. Va fi O.K., numai că așteptarea era cumplită. Se gîndi că e ca atunci cînd aștepți să-ți extragă un glonț din braț. Nu te va ucide, dar era îngrozitor de greu de suportat.

Președintelui juriului i se ceru să citească verdictul, iar ea își ținu respirația, dorindu-și să fi putut sta alături de Ian. Asta era.

– Ce verdict a hotărît juriul pentru acuzarea de sodomie și crimă infamă împotriva naturii? Începuseră să citească ultimele acuzații pînă ajunseră la prima... iar ea aștepta.

– Vinovat, domnule judecător. Ochii ei se deschiseră și-l văzu pe Ian tresărind, de parcă vîrfurile unui bici îl lovise peste față. Dar nu se întoarse s-o privească.

– Iar pentru acuzarea de contact sexual oral forțat?

– Vinovat, domnule judecător.

– Și pentru acuzarea de viol?

– Vinovat, domnule judecător.

Jessica rămase acolo, împietrită. Ian nu se mișcă.

Martin o privi, iar ea simți lacrimile începînd să-i curgă pe obraji, în timp ce juriul părăsea sala. Ian se așezase acum, iar ea se îndreptă spre el. Cînd ajunse în fața lui văzu că privea în gol. Nu găsi nimic să-i spună. Văzu doar două lacrimi curgîndu-i pe față spre bărbie.

Capitolul 19

– N-am făcut-o, Jessie. Puțin îmi pasă de rest, dar trebuie să știi că n-am făcut-o. N-am violat-o.

– Știu. Răspunsul ei fu o șoaptă, iar ea se agăță cu putere de mâna lui, în timp ce procurorul ceru tăios ca acuzatul să fie luat în custodie, pînă la stabilirea sentinței.

Totul se termină în cinci minute. Veniră și-l luară, iar Jessica rămase singură în sala de judecată, avîndu-l ca unic sprijin pe Martin. Era singură pe lume, sprijinindu-se doar pe un bărbat pe care de-abia îl cunoștea. Ian nu mai era. Ea nu mai era. Totul se terminase. Era ca și cum cineva luase un ciocan și izbise în viața ei, sfărîmînd-o în mii de bucăți. Iar ea nu-și putea da seama care erau bucățile de oglindă și care de sticlă, care era Ian și care era Jessie.

Nu se putea mișca, nu putea vorbi, respira cu greu, iar Martin o conduse încet, cu grijă, afară din sala de judecată. Această femeie înaltă, cu un aspect atît de sănătos, devenise dintr-odată o neputincioasă. Era de parcă dintr-odată nu mai avea resurse interioare care s-o ajute să trăiască, de parcă întreaga ei ființă se dezintegrase. Ochii îi erau ațintiți asupra ușii pe care Ian dispăruse, ca și cum dacă se uita intens îl putea face să apară din nou. Martin n-avea nici cea mai mică idee cum să se poarte cu ea. Nu rămăsese niciodată singur cu un client aflat într-o astfel de stare. Se întreba dacă ar trebui să-și cheme secretara sau soția. Sala de

judecată se golise, cu excepția gardianului care aștepta s-o încuie. Judecătorul o privise pe Jessie plin de regret când părăsise sala, dar ea nu observase. Nu-l văzuse nici pe Houghton plecând, la puțin timp după Ian. Poate că fusese mai bine. Nu auzea decît ecoul unui singur cuvînt, care-i răsuna continuu în cap. Vinovat... vinovat... vinovat...

– Jessie, te duc acasă. O luă ușor de braț și o conduse afară din sală, recunoscător că ea îl urmează. Nu era pe deplin sigur că ea știa cine este el sau unde mergeau, dar era bucuros că nu i se opunea. Dar deodată ea se opri și-l privi absentă.

– Nu, eu... voi sta și-l voi aștepta pe Ian aici. Eu... eu vreau... am nevoie de Ian. Rămase lîngă avocatul de vîrstă mijlocie și începu să plîngă ca un copil, ascunzîndu-și fața în mîini. Martin Schwartz o așeză pe un scaun din hol, îi întinse o batistă și o bătu părintește pe umăr. Ea ținea în mîini portmoneul, ceasul și cheile de la mașină ale lui Ian, ca pe o comoară ce-i fusese lăsată în grijă. Ian plecase cu buzunarele goale și cu ochii umezi. Cu cătușe la mîini.

– Ce... ce... vor face... cu el acum? De-abia reușea să vorbească, bîlbîindu-se printre lacrimi. Poate... poate veni acasă? Martin realizează că era prea aproape de o criză de isterie pentru a i se putea spune adevărul.

– Hai mai întîi să te duc acasă. Apoi, vreau să merg să-l văd pe Ian. Crezu că spunîndu-i acest lucru o va liniști, dar nu făcu decît s-o întărite mai tare.

– Și eu. Vreau să-l văd și eu pe Ian.

– Nu în seara asta, Jessica. Acum mergem acasă. Țasta era tonul pe care trebuia acum să-l adopte cu ea. Jessie se ridică în picioare, îl luă de braț și-l urmă afară din clădire. Mergea lîngă el de parcă era o păpușă mecanică.

– Martin?

– Da? Erau acum afară, în aerul proaspăt, iar ea respiră adînc.

– Putem face re... recurs? Era mai calmă decît înăuntru. Părea să plutească în afara realității, pentru ca apoi să revină, dar știa totuși ce se întîmpla.

– Vom discuta despre asta.

– Acum. Vreau să vorbim acum. Acolo, pe treptele din fața Primăriei, la ora șase după-amiază. În starea de disperare și de isterie în care se afla. Era greu să-ți închipui că această femeie distrusă fusese nu de mult atît de sofisticata și eleganta Jessica Clarke.

– Nu, Jessica, nu acum. Vreau să vorbesc mai întîi cu Ian. Și vreau să te duc pe tine acasă. Ian va fi foarte supărat dacă nu te duc acasă. Oh, Dumnezeuule.

– Vreau să-l văd pe Ian. Stătea în vîrfurile scărilor, ca un copil încăpățînat, care nu judeca. Am... am nevoie de Ian. Lacrimile începură din nou să-i curgă și asta ușură puțin urcatul ei în mașină. Pînă cînd își aminti că trebuia să conducă *Vo/vo*-ul. Care era al lui Ian.

– Îți aduc eu mîine mașina, Jessica. Acum dă-mi cheile garajului. Ea i le întinse, iar el porni motorul *Mercedes*-ului nou, de culoarea ciocolatei. O supraveghe permanent în timpul cît dură drumul spre casă. Părea înspăimîntător de absentă și de rătăcită, încît el se întrebă dacă n-ar trebui să-l sune pe doctorul ei cînd ajungeau acasă. O întrebă dacă dorește acest lucru, dar ea protestă vehement. Dar vreo prietenă? întrebă Martin. Nu e nimeni pe care ai vrea să chem? Nu-i plăcea s-o lase singură, dar ea scutură din cap, fără să spună nimic, cu o privire ciudată în ochi. Se gîndea la juriu... la Margaret Burton... la inspectorul Houghton... ar fi vrut să-i omoare pe toți... i-l furaseră pe Ian...

– Jessica? Jessica? Se întoarse și-l privi absentă. Ajunseseră în fața casei de pe Vallejo.

– Oh! Ea dădu din cap și deschise încet ușa de pe partea ei. Eu... te duci acum să-l vezi pe Ian?

– Da. Vrei să-i transmiți ceva? Ea dădu repede din cap și încercă să vorbească normal.

– Doar că... doar că... Dar nu reuși să vorbească

printre lacrimi.

– Îi voi transmite toată dragostea ta. Ea dădu din cap recunoscătoare și-l privi în ochi, părînd că este din nou ea însăși. Aerul acela isteric părea să fi dispărut. Ceea ce rămăsese în schimb era șocul și durerea. Jessica, îmi pare... îmi pare teribil de rău.

– Știu. Întoarse capul, închise ușa mașinii și se îndreptă încet spre casă. Mergea ca o femeie foarte bătrînă. Mercedes-ul se puse ușor în mișcare. Îți făcea rău s-o privești. Părea că e mai bine s-o lași singură, cu durerea ei. Dar el nu va uita niciodată felul în care arăta ea, pășind încet pe aleea pietruită ce ducea spre casă, cu capul plecat, cu părul dezordonat, strîngînd în mînă lucrurile personale ale lui Ian. Era o imagine de nesuportat.

Jessica auzi mașina îndepărtîndu-se și privi absentă spre straturile de flori din fața casei. Era oare aceeași casă în care venise să mănînce la prînz împreună cu Ian? Era aceeași casă în care locuiseră amîndoi? Îș ridică privirea și se uită la ea de parcă n-o mai văzuse niciodată pînă atunci. Se opri, părînd că nu poate merge mai departe. Ridică încet un picior și urcă prima treaptă. Dar celălalt picior era prea greu pentru a-l mai ridica. Nu putea. Nu voia. Nu putea intra în această casă. Nu fără Ian. Nu singură... nu... așa...

– Oh, Doamne, nu! Se prăbuși în genunchi pe treptele din fața casei și începu să suspine, cu capul în jos și ținînd în mîini obiectele care fuseseră în buzunarele lui Ian. Auzi o voce rostindu-i numele, dar nu se întoarse. Nu era Ian. De ce să se mai obosească să răspundă... nu era Ian... el nu mai era acum cu ea. Nimeni nu mai era cu ea. Se simțea de parcă el murise în sala de judecată... sau poate ea murise. Nu era sigură. Vocea îi strigă iar numele, dar ea simți că se prăbușește pe trepte. Conținutul poșetei se răsîndi pe jos, iar părul îi acoperi fața precum vâlul unei văduve.

– Jessie! Jessica?

Auzi niște pași repezi apropiindu-se de ea, dar nu se putu întoarce. Nu avea putere. Totul se terminase.

– Jessie... draga mea, ce s-a întâmplat?

Era Astrid. Jessica își întoarce capul și o privi, în timp ce lacrimile continuau să-i curgă pe obraji.

– Ce s-a întâmplat? Spune-mi! Totul va fi bine. Liniștește-te. Începu să-i mîngîie părul ca unui copil și-i șterse lacrimile ce continuau să-i curgă la nesfîrșit pe față. S-a întâmplat ceva cu Ian? Spune-mi, draga mea, e vorba de Ian?

Jessie dădu din cap cu o privire distrusă, iar Astrid simți inima oprindu-i-se în loc... oh, nu, nu Ian... nu ca Tom. Nu!

– A fost condamnat pentru viol. Cuvintele se auziră de parcă fuseseră rostite de gura altcuiva, iar Astrid o privi ca și cum primise o palmă. E la închisoare, adăugă ea.

– Sfinte Dumnezeule, Jessie, nu! Dar era adevărat. Știa că este adevărat cînd Jessica dădu din cap și o lăsă să o conducă în casă și să o culce în pat. Tabletele pe care Astrid i le dădu o adormiră aproape instantaneu. Astrid încă le mai purta la ea... de la moartea lui Tom.

Era ora trei și jumătate dimineață cînd Jessie se trezi. Casa era cufundată în liniște. Auzi ticăitul ceasului. În dormitor era întuneric, dar luminile erau aprinse în living. Ascultă, încercînd să audă zgomotele făcute de Ian... sunetul mașinii de scris, scîrțitul scaunului lui pe podeaua din birou. Se ridică în pat ascultînd, fără să audă nimic, apoi își simți capul învîrtindu-se. Și atunci își aduse aminte de tablete. Și de Astrid. Și de cum

începuse totul. Întinse o mână tremurătoare spre țigări. Era încă îmbrăcată în tricou, ciorapi și chiloți. Jacheta și fusta erau așezate ordonat pe un scaun. Nu-și amintea cum ajunsese în pat. Tot ce-și putea aminti era sunetul vocii lui Astrid, blînd, spunîndu-i lucruri pe care nu le înțelegea pe măsură ce adormea. Dar mai fusese cineva acolo... cineva... acum însă nu mai era nimeni. Era singură.

Stătu întinsă în întunericul dormitorului, fumînd, cu ochii uscați, simțind o ușoară senzație de vomă și fiind încă adormită din cauza tabletelor. Apoi, deodată, întinse mîna după telefon. Obținu numărul de la informații și sună.

– Închisoarea municipală. Langdorf la telefon.

– Aș dori să vorbesc cu Ian Clarke, vă rog.

– Lucrează aici? Sergentul de la informații păru surprins.

– Nu. A fost reținut în custodie ieri. După un proces. Nu spuse sub ce acuzație. Fu surprinsă de cît de calmă îi suna vocea. Nu se simțea calmă, dar știa că dacă nu reușea să pară așa nu va obține ceea ce voia. Trebuia să pară foarte liniștită și să vorbească destul de autoritar și...

– Probabil că se află la închisoarea districtuală, doamnă. Dar oricum nu puteți vorbi cu el.

– Înțeleg. Aveți numărul de acolo? Se gîndi să le spună că este o urgență, dar în cele din urmă renunță. Îi era teamă să-i mintă. Sergentul de la informații îi dădu numărul închisorii districtuale de la Palatul de Justiție iar ea îl formă imediat. Dar nu reuși. I se spuse că-și poate vizita soțul abia poimîine și că el n-avea voie să sune la telefon. Apoi îi închiseră telefonul.

Ea aprinse o veioză. În cameră era frig. Îmbracă un halat de baie peste tricou și se îndreptă în ciorapi spre living. Rămase în mijlocul încăperii și privi în jur. Camera era ușor dezordonată, nu foarte tare, suficient doar pentru a-i aminti... erau urme în canapea, urma unui cap

care stătuse pe pernă, cartea pe care el citise în ultimul weekend... papucii lui sub un scaun... simți un suspin care i se opri în gît și se întoarse și merse la bucătărie pentru a-și lua ceva de băut... ceai... cafea, Cola... orice... își simțea gura uscată și capul amețit, deși totul îi era acum foarte limpede. Găsi farfuriile de la masa de prînz în chiuvetă și ziarele pe dulap, unde le aruncase ea, împăturite astfel încît articolul despre viol era la suprafață. Totul era de parcă el tocmai ieșise din cameră să facă o plimbare în jurul casei, de parcă... se așeză la masa din bucătărie, își puse capul pe brațe și începu să plîngă.

În birou era la fel de rău. Chiar mai rău. Încăperea era întunecoasă, goală și pustie. Arăta de parcă îl aștepta să întoarcă. De parcă avea nevoie ca el să revină la viața acestei încăperi. Avea nevoie de el mai mult decît avea biroul lui. Se pomeni clătînîndu-se de pe un picior pe altul, ca un copil neliniștit, stînd în ușă, mîngîindu-i cu mîna cărțile, cămășile, țînîndu-i papucii în mîină și tresărind cînd lumina arunca o umbră ciudată. Era singură. În casă, în noapte, în lume. Fără nimeni care s-o ajute, care să aibă grijă de ea, căruia să-i pese de ea sau... deschise gura pentru a țipa, dar nu ieși nici un sunet. Se lăsă încet pe podea, țînîndu-i papucii în mîini și așteptă. Dar nimeni nu veni. Era singură.

Capitolul 20

Era ora nouă și jumătate dimineața iar ea stătea în cadă încercînd să lupte cu o criză de isterie, cînd auzi soneria de la ușa sunînd. Era bine. Bine. Totul va fi bine. Va sta în cadă puțin, apoi va bea o ceașcă de ceai, va mîncea micul dejun, se va îmbrăca și va merge la boutique. Sau poate va sta în pat toată ziua. Sau... dar totul va fi bine. Mai întîi o baie fierbinte și apoi... dar nu-l putea suna pe Ian. Nu putea vorbi cu el. Avea nevoie să vorbească cu el. Respiră adînc și apoi ascultă. Părea că se aude sunetul soneriei sau poate era doar zgomotul făcut de apa care curgea și care-i juca feste. Soneria continuă să sune. Dar nu era obligată să răspundă. Tot ce avea de făcut era să respire regulat și să rămîna calmă, relaxîndu-se în apa caldă. Ian o învățase cum să-și păstreze calmul în felul acesta, cum să nu devină isterică, atunci cînd mama ei... și Jake... dar soneria continua să sune. Sări din cadă dintr-odată, luă un prosop și alergă la ușa. Dacă era Ian? Cheile lui erau la ea. Dacă... alergă la ușa din față, cu apa curgîndu-i pe corp, cu o jumătate de zîmbet pe buze, cu ochii deveniți dintr-odată strălucitori și mari. Prosopul îi acoperea doar parțial bustul. Deschise ușa cu o smucitură, fără să mai întrebe cine era, apoi se dădu un pas înapoi, speriată. Dar prea surprinsă să închidă ușa la loc. Rămase acolo, în prag, simțindu-și inima zvîcnindu-i de frică.

– Bună dimineața. Nu mi-aș face un obicei de a

deschide ușa în felul acesta dacă aș fi în locul dumneavoastră. Ea privi repede în jos și-și strînse prosopul în jurul ei. Vizitatorul era inspectorul Houghton.

– Eu... bună ziua. Ce doriți? Își îndreaptă imediat spațele și luă o poziție impunătoare în ușă, în ciuda faptului că nu era acoperită decât de un prosop.

– Nimic. Am trecut doar să văd ce mai faceți. Avea o privire ironică și victorioasă, privirea cu care se uitase la ea și cu o zi în urmă, dar pe care ea n-o văzuse. O făcea să dorească să-i scoată ochii cu degetele.

– Fac bine. Ticălos nenorocit! Își spuse ea în gând. Altceva mai doriți?

– Ați făcut cumva cafeaua, doamnă Clarke? Pentru el, orice formalități erau de prisos.

– Nu, inspectore Houghton. N-am făcut-o. Și trebuie să plec imediat la serviciu. Dacă aveți de discutat treburi profesionale cu mine vă sugerez să vă luați o cafea de pe Union Street și să veniți la mine la birou peste o oră.

– Amabilă, nu-i așa? Trebuie să fi avut un șoc cumplit ieri.

Ea închise ochii, luptându-se cu valul de greață care i se ridică din stomac. Bărbatul ăsta era sadic. Dar nu putea voma acum. Nu putea. Auzi vocea lui lan spunându-i: „O.K.“, în acel fel în care numai el știa, iar ea dădu din cap imperceptibil și se gândi: „O.K.“.

– Da a fost un șoc. Vă face plăcere; inspectore? Vreau să spun, să-i vedeți pe alții nefericiți?

– Eu nu văd lucrurile în felul acesta. Își scoase un pachet de țigări și-i oferī una. Ea scutură din cap. Era clar că-i făcea plăcere.

– Cred că nu. Domnișoara Burton trebuie să fi fost încântată.

– Foarte. Îi zîmbi prin fumul țigării și ea trebui să se abțină să nu-l plesnească sau să nu-l scuipe. Asta fu chiar mai greu decât să nu vomeze.

– Ce se va întâmpla acum cu dumneavoastră? Deci

asta voia să știe.

– Ce vrei să spunei?

– Ce planuri aveți?

– Să muncesc. Și să-mi văd soțul mâine. Și să cinez cu niște prieteni săptămîna viitoare, și...

El zîmbi din nou, dar nu păru amuzat.

– Dacă ajunge la închisoare, s-a terminat cu căsnicia dumneavoastră, doamnă Clarke. Vocea lui era aproape blîndă.

– Posibil. Aproape orice poate termina o căsnicie dacă lași să se întîmple acest lucru. Depinde de cît de bună e căsnicia și de cît de mult dorești s-o salvezi.

– Și cît de bună e căsnicia dumneavoastră?

– Excelentă. Și vreau să vă mulțumesc din adîncul sufletului pînă la grija ce mi-o purtați, inspectore. Voi avea grijă să-i spun asta atît soțului meu, cît și avocatului meu. Sînt convinsă că domnul Clarke va fi mișcat profund. Știți, cred că sînteți un om foarte simțitor, inspectoare... sau vă preocupă în mod special sfaturile conjugale?

Ochii lui priviră drept în ai ei, trimițînd flăcări. Dar era prea tîrziu. Venise la ușa ei, sunase la sonerie și plătea acum pentru propriile-i greșeli.

– De fapt, cred că s-ar putea chiar, să-i sun pe superiorul dumneavoastră să-i spun ce om minunat și atent sînteți, inspectoare. Să vă pese de căsnicia mea!

El își băgă pachetul de țigări din nou în buzunar, iar zîmbetul îi dispăru.

– Bine. Am priceput aluzia.

– Chiar așa? Vai, ce isteț sînteți, inspectore.

– Tîrfă! Rosti cuvîntul printre dinții încleștați.

– Poftim?

– Am spus „tîrfă” și-i poți spune și asta superiorului meu. Dar dacă aș fi în locul tău, iubito, nu m-aș obosi să sun. Ai și-așa destule probleme și nu-ți vei mai vedea bărbatul pe-acasă mult timp de-acum încolo. Ai face mai bine să te obișnuiești cu ideea asta, surioară. S-a

terminat cu tine și cu scriitorășul tău de doi bani! Așa că, atunci când te plictisești să stai de una singură pe întuneric, privește în jurul tău. Sînt lucruri mai bune decît ce-ai avut tu pînă acum.

– Oh, serios? Și presupun că tu ești un prim exemplu? Tremura acum de furie, iar tonul vocii i se ridicase la fel de mult ca al lui.

– Alege pe cine vrei, dar vei ajunge să cauți în jur. Îți dau două luni.

– Pleacă de-aici, inspectore. Și dacă te mai apropii vreodată de casa asta, cu sau fără un mandat de percheziție, îl voi suna pe judecător, pe primar și pe pompieri. Sau s-ar putea să nu sun pe absolut nimeni. S-ar putea doar, să îndrept țeava unei arme spre tine pe fereastră.

– Ai o armă, nu-i așa? Ridică dintr-o sprînceană cu interes.

– Nu încă, dar voi avea. Se pare că am nevoie.

El deschise gura să spună ceva, dar ea făcu un pas înapoi și-i trînti ușa în nas. Din punct de vedere tactic, era o mișcare greșită, dar o făcu să se simtă mult mai bine. Pentru o clipă. Cînd se întoarse înapoi în casă, începu să vomeze în bucătărie. Îi trebuiră două ore ca să se oprească din tremurat.

Astrid sosi la unsprezece. Aduse cu ea flori, un pui fript și o pungă plină cu fructe. Și un flacon mic de tablete galbene. Dar după ce sună insistent douăzeci de minute nu primi nici un răspuns. Știa că Jessie era acasă pentru că sunase înainte la boutique. În cele din urmă începu să-și facă griji și bătu în geamul bucătăriei cu inelele. Jessie se uită cu grijă printre perdele, apoi

sări în picioare cînd văzu că era Astrid. Crezuse că era Houghton din nou.

– Sfinte Doamne, copilule, credeam că ți s-a întîmplat ceva. De ce n-ai deschis ușa? Ești speriată din cauza presei?

– Nu, nu e vorba de asta. E... oh, nu știu. Apoi ochii i se umplură de lacrimi și-i povesti lui Astrid despre vizita inspectorului Houghton. Nu mai pot suporta, spuse ea. E atît de... diabolic, și atît de fericit de ce s-a întîmplat. Și a spus despre căsnicia noastră că... Plîngea prea tare pentru a mai putea continua, iar Astrid o făcu să se așeze.

– De ce nu vii să stai la mine o perioadă, Jessica? Ai putea locui în camera de oaspeți și ai pleca o vreme de-aici.

– Nu! Jessica sări în picioare și începu să se plimbe prin cameră, atingînd scaunele pe lîngă care trecea sau ridicînd cîte un obiect și apoi lăsîndu-l jos. Erau niște gesturi mici și sacadate, dar care lui Astrid îi erau familiare. Făcuse la fel după moartea lui Tom.

– Nu. Mulțumesc, Astrid, dar vreau să stau aici. Cu... cu... Nu mai continuă, nefiind sigură exact ce voia să spună.

– Cu lucrurile lui Ian. Știu. Dar poate că nu este o idee foarte bună. Și crezi că merită să fii hărțuită de oameni, ca polițistul ăsta? Dacă mai apar și alții ca el, pe neașteptate? Vrei să ai de-a face cu ei?

– Nu voi deschide ușa.

– Nu poți trăi în felul ăsta, Jessica. Ian n-ar vrea să trăiești așa.

– Ba da, ar vrea. Sincer. Cu adevărat... eu... oh, Doamne, Astrid, voi înnebuni. Nu pot... nu știu cum să trăiesc fără Ian.

– Dar nu ești fără Ian. Îl vei vedea. Încă nu înțeleg ce s-a întîmplat dar poate că lucrurile se vor putea rezolva. Nu a plecat, Jessica. Nu a murit, pentru numele lui Dumnezeu. Încetează să te comporți de parcă ar fi

murit.

– Dar nu e aici. Vocea ei îți inspira milă. Am nevoie de el aici. Voi înnebuni fără el. Voi... voi...

– Nu, nu vei înnebuni. Nu dacă nu vrei să înnebunești sau dacă nu te faci singură să înnebunești. Ia-ți viața în mâini, Jessica. Stai jos. În clipa asta. Hai, stai jos. Jessica se plimba de la un scaun la altul. Ai mâncat ceva la micul dejun? o întrebă Astrid. Ea clătină din cap și începu să spună că nu vrea să mănânce nimic, dar Astrid ridică o mână și dispăru la bucătărie. Se întoarse după cinci minute cu pâine prăjită, miere de albine, fructele proaspete cumpărate de ea și o ceașcă cu ceai fierbinte. Preferi cafea? o întrebă ea. Jessie clătină din cap și închise pentru o clipă ochii.

– Nu-mi vine să cred că asta se întâmplă cu adevărat, Astrid.

– Nu te gândești acum la asta. Nu poți pricepe acum, așa că nu încerca. Când îl poți vedea pe Ian? Jessie deschise ochii și oftă la auzul întrebării.

– Mîine.

– Bine. Atunci, tot ce ai de făcut este să încerci să stai calmă pînă mîine. Poți face asta, nu-i așa?

Jessica dădu din cap, deși nu era sigură. Asta însemna o zi, o noapte și o dimineață. Iar noaptea va fi cel mai greu. Plină de fantome, de voci, de ecouri și de spaime. Avea de supraviețuit douăzeci și patru de ore pînă îl va vedea pe Ian.

Dar era un singur lucru pe care voia să-l facă. Acum înainte de a-l vedea pe Ian. Iar acesta era să vorbească cu Martin despre recurs. Îl găsi la birou cînd sună. Părea extrem de preocupat de starea ei.

– Te simți bine, Jessica?

– Sînt bine. Ce face Ian? Vocea ei se stîNSE cînd pronunță aceste cuvinte, iar el se încrunță. Își aminti de seara trecută cînd o dusese acasă.

– Suportă bine. A fost extrem de șocat, totuși.

– Îmi pot închipui. Spuse asta încet, zîmbind slab

Șocat. Amîndoi erau șocați. Martin, te-am sunat pentru că vreau să te întreb ceva acum, înainte de a-l vedea pe Ian.

– Ce?

– Vreau să știu ce putem face în legătură cu un recurs, cum trebuie să procedăm, dacă tu te ocupi de asta în întregime. Și cum vom plăti pentru asta? adăugă ea în gînd. Asta era o altă problemă.

– Putem vorbi despre asta după ce se pronunță sentința, Jessica. Dacă obține o condamnare cu suspendarea executării pedepsei, atunci nu mai are rost să facem recurs, decît pentru a-l scăpa pe Ian de acuzarea de felonie. S-ar putea ca el să vrea asta. Dar cred că ar trebui să așteptăm pînă cînd va fi condamnat. E adevărat, există o perioadă limitată în care se poate face recurs, dar avem încă suficient timp.

– Cît de curînd se va pronunța condamnarea?

– De mîine în patru săptămîni.

– Dar de ce să așteptăm pînă după aceea?

– Pentru că, Jessie, nu știi ce se va întîmpla. Dacă îl condamnă cu suspendarea executării pedepsei și-l trimit acasă, Ian s-ar putea să nu vrea să-și cheltuiască ultimul ban sau ultimul tău ban, pentru un recurs. Nu e ea atunci cînd ar avea o poziție profesională delicată care să-i fie afectată de condamnare. Știu, îl poate afecta în viitor, dar nu atît de mult, ținînd cont de profesia lui. Și, dacă-i liber, ce mai contează?

– Cum adică, dacă-i liber? Jessie se simți din nou derutată.

– Pentru că există două alternative. Dacă nu-l condamnă cu suspendarea executării pedepsei, îl trimit la închisoare. În acest caz, e normal să vrei să faci recurs. Dar tot ce-ți va aduce un recurs, Jessica, va fi un nou proces. Va trebui să trecem din nou prin toată această încercare. Nu există nici o dovadă pe care să n-o fi adus în discuție. Nimic nu se va schimba. Deci, vei trece din nou prin toată tensiunea unui proces, poate

fără nici un rezultat. Cred că în momentul de față principala noastră grijă trebuie să fie dacă va fi condamnat cu suspendare sau nu. Ne putem preocupa de recurs după aceea. Bine?

Jessica dădu gînditoare din cap, apoi închise telefonul. Ce voise să spună prin „dacă“ îl vor lăsa liber? De ce depindea acest „dacă“?

Capitolul 21

– O.K.?

– O.K. Ea zîmbi, duse instinctiv mîna la medalionul de aur de la gît și se jucă cu el cîteva clipe. Supraviețuise celor douăzeci și patru de ore, iar Houghton nu mai revenise. Te iubesc, Ian.

– Draga mea, și eu te iubesc. Te simți cu adevărat bine? Părea atît de îngrijorat din cauza ei.

– Sînt bine. Dar tu?

Ochii lui vorbeau singuri. De data aceasta se afla la închisoarea districtuală și era îmbrăcat într-o salopetă murdară pe care i-o dăduseră acolo. Îi îngrămădiseră hainele într-o plasă și i le trimiseseră lui Martin. El i le înapoiase lui Jessie cu o seară înainte, odată cu *Vo/vo*-ul. După asta ea luase cele două tablete pe care i le lăsase Astrid.

– Martin spune că te-ar putea condamna cu suspendarea executării pedepsei. Dar amîndoi își aminteau articolul pe care-l citiseră în ultima zi a procesului. Articolul era pentru abolirea suspendării executării pedepsei în cazurile de viol. Opinia publică nu le era favorabilă în momentul de față.

– Vom vedea, Jessie, dar nu te baza pe asta. Vom încerca. Zîmbi, iar Jessie lupta să-și stăpînească lacrimile. Te-ai purtat cum trebuie? Ți întrebă el. Fără să intri în panică, fără să faci crize? O cunoștea prea bine.

– M-am comportat bine. Iar Astrid a avut grijă de mine ca de un copil. Nu-i spuse nimic despre Hough-

ton. Sau despre noaptea de seminebunie în care înghițise un pumn de tablete pentru a putea supraviețui. Trecuse peste acea noapte ca peste un teren minat.

– Acum, e aici cu tine? El privi în jur, dar n-o văzu.

– Da, dar mă așteaptă jos. I-a fost teamă că te vei simți stînjenit. Și a presupus că vom vrea să vorbim singuri.

– Spune-i că o iubesc. Și că mă bucur că n-ai venit aici singură. Jessie, am fost bolnav de îngrijorare din cauza ta. Promite-mi că nu vei face nici o nebunie.

– Îți promit. Sincer, dragul meu. Mă simt bine. Dar nu arăta așa. Amîndoi arătau îngrozitor. Răvășiți, șocați, epuizați, iar în cazul lui Ian barba crescută de două zile nu-l ajuta să arate mai bine.

Timp de încă jumătate de oră vorbiră banalității, așa cum vorbesc oamenii aflați în stare de șoc. Jessie era preocupată să nu înceapă să plîngă și reuși pînă ajunse jos, la Astrid. Erau lacrimi de durere și de furie.

– Îl țin închis în cușca aia blestemată ca pe un animal! Iar femeia aia nenorocită stă probabil la ea în birou, vîzîndu-și de treburile ei, trăindu-și viața. Reușise să se răzbune și acum putea fi fericită. În timp ce Ian va putrezi în închisoare, iar Jessie va înnebuni de una singură acasă.

Astrid o duse acasă, îi pregăti cina și așteptă pînă ce fu pe jumătate adormită. Pentru Jessie noaptea trecu mai ușor, mai ales datorită faptului că era prea epuizată. Adormi imediat. Iar Astrid veni înapoi a doua zi dimineață, aducîndu-i căpșuni proaspete, un exemplar din *New York Times* și din *Women's Wear Daily*, de parcă acestea mai aveau vreo importanță.

– Ce m-aș face fără tine?

– Ai dormi pînă mai tîrziu, probabil. Dar eu m-am trezit, așa că m-am gîndit să vin aici. Jessie clătină din cap și-și îmbrățișă prietenă, în timp ce turnă două cești de ceai. Urma o perioadă grea, iar Astrid era ca o mană cerească. Mai erau douăzeci și șapte de zile pînă la

pronunțarea sentinței. Și numai Dumnezeu știa ce se va întâmpla după asta.

Jessie trebuia să se gîndească la magazin, dar nu era încă pregătită să dea ochii cu cei de-acolo. Reuși să țină situația sub control, dînd telefoane extrem de rare și avînd o încredere foarte mare în Katsuko. Astrid o luă cu ea la coafor, mai mult pentru a o ține sub supraveghere, decît pentru altceva. Jessie îl putea vedea pe Ian de două ori pe săptămînă, iar în restul timpului n-avea nici un țel. Începea să spună cîte ceva și apoi uita ce, scotea obiecte din poșetă și nu știa pentru ce le scoțese. O asculta pe Astrid în timp ce vorbea, dar privea prin ea, de parcă n-o vedea și n-o auzea. Nu se putea concentra la absolut nimic. Arăta exact așa cum se simțea, ca un copil pierdut, aflat departe de casă, care se agăța cu disperare de o nouă mamă. Astrid. Dar fără Ian nimic nu mai conta. Viața nu mai avea rost. Și cînd nu-l vedea îi era greu să creadă că el încă exista. Astrid încerca s-o țină pe linia de plutire pînă la următoarea întîlnire cu el.

În ziua ce urmă pronunțării verdictului apăru un mic articol pe ultima pagină a unui ziar. Dar nimeni nu sună, cu excepția celor doi prieteni care depuseseră mărturie pentru Ian la proces. Amîndoi fură șocați la aflarea veștii. Astrid răspunse la telefon, iar Jessica le transmise amîndurora cîte un mesaj. Nu voia să vorbească cu nimeni.

Luni se duse la boutique, iar Zina și Katsuko fură extrem de atente cu ea. Kat văzuse articolul în ziar, dar nu-i pomenise nimic la telefon despre el. Așteptase pînă va putea vorbi personal cu Jessie. Și-și dăduse seama

din tonul ei de la telefon că nu voia ca ele să știe. Fu un moment dureros când ea împreună cu Astrid intrară în magazin. Citi pe fața lor că aflaseră, iar ochii Zinei se umplură imediat de lacrimi. Jessie le îmbrățișă pe amîndouă.

Acum, cele două fete înțeleseseră de ce venise Houghton la magazin, de ce fusese Jessie atît de disperată, de ce dispăruse *Morgan*-ul. De-abia acum înțeleseseră.

– Jessie, putem face ceva? Katsuko vorbi în numele amîndurora.

– Doar un singur lucru. Să nu vorbiți despre asta în prezența mea. Nu vă pot spune nimic în clipa de față. Vorbitul nu ajută la nimic.

– Ce face Ian?

– Supraviețuiește. E cel mai bun lucru pe care-l pot spune.

– Ai vreo idee ce se va întîmpla? Ea clătină din cap și se așeză tăcută în scaunul ei obișnuit.

– Nu. N-am nici cea mai vagă idee. Răspunsul ăsta e valabil pentru toate întrebările? Privi fețele celor două femei și se simți deja obosită.

– Ai nevoie de ajutor acasă, Jessie? Zina reuși în sfîrșit să vorbească. Trebuie să te simți singură. Iar eu nu stau foarte departe.

– Mulțumesc, draga mea. Îți voi spune dacă am nevoie de ceva. O strînse ușor de mîină și se îndreptă spre biroul ei, cu Astrid urmînd-o îndeaproape. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să-și petreacă serile cu Zina, compătîmind-o. Ar fi fost mai rău decît să stea de una singură. Cînd ajunsese în ușa biroului se întoarse cu o privire serioasă. Vreau să vă spun un lucru, totuși. Nu voi veni mult pe aici în săptămîinile următoare. Am de aranjat o serie de lucruri pentru Ian. Trebuie să mă întîlnesc cu diverse persoane în legătură cu sentința lui și am foarte multe pe cap. Voi veni aici cît voi putea de des, dar contez pe voi două să aveți grijă de magazin în

locul meu. Așa cum ați făcut și pînă acum. Bine? Katsuko salută militărește, iar Jessie zîmbi. Sînteți două nebune, le spuse ea. E atît de plăcut să fiu din nou aici!

– Ce-ar fi dacă aș veni și eu să le ajut? Astrid o privi cu interes cînd se așeză la birou.

– Ca să-ți spun adevărul, am nevoie de tine mai mult în alte părți decît la magazin. Kat are totul sub control. Adevărata problemă o reprezintă eu. Diminețile, serile, nopțile... știi tu. Astrid știa. Îi văzuse fața lui Jessie la opt și jumătate dimineața și-i auzise vocea la două. Asta îi spunea exact cum decurgeau nopțile ei. Teroarea că lumina zilei nu va mai veni niciodată, că Ian nu se va mai întoarce acasă niciodată, că lumea o va înghiți și că nu va reuși să scape, că Houghton îi va sparge ușa și o va viola. Erau frici reale și ireale, demoni pe care și-i construia de una singură și bărbați care nu meritau să le fie pronunțat numele... toate împletindu-se în mintea ei.

– Ai idee cînd termini lucrul? Vin să te iau. Putem cina la mine în seara asta, dacă te simți în stare.

– Ești prea bună cu mine. Și era uimitor, dacă te gîndeai de cît de puțin timp se cunoșteau. Dar Astrid știa cum e. Avea un adevărat respect pentru situația prin care trecea Jessie.

Majoritatea eforturilor Jessicai se îndreptară spre influențarea sentinței lui Ian. Se întîlni de două ori cu cel care se ocupa de caz și îl vîna pe Martin zi și noapțe. Ce făcea? La ce se gîndea? Vorbise și el cu cel care se ocupa de asta? Care erau părerile acestuia? Ar trebui Martin să vorbească cu superiorii lui? Într-o zi, la prînz,

Jessica merse chiar să vorbească cu judecătorul. Acesta fu înțelegător, dar nu acceptă să fie presat în legătură cu pronunțarea sentinței. Jessie avu impresia clară că dacă ea n-ar fi arătat ca o „doamnă“, judecătorul n-ar fi fost atât de amabil. Însă și așa nu fu din cale-afară de binevoitor. Jessie adună apoi o serie întreagă de scrisori de la prieteni apropiați de-ai lui Ian, care atestau caracterul lui impecabil. Primi o scrisoare chiar și de la agentul lui, în care acesta își exprima speranța că Ian va fi liber pentru a-și putea termina noua carte și afirma că mersul la închisoare ar însemna distrugerea carierei lui.

Ziua Recunoștinței veni și trecu ca o zi obișnuită. Sau cel puțin Jessica așa avu grijă să o facă să treacă. O trată ca pe o zi oarecare, în care nu lucra. Nu-și îngădui să se gândească la Zilele Recunoștinței din anii trecuți. Refuză ca anul acesta să o facă să fie festivă în vreun fel. O petrecu împreună cu Astrid, iar Ian rămase la închisoare. Nu erau permise vizitele la închisoarea districtuală de Ziua Recunoștinței. El mîncă sandvișuri cu friptură rece de pui și citi o scrisoare de la Jessica. Ea mîncă friptură cu Astrid, care renunțase la un weekend la fermă împreună cu mama ei. Dar sacrificiul merita din plin. Era îngrijorată din cauza lui Jessie, care părea acum că merge ca prin ceață, trecînd dintr-o extremă în alta. Era fie amețită și îndopată cu tablete, fie într-o stare de supraexcitație din cauza prea multor cafele.

Munca zi și noapte. Făcea tot ce-i stătea în putință pentru influențarea sentinței, apoi își îndrepta toate energiile asupra treburilor de la magazin, așa cum n-o făcuse de ani de zile. Lucrau din nou sîmbetele. Acasă făcea tot ce putea... curăță subsolul, făcu ordine în garaj, rearanjă dulapurile, făcu curățenie în birou... orice, numai pentru a se împiedica să gîndească. De-abia mîncă, de-abia dormea. Nu-și permitea să simtă. Nu îndrăznea să aibă ceva omenesc. Oamenii cădeau. Și

de asta se temea cel mai mult. Să nu se prăbușească. Ian știa, dar nu mai avea ce face acum. N-o putea atinge, n-o putea ține în brațe, n-o putea simți, n-o putea face să simtă. Nu putea face nimic, decît s-o privească prin geamul de sticlă și să-i vorbească la telefon cînd venea să-l vadă la închisoare, în timp ce ea se juca nervoasă cu firul telefonului și-și desfăcea absentă cerceul.

Iar el continua să arate din ce în ce mai rău... ne-bărbierit, nespălat, slab, cu cearcăne adînci și negre sub ochi, ce păreau tot mai pronunțate de fiecare dată cînd îl vedea.

– Nu dormi niciodată aici? Vocea ei devenise puțin mai aspră acum. Avea un ton mai înalt, era mai stridentă, mai speriată. Îi era milă de ea, dar n-avea cum s-o ajute acum. Amîndoi știau asta, iar el se întreba cît timp îi va lua ei pînă să ajungă să-l urască. Pentru faptul că a greșit. Era înspăimîntat că va veni ziua cînd el nu va mai putea răspunde tuturor cerințelor ei și că ea îi va reproșa atunci acest lucru. Jessie se aștepta la foarte mult. Pentru că avea nevoie de foarte mult.

– Dorm pe apucate. Încercă să zîmbească. Încercă să nu se gîndească. Dar tu? Am impresia că ai foarte mult fond de ten sub ochi, iubita mea. Am dreptate?

– Se întîmplă vreodată să n-ai dreptate? Slăbise cîteva kilograme, dar începuse să doarmă un pic mai bine. Numai că asta încă nu se observa. Noile tablete roșii o ajutau. Erau mai bune decît cele galbene și chiar decît cele albastre, micuțe, pe care Astrid i le dăduse după aceea. Erau de același fel, dar mai puternice. Nu discuta cu Ian despre asta. N-ar fi înțeles iar ea era foarte grijulie. Numai că luarea acestor tablete era partea cea mai frumoasă a zilei. Cele două zile din săptămîină cînd îl vedea pe Ian erau momentele dătătoare de viață, iar între ele trebuia să supraviețuiască într-un fel. Tabletele o ajutau să facă acest lucru. Astrid îi lăsa una cîte una, refuzînd să i dea întreg flaconul

Ian ar fi înnebunit dacă ar fi știut. Îi promisese solemn, după moartea lui Jake, că nu va mai lua sedative și somnifere, de nici un fel. Stătuse lângă ea o noapte întreagă când îi fusese rău după o supradoză, iar ea îi promisese atunci că nu va mai lua niciodată. Uneori, când lua acum tabletele se gîndea la asta. Dar avea nevoie de ele. Avea cu adevărat nevoie de ele. Altfel ar fi murit. Într-un fel sau altul. Îi era teamă să nu se arunce pe fereastră, fără să vrea de fapt s-o facă. Oricum, nu mai putea să stea de vorbă cu clienții care veneau în magazin. Stătea în biroul din spate, pentru că se temea de ce-ar putea spune. Nu mai era stăpînă pe ea. Pe nimic. Jessica pierduse cîrma propriei sale vieți.

Cele patru săptămîni de la pronunțarea verdictului și pînă la stabilirea sentinței fură un permanent coșmar, dar clipa de care se temeau sosi în cele din urmă. Când fu rostită pledoaria pentru condamnare cu suspendarea executării pedepsei, Jessica stătu lângă Ian. Era mai puțin înspăimîntător, acum când îi putea atinge mîna, fața. Era prima oară într-o lună când îl putea atinge. Mirosea cumplit și avea unghiile lungi. La închisoare îi dăduseră un aparat electric de ras care îi zgîriase fața. Dar era Ian. Era, cel puțin, ceva familiar într-o lume care devenise complet nefamiliară pentru ea. Acum putea sta alături de el. Putea fi a lui. Aproape că uita gravitatea momentului. Dar formalitățile juridice o aduseră la realitate. Era aceeași sală de judecată, același judecător. Și totul era acum extrem de real.

Ian nu primi condamnare cu suspendarea executării pedepsei. Judecătorul fu de părere că acuzațiile erau

mult prea grave. Iar Martin le explică mai târziu, că dată fiind conjunctura politică din acel moment, judecătorul n-ar fi putut proceda altfel. Ian fu condamnat la patru ani închisoare, din care era obligat să facă cel puțin o pătrime, adică un an.

Gardianul îl luă, dar de această dată, Jessica nu mai plînse.

Capitolul 22

Trei zile mai târziu Ian fu mutat de la închisoarea districtuală la închisoarea federală. Merse, ca toți deținuții de sex masculin din nordul Californiei la *California Medical Facility* din Vacaville pentru vizita medicală.

Jessica veni acolo, două zile mai târziu, împreună cu Astrid, în *Jaguar*-ul ei negru, după ce avu grijă să înghită două tablete galbene. Astrid îi spuse că erau ultimele pe care i le dădea, dar întotdeauna spunea așa. Jessica știa că îi este milă de ea.

Cu excepția țevilor de tun care străjuiau intrarea principală și a detectorului de arme cu care fură controlate la intrare, închisoarea de la Vacaville părea inofensivă. Înăuntrul ei se afla un magazin la care se vindeau lucruri urâte făcute în închisoare. Intrarea principală semăna foarte bine cu intrarea într-un spital. Totul era din sticlă și crom, iar pe jos era linoleum. De afară arăta ca un garaj modern. Pentru oameni.

Cerură să-l vadă pe Ian, completară numeroase formulare și fură invitate să ia loc în camera de așteptare sau să se plimbe prin hol. Zece minute mai târziu apăru un paznic care descuie o ușă ce dădea spre curtea interioară. Le spuse să traverseze curtea și să intre pe o altă ușă, pe care o vor găsi descuiată.

Prizonierii din curtea interioară erau îmbrăcați în blugi, tricouri, iar în picioare aveau toate felurile de încălțăminte posibile, de la cizme la teniși. Astrid își ridică o sprânceană spre Jessica. Nu arăta deloc ca o

închisoare. Unii se jucau cu automatele de sifon, alții stăteau de vorbă cu prietenele lor. Părea că se află în curtea unui liceu, în timpul pauzei. Doar din loc în loc se zărea o față posomorită sau niște ochi de mamă înlăcrimați.

Ceea ce văzu îi dădu lui Jessie mai multă speranță. Îl putea vizita pe Ian undeva în curte, îl putea atinge și ține de mână, puteau râde amândoi. Era cumplit să te mulțumești doar cu atât după șapte ani de căsnicie, dar oricum era mai bine decât vorbitul prin telefon, separați de un perete de sticlă, de la închisoarea districtuală.

Dar se dovedi că nu era așa. Ian mai avea de așteptat multe luni pînă să poată primi vizitele în curte, dacă rămînea pînă la sfîrșit în acea închisoare. Mai exista și pericolul de a putea fi transferat la *Folsom* sau *San Quentin*. Orice era posibil. Iar în momentul de față, vizitele constau tot în statul față în față, cu un perete de sticlă între ei și vorbitul la telefon. Jessica simți o dorință nebună de a arunca receptorul în geam, în timp ce încerca să-i zîmbească lui Ian. Tînjea să-i atingă fața, să fie cuprinsă în brațele lui, să-i simtă mirosul părului. Și, în schimb, tot ce ținea în mână era un receptor albastru din plastic. Lîngă ea era unul roz, iar mai departe unul galben. Cineva cu simțul umorului montase aceste receptoare în culori pastelate de-a lungul peretelui de sticlă care-ți amintea de o maternitate. Ea avea nevoie de soțul ei, nu de cineva cu care să vorbească la telefon.

Dar el arăta mai bine... mai slab, dar cel puțin curat. Se bărbierise chiar, în speranța că va primi o vizită. Începură să facă vechile lor glume, iar din cînd în cînd Astrid lua telefonul din mîna Jessicai și asculta. Totul era atât de ciudat, felul în care stăteau acolo făcînd conversație cu un perete de sticlă între ei. Expresia tensionată din ochii lui și încercarea de a glumi, care avea întotdeauna un gust amar.

– Asta e un adevărat harem. Pentru un violator. Rînji

nervos de gluma lui proastă.

– Poate cred că ești un proxenet. Rîsul lor sună forțat.

Realitatea era că el se afla acolo. Pentru cel puțin un an. Jessie se întrebă cît timp va rezista. Dar poate că nu va fi nevoită să reziste. Poate că nici unul din ei nu va fi. Voia să vorbească cu el în legătură cu un recurs.

– Ai vorbit cu Martin despre asta?

– Da. Și nu va fi nici un recurs. Îi răspunse extrem de serios, cu o anumită siguranță în voce.

– Ce? Vocea Jessică deveni dintr-odată stridentă.

– M-ai auzit bine. Știu ce fac, Jessie. Nimic nu s-ar schimba după recurs. Martin e de aceeași părere. Vom plăti alte cinci sau zece mii de dolari, ne vom afunda și mai mult în datorii și cînd al doilea proces se va termina nimic nu se va schimba. Bănuielile pe care le avem în legătură cu soțul ei nu pot fi prezentate la proces, pentru că nu avem nici un fel de dovezi. Tot ce avem e o fotografie veche și o groază de presupuneri. Nimeni nu poate depune mărturie. Nu avem nimic concret pe care să ne bazăm. Am mai făcut asta o dată, dar atunci n-am avut de ales. Dar acum nu avem de ce să mai trecem încă o dată prin tot coșmarul unui proces. Martin e de părere că trebuie să rezist aici, să mă port cum trebuie și probabil mă vor elibera mai devreme pentru bună purtare. Oricum, am luat această hotărîre și știu că am dreptate.

– Cine dracu' ți-a spus că ai dreptate și de ce nu m-ai întreat și pe mine?

– Pentru că e vorba de timpul pe care eu îl voi petrece aici, nu tu. E hotărîrea mea.

– Dar îmi afectează și viața mea. Ochii i se umplură de lacrimi. Voia un recurs, încă o șansă, ceva, orice. Nu putea să aștepte pînă ce el va fi eliberat pentru bună purtare. Era vorba ca legile din California să se schimbe, să se adopte condamnarea pe termen nedefinit. Cine putea aștepta așa ceva? Iar Martin spusese odată

că Ian va avea de stat câțiva ani. Doi ani? Dumnezeuule. Cum va supraviețui?

– Jessie, ai încredere în mine. Așa e cel mai bine. N-ar avea nici un rost.

– Am putea vinde ceva. Casa. Orice.

– Și am putea pierde din nou. Și atunci? Hai mai bine să strângem din dinți și să trecem prin asta. Te rog, Jessie... te rog, încearcă. Nu pot face nimic pentru tine în momentul de față, decît să te iubesc. Trebuie să fii tare. Nu va dura mult timp. Probabil că nu va fi mai mult de un an. Încearcă să spună asta pe un ton vesel, de dragul ei.

– Și dacă e mai mult de un an?

– Vom vedea atunci. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji în loc de răspuns. Cum putuseră să ia o astfel de hotărîre fără să vorbească și cu ea? Și de ce nu voiau să mai încerce o dată? Poate puteau câștiga... poate... Își ridică privirea și-l văzu pe Ian schimbînd o privire plină de înțeles cu Astrid și clătînd din cap. Iubito, spuse el, va trebui să găsești în tine putere.

– Pentru ce?

– Pentru mine.

– Sînt bine.

El clătînd din cap și o privi.

– Aș vrea al naibii de mult să fii. Slavă Domnului că o avea pe Astrid.

El îi privi fața o clipă lungă și-și dori la fel de mult să o poată atinge. Chiar dacă nu mai avea suficiente cuvinte și de prea multe ori rămîneau tăcuți.

– Cum merge magazinul?

– O.K. De fapt, foarte bine. Afacerea e înfloritoare. Dar era o minciună. Afacerea era departe de a fi înfloritoare. Mergea mai rău decît fusese vreodată de la deschiderea lui *Lady J*. Dar ce-i putea spune, ce putea spune fără să sune a acuzare, a strigăt de disperare? Ce-i mai rămăsese? Adevărul era că afacerile mergeau prost, iar el ar fi trebuit să vină acasă și să muncească

s-o ajute să achite notele de plată... adevărul era că el n-ar fi trebuit să fie la închisoare... adevărul era că el arăta cumplit, iar părul tuns scurt îl îmbătrînea și-l făcea să arate obosit... adevărul era că ei îi era frică să nu devină în închisoare homosexual, sau mai rău, să nu-l omoare cineva... Adevărul era că ea nu mai știa cum să achite notele de plată și-i era teamă că nu va supraviețui nopților de singurătate... Adevărul era că voia să moară... adevărul era că el n-ar fi trebuit să se culce cu Margaret Burton, adevărul era că el era un ticălos și că ea începea să-l urască pentru că nu mai era lângă ea... că plecase. Dar nu putea spune adevărul. Era prea mult de spus și știa că asta l-ar distruge.

El vorbi din nou. Ea trebui să-și ridice privirea și să-și concentreze atenția asupra lui.

– Jess, vreau să faci ceva pentru mine când ajungi azi acasă. Fotocopiază manuscrisul cărții, pune copia în bancă și trimite-mi originalul. Voi primi aprobare specială să lucrez la ea, iar când va sosi manuscrisul mă voi putea apuca de scris. Nu uita, te rog. Încearcă să faci ce te-am rugat chiar azi. Ochii lui se luminau în timp ce vorbea, dar Astrid văzu expresia de pe fața Jessicăi. Jessie era împietrită. De-abia fusese condamnat la închisoare, iar el era îngrijorat pentru cartea lui?

Vizita se termină după aproximativ o oră. Urmă un rămas bun, disperat, rostit la telefon, câteva cuvinte de drăgăstoase din partea lui Ian și câteva clipe de panică încît Jessie nu mai fu în stare să spună nimic.

Îl privi îndepărându-se încet, nedornic să plece, dar zîbindu-i ca un copil, în timp ce ea încerca la rîndul ei să schițeze un zîmbet. Dar în sinea ei se bucura că vizita se sfîrșise. O costa din ce în ce mai mult de fiecare dată cînd venea să-l vadă. Aici era mai greu chiar decît fusese la închisoarea districtuală. Ar fi vrut să lovească cu pumnul în geam, să țipe, să... orice, dar îi zîmbi pentru ultima oară și o urmă amețită pe Astrid la mașină.

– Mai ai vreuna din pastilele alea magice, zîă fermecată?

– Nu, nu mai am. Nu le-am luat cu mine. Astrid nu spuse nimic mai mult, dar o atinse ușor pe braț și o îmbrățișă înainte de a descuia mașina. Nu mai avea ce să-i spună.

– Vrei să te las acasă ca să te poți odihni puțin? Zîmbi cînd opriră la un stop de pe Broadway, unde autostrada intra în traficul de oraș. Puțin mai tîrziu trecură prin fața restaurantului *Enrico*.

– Aici a început totul.

– Ce? Astrid nu observase. Se întoarse și o văzu pe Jessie privind mesele de pe trotuar. Acum era frig, dar cîțiva singuratici mai erau așezați la mesele de-afară.

– *Enrico*. Aici a cunoscut-o. Mă întreb ce face ea acum. Avea o privire rănită și vorbea de parcă visa.

– Jessie, nu te gîndi la asta.

– De ce nu?

– Pentru că nu are rost acum. S-a terminat. Acum trebuie să privești înainte. Trebuie să treci prin tunel și înainte să-ți dai seama...

– Oh, prostii! Vorbești de parcă ar fi o poveste, pentru numele lui Dumnezeu. Cum crezi că te simți să-ți vezi soțul printr-un perete de sticlă, fără să poți să-l atingi sau... oh, Doamne! Îmi pare rău. Numai că nu mai pot suporta, Astrid. Nu pot accepta că așa ceva se întîmplă vieții mele. Nu vreau să fiu singură. Am nevoie de el. Rosti ultimele cuvinte încet, simțind un nod în gît.

– Dar încă îl ai. În toate felurile în care contează. Bine, e după un perete de sticlă, dar nu va sta acolo pentru totdeauna. Tu ce crezi că simt eu cînd știu că

Tom e în cutia aia nenorocită? Că nu va mai vorbi cu mine niciodată, că nu mă va mai ține în brațe niciodată, că nu va mai avea nevoie de mine, că nu mă va mai iubi niciodată? Niciodată, Jessie. Niciodată. Tu și Ian sînteți despărțiți doar pentru o vreme. Singurul lucru care îți lipsește e prezența lui în casă, noapte de noapte. În rest ai totul.

Dar ea de asta avea nevoie. De prezența lui. Ce „rest” mai avea? Nu-și amintea nimic. Mai rămînea ceva? Mai fusese vreodată altceva?

– Va trebui să încetezi să mai iei tabletele astea, Jessie. Vocea lui Astrid o aduse la realitate. Erau la cîteva case de locuința ei.

– De ce? Nu-mi fac nici un rău. Doar... doar mă ajută, asta-i tot.

– Nu te vor mai ajuta la un moment dat. Te vor deprima și mai mult, dacă n-au început s-o facă deja. Și dacă n-ai grijă vei deveni atît de dependentă de ele încît vei avea o mare problemă. Eu am pățit asta și mi-a fost cumplit de greu să scap de ele. Am petrecut săptămîni întregi la ferma mamei, încercînd să renunț. Așa că, fă-ți ție un bine și renunță la ele acum. Jessie nu luă în seamă sugestia și scoase un pieptăn din geantă.

– Da. Poate că voi merge direct la magazin.

– De ce nu te duci acasă pentru cinci minute să te odihnești? Cum ar fi?

Îngrozitor. Dureros.

– Bine. Dacă vii și tu să bem o cafea. Nu voia să stea singură în casă. Trebuie să iau cartea lui Ian și s-o fotocopiez. Vrea să se apuce din nou de scris. Astrid observă încordarea din vocea ei. Putea oare să fie geloasă? Părea ceva imposibil. Dar în aceste momente orice era posibil la Jessie.

– Cel puțin îl vor lăsa să lucreze la carte.

– Așa se pare. Jessie ridică din umeri, iar Astrid intră pe alee.

– Îi va face bine.

Jessie ridică din nou din umeri.

În holul de la intrare era puțin dezordine, haine care fusese probate și aruncate apoi la întâmplare înainte de plecarea la lan, din aceea dimineață. Astrid observă hainele lui lan strânse într-o parte a dulapului. Cea mai mare parte din lucrurile împrăștiate erau haine de damă. Lan lipsea doar de cinci săptămâni, dar casa începuse să semene cu locuința unei femei singure. Se întrebă dacă și Jessie observase acest lucru.

– Cafea sau ceai?

– Cafea, mulțumesc. Astrid zîmbi și se așeză pe un scaun. Vrei să te ajut? Jessica scutură din cap și Astrid încercă să se relaxeze. Era destul de dificil să te afli în compania lui Jessie în aceste clipe. Suferea evident foarte mult și nimeni n-o putea ajuta. Cu excepția faptului de a sta cu ea. Ce faci de Crăciun? o întrebă ea.

Jessica apăru cu două cești înflorate și rîse amar.

– Cine știe? Poate mă agăț pe mine anul ăsta în cui, în locul ciorapului.

– Jessica, nu e amuzant.

– Mai e ceva amuzant?

Astrid oftă adînc și luă ceașca pe care i-o întinse Jessie.

– Jessie, trebuie să încetezi să-ți plîngi singură de milă. Cumva, undeva, dar trebuie să găsești ceva de care să te agăți. De dragul tău, nu doar pentru el. Găsește ceva, magazinul, un grup de prieteni, pe mine, o biserică, orice îți este de ajutor, dar trebuie să te agăți de ceva. Nu poți trăi în felul acesta. Nu numai căsnicia ta nu va supraviețui, dar nu vei supraviețui nici tu. Asta era ceea ce-l înspăimînta pe lan. Astrid știa. O privise o dată sau de două ori, iar ea înțelesese. Nu va dura o veșnicie, continuă ea. Te vei întoarce la viața pe care ai dus-o înainte.

– Nu-i așa? De unde știi asta? Eu nici măcar asta nu mai știu. În clipa de față nu știu dacă am avut într-adevăr ceva sau dacă merită să vreau să ne întoarcem la

ce-am avut. Era șocată de propriile ei cuvinte, dar nu se putuse abține să nu le spună. Ce-am avut? continuă ea. Eu l-am întreținut pe Ian, iar el mă ura din cauza asta. Mă ura atât de mult încît a trebuit să se culce cu alte femei, ca să se simtă bărbat. Frumoasă căsnicie, nu-i așa, Astrid? Exact genul de căsnicie la care visează orice fată.

– Așa gîndești acum despre ea? Astrid văzu durerea de pe fața Jessicai și simți că i se frînge inima. Din cîte am văzut eu, spuse ea, căsnicia ta consta din mult mai mult de-atît. Cînd îi cunoscuse prima oară păruseră atît de tineri și de fericiți, dar de-abia acum realiza că erau multe lucruri pe care nu le știa. Întîlni privirea Jessicai și simți că o doare sufletul pentru ea. Jessica trebuia să-și dea foarte multe răspunsuri în lunile care urmau.

– Nu știu, Astrid. Am senzația că tot ce-am făcut a fost greșit și vreau acum să îndrept lucrurile. Dar e prea tîrziu. El a plecat. Și, indiferent ce mi-ai spune tu, am senzația că n-o să se mai întoarcă niciodată. Mă amăgesc singură, stau și ascult să-i aud zgomotul pașilor, mă plimb prin biroul lui... și apoi mergem și-l vedem acolo, închis ca o pasăre în colivie. Astrid, e soțul meu și l-au închis acolo ca pe-un animal! Lacrimile și confuzia îi umplură ochii.

– Asta e ceea ce te deranjează cu adevărat, Jessie? Ea privi derutată de întrebare.

– Sigur că mă deranjează! Ce credeai?

– Cred că asta te deranjează, dar cred că te mai deranjează și alte lucruri la fel de mult. Cred că ți-e teamă că totul se va schimba. Că el se va schimba. Vrea acum să-și termine cartea și asta te înspăimîntă.

– Nu mă înspăimîntă. Mă enervează. Cel puțin asta era un lucru sincer. Îl recunoscuse cu glas tare.

– Ce te enervează?

– Faptul că stau aici singură, înnebunind, încercînd să mă împac cumva cu realitatea, iar el ce vrea? Să se prostească cu cartea lui, de parcă nimic nu s-a întîm-

plat. Și... oh... nu știu, Astrid. E foarte complicat. Nu mai înțeleg nimic din ce se întâmplă. Totul mă înnebunește. Nu mai suport. Pur și simplu nu mai pot suporta.

– Ba poți, iar Ian poate și el. Ai trecut deja prin partea cea mai grea. Procesul trebuie să fi fost cumplit. Jessie aprobă din cap.

– Da, dar asta e și mai rău. Asta va dura la nesfârșit.

– Sigur că nu. Și, Jessie, poți suporta mult mai mult decât crezi. La fel și Ian. În timp ce rostea aceste cuvinte, spera să aibă dreptate.

– De unde poți fi așa de sigură? Ți amintești cum arăta astăzi, Astrid? Cât timp crezi că poate rezista așa? E răsfățat, a fost obișnuit să ducă o viață civilizată și să trăiască printre oameni civilizați. Iar acum e acolo. Noi nu știm cum e, dar dacă cineva îl înjunghie cu un cuțit sau altul vrea să facă dragoste cu el? Ce se va întâmpla atunci? Ești sigură că va putea face față la așa ceva, Astrid? Vocea ei căpătase deja un ton isteric. Și știi care-i partea cea mai comică? continuă ea. Că el se află acolo din cauza mea. Nu din cauza lui Margaret Burton. Ci din cauza mea. Pentru că eu l-am acaparat atât de mult, încât el a simțit nevoia să-i demonstreze ei ceva. Eu i-am făcut-o. Puteam foarte bine să-i pun chiar eu cătușele la mâini.

Astrid era convinsă că ea credea cu adevărat acest lucru, iar asta era partea cea mai tragică. Merse lângă ea și o cuprinse cu brațul, în timp ce Jessica suspină.

– Jessica, nu... nu, iubito. Știi...

– Știu. E adevărat! Știu asta. Și el știe. Și chiar și blestemata aia de femeie știe. Ar fi trebuit să vezi cum s-a uitat la mine la tribunal. Dumnezeu știe ce i-a spus el. Dar eu am privit-o cu ură, iar ea m-a privit cu... milă. La naiba, Astrid, dă-mi te rog una din pastilele alea. Își ridică privirea spre Astrid, dar aceasta scutură din cap.

– Nu pot.

– De ce nu? Am nevoie de ele.

– Ai nevoie să gîndești în clipa asta. Clar. Nu ame-

țită. Ceea ce mi-ai spus e curată nebunie și probabil că foarte mult din ceea ce gîndești e la fel. Ai face bine să-ți pui ordine în cap și asta începînd chiar de-acum. Tabletele nu te vor ajuta.

– Mă ajută să trec prin situația asta. Acum o imploră.

– Nu, nu te ajută. Nu ești în stare să vezi clar ce s-a întîmplat, iar ele îți vor face și mai rău. Și îți pot spune un lucru cu certitudine. Dacă nu îți faci ordine chiar acum în minte, vei agrava tot mai mult lucrurile, iar căsnicia asta va fi terminată cînd lan va ieși din închisoare. Vei sfîrși prin a-l urî, poate la fel de mult cum te urăști pe tine acum. Trebuie să te gîndești serios, Jessica. Ți-o datorezi ție în primul rînd.

– Deci, vei avea grijă s-o fac, nu-i așa? Vocea lui Jessie era amară acum.

– Nu, nu pot face asta. Nu te pot forța să te gîndești. Dar nu-ți voi mai da nimic care să-ți tulbure mintea. Nu pot face asta, Jessica. Nu pot. Jessica simți o dorință imensă de a se ridica și a o lovi, iar atunci știi sigur că era în pragul nebuliei. Faptul că voia s-o lovească pe Astrid era o nebunie. Dar era ceva foarte real. Avea nevoie de tabletele alea blestemate.

– Mai devreme sau mai tîrziu tot va trebui s-o faci. Apoi, deodată, ochii lui Jessie se umplură de lacrimi.

– Dar dacă înnebunesc? Adică, dacă înnebunesc cu adevărat?

– De ce să înnebunești?

– Pentru că nu pot face față situației. Pur și simplu nu pot.

Astrid se simți la capătul puterilor și se întrebă cum reușise mama ei cînd ea se aflase într-o stare similară, după moartea lui Tom. Asta îi dădu o idee.

– Jessie, ce-ar fi să vii împreună cu mine la fermă de Crăciun? Mamei i-ar face plăcere și ție ți-ar prinde bine.

Jessie clătină din cap înainte ca Astrid să-și termine propoziția.

– Nu pot.

- De ce nu?
- Trebuie să petrec Crăciunul cu Ian. Păru îndurerată la acest gând.
- Nu „trebuie“.
- Bine, atunci vreau. Crăciunul fără Ian? În nici un caz.
- Chiar și cu peretele de sticlă între voi? Jessica dădu din cap. De ce, pentru numele lui Dumnezeu? Vrei să te pedepsești de una singură? Jessica, nu fi ridicolă. Ian ar fi bucuros să știe că petreci Crăciunul într-un loc plăcut, cum ar fi la fermă. Jessica nu răspunse și după o pauză Astrid îi spuse ce gândea cu adevărat: Sau vrei de fapt să-l chinui, arătându-i cât de mult suferi de Crăciun?

Ochii Jessicai se deschiseră mari imediat.

- Dumnezeule, vorbești de parcă încerc să-l fac să sufere.

- Poare că da. Cred că în momentul de față nu te poți hotărî pe cine urăști mai mult... pe el sau pe tine. Și cred că amîndoi ați fost suficient de pedepsiți... Ian în închisoare, iar tu ți-ai făcut-o cu mîna ta. Nu vrei să încerci să fii mai bună cu tine, Jessica? Și poate că astfel vei putea să fii bună și cu el. Cuvintele lui Astrid erau mai adevărate decît era dispusă Jessica să recunoască. Îți poți purta singură de grijă, Jessie, continuă Astrid. Și Ian va avea grijă de tine, chiar de la distanță. Prietenii te vor ajuta. Dar, cel mai mult, trebuie să te ajuți tu singură.

- De unde știi?

- Știu. Ești speriată și ai dreptate să fii. Dar dacă te-ai liniști un pic și ai începe să te analizezi cu blîndețe, n-ai mai fi atît de speriată. Dar trebuie să încetezi să mai faci asta.

- Și să nu mai iau tablete?

Astrid dădu din cap, iar Jessie rămase tăcută. Nu era pregătită încă să facă asta.

Dar încerca. Astrid plecă fără să-i dea vreuna, iar

Jessica merse la bancă cu manuscrisul lui Ian, simțindu-și mâinile și picioarele tremurându-i, dar fără să ia altă tabletă. De acolo merse la poștă și apoi la magazin. Stătu la *Lady J* mai puțin de oră, apoi veni acasă unde începu să se plimbe de una singură. Petrecu noaptea ghemuită într-un scaun din living, fiindu-i greață, tremurând, cu ochii mari și îmbrăcată cu un tricou al lui Ian. Tricoul mai păstra încă mirosul coloniei lui și astfel îl simțea lângă ea. Îl simțea privind-o în timp ce stătea în fața căminului. Vedea tot felul de chipuri în foc... al lui Ian, la mamei ei, al lui Jake, al tatălui ei. Veniră toți la ea târziu, în noapte. Apoi i se păru că aude zgomote ciudate în garaj. Vru să strige, dar nu putu. Avea nevoie de tablete, dar nu avea nici una. Nu se duse în pat toată noaptea și la șapte dimineața își chemă doctorul. Iar acesta îi dădu tot ce dori.

Capitolul 23

De Crăciun Astrid petrecu trei săptămîni la ferma mamei ei. Jessica rămase să se ocupe de boutique. Vizitele la Ian deveniseră deja o rutină. Mergea să-l viziteze de două ori în timpul săptămîinii și duminicile. Făcea patru sute de mile săptămînal cu mașina lui, iar Volvo-ul nu părea să mai reziste mult timp. Uneori se întreba dacă ea și mașina nu vor muri împreună, la marginea drumului. Volvo-ul din cauza vîrstei înaintate, iar Jessie din cauza tensiunii și epuizării, la care se adăugau prea multele tablete pe care le înghițea. Dar cu ajutorul lor se comporta acum mai bine. Majoritatea oamenilor nu-și dădea seama că se află sub sedative. Iar Ian n-o întrebuse încă dacă se afla sub un tratament antidepresiv. Ea presupunea că el pur și simplu nu voia să recunoască ceea ce se întîmplă. Iar asta îi convenea de minune.

Anul acesta nu-i putu trimite un cadou de Crăciun. Avea voie să primească doar bani, așa că îi trimise un cec. Uită să cumere cadouri de Crăciun pentru cele două fete de la magazin. Singura ei grijă era să pună benzină în mașină, să supraviețuiască vizitelor la Ian de o parte a peretelui de sticlă și să-și reînnoiască rețeta. Nimic altceva nu părea să conteze. Iar energia care-i rămăsese o folosea găsind o cale de a achita notele de plată. Acestea îi dădeau mare bătaie de cap și se trezea dimineața gîndindu-se cum le va acoperi pe toate, de

unde să se mai împrumute, dacă va reuși să plătească pînă la... spera doar că profiturile de Crăciun să o readucă pe linia de plutire. Dar *Lady J* avea și ea probleme. Jessie nu se mai preocupa de magazin așa cum o făcuse înainte. *Lady J* era acum doar un magazin, nu mai era o bucurie. Era un mijloc prin care își achita notele de plată și un loc unde își petrecea ziua. Se ascundea în micul ei birou din spate și jongla cu chitanțele. Rareori venea în magazin să discute cu clienții. După cîteva minute simțea apărînd valul de panică devenit familiar și trebuia să se scuze... să ia o tabletă galbenă... sau una albastră... o înghițitură de whisky... ceva care să-i alunge panica. Așa că era mai ușor să stea în spate și să le lase pe fete să se ocupe de cumpărători. Era și-așa prea ocupată. Cu notele de plată. Și cu încercarea de a nu se gîndi. Depunea un efort foarte mare încercînd să nu se gîndească, mai ales noaptea tîrziu și dimineața devreme. Dintr-odată, pentru prima oară de ani de zile, își amintea perfect vocea mamei și rîsul tatălui ei. Nu se mai gîndise de mult timp la ei, dar acum erau din nou cu ea. Spuneau lucruri... unul despre altul... despre ea... despre Ian... și se simțeau bine. Voiau ca ea să se gîndească. Jake îi spuse chiar ceva o dată. Dar ea nu voia să se gîndească. Nu era încă timpul. Nu trebuia... nu voia... nu putea... n-o puteau convinge să se gîndească... nu...

Crăciunul nu căzu într-una din zilele de vizită, așa că nu îl putu petrece împreună cu Ian. Făcu Crăciunul de una singură, cu trei pilule roșii și două galbene. Nu se trezi pînă a doua zi la ora patru după-amiază și atunci

merse la magazin. Voia să aleagă lucruri pentru a le vinde cu preț redus. De Crăciun magazinul pierduse bani și ea voia acum să-i recupereze. O ieftinire i-ar prinde bine. Va trimite mici anunțuri clienților ei celor mai buni. Asta îi va face să vină să cumpere neîntârziat... sau cel puțin așa spera.

Lucră în registre pînă în apropierea Anului Nou și în cele din urmă își aminti să le dea Zinei și lui Katsuko niște cecuri în loc de cadourile pe care uitase să le cumpre. Jessie primise trei cadouri și o poezie de la Ian. Astrid îi dăruise o brățară simplă de aur, iar Zina și Kat mici atenții. Un aranjament de flori într-un vas de ceramică din partea Zinei și un mic tablou într-o ramă de argint din partea lui Katsuko. În noaptea de Crăciun citi poezia de la Ian de nenumărate ori, pînă cînd colțurile hîrtiei se îndoiră.

Apoi, o luă cu ea la birou, ținînd-o în poșetă și scoțînd-o de acolo de mai multe ori pe zi pentru a o citi. O știa deja pe dinafară din a doua zi după ce-o primise.

Katsuko și Zina se întrebau deja ce făcea la ea în birou toată ziua. Ieșea doar pentru a-și lua cafea sau pentru a căuta ceva în depozit, dar rareori le vorbea și nu mai glumea niciodată. Zilele în care toate trei stăteau la bîrfă erau de domeniul trecutului. De parcă Jessie dispăruse și ea odată cu Ian. Se enerva repede și își pierdea răbdarea cu oamenii pentru cele mai neînsemnate probleme. Și întotdeauna avea aceea expresie lipsită de viață în ochi. Acea privire care spunea clar că rămînea trează în timpul nopții. Acea privire absentă pe care ți-o dădeau numai sedativele.

Doar zilele în care îl vizita pe Ian erau puțin diferite. Atunci revenea la viață. Ceva scînteia parcă în spatele zidului înălțat între ea și restul oamenilor. Ceva diferit se întîmpla atunci cu ochii ei, dar nu împărtășea nimănui ceea ce simțea. Nici măcar lui Astrid, care petrecea din

ce în ce mai mult timp la magazin și ajunsese să le cunoască mai bine pe Zina și pe Katsuko. Într-un fel, Astrid o înlocui pe Jessie. Avea exact felul plăcut de a fi pe care-l avusese Jessie înainte. Îi făcea plăcere să stea la magazin, să aibă de-a face cu cumpărătorii, cu hainele, cu fetele. Avea timp pentru a râde și a sta de vorbă. Avea idei noi. Iubea acest loc și asta se vedea. Fetele începură să țină la ea. Venea chiar și în zilele când Jessie se ducea să-l vadă pe Ian.

– Știți, uneori am impresia că stau aici doar ca să știu că se întoarce cu bine înapoi. Sînt îngrijorată de fiecare dată cînd face drumul singură.

– Și noi la fel. Katsuko clătină din cap.

– Zilele trecute mi-a spus că mașina merge de parcă ar fi condusă de un pilot automat. Cuvintele Zinei nu aveau darul de a fi prea liniștitoare. Mi-a spus că uneori nici măcar nu-și amintește unde e sau ce face pînă cînd nu vede acel semn.

– Trist, nu-i așa? Mă întreb cît timp va rezista. Nu o poate duce așa la infinit. Trebuie să meargă undeva, să înfilnească oameni, să zîmbească din cînd în cînd, să doarmă. Și să-și limpezească mintea. Katsuko nu spuse ultima propoziție cu glas tare, dar toate trei se gîndiră. Nici nu mai arată ca femeia care era înainte, adăugă ea. Mă întreb el cum o duce.

– Oricum, puțin mai bine decît ea. Dar nu l-am mai văzut în ultimul timp. Cred că e mai puțin înspăimîntat.

Jessie intră în magazin, iar conversația se opri. Era trasă la față și slăbită, dar în ochii ei era ceva nou, greu de definit, acea strălucire pe care Ian i-o dădea de fiecare dată cînd venea de la el. Viață.

– Ei bine, doamnelor, cum a fost ziua de azi? Îți cheltuiești iar toți banii aici, Astrid? Jessie se așeză și luă o gură din cafeaua rece a uneia dintre ele. Mica tabletă galbenă pe care o strecură în gură în același timp de-abia fu remarcată. Dar lui Astrid nu-i

scăpă.

– Nu. Nu cheltuiesc nici un bani azi. Am venit doar pentru o cafea și puțină companie. Ce face Ian?

– Bine, cred. E foarte ocupat cu cartea lui. Cum au mers azi afacerile? Părea să nu vrea să vorbească despre Ian. Rareori mai vorbea despre lucrurile care erau cu adevărat importante pentru ea. Nici măcar cu Astrid.

– A fost o zi destul de liniștită. Katsuko începu să-i povestească, în timp ce Zina îi urmări tremurul mâinilor.

– Nemaipomenit! O afacere moartă și o mașină moartă! *Volvo*-ul și-a dat ultima suflare. Părea că puțin îi păsa de asta, de parcă ar mai fi avut încă douăsprezece mașini acasă.

– Pe drumul spre casă?

– Bineînțeles. Am venit împreună cu doi puști din Berkeley. Într-un camion *Studebaker*, din anul 1952. Era vopsit în roz, cu dungi verzi, iar ei îi spuneau „Pepe-nele”. Așa și mergea. Încercă să pară veselă, în timp ce era privită de cele trei femei.

– Și unde-i mașina?

– La o benzinărie din Berkeley. Proprietarul mi-a oferit șaptezeci și cinci de dolari pe ea și a fost de acord să renunțe la plata remorcării.

– Ai vândut-o? Katsuko păru șocată.

– Nu. N-am putut. E a lui Ian. Dar cred c-o voi vinde. Mașina asta și-a trăit viața. Și eu la fel, adăugă ea în gând. Deși n-o spuse cu voce tare, cele trei femei o deduseră din tonul vocii ei. Voi cumpăra ceva mai ieftin pentru drumurile mele la Ian. Dar cu ce? De unde va lua bani pentru așa ceva?

– Te voi duce eu. Vocea lui Astrid era ciudat de liniștită. Jessica își ridică privirea spre ea și dădu din cap. Nu avea nici un rost să protesteze. Avea nevoie de ajutor și știa acest lucru. Și nu numai în ceea ce privea mașina.

Astrid o ducea pe Jessica să-l vadă pe Ian de trei ori pe săptămână. Asta o scutea pe Jessica să mai ia cele două tablete galbene când ajungea acolo. Lua, astfel două dimineața și alte două după ce îl vedea. Uneori lua și una verde cu negru. Fiecare o ajuta câte puțin.

Iar Astrid nu mai putea discuta cu ea. Nu mai avea nici un rost să încerce. Tot ce putea face era să stea lângă ea și să fie prezentă când nimic n-o va mai ajuta. Când se va întâmpla, unde se va întâmpla, dacă se va întâmpla. Jessica se îndrepta cu capul înainte spre prăpastie. Nimic n-o mai putea opri. Iar Ian nu mai putea nici el să facă ceva. Astrid vedea clar asta acum. Nu voia să recunoască ce i se întâmpla lui Jessie, pentru că n-o putea ajuta cu nimic. Și, dacă n-o putea ajuta, prefera să se și facă că nu observă. De fiecare dată când Jessie venea, arătând și mai chinuită, mai epuizată, mai tristă, mai măcinată de durere, dar încercând să braveze și eșuînd lamentabil, Ian nu făcea decît să sufere și mai tare. Se simțea mai vinovat, mai îndatorat, iar durerea lui era și mai mare. Ochii lor se întîlneau rareori acum. Stăteau doar de vorbă. El povestea despre cartea lui, ea despre magazin. Niciodată nu vorbeau despre trecut sau despre realitățile prezentului. Nu-și împărtășeau sentimentele, ci își spuneau doar cu regulăritate un „te iubesc”, ca niște semne de punctuație. Însă ei mureau încet de o parte și de alta a peretelui de sticlă, fiecare în iadul lui, Ian măcinat de vinovăția lui, iar Jessie de a ei, amîndoi fiind orbi față de ei înșiși și unul față de celălalt. Iar Astrid privea, mută și îngrozită.

Dacă s-ar fi putut ajuta unul pe altul, atunci poate că ar fi putut trăi realitatea. Dar nu puteau și nu voiau. Vedea asta acum în ochii lui Jessie. Tabletele o făceau

să trăiască izolată într-o lumea care era doar a ei, o lume confuză de unde rareori mai venea la suprafață. Era foarte aproape să se înece, iar Astrid nu era sigură dacă Ian nu se înecase deja. Astrid s-ar fi lipsit bucuroasă de aceste vizite. Dar de-acum toți trei își intraseră bine în roluri. Soț, soție și prietenă.

Luna ianuarie fu urmată de februarie și apoi de martie. Boutique-ul avu o perioadă de două săptămîni de ieftiniri, care însă nu aduse încasări prea mari. Lumea era ocupată, era plecată sau n-avea bani. Ultima colecție de iarnă nu se vînduse deloc bine. *Lady J* nu era un boutique pentru oamenii de rînd. Avea o clientelă selectă, din lumea bună. Iar soții clientelor ei le spusese nevestelor lor să nu mai cumpere de acolo. Marfa era proastă. Iar ei nu mai erau dispuși să plătească pentru un tricou și o fustă ce arătau absolut banal două sute de dolari.

– Dumnezeuule, ce-o să ne facem? Jessie se plimba cu pași mari prin cameră și își deschise un alt pachet de țigări. Îl văzuse pe Ian în acea dimineață. Din nou printr-un perete de sticlă. Tot printr-un perete de sticlă. Începuse să-și închipuie că va ajunge în sfîrșit să-l atingă cînd vor avea amîndoi nouăzeci și șapte de ani. Nici nu mai visa că el va mai veni vreodată acasă. Nu voia decît să-l poată atinge.

– Vom avea o adevărată problemă, Jessie, cînd va sosi colecția de primăvară. Katsuko o privi gînditoare.

– Da. Ticăloșii! Trebuia să sosească deja și a întîrziat. Se duse în depozit pentru a vedea ce mai era acolo. În ultimul timp era foarte nervoasă. Durerea se manifesta diferit. Nu mai era suficient s-o ascundă.

Trebuia să fie în stare să stăpînească și vocile din interiorul ei.

– Știi, m-am gîndit. Katsuko o urmase în depozit și acum o privea.

– A fost dureros? Jessie rîși idică privirea, zîmbi stînjinită, apoi ridică din umeri. Îmi pare rău. La ce te-ai gîndit, Kat? Cînd roști ultimele cuvinte păru Jessie de altă dată. Dar asta se întîmpla foarte rar acum.

– La colecția din toamna următoare. Pleci zilele astea la New York? Cu ce? Cu mîna în gură? se întrebă ea în gînd.

– Nu știu încă.

– Ce ne vom face în toamnă dacă nu te duci la New York? Katsuko era îngrijorată. Nu mai aveau aproape deloc bani pentru o nouă colecție și pe biroul lui Jessie mai erau încă note de plată de achitat.

– Nu știu, Kat. Voi vedea.

Merse la ea în birou și trînti ușa, cu gura crispată. Zina și Kat schimbară o scurtă privire. Telefonul sună și Zina răspunde. Era pentru Jessie. De la un magazin de discuri. Sună în biroul lui Jessie și așteptă ca ea să răspundă.

Stînd la ea în birou mîinile lui Jessie tremurau în timp ce învîrtea între degete un creion. Fusese încă unul din acele telefoane. Îi spusese că erau convinși că ea uitase să le trimită cecul pentru suma pe care le-o datora... cel puțin ăștia fuseseră politicoși. Ieri primise un telefon de la cabinetul doctorului și fusese amenințată că o vor da în judecată. Pentru cincizeci de dolari? Un doctor o va da în judecată pentru cincizeci de dolari?... Și un stomatolog pentru nouăzeci și opt... mai exista o notă de plată de la un magazin de băuturi, de unde lan cumpărase vin în valoare de o sută patruzeci și cinci... mai datora curățătoriei douăzeci și șase de dolari și farmaciei treizeci și trei. Nota de plată a telefonului era de patruzeci și unu... și *I. Magnin*... și clubul de tenis al lui Ian... și noile plante pentru magazinul ei... și nota ce

trebuia achitată electricianului cînd săriseră siguranțele... și cea a instalatorului... și tot așa. Iar încasările magazinului erau din ce în ce mai mici, Iar era la închisoare și totul mergea din ce în ce mai rău. Iar acum trebuia să se mai gîndească și la colecția de toamnă. Trei sute de dolari ar fi costat biletul de avion, apoi hotelul, fără să mai ia în calcul ceea ce urma să cumpere. Asta ar îngloda-o și mai mult în datorii, dar nu avea de ales. Fără o colecție de toamnă putea foarte bine să închidă magazinul de Ziua Muncii. Dar așa, ajungea la ceea ce se temuse cel mai mult. Trebuia să meargă la bancă să încaseze banii de pe un cec. Era convinsă că va fi reținută și condusă la directorul băncii. Cît timp vor mai accepta ei împrumuturile fără acoperire? Cît timp va mai suporta ea?

În timp ce calcula cît de scumpă ar fi călătoria la New York, interfonul bîzii, anunțînd-o că are un telefon. Ridică receptorul absentă, fără s-o mai întrebe pe Zina cine o căuta.

– Bună, frumoaso, ce zici de o partidă de tenis? Vocea era jovială și sună deja un pic drăgăstoasă.

– Cine e acolo? Bănuie că este vorba de un telefon obscen și se gîndi să închidă, în timp ce bărbatul de la celălalt capăt al firului luă o înghițitură dintr-o băutură, probabil bere.

– Barry. Ce mai faci?

– Barry și mai cum? Se depărtă de receptor de parcă era un șarpe. Nu era cineva pe care cunoștea.

– Barry York. Știi tu, de la Yorktowne Bonding.

– Cum? Sări în picioare de parcă o pălmuise cineva.

– Am spus...

– Știi ce-ai spus. Mă suni să mă întrebi dacă vreau să joc tenis?

– Da. Nu joci? Păru surprins, ca un copil care tocmai a fost foarte dezamăgit de ceva.

– Domnule York, am înțeles eu bine? Vrei să joci tenis cu mine?

– Da. Ce-i cu asta? Rîgii ușor în telefon.

– Ești beat?

– Sigur că nu. Dar tu?

– Nu, nu sînt. Și nu înțeleg de ce m-ai sunat. Vocea ei părea că vine direct de la Cercul Polar.

– Păi, ești o femeie frumoasă și pentru că voiam să mă duc să joc tenis m-am gîndit că poate vrei să vii cu mine. E foarte simplu. Dacă nu-ți place tenisul, putem merge să cinăm undeva.

– Ți-ai ieși din minți? Ce naiba te face să crezi că aș putea avea cea mai mică dorință să joc tenis, șotron, să cinez sau să fac orice altceva împreună cu tine?

– Ei, ia te uită ce s-a supărat! Spune-mi, iubito. De ce te-ai înfuriat așa tare?

– Întîmplător sînt o femeie căsătorită. Rosti aceste cuvinte srigînd cu putere, iar Zina și Kat îi auziră tonul ridicat din celalată încăpere. Se întrebară mirate cine putea fi la telefon. Kat își ridică o sprînceană, iar Zina merse să servească un client. În birou, conversația continuă.

– Da, întîmplător ești o femeie măritată. Iar bărbatul tău se află întîmplător după gratii. Ceea ce e mare păcat, dar asta te face pe tine să rămii aici, în lumea de afară, unde noi toți ceilalți jucăm tenis, șotron, luăm cina și facem sex împreună. Jessie simți că-i vine să verse. Își aminti părul lui des și negru, felul în care mirosea, inelul respingător cu acea piatră roz. Era incredibil. Bărbatul ăsta, porcul ăsta hidos; o suna pe ea și-i vorbea despre sex. Rămase țintuită locului, palidă și tremurînd, iar lacrimile începură să i se adune în spatele genelor. Era de-a dreptul amuzant. Știa că de fapt toată această întîmplare ar trebui să fie amuzantă. Dar nu-i venea să rîdă. Îi venea să plîngă, să vrea să meargă acasă, să vrea să... asta era ce-i lăsase lan. O lume formată din oameni ca Barry York, din cei care o sunau pentru cecurile pe care ea „uitase” să le trimită și pe care probabil va uita încă multe săptămîni sau luni

de acum încolo. Era atât de înspăimântată încât îi era teamă să meargă și pînă la florărie pentru un buchet de margarete, temîndu-se să nu datoreze și acolo niște bani. Datora bani tuturor. Iar acum, animalul ăsta de la telefon vroia să facă sex cu ea.

– Eu... domnule... sînt... Luptă împotriva lacrimilor din voce și înghiți în sec.

– Ce s-a întîmplat, iubito, femeile măritate din Pacific Heights nu se excită sau ți-ai găsit deja un iubit?

Jessica privi receptorul, simțindu-și mîinile tremurîndu-i, iar șuvoaie de lacrimi începură să-i curgă pe față, în timp ce buza inferioară i se răsfrînse ca unui copil a cărui păpușă fusese sfărîmată în bucăți. Asta era lovitura finală. Asta se întîmpla acum cu viața ei. Clătină din cap și puse ușor receptorul în furcă.

Capitolul 24

– Ne vedem mai târziu, doamnelor. Își luă geanta și se pregăti să iasă din magazin. Era o dimineață de vineri frumoasă și caldă, de la începutul lunii aprilie. Primăvara părea să fie peste tot în jur.

– Unde te duci, Jessie? Zina și Kat o priviră surprinse.

– Să-l văd pe Ian. Mîine am alte treburi de rezolvat, așa că m- am gândit să mă duc să-l văd azi.

– Transmite-i dragostea noastră. Ea le zîmbi celor două fete și ieși din magazin. Fusesse foarte tăcută în ultimul timp. Era destul de ciudat. Starea de nervozitate părea să fi dispărut de la telefonul lui Barry York. Asta fusesse în urmă cu trei săptămîni. Nu-i spusese lui Ian, dar umilirea i se citea pe față.

York, Houghton, oamenii care sunau pentru bani, nimic nu părea să mai conteze. Era doar vina ei. Și-o făcuse cu mîna ei. Mare Jessica Clarke. Atotputernica, atotștiutoarea, cea care plătea totul, doamna Jessica Clarke. Acum vedea totul clar. Noaptea de insomnii începeau să-și spună cuvîntul. Nu mai putea fugi de adevăr. Începea să se gîndească, să-și amintească, să înțeleagă. Auzea totul acum ca niște benzi ce vorbeau în întuneric. Nu avea încotro decît să-și amintească... incidente, momente, lucruri banale, voci. Acum nu mai auzea vocea mamei ei. Nici pe a lui Jake. Ci pe-a ei și pe-a lui Ian. „Fabule, dragul meu? Se vînd bine?” De parcă ăsta era singurul lucru care conta. El îi găsisse o

mie de explicații și motive... de parcă îi datora așa ceva... iar fabulele fuseseră foarte frumoase. Dar nu asta conta, pentru că ea le ucisese înainte de a se naște. cu o singură întrebare: „Se vînd bine?” Cui îi păsa dacă se vînd? Probabil că de aceea el îi cumpărase *Morgan*-ul din avansul luat pe publicarea cărții de fabule. Era singurul mod în care-i putea răspunde la întrebare.

Și fuseseră atîtea alte dăți.

– La Operă, iubitele? De ce la Operă? E atît de scump.

– Dar ne place la amîndoi. Nu-ți place, Jessie? Credeam că da.

– Da, dar... oh, la naiba. Voi lua din economiile de casă.

– Oh, asta era? Urmase o pauză lungă. Am cumpărat deja biletele, Jess. Din banii „mei”. Dar el hotărîse să nu meargă în cele din urmă. Hotărîse să rămînă acasă să lucreze.

Erau momente scurte, frînturi de fraze care-i răsuna în urechi, care lăsaau amprente asupra unei vieți, asupra unei căsnicii, asupra unui om. De ce? Cînd avea atîta nevoie de el? Sau poate tocmai de asta se întîmplase? Pentru că ea avea nevoie de el și știa că el nu are nevoie de ea în același fel?

– Dar și el avea nevoie de mine. Vocea ei răsună în singurătatea dinăuntru mașinii. Nu putea accepta ca Astrid s-o ducă de trei ori pe săptămînă, așa că își închiriasse o mașină cu care mergea să-l vadă. Încă o cheltuială pe care cu greu și-o permitea. Dar în timp ce conducea, începu să-și pună întrebări. De ce îl legase de ea? De ce îl făcuse dependent de ea? Pentru a-i tăia aripile ca el să nu-și poată lua zborul? Pentru că, dacă ar fi zburat, ea n-ar fi putut supraviețui. Și partea cea mai amuzantă era că el își luase zborul. Într-o singură după-amiază, sau poate în sute de după-amieze înainte de asta. Dar acea singură după-amiază îi costase tot ce

aveau. Avusese nevoie de o femeie care să nu-i închidă gura, care să nu i-o reteze. De cineva care nu avea nevoie de el, care nu-l iubea, care nu-l făcea să sufere.

Fusese o adevărată nebunie, totuși. Indiferent ce făcuse ea, fusese de teamă să nu-l piardă. Și acum uite unde ajunsese. Era atât de adâncită în gânduri încât aproape că uită s-o ia pe drumul care ducea spre închisoare și era încă foarte gânditoare în timp ce-l aștepta să apară la geam.

Chiar și atunci când lan sosi, ea părea să fie cu mintea mai mult în trecut decât în prezent. Iar el părea de asemenea adâncit în propriile-i gânduri. Ea își ridică privirea spre el și încercă să zîmbească. Avea o puternică durere de cap și era obosită. Își vedea propria imagine reflectată în geamul care era între ei. O făcea să aibă impresia că vorbea cu ea însăși.

– Nu ești foarte vorbăreț azi, domnule Clarke. S-a întâmplat ceva?

– Nu, mă gândeam doar la carte, cred. Am ajuns la un punct în care m-am împotmolit. Observă o expresie ciudată în ochii ei și începu să-i povestească despre carte. Ea îl lăsă să trăncănească câteva minute, apoi îl întrerupse.

– Știi ceva? Ești uimitor! Eu fac tot drumul pînă aici ca să văd cum o duci și să vorbesc cu tine despre ce se întâmplă în viața mea, iar tu îmi povestești despre carte.

– Ce-i rău cu asta? Păru derutat în timp ce-o privea de cealaltă parte a geamului. Și tu îmi spui mie despre *Lady J*.

– Asta-i altceva, Ian. Asta e ceva real, pentru numele lui Dumnezeu. Vorbea tăios și asta îl enervă.

– Ei bine, și cartea e ceva real pentru mine.

– Atît de real încît nu-ți poți răpi o oră din prețiosul tău timp ca să stai de vorbă cu mine? La naiba, stai aici de o oră ca un nebun, povestindu-mi de cartea ta blestemată. Și de fiecare dată cînd încep să-ți spun cîte

ceva despre mine, nu ești atent.

– Nu-i adevărat, Jess. O privi necăjit și-și aprinse o țigară. Cartea merge foarte bine și voiam să-ți spun asta. Nu cred c-am fost niciodată într-o stare mai potrivită pentru scris ca acum. Știu că spusese ceva greșit de îndată ce cuvintele îi ieșiseră pe gură. Expresia de pe fața ei era incredibilă. Jessie, ce naiba se întâmplă cu tine?

– Sfinte Dumnezeule, stai și-mi spui ce strălucitoare e cartea ta, ce „stare potrivită pentru scris” ai, de parcă ești venit aici în vacanță. Știi cumva ce se întâmplă cu viața mea? Respiră adânc, iar el simți de parcă cineva îi turna otravă prin receptor, în ureche. Ea își pierduse controlul și nu mai avea de gând să se oprească acum. Vrei să știi ce se întâmplă cu mine, în timp ce tu ai o atît de „potrivită stare pentru scris”? continuă ea. Ei bine, îți voi spune, dragul meu. *Lady J* e în pragul falimentului, oamenii mă sună la telefon zi și noapte spunându-mi să le plătesc banii pe care îi datorez și amenințându-mă că mă dau în judecată. Mașina ta s-a stricat, nervii mei au ajuns la limită, am coșmaruri în fiecare noapte din cauza inspectorului Houghton, iar bărbatul căruia i-am plătit cauțiunea m-a sunat să mă întîlnesc cu el acum trei săptămîni. Și-a închipuit că am nevoie de sex. Și poate că ticălosul are dreptate, dar nu cu el. De atîtea luni nu ți-am atins măcar mîna și simt că înnebunesc. Toată viața mea se duce de ripă, iar tu ai o „stare potrivită pentru scris”! Și știi ce-i cel mai minunat, dragul meu... Țipă în urechea lui, iar ceilalți din încăperea priveau, în timp ce lui nu-i venea să creadă ce auzea. Ceea ce-i absolut minunat, Ian dragostea mea, continuă ea, e că tot drumul pînă aici m-am învinuit pe mine pentru absolut tot ce s-a întîmplat. Pentru tot ce nu merge bine în căsnicia noastră, pentru presiunea pe care am exercitat-o asupra ta, pentru lucrurile urîte pe care ți le-am spus. Îți dai seama că pînă acum am retrăit fiecare moment neplăcut al vieții noastre, fiecare lucru

pe care l-am făcut greșit și care te-ar fi putut face să ajungi să dorești să te culci cu o femeie ca Margaret Burton? M-am învinuit pentru că te-am întreținut ca să-ți poți realiza cariera de scriitor, mi-am spus că ți-am furat bărbăția. Și în timp ce mă răstigneam pe mine însămi, tu ce făceai? Aveai „cea mai potrivită stare pentru scris“ din viața ta. Ei bine, știi ce? Mă faci să-mi vină să vărs. În timp ce tu stai aici, în această minunată casă de creație care se numește închisoare, viața mea se duce de ripă, iar tu nu faci nimic ca să împiedici acest lucru, iubitele. Nimic. Și vreau să-ți mai spun ceva. M-am săturat pînă peste cap de geamul ăsta blestemat, de faptul că trebuie să mă sucesc mereu ca să te văd pe tine, în loc să-mi văd propria reflecție. M-am săturat să-mi transpire urechea, mîinile și creierul în timp ce țin în mînă receptorul ăsta blesemat... m-am săturat pînă peste cap de toată porcăria asta! Striga atît de tare încît lumea din întreaga încăpere o privea, dar nici unul din ei nu observa. Erau lucruri care se acumulaseră de luni de zile.

– Presupun că tu crezi că mie-mi face plăcere să stau aici?

– Da, cred că-ți face plăcere. E o casă pentru scriitorăși de doi bani.

– Așa e, iubito. Ai dreptate. Asta-i tot ce fac aici. Scriu. Nu mă gîndesc niciodată la soția mea, la cum am ajuns aici, și de ce, la femeia aia blestemată sau la proces. Eu nu trebuie să găsesc o cale să scap de cei care vor să facă sex cu mine. Ascultă, doamnă, dacă ai impresia că ăsta-i genul de viață pe care mi-l doresc, poți să-l iei și să ți-l bagi în fund. Dar vreau să-ți mai spun ceva. Dacă ai impresia că asta-i căsnicia pe care mi-o doresc, poți să ți-o bagi în același loc. Credeam că avem o căsnicie. Credeam că avem ceva. Ei bine, știi ceva, doamnă Clarke? Nu avem nimic. Nimic. Nu avem copii, nu avem sinceritate și avem două profesii de rahat. Sîntem doi oameni de rahat din cîte îmi dau

seama acum. Ți-ai petrecut ultimii șase ani încercînd din greu să nu te maturizezi și făcînd pe orfana după ce ți-au murit părinții. Nu numai asta, dar m-ai făcut pe mine să mă simt vinovat Dumnezeu știe pentru ce, așa că eu am stat lîngă tine și te-am ținut de mîină. Și am fost suficient de prost să înghit toate astea pentru că te-am iubit și pentru că voiam să-mi fac o carieră de scriitor. Ei bine, s-a dovedit că acest mod de viață a fost greșit, Lady Bountiful¹. Îl poți avea, dacă îl dorești. Eu am nevoie de o soție, nu de un bancher sau un copil isteric. Poate de aia sînt fericit aici, indiferent dacă îți vine să crezi sau nu, indiferent de cît de împruțit e locul ăsta. Aici pot să scriu și nu sînt întreținut de tine. Ce zici de asta, iubito? Nu trebuie să plătești pentru întreținerea mea și nu-ți datorez nimic, cu excepția faptului că m-ai ținut de mîină în timpul procesului și că te-ai comportat minunat atunci. Dar îți voi da înapoi banii pe care i-ai cheltuit pentru mine. Iar dacă tu ți-ai pus acum în cap să mă faci să sufăr cît poți de mult, să mă faci să mă simt cît se poate de vinovat de ce ți se întîmplă ție, de cît de multe chitanțe ai de achitat, de cît de repede s-a stricat mașina mea, atunci poți să te duci dracului. Nu pot face absolut nimic de aici. Tot ce pot face e să-mi pese de tine, să fiu recunoscător că vii să mă vezi și să-mi termin nenorocita asta de carte. Și dacă nu ai chef să mă mai vezi, fă-mi un serviciu și nu mai veni. Pot trăi și fără asta.

Jessica simți ridicîndu-i-se în piept bine-cunoscutul sentiment de panică, în tip ce-i privea expresia feței. Dar de data asta era mai rău. Nu-și spusese niciodată astfel de lucruri unul altuia. Iar acum nu se mai putea opri. Simțea amărăciunea umplîndu-i sufletul.

– De ce nu vrei să mai vin să te văd, iubitele? Ți-ai

---

1. Bountiful = generos (în limba engleză în text).

găsit altă iubită aici? Asta e, îngerășule? Marele mascul și-a găsit un mascul pe potrivă? Ian se ridică și o privi de parcă ar fi vrut s-o lovească direct prin peretele de sticlă, spre fascinația multimei care privea acum de ambele părți ale geamului. Asta e, dragul meu? continuă ea. Ai devenit homosexual?

– Mă faci să-mi fie greață.

– Oh, așa e, am uitat. Nu-ți plac „crimele infame împotriva naturii“. Sau îți plac? Îl privi cu o infinită dulceață în timp ce-și ridică o sprânceană și inima îi bătea violent în piept. Poate că într-adevăr ai violat-o pe femeia aia, la urma urmei.

– Dacă n-aș fi aici și-aș expedia un pumn direct în față. Se aplecă spre ea, spre peretele de sticlă care-i despărțea, ținând încă receptorul în mână, iar Jessica se ridică încet pentru a-l privi în față. Știa că sosise momentul și nu-i venea să creadă. Dar tot nu se putea opri.

– Mi-ai expedia un pumn în față? Vocile lor erau liniștite acum. El îi vorbea cu tonul ponderat al unui bărbat care e deja terminat, iar ea îi șoptea precum o viperă care se pregătea să muște pentru ultima oară. Mi-ai expedia un pumn în față? repetă ea zîmbind. Dar de ce acum, dragul meu? N-ai avut niciodată curajul s-o faci pînă acum. Nu-i așa, iubitul?

El îi răspunse șoptit, iar inima ei aproape se opri să mai bată cînd îi văzu privirea din ochi.

– Nu, Jess, n-am avut. Dar acum nu mai am nimic de pierdut. Am pierdut deja. Și asta face ca totul să fie mult mai ușor. Îi zîmbi cu un zîmbet ciudat care îi produse fiori reci, o privi gînditor pentru o clipă, puse apoi jos receptorul și plecă. Nu privi înapoi nici o dată, iar ea rămase cu gura deschisă de uimire. Ce spusese el? Voia să vină înapoi, pentru a-l întreba din nou, pentru... ce voise să spună prin „asta face totul mai ușor“? Ce făcea... ticălosul... o părăsise, n-avea dreptul să facă asta, nu putea, nu... și ea ce făcuse? Ce spusese? Se

prăbuși în scaunul ei, șocată. Curînd murmurul vocilor din jur reveni la normal. Ian dispăruse de mult pe ușa aceea îndepărtată. Ea se înșelase. El avusese curaj. Iar acum făcuse exact lucrul de care se temuse ea întotdeauna. O părăsise.

Bara mașinii închiriate se frecă de tufișurile din fața casei cînd opri pe alee. Își lăsă capul pe volan și simți un nod în gît. Undeva, în adînc, era un suspin care își căuta drumul spre în afară, dar era blocat de ceva, nu putea ieși. Își sprijini capul cu toată greutatea pe claxonul de pe volan, iar sunetul strident păru să-i explodeze în cap. Era bine. Nu și-l va ridica. Stătu așa pînă ce doi bărbați care treceau pe-acolo veniră și-i bătură în geam. Ea întoarse încet capul spre ei, îi privi, apoi izbucni într-un hohot de rîs isteric. Bărbații se priviră unul pe altul mirați, deschiseră ușa mașinii, apoi o traseră ușor pe Jessie de pe volan. Ea privi de la unul la altul, rîse din nou isteric, apoi rîsul se transformă într-un suspin. Veni de undeva din adîncul gîtului și răsună ca un vaiet lung, trist și singuratic. Clătina ușor din cap și repeta printre suspine un singur cuvînt: „Ian“.

– Doamnă, ești beată? Bărbatul mai în vîrstă părea stînjenit. Crezuse că e rănită sau că i s-a făcut rău, cînd o văzuse stînd cu capul pe volan și făcînd gălăgie cu claxonul. Dar ea era fie beată, fie nebună sau drogată. Nu se așteptase la asta. Bărbatul mai tînăr o privi, ridică din umeri și rînji.

Jessie clătina ușor din cap și repeta același cuvînt: „Ian“.

– Surioară, ești drogată? Ea nu răspunse și tînărul dădu din nou din umeri și rînji.

– Trebuie să fie marfă de calitate.

– Ian.

– Cine-i Ian? Iubitul tău?

O nouă clătinare din cap.

Cei doi bărbați se priviră unul pe altul și închiseră ușa mașinii. Cel puțin claxonul nu mai suna acum, iar ea nu se va trezi încă multe ore. Cei doi se îndepărtară, tânărul părînd amuzat, celălalt mai puțin.

– Ești sigur că era drogată? Mie mi s-a părut mai degrabă nebună.

– Era drogată și nebună. Tânărul rîse, își pocni mîinile de burtă și apoi își petrecu brațul în jurul umerilor prietenului său. Chiar în acea clipă Astrid trecu pe-acolo și-i văzu pe cei doi bărbați mergînd pe alee, rîzînd și părînd încîntați de ei. Opri mașina și se încruntă, în timp ce fu străbătută de un sentiment de teamă. Nu păreau a fi polițiști, dar... o observară, iar tânărul îi făcu semn cu mîna, în timp ce cel mai în vîrstă zîmbi. Astrid nu putea înțelege ce se întîmplase, iar cei doi se îndreptară spre o mașină roșie. Nu era nimic ascuns sau grăbit în mișcărilor lor, iar Astrid o observă acum pe Jessie în mașina închiriată. Totul era în ordine. Astrid claxonă. Dar Jessie nu se întoarse. Claxonă din nou, iar cei doi bărbați izbucniră într-un rîs răgușit.

– Nu începe și tu, surioară. Femeia din mașină e făcută pulbere. A trebuit să tragem de ea ca să-i luăm capul de pe claxon. Făcură un semn vag către Jessica, porniră mașina și ieșiră din parcare. Astrid se dădu jos din mașina ei și alergă pe alee.

Jessie stătea tot acolo, plîngînd și suspinînd, rostind un singur cuvînt: „Ian”. Astrid nu fu atît de sigură că era drogată. Poate doar puțin, dar nu atît de mult pe cît părea. Era în stare de șoc. Se întîmplase ceva.

– Jessica? Își petrecu un braț în jurul ei și-i vorbi blînd. Bună, Jessie, sînt eu, Astrid. Jessica o privi și dădu din cap. Cei doi bărbați plecaseră. Toată lumea plecase. Chiar și Ian.

– Ian. Rosti cuvîntul mai clar acum.

– Ce-i cu Ian? -

– Ian.

Astrid îi șterse ușor fața cu o batistă.

– Spune-mi ce-i cu Ian. Inima lui Astrid bătea cu putere, dar ea încerca să-și păstreze mintea limpede și să-i privească ochii Jessicăi. Nu credea că era vorba de o supradoză de sedative. Părea mai degrabă o supradoză de necazuri. Jessie ajunsese la limita puterilor.

– Ce-i cu Ian, iubita mea? Spune-mi. S-a simțit rău azi?

Jessica clătină din cap. Cel puțin nu pățise nimic. Astrid se temuse de asta la început, ținînd cont de toate ororile, despre care povesteau ziarurile că se petrec în închisori. Dar Jessica negase din cap.

– S-a întîmplat ceva?

Jessica respiră adînc și aprobă din cap. Mai respiră o dată și se lăsă pe spătarul scaunului.

– Ne-am... ne-am... certat. Cuvintele de-abia se înțelegeau, dar Astrid dădu din cap.

– În legătură cu ce?

Jessica ridică din umeri, părînd derutată din nou.

– Ian.

– De ce v-ați certat, Jessie?

– Nu... nu știu.

– Nu-ți amintești?

Jessica ridică din nou din umeri și închise ochii.

– Despre... totul... cred. Amîndoi... am spus... lucruri îngrozitoare. S-a terminat.

– Ce s-a terminat? Dar știa la ce se referise.

– S-a terminat. Totul s-a terminat.

– Ce s-a terminat, Jessie? Vocea ei era atît de blîndă, iar lacrimile începură să curgă și mai puternic pe fața lui Jessie.

– Căsnicia noastră s-a... terminat... Clătină din cap și închise din nou ochii. Ian...

– Nu s-a terminat, Jessie. Liniștește-te acum. Ați avut probabil amîndoi foarte multe pe suflet. Ați trecut prin clipe grele în ultimul timp. Prin multe șocuri. Trebuia să izbucnească o dată. Dar Jessica scutură din cap.

– Nu, s-a terminat. Am... m-am purtat îngrozitor cu el. Am fost întotdeauna... întotdeauna m-am purtat cumplit cu el. Am... dar nu mai reuși să vorbească.

– Hai să mergem înăuntru ca să te poți întinde puțin. Jessica clătină din cap, dar nu se mișcă, iar Astrid încercă să-i atragă cumva atenția. Jessie, ascultă-mă puțin. Vreau să te duc undeva. Ochii ei se deschiseră înspăimîntați. Într-un loc foarte frumos, adăugă ea, unde îți place. Vom merge împreună.

– La un spital?

Astrid îi zîmbi pentru prima oară în cinci minute.

– Nu, prostuțo. La ferma mamei mele. Cred că-ți va face foarte bine și....

Jessica scutură încăpățînată din cap.

– Nu... eu....

– De ce nu?

– Ian.

– Prostii. Te voi duce acolo și te vei odihni. Ai trecut prin prea multe în ultimul timp. Nu crezi?

Jessica dădu din cap și închise ochii din nou.

– Jessie, ai luat multe tablete azi? Ea vru să nege cu capul, apoi se opri și ridică din umeri. Cîte? Spune-mi.

– Nu știu... sigur.

– Dă-mi o idee. Două? Patru? Șase? Zece? Se rugă să nu fie mai mult de atît.

– Opt... nu știu... șapte... nouă... Dumnezeuule!

– Le ai în geantă? Jessica dădu din cap. Iar Astrid îi luă ușor poșeta de pe scaun. Ți le voi lua, Jessie. Bine? o întrebă ea. Jessica zîmbi pentru prima oară și respiră adînc. Aproape că părea din nou ea însăși.

– Am... de ales? Cele două femei rîseră, iar Jessie își lăsă prietena să o ajute să meargă în casă. Se așeză

Într-un fotoliu în living-room din care nu se mișcă, ci ascultă doar sunetele făcute de Astrid în timp ce se învîrtea prin baie și prin dormitor. Va fi atît de bine să stea departe de toate, chiar și de vizitele făcute lui Ian după peretele de sticlă. Atunci realizează că nu-l va mai vedea niciodată. Restul îl va lămuri mai tîrziu, dar asta știa deja. Suspină adînc și adormi în fotoliu pînă cînd Astrid veni și o trezi pentru a o duce în *Jaguar*-ul ei.

Bagajele ei fuseseră făcute, casa fusese încuiată, iar Jessie se simți din nou ca un copil foarte mic, bine îngrijit și iubit.

– Ce se întîmplă cu mașina?

– Cea pe care ai închiriat-o? Jessica dădu din cap. Voi trimite pe cineva s-o ia mai tîrziu. Nu-ți face griji despre asta. Jessica nu-și făcea. Făcea parte din binecuvîntarea de a avea bani. Cineva „o va lua mai tîrziu”. Chipuri și mîini necunoscute care îndeplinesc sarcinile pentru care sînt plătiți. Am sunat fetele la magazin, continuă Astrid, și le-am spus că pleci cu mine. Le poți suna mîine pentru a le da instrucțiuni.

– Cine va... cine va... știi tu, cine va conduce magazinul? Totul se învîrtea încă în capul Jessicai, iar Astrid zîmbi și o bătu ușor pe obraz.

– Eu. De-abia aștept. Nu e prea drept, tu să pleci în vacanță, iar eu să muncesc. Jessica zîmbi și păru din nou ea însăși.

– Iar colecția de toamnă?

Astrid își ridică o sprînceană, surprinsă și porni motorul mașinii.

– Trebuie să te fi trezit. O voi trimite pe Katsuko, cu permisiunea ta. Voi avea eu grijă de partea financiară, iar tu îmi vei da banii mai tîrziu. Jessica clătină din cap și-și privi prietena. Scurtul somn părea s-o fi refăcut.

– Nu-ți pot plăti mai tîrziu, Astrid. *Lady J* se luptă pentru supraviețuire. Asta-i unul din motivele pentru care nimeni nu s-a dus încă la New York.

– *Lady J* ar accepta un împrumut din partea mea?

Jessica zîmbi.

– Nu știu, dar mama ei s-ar putea să accepte. Pot să mă gîndesc puțin?

– Sigur. După ce se întoarce Katsuko. Am vești noi pentru tine. Nu ai voie să iei vreo hotărîre în următoarele două săptămîni. Nici una. Nici măcar în legătură cu ce mîncîci la micul dejun. Face parte din regulile de bază ale acestei scurte vacanțe. Voi da eu banii pentru colecția de toamnă și vom vedea cum ne vom descurca mai tîrziu.

– Eu... dar...

– Taci din gură.

– Știi ceva? Jessie o privi cu un zîmbet slab și obosit și cu ochii umflați. Poate voi accepta. Am nevoie de colecția de toamnă sau magazinul va da faliment. La naiba! Katsuko a fost bucuroasă să plece?

– Tu ce crezi? Cele două femei își zîmbiră din nou, iar Astrid opri în fața casei ei. Poți urca scările? o întrebă ea. Jessica dădu din cap și o urmă încet pe Astrid în casă. Am nevoie doar de cîteva lucruri, continuă ea. Lipsesc doar o noapte. Mîine vreau să fiu la lucru. Străluci de bucurie cînd pronunță aceste cuvinte. Cincisprezece minute mai tîrziu erau din nou în mașină și se îndreptau spre autostradă. Jessie simțea de parcă o bombă îi lovise viața, acum cînd toate lucrurile se petreceau cu o atît de mare viteză.

Schimbul de cuvinte avut cu Ian îi reveni în minte, în timp ce mergeau cu mașina. Închise ochii, iar Astrid crezu că dormea. Dar era perfect trează. Prea trează. Mult mai trează decît fusese în ultimul timp. Avea nevoie de încă o tabletă, dar Astrid le aruncase pe toate în toaletă. Pe toate. Cele roșii, cele albastre, cel galbene, cele negru cu verde. Nu mai rămăsese nici una. Cu excepția capului ei, în care răsunau cuvintele lui Ian... și fața lui... și... de ce își făcuseră așa ceva unul altuia? De ce atîta ură, de ce atîta furie? Nu putea să înțeleagă. Nu putea să înțeleagă nimic. Poate că se urîseră întot-

deauna. Poate chiar și vremurile bune fuseseră o minciună. Era atît de greu să-și dea seama acum. Și oricum era prea tîrziu. Căutarea răspunsurilor arsesese pînă la temelii. Împreună, ea și cu Ian, dăduseră foc căsniciei lor și, de o parte și de alta a unui perete de sticlă, o priviseră în timp ce ardea, întețind flăcările, refuzînd să plece pînă ce ultima bucățică dispăruse.

Capitolul 25

Astrid o atinse ușor pe umăr, iar ea se trezi speriată și derutată, neștiind unde se află. Excesul de tablete își făcea simțit efectul, iar mintea ei era confuză.

– Liniștește-te, Jessie. Sîntem la fermă. E aproape miezul nopții și totul e în regulă. Jessica se întinse și privi în jur. Era întuneric, iar stelele străluceau deasupra capului. Aerul mirosea a proaspăt și auzea caii nechezînd undeva la distanță. În dreapta lor se afla o casă mare, cu jaluzele de un galben strălucitor. Casa era luminată și avea o ușă deschisă.

Astrid fusese o clipă înăuntru și vorbise cu mama ei, înainte de a o trezi pe Jessie. Mama ei nu fu șocată, nici măcar surprinsă. Mai trecuse prin asemenea crize cu Astrid, cu diverse prietene, cu membri ai familiei, în urmă cu mulți ani. Asemenea lucruri li se întîmplau oamenilor, erau zdruncinați o vreme, dar majoritatea supraviețuiau. Puțini erau cei care nu rezistau, dar majoritatea își reveneau. Iar ferma era un loc potrivit pentru refacere.

– Hai înăuntru, somnoroaso, mama a făcut ciocolată fierbinte și sandvișuri. Nu știu tu ce părere ai, dar eu mor de foame. Astrid stătea lîngă ușa deschisă a mașinii, iar Jessica își trecu un pieptăn prin păr, zîbind trist.

– A pregătit și tabletele?

– Nu. Astrid îi aruncă o privire cercetătoare. E chiar atît de rău?

Jessica dădu din cap, apoi ridică din umeri.

– Dar voi supraviețui. Ciocolată fierbinte, hm? Cum se poate compara asta cu Seconal? Astrid se strîmbă la ea și îi scoase valiza din portbagaj.

– Am trecut prin aceeași stare după moartea lui Tom. Am venit aici și mama mi-a aruncat totul. Toate tabletele. Și ermn într-o stare mai rea decît ai fost tu azi după-amiază.

– Eram prea uimită pentru a putea reacționa. Ai avut noroc. Lasă-mă pe mine să duc valiza. Întinse mîna după ea, iar Astrid i-o dădu. Ian spunea întotdeauna că o amazoană ca mine... Dar atunci se opri și vocea i se pierdu. Astrid o văzu plecîndu-și capul și mergînd repede spre casă. Era bucuroasă că o adusese aici. Îi părea rău doar că n-o făcuse mai devreme. Se întreba cît de serioasă fusese cearta cu Ian. Ceva îi spunea că fusese ceva extrem de grav, dar nu putea ști sigur.

– Ai grijă la cap! Astrid o atențină aproape în clipa cînd ea se lovi de partea de sus a tocului ușii. Cele două femei intrară în holul principal una lîngă alta. În hol se afla un pian de un roșu strălucitor, o oglindă lungă și un perete plin cu pălării viu colorate. Podeaua era din lemn de brad. Se mai afla o canapea confortabilă și un balansoar lîngă foc. Pe perete erau agățate tablouri în ulei și o bibliotecă plină cu cărți. Era o combinație ciudată de stil modern și stil victorian, dar care mergeau bine împreună. Perdelele erau din dantelă veche, iar într-un colț se afla o sobă mare din cărămidă. Camera era veselă și călduroasă, cu o surprinzătoare notă de eleganță.

– Bună seara.

Jessica se întoarse la auzul vocii și văzu o femeie micuță stînd în ușa bucătăriei. Avea același păr blond cenușiu ca al fiicei ei și ochi albaștri, scînteietori și veseli. Acele cuvinte simple pe care le rostise părușeră s-o amuze. Veni încet spre Jessica și întinse mîna.

– E foarte plăcut să te avem aici, draga mea. Cred

că Astrid te-a avertizat că sînt o bătrînică sucită, iar ferma e într-o dezordine cumplită. Dar sînt încîntată că ai venit aici. Luminițele din ochii ei jucau ca niște flăcări.

– N-am avertizat-o despre așa ceva, mamă. Am lăudat acest loc, așa că ai face bine să te comporți cum trebuie.

– Sfinte Doamne, ce îngrozitor! Atunci va trebui să-mi ascund toate cărțile pornografice și să-mi anulez toate întîlnirile cu băieți, nu-i așa? Ce trist! Își pocni mîinile una de alta de parcă ar fi fost extrem de supărată, apoi începu să chicotească vesel. Făcu un semn cu mîna spre canapea, iar cele două femei se așezară lîngă foc. Ciocolata fierbinte aștepta în cești din porțelan *Limoges*, pictat cu flori delicate.

– Ce frumos e, mamă! E nou? Astrid își turnă o ceașcă și privi porțelanul.

– Nu, draga mea. E foarte vechi... din 1880, cred. Cele două femei se priviră și schimbară o privire complice. Oricine putea vedea clar că nu erau doar mamă și fiică, ci și foarte bune prietene. Jessica simți o împunsătură de invidie pentru căldura pe care cele două femei o degajau.

– Am vrut să zic, este nou la tine? Astrid luă o înghițitură din ciocolata fierbinte.

– Oh, asta ai vrut să spui! Da, este nou.

– Ești o rea, știi că-l voi observa și de aceea l-ai scos în seara asta. Dar păru încîntată, iar mama ei rîse.

– Ai perfectă dreptate! E drăguț, nu-i așa?

– Foarte. Ochii celor două femei sclipiră veseli, iar Jessica zîmbi, savurînd scena. Era surprinsă de aerul tînăr pe care-l degaja mama lui Astrid. Și de eleganța ei care rămăsese intactă în ciuda vîrstei și a vieții trăite la fermă. Era îmbrăcată cu niște pantaloni din gabardină gri, bine croiți și o foarte frumoasă bluză de mătase, de care Jessie era sigură că provenea de la Paris. Era de un albastru care-i scotea în evidență culoarea ochilor. La gît avea perle, iar pe degete cîteva inele din aur,

dintre care unul cu un diamant apreciabil. Arăta mai degrabă ca trăind în New York sau Connecticut, decît la o fermă. Lui Jessie aproape că-i veni să rîdă cînd își aminti imaginea descrisă de Astrid cu privire la mama ei, echipată în ținută de cowboy. Era greu să și-o închipuie așa.

– Ai venit la momentul potrivit, Jessica. Peisajul de țară e atît de frumos și vegetația așa luxuriantă în acest moment al anului; totul e verde și proaspăt.

Jessica rîse.

– Nu pot spune că am plănuit această vacanță, doamnă Williams. Dar soțul meu a fost condamnat la închisoare, iar eu am devenit dependentă de sedative și tranchilizante și am ajuns în pragul unei depresii nervoase. Iar azi dimineață am avut o ceartă puternică și... Rîse din nou și clătină din cap. N-am plănuit deloc această vacanță, repetă ea. Sînteți foarte drăguță că m-ați primit aici, deși ați fost anunțată cu atît de puțin timp înainte.

– Nici o problemă. Îi zîmbi, dar ochii ei vedeau absolut totul. Observase că Jessica nu mîncase nimic, ci doar băuse din ciocolata fierbinte. Fuma deja a doua țigară de cînd sosise acolo. Bănuia că Jessica avea aceeași problemă pe care o avusese Astrid la moartea lui Tom. Tabletele. Simte-te ca acasă, draga mea, îi spuse ea, și stai cît vrei de mult.

– S-ar putea să stau pentru totdeauna.

– Sigur nu. Te vei plictisi într-o săptămînă. Ochii femeii în vîrstă sclipiră din nou, iar Astrid rîse.

– Tu nu te-ai plictisit aici, mamă.

– Oh, ba da, dar cînd mă plictisesc mă duc la Paris, New York sau Los Angeles, sau vin să te vizitez pe tine în mausoleul acela îngrozitor în care locuiești...

– Mamă!

– Asta e și tu știi foarte bine. Un mausoleu foarte frumos, dar oricum... știi care e părerea mea. Ți-am spus anul trecut că ai face mai bine să-l vinzi și să-ți

cumperi o casă nouă. Ceva mai mic și mai tineresc. Ceva mult mai vesel. Eu nu sînt suficient de bătrînă să locuiesc acolo. I-am spus asta lui Tom cînd trăia și nu vād de ce nu ți-aș spune-o și ție acum.

– Jessica are genul de locuință care ți-ar plăcea.

– Oh? O căsuță în Tahiti, fără îndoială. Toate cele trei femei rîseră, iar Jessica făcu o tentativă de a mînca un sandviș. Stomacul ei chiorăia de foame și spera că dacă va mînca ceva mîinile nu-i vor mai tremura atît de tare. Bănuia că se va simți cumplit cîteva zile de-acum încolo, dar cel puțin se va afla într-o companie bună. Era deja îndrăgostită de mama vorbăreată a lui Astrid.

– Locuiește în căsuța aceea minunată, vopsită cu alb și albastru, aproape de casa mea. Cea cu multe flori în față.

– Îmi amintesc parcă. Drăguță, dar puțin cam mică, nu-i așa?

– Foarte, spuse Jessica în timp ce mînca. Sandivșul era cu brînză topită și șuncă, peste care erau puse salată proaspătă și felii subțiri de roșii.

– Eu nu mai pot suporta orașul decît pînă la o vizită scurtă. Dar după un timp bucuroasă să mă întorc acasă. Concertele mă plictisesc, oamenii îmbrăcați elegant, restaurantele sînt proaste, traficul e obositor. Aici, călăresc dimineața, mă plimb prin pădure și viața pare o aventură în fiecare zi. Sînt prea bătrînă pentru oraș. Călărești? Avea un stil atît de iute încît îți era greu să crezi că are mai mult de cincizeci și cinci de ani. Jessica știa că are de fapt șaptezeci și doi. Zîmbi cînd auzi întrebarea.

– N-am mai călărit de ani de zile, dar mi-ar face plăcere.

– Atunci poți călări. Fă exact ce vrei, oricînd vrei. Eu pregătesc micul dejun la ora șapte, dar nu trebuie să te scoli atunci, Prînzul îl ia fiecare cînd vrea, iar cina e la ora opt. Nu-mi plac orele obișnuite la țară. E neplăcut să mănînci cina la ora cinci sau șase. Nu mi se face

foame atît de devreme. Și, apropo, fiica mea m-a prezentat ca doamna Williams, dar numele meu este Bethanie. Prefer să mi se spună așa. Era o femeie extrem de iute, dar ochii ei albaștri erau blînzi și gura părea mereu gata să rîdă.

– E un nume frumos!

– Merge. Și acum, doamnelor, vă urez noapte bună. Vreau să călăresc mîine dimineată devreme. Le zîmbi cald, își sărută fiica pe creștetul capului și urcă repede scările spre dormitor, spunîndu-le că le lasă să-și aleagă singure camerele. Erau trei camere din care puteau alege și toate erau pregătite pentru oaspeți. Oamenii veneau deseori s-o viziteze pe Bethanie, îi spuse Astrid Jessicăi. Rareori se întîmpla ca la fermă să nu se afle nimeni în vizită. Prieteni din Europa includeau ferma în itinerariul lor, alți prieteni care veneau de pe Coasta de Vest spre New York închiriau mașini pentru a veni s-o viziteze și mai avea și cîțiva prieteni în Los Angeles. Și, bineînțeles, mai era și Astrid.

– Astrid, e absolut minunat. Jessica era copleșită de tot. De casă, de mamă, de ospitalitate, de libertatea de a face orice și de căldura plină de viață degajată de gazdă. Mama ta e o femeie deosebită, adăugă ea. Astrid zîmbi mulțumită.

– Cred că Tom s-a căsătorit cu mine ca să fie în preajma ei. O adora, la fel și ea pe el. Astrid zîmbi din nou, mulțumită de expresia de pe fața Jessicăi.

– Îmi pot da seama de ce a iubit-o. Ian s-ar îndrăgosti de îndată de ea. Tonul ei se schimbă cînd spuse asta, de parcă începuseră să plutească pe alte meleaguri.

– Îți va face bine să stai aici, Jessie.

Jessica dădu încet din cap.

– Poate pare o prostie, dar deja am senzația că mă simt mai bine. Puțin zdruncinată... ridică o mîină pentru a-i arăta degetele ce tremurau și zîmbi... dar oricum, mai bine. E o adevărată ușurare să știu că nu trebuie să mai petrec de una singură, o noapte în casa aceea. Nu

știi de ce îmi face atît de rău, dar e îngrozitor, Astrid. Aproape că-mi doresc ca acel loc să ardă pînă la temelii cît timp sînt plecată.

– Nu spune asta.

– Vorbesc serios. Am ajuns să urăsc casa aceea. Pe cît am fost de fericită odată acolo, cred că acum o detest de două ori mai mult. Și biroul... e ceva ce-mi amintește de toate greșelile mele.

– Chiar crezi sincer că ai greșit, Jessica? Jessica dădu ușor, dar ferm, din cap. Și ești doar tu vinovată de ele?

– Aproape.

– Sper că vei realiza ce lucru absurd spui.

– Știi ce mă doare cel mai tare? Faptul că am crezut că avem o căsnicie nemaipomenită. Cea mai bună. Iar acum... totul pare atît de diferit. El își înăbușea resentimentele, eu făceam ceea ce voiam. El mă înșela și nu-mi spunea. Eu presupuneam, dar nu voiam să știu. Totul e atît de încurcat. Îmi va trebui mult timp pînă să-mi fac ordine în gînduri.

– Poți sta aici oricît de mult vrei. Mama nu se va sătura niciodată de tine.

– Poate că nu, dar n-aș vrea să abuzez de ospitalitatea ei. Cred că dacă voi sta o săptămînă nu voi fi doar norocoasă, ci îi voi fi pe veci recunoscătoare.

Astrid îi arătă Jessicăi camerele disponibile, iar Jessie alese o cameră mică, plăcută, vopsită în roz, cu o cuvertură veche ce acoperea patul și suporturi din alamă pentru ghivece ce atîrnau deasupra căminului. Era o cameră destul de înaltă, încît nu se lovea cu capul de plafon cînd se ridica din pat.

– Știi, Astrid, s-ar putea să nu mă mai întorc acasă niciodată. Spuse asta zîbind, apoi își înăbuși un căscat.

– Noapte bună, draga mea. Odihnește-te puțin. Ne vedem mîine dimineață la micul dejun. Jessica dădu din cap și căscă din nou. Îi făcu semn cu mîna lui Astrid,

cînd închise ușa și șopti un „mulțumesc“ somnoros...

Va trebui să-i scrie lui Ian a doua zi dimineață pentru a-i spune unde era. Pentru a-i spune ceva. Dar se va gândi la asta mîine. În momentul de față se afla departe de toate problemele ei. Boutique-ul, Ian, notele de plată, peretele insuportabil de sticlă din Vacaville. Nimic din toate acestea nu mai părea reale. Acum era acasă. Așa se simțea și zîmbi cînd puse un buștean pe foc, înainte de a-și trage pe ea cămașa de noapte. Zece minute mai tîrziu dormea deja. Pentru prima dată de patru luni de zile, fără nici o tabletă.

Se auzi o bătaie la ușa lui Jessie, cîteva minute după ce închisese ochii. Dar cînd îi deschise văzu lumina soarelui pătrunzînd prin perdeaua albă de organdi și o pisică grasă și albă căscă somnoroasă sub o rază de soare ce cădea lîngă pat. Ceasul arăta ora zece și cincisprezece minute.

– Jessie? Te-ai sculat? Astrid băgă capul pe ușă. Avea o tavă enormă plină de bunătăți.

– Oh, nu! Micul dejun la pat! Astrid, mă răsefeți! Cele două femei rîseră, iar Jessie se ridică în pat, cu părul ei blond căzîndu-i liber pe spate, într-o cascadă de cîrli-onți. Arăta ca o tînră fată și surprinzător de odihnită.

– Arăți teribil de sănătoasă în dimineața asta, doamnă.

– Și tot atît de înfometată. Am dormit buștean. Pe tava din fața ei se aflau chifle, șuncă, două ouă prăjite și o ceașcă de cafea aburindă, toate servite în vase dintr-un porțelan fin, înflorat. În colțul tăvii se afla o vază cu un trandafir galben. Mă simt de parcă ar fi ziua mea sau așa ceva, spuse ea.

– Și eu la fel! De-abia aștept să mă duc la magazin! Astrid chicoti și se așeză în balansoar, în timp ce Jessie începu să mănânce. Ar fi trebuit să te las să dormi puțin mai mult, dar vreau să mă întorc în oraș. Iar mama a hotărât că în prima zi trebuie să-ți mănânci micul dejun în pat.

– Mă simt jenată. Dar nu într-atît încît să nu mănînc tot ce am aici. Chicoti și mușcă dintr-o chiflă pufoasă. Mor de foame, spuse ea.

– E normal. N-ai mîncat nimic aseară la cină.

– Ce face mama ta în dimineața asta?

– Dumnezeu știe. A fost să călătorească la ora opt, a venit să se schimbe și a plecat cu mașina acum cîteva minute. Face ce vrea și nu admite să fie chestionată.

Jessie zîmbi și vorbi cu gura plină.

– Știi, ar trebui să mă simt foarte vinovată. Eu stau aici, iar Ian e acolo unde e. Dar pentru prima dată de luni de zile nu mă simt. Mă simt bine. De fapt, mă simt minunat. Și ușurată, adăugă ea în gînd. Era o ușurare să nu ai nimic de făcut. Să nu trebuiească să fii la magazin, să nu trebuiască să-l vezi pe Ian sau să deschizi corespondența și să citești notele de plată sau să răspunzi la telefoane. Era într-o altă lume acum. Era liberă. Mă simt grozav, Astrid, spuse ea. zîmbi, se întinse și căscă, cu burta plină, în timp ce razele soarelui cădeau peste pat.

– Atunci, bucură-te de această vacanță. Aveai nevoie de așa ceva. Am vrut să te aduc aici încă de la Crăciun. Îți amintești? Jessica dădu din cap cu regret, amintindu-și ce făcuse atunci în loc să vină cu Astrid la fermă. Făcuse Crăciunul cu un pumn de tablete.

– Dacă aș fi știut.

Mîngîie pisica, iar ea îi linse degetul, în timp ce Astrid se legăna în balansoar, privindu-și prietena. După o singură noapte de somn și arăta deja mai bine. Dar încă mai avea multe de rezolvat. N-o invidia pe Jessica

pentru sarcina ce-i revenea.

– De ce nu stai și tu câteva zile aici, Astrid?

Astrid clătină din cap.

– Și să pierd toată distracția în care constă conducerea unui boutique? Ești nebună. N-ai putea să mă îți nici legată aici. Va fi cea mai mare distracție pe care am avut-o în ultimul timp!

– Astrid, ești nebună, dar te iubesc. Dacă nu erai tu n-aș fi stat acum aici ca o prințesă! Așa că, du-te și bucură-te de timpul petrecut la *Lady J*. E a ta! Jessie privi cu regret. Aproape că mi-aș dori să nu mai trebuia să mă întorc niciodată.

– Vrei să-mi vinzi mie *Lady J*? Ceva în vocea lui Astrid o făcu pe Jessica să-și ridice privirea.

– Vorbești serios?

– Foarte. Poate să devin asociată, dacă nu vrei să-l vinzi de tot. Dar m-am gândit foarte mult la asta. Numai că n-am știut cum să-ți propun.

– Așa cum ai făcut-o acum. Dar eu nu m-am gândit niciodată. S-ar putea să fie o idee bună. Lasă-mă s-o rumeg. Și să vezi cum îți place cât timp eu lipsesc. S-ar putea să ajungi să urăști acel loc pînă la următorul weekend.

Dar Astrid își dădu seama din tonul vocii ei că Jessica n-avea de gînd să renunțe la *Lady J*. Se simțea acea mîndrie de proprietar în vocea ei. *Lady J* era al ei, indiferent de problemele pe care le avea acum.

– Ai vorbit serios în legătură cu trimiterea lui Katsuko la New York? Jessie era încă uimită de tot ceea ce se întîmplase în mai puțin de douăzeci și patru de ore.

– Da. I-am spus să se pregătească să plece mîine. În felul ăsta îi poți da ce instrucțiuni vrei. Putem rezolva problema finanțelor mai tîrziu. Mult mai tîrziu. Așa că nu mai adăuga și asta grijilor pe care le ai deja. Ce părere ai despre colecția de toamnă? Ai ceva dorințe, cerințe, idei, păreri?

– Nici una. Am încredere în alegerile ei. Are un

simț al alegerii mai bun chiar decît al meu. Iar după acest sezon nu sînt convinsă că eu aș ști exact ce să cumpăr.

– Oricine poate avea un sezon mai prost.

– Mda. Unul. Jessica zîmbi și-și lăsă capul pe spate, izbucnind apoi în rîs. La revedere.

– Ticăloaso! Să te distrezi bine aici. Locul ăsta îmi reface întotdeauna forțele.

– După părerea mea arăți foarte bine. Jessie se dădu jos leneșă din pat, se întinse din nou și o îmbrățișă pe Astrid. Călătorie plăcută și transmite-le fetelor toată dragostea mea.

O urmări plecînd și-i făcu semn cu mîna de la ferestra dormitorului. Jessie rămase acum singură în casă, cu excepția pisicii, care se plimba încet pe pervazul ferestrei. De afară se auzeau zgomotele specifice vieții de țară, dar atmosfera era liniștită și însoțită. Se plimbă desculță prin holul de la etaj, se uită prin camere, deschise cărți, făcu din cînd în cînd cîte o piruetă, admiră tablourile, vorbi cu pisica, apoi coborî la parter pentru a face aceleași lucruri. Era liberă! Liberă! Pentru prima oară în șapte ani, zece ani, cincizeci de ani, cincizeci de ani, pentru prima oară, era liberă! Liberă de responsabilități, de îndatoriri, de spaime. Cu o zi înainte fusese la pămînt. Ultimul punct de sprijin al existenței ei șubrede căzuse rostogolindu-se... și ea căzuse cu el. Astrid o prinsese în timp ce cădea și o dusese departe.

Dar partea cea mai bună era că nu se sfărîmase. Își va aminti toată viața acel moment cînd doi străini o trăsuseră de pe volan, în timp ce ea stătea cu capul lăsat pe claxon. Atunci dorise să înnebunească, să nu se mai întoarcă niciodată în lumea răului, a urîtului și a morții, în lumea celor care „trăiesc”. Dar nu înnebunise deloc. Suferise. Mai mult decît suferise vreodată în toată viața ei. Dar nu înnebunise. Și acum iat-o, plimbîndu-se prin această casă frumoasă de țară, în picioarele goale,

în cămașă de noapte, după un mic dejun copios și cu zîmbetul pe față.

Iar lucrul cel mai uimitor era că nu avea nevoie de lan. Fără el, lumea nu se prăbușise. Era ceva nou pentru Jessie și nu știa încă ce să facă cu această nouă stare de spirit. Asta schimba totul.

Capitolul 26

Abia după-amiază târziu, în prima ei zi petrecută la fermă, Jessica se hotărî să se așeze și să-i scrie lui Ian. Voia să-i spună unde este. Încă mai simțea că trebuie să-l înștiințeze. Dar îi era greu să-i explice ce căuta acolo. Atîta timp dăduse impresia că deține controlul asupra nervilor ei, iar acum îi era greu să-i spună ce se află în spatele fațadei. Izbucnise cu o zi înaintea, dar acum trebuia să stea jos și să-i explice totul în liniște. Îi spusese că de fiecare dată cînd îi răspunsese că face „bine“ fusese o minciună. Nu dorise să recunoască cît de departe era de a face bine, iar acum trebuia să recunoască atît în fața ei, cît și în fața lui. Nu îi mai învinuia de nimic, dar nu voia nici să-i de vreo explicație.

Cuvintele nu-i veneau ușor. Ce-ar putea să-i spună? Te iubesc, dragul meu, dar te și urăsc... Întotdeauna mi-a fost teamă să nu te pierd, dar acum nu mai sînt atît de sigură... Zîmbi la acest gînd, dar apoi redeveni serioasă. De unde să înceapă? Erau atîtea întrebări. Atît de multe întrebări. Deodată, se întrebă cîte femei mai fuseseră în afara ei. Și de ce? Pentru că ea era nepotrivită, sau pentru că el era avid de femei, sau pentru că avea nevoie să demonstreze ceva, sau... de ce? Părinții ei nu-și pusese niciodată unul altuia întrebări, dar greșiseră. Cel puțin din punctul ei de vedere. Era la urmase exemplul, dar acum voia răspunsuri, sau credea că vrea. Dar recunosc că exista posibilitatea să-și

poată da singură răspunsurile pe care le căuta. Îl iubea pe Ian? Sau doar avea nevoie de el? Avea nevoie de el sau de altcineva? Cum să întrebi despre șapte ani de căsnicie într-o singură pagină de hîrtie... Mă respectți? De ce? Cum poți? Nu era sigură în momentul de față dacă îl iubește sau îl respectă, dacă se iubește sau se respectă pe ea însăși.

Voia să-i spună direct despre ferma doamnei Williams, dar asta părea ceva necinstit. Așa că îi luă două ore să scrie scrisoarea. Era doar de o pagină. Îi spuse că ieri își dăduse seama că are nevoie de odihnă. Astrid venise cu o propunere minunată, ferma mamei ei.

„Este exact genul de loc unde, în fine, pot să mă odihnesc, să-mi revin, să respir din nou, să fiu eu în-sămi. Existența mea în zilele astea este un ciudat amestec între ce-am fost silită să fiu în ultimele șase luni și ceea ce încerc să devin. Totul mă sperie destul de tare. Dar chiar și asta vreau să se schimbe, Ian. M-am săturat să fiu mereu atît de înspăimîntată. Spăimele mele trebuie să fi fost o mare povară pentru tine în toți acești ani. Dar acum m-am maturizat. Sper că am făcut-o. Nu știu încă. În legătură cu cartea, ai avut dreptate și îmi cer scuze pentru ce-am spus ieri. Voi regreta toată viața că am trecut prin toată această poveste cu atîta demnitate și autocontrol. Poate dacă am fi țipat, am fi urlat, ne-am fi lovit și ne-am fi smuls părul din cap la tribunal... poate că amîndoi am fi fost într-o formă mai bună acum. Dar așa, mai devreme sau mai tîrziu, trebuia ca totul să izbucnească. Acum încerc să mă refac. Bine? Cam atît, dragul meu. Te iubesc. J.”

Ezită mult timp cu scrisoarea în mîină, apoi o împături cu grijă și o puse într-un plic. Erau multe pe care nu le scrisese. Nu voia încă să vorbească despre ele. Scrise numele lui pe plic, dar nu și adresa expeditorului. Se întrebă dacă el va crede că lipsa adresei ex-

peditorului se datora uitării. Nu era așa.

Jessica se duse apoi în living și se alătură mamei lui Astrid la o băutură după cină.

– Nici n-ai idee cât de fericită ai făcut-o pe Astrid, draga mea. Avea nevoie să facă ceva. În ultimul timp n-a făcut decît să cheltuiască bani. Nu e un mod de viață sănătos. Constanta achiziționare de obiecte fără valoare pentru a face să treacă timpul. Nu-i face plăcere, face asta doar ca să umple un gol. Dar boutique-ul tău va reuși să umple acel gol într-un mod mult mai bun.

– La boutique ne-am și cunoscut. A intrat într-o bună zi în magazin și ne-am plăcut una pe alta. Iar ea a fost atît de bună cu mine. Sper că îi va place cu adevărat timpul pe care-l va petrece săptămîna asta la boutique.

– Astrid mi-a spus că ai trecut prin momente grele în ultimul timp.

Jessie dădu din cap.

– Vei depăși această perioadă. Cît de neplăcută poate fi viața odată ce creștem mari. Rîse peste paharul cu Campari, iar Jessie zîmbi. Întotdeauna mi-au displicut situațiile tensionate. Dar se dovedesc a fi pînă la urmă utile, cred.

– Nu sînt sigură că situația mea a fost atît de utilă. Cred că va fi sfîrșitul căsniciei mele. În ochii Jessicai se citi o imensă tristețe, dar era aproape sigură că acum luase o hotărîre. Nu voise să recunoască pînă acum acest lucru față de ea însăși.

– Asta îți dorești acum, copilule? Să te eliberezi de căsnicia ta? Mama lui Astrid stătea liniștită lîngă foc, privindu-i intens fața Jessicai.

– Nu, nu-mi doresc libertatea. N-am avut niciodată probleme cu „libertatea” mea. Îmi place să fiu căsătorită. Dar cred că am ajuns la un punct unde nu facem decît să ne distrugem unul pe altul, iar lucrurile vor merge din ce în ce mai rău. Dar acum e altceva. Pentru că acum văd ce se întîmplă. Și nu există nici o scuză

pentru a continua așa mai departe.

– Presupun că trebuie să iei problema în mâini. Ce părere are soțul tău despre asta? Jessie rămase tăcută pentru o clipă.

– Nu știu. El... el e la închisoare în momentul de față. Nu știa că Astrid îi spusese deja mamei sale, iar Bethanie nu păru deloc surprinsă de acest lucru. Și trebuie să ne vedem în condiții extrem de încordate, continuă ea, în care e greu să stăm de vorbă. Te simți obligat să fii curajos și nobil și nu îndrăznești să recunoști nici măcar față de tine că ai ajuns la capătul puterilor.

– Ai ajuns? Îi zîmbi blînd, dar Jessie nu-i întoarse zîmbetul cînd dădu din cap. Trebuie să fi fost foarte greu pentru tine, Jessica, adăugă ea. Ținînd cont de sentimentul de vină pe care îl simți cînd părăsești pe cineva, care se află într-o situație dificilă.

– Cred că de aceea nu mi-am permis să mă gîndesc. Nu am depășit o anumită limită. Pentru că n-am îndrăznit să-l „trădez”, nici măcar în gîndurile mele. Și pentru că voiam să mă văd pe mine într-o postură nobilă, de martiră. Și pentru că... îmi era teamă. Îmi era teamă că, dacă recunosc, nu voi mai putea niciodată să găsesc drumul înapoi.

– Partea cea mai amuzantă e că întotdeauna îl găsim. Sîntem mult mai puternici decît ne închipuim.

– Cred că abia acum încep să înțeleg asta. Mi-a luat enorm de mult timp. Dar ieri totul s-a prăbușit. Ian și cu mine ne-am certat îngrozitor, ne-am spus tot ce aveam pe suflet, iar eu am crezut după aceea că viața mea a luat sfîrșit. Aproape am vrut să mă sfărîm în mii de bucăți. Și... lată-mă aici. Într-o singură bucată.

– Asta te surprinde? Femeia în vîrstă era amuzată.

– Foarte tare.

– N-ai mai trecut niciodată prin astfel de crize?

– Ba da. La moartea părinților mei. Fratele meu a fost ucis în Vietnam. Dar... îl aveam pe Ian. Ian era

tamponul care amortiza orice durere. Ian juca o mie de roluri și reprezenta tot atâtea personaje pentru mine.

– E greu să-i ceri cuiva atît de mult.

– E prea mult. De aceea se află probabil acum în închisoare.

– Înțeleg. Te învinovățești?

– Într-un fel.

– Jessica, de ce nu-i lași lui Ian dreptul să-și asume propriile- i greșeli? Indiferent din ce cauză a ajuns în închisoare, indiferent, dacă are sau nu de-a face cu tine... nu are și el dreptul să fie autorul unei greșeli?

– E vorba de un viol.

– Înțeleg. Iar tu ai comis violul pentru el. Jessica chicoti nervoasă.

– Nu, sigur că nu. Eu...

– Ce-ai făcut?

– L-am făcut nefericit. Am exercitat enorm de mult presiune asupra lui, am achitat notele de plată, l-am privat de bărbăția lui...

– Ai făcut toate acestea? Femeia în vîrstă zîmbi, iar Jessica zîmbi la rîndul ei. Nu crezi că ar fi putut să se opună? Jessie se gîndi o clipă, apoi dădu din cap.

– Poate că n-a putut să se opună. Poate i-a fost frică.

– Ah, dar atunci nu mai e responsabilitatea ta, nu-i așa? De ce trebuie să porți o vină atît de mare? Îți face plăcere?

– Nu. Iar lucrul cel mai absurd e că n-a comis violul. Știu asta. Dar problema e că s-a pus în situația de a fi acuzat de viol. Și nu pot să nu mă învinovățesc pentru asta.

– Poți să o ierți pe femeie, indiferent cine este?

– Sigur, eu... Apoi Jessica își ridică privirea, uimită. O iertase pe Margaret Burton. La un moment dat, de-a lungul acestei nebunii, o iertase. Războiul cu Margaret Burton se terminase. Avea o greutate mai puțin pe suflet. Nu m-am gîndit la astă pînă acum, nu în ultimul

timp.

– Înțeleg. Sînt curioasă să aflu cum l-ai privat de bărbăția lui.

– L-am întreținut.

– El n-a muncit? În vocea lui Bethanie nu era nici urmă de a-l judeca pentru asta, ci doar o întrebare.

– A muncit din greu. Este scriitor.

– A publicat?

– De cîteva ori. Un roman, o carte de fabule, cîteva articole, cîteva poezii.

– Este considerat bun?

– Foarte... numai că n-a prea avut succes din punct de vedere financiar. Încă. Dar va avea. Mîndria din vocea ei o surprinse, dar nu și pe Bethanie.

– Atunci, ce urît din partea ta să-l încurajezi în carieră! Ce lucru șocant ai făcut! Bethanie îi zîmbi și sorbi din Campari.

– N-a fost un lucru urît, știu asta. Numai că... cred că mă urăște pentru că l-am „ținut” cu bani.

– Probabil. Dar probabil, că te și iubește pentru asta. Există două fețe pentru fiecare medalie, Jessica, știi doar. Sînt convinsă că și el știe asta foarte bine. Dar încă nu înțeleg de ce vrei să pui capăt acestei căsnicii.

– N-am spus asta. A spus doar că am impresia că se va sfîrși.

– De la sine? Fără nici un alt ajutor? Draga mea, ce lucru extraordinar! Cele două femei rîseră și apoi Bethanie așteptă. Nu renunța niciodată la întrebările ei.

Jessica își ridică ochii după o clipă lungă și văzu privirea pătrunzătoare a Bethaniei. O privi drept în ochi și-i răspunse:

– Căsnicia noastră cred că s-a terminat deja. De la sine. Nimeni n-a ucis-o. Noi am lăsat-o să moară. Nici unul din nou n-a fost suficient de curajos s-o omoare sau s-o salveze. Am folosit-o pentru scopurile noastre, apoi am lăsat-o să se consume. Ca atunci cînd ai un permis la o bibliotecă dintr-un oraș în care nu mai

locuiești.

– A fost o bibliotecă bună?

– Excelentă. La momentul respectiv.

– Atunci nu arunca permisul. S-ar putea să vrei să te întorci și să reînnoiești permisul.

– Nu cred că aș vrea.

– Te face, deci, nefericită?

– Mai rău. Eu l-am distrus pe el.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, copilule. Cît poți fi de plictisitoare... și de nobilă. Încetează să te mai gîndești la el și gîndește-te la tine. Sînt convinsă că el așa face. Sau cel puțin așa sper.

– Dar dacă eu nu sînt potrivită pentru el și n-am fost niciodată... și dacă detest viața pe care o duc acum, așteptîndu-l? Acum ajunsese la partea cea mai adîncă a problemei. Dacă mi-e teamă că m-am folosit numai de el și nu sînt sigură dacă îl mai iubesc? Poate că am doar nevoie de cineva, nu neapărat de Ian.

– Atunci ai niște lucruri pe care trebuie să ți le lămurești. Te-ai întîlnit cu alți bărbați de cînd el a plecat?

– Nu, sigur că nu.

– De ce nu? Jessica păru șocată, dar Bethanie rîse. Nu mă privi în felul ăsta, draga mea. Oi fi eu bătrînă, dar nu sînt încă moartă. Același lucru i l-am spus și lui Astrid. Nu știu ce se întîmplă cu generația voastră. Toți ar trebui să fiți atît de libertini, dar de fapt sînteți îngrozitor de corecți. Poate că ai nevoie să fii iubită. Nu trebuie să faci trotuarul, dar poate că-ți vei găsi un prieten plăcut.

– Nu cred c-aș putea face asta, fiind în același timp și cu Ian.

– Atunci, poate că ar trebui să te desparți pentru un timp de el și să vezi ce vrei. Poate că el aparține trecutului. Principalul e să nu-ți irosești prezentul. Eu n-am făcut asta niciodată și de aceea sînt o femeie bătrînă, dar fericită.

– Nu ești o femeie bătrînă.

Bethanie se strîmbă la auzul complimentului.

– Nu-mi folosește la nimic să mă flatezi. Eu mă văd foarte bătrînă de fiecare dată cînd mă privesc în oglindă, dar cel puțin mă plac așa cum sînt. Și nu vreau să spun că am fost o libertină. N-am fost. Dar nici nu m-am încuiat într-un dulap, pentru ca apoi să dau vina pe altcineva pentru ceea ce mi-am făcut de una singură. Asta este ceea ce faci tu acum. Îți pedepsești soțul pentru ceva ce nu e de vină. Trebuie să te gîndești, cu foarte multă seriozitate, dacă poți sau nu să accepți ceea ce se întîmplă. Dacă poți, atunci probabil că totul se va rezolva de la sine. Dar dacă ai de gînd să-i ceri să plătească pentru asta tot restul vieții, atunci mai bine ai renunța de acum. Nu poți face pe cineva să se simtă vinovat tot restul vieții. Un bărbat nu va suporta mult timp acest lucru, iar felul în care va reacționa poate fi destul de neplăcut.

– Deja a fost. Jessica își aminti de cearta de la Vaca-ville, în timp ce privea visătoare în foc.

– Nici un bărbat nu acceptă mult timp așa ceva. Și nici o femeie. Cui i-ar plăcea să se simtă mereu vinovat? Faci greșeli, spui că-ți pare rău, plătești un preț, și cu asta basta. Nu-i poți cere să plătească la infinit pentru o greșeală. Va ajunge să te urască pentru asta, Jessica. Poate că nu vrei să-l faci să sufere doar pentru prezent. Poate că te folosești de această ocazie pentru a-l face să plătească datoriile mai vechi. S-ar putea să mă înșel, dar toți facem asta odată.

Jessica dădu din cap serioasă. Era exact ceea ce făcuse. Îl făcuse să plătească pentru trecut, pentru slăbiciunile lui și ale ei. Pentru incertitudinile și nesiguranțele ei. Se gîndi la toate aceste lucruri cînd vocea lui Bethanie o aduse din nou la realitate.

– Poate că ar trebui să-mi spui să-mi văd de treaba mea.

Jessica zîmbi și se lăsă pe spate în scaun.

– Nu, probabil ai dreptate. Nu m-am gîndit niciodată

la toate lucrurile astea. Iar tu ai mare dreptate în ceea ce spui. Mai mult chiar decît aş vrea să recunosc, totuşi...

– Eşti o bună ascultătoare, copila mea. Cele două femei îşi zîmбірă, apoi cea mai în vîrstă se ridică în picioare şi se întinse discret. Dacă mă ierţi, Jessica, spuse ea, cred că mă voi duce la culcare. Vreau să călăresc mîine dimineată, dar nu-ţi cer să vii cu mine. Obişnuiesc să mă trezesc la ore atît de puţin civilizate. Ochii ei sclipiră veseli în timp ce se aplecă şi o sărută pe frunte, iar Jessica se ridică repede şi o îmbrăţişă.

– Doamnă Williams, te iubesc. Eşti prima persoană, de foarte mult timp, care mi-a făcut puţină ordine în cap.

– În cazul ăsta, draga mea, fă-mi plăcerea de a nu-mi spune doamnă Williams. Detest să mi se spună așa. Nu-mi poți spune Bethanie sau mătuşă Beth? Copiii prietenilor mei așa îmi spun şi chiar şi unele din prietenele lui Astrid.

– Mătuşă Beth. Sună minunat. Deodată, Jessica se simţi de parcă avea o nouă mamă. O familie. Trecuse atîta timp de cînd nu mai avuse una, cu excepţia lui Ian. Mătuşă Beth. Zîmbi şi îşi simţi sufletul umplîndu-i-se de căldură.

– Noapte bună, draga mea. Somn ușor. Ne vedem mîine dimineată.

A doua zi dimineată cînd coborî, micul dejun o aştepta. Un bileţel vesel semnat *mătuşa Beth* o informa că în cuptor sînt briose calde, felii de slăninuţă prăjită şi un castron cu căpşuni proaspete. Bileţelul îi mai propunea să facă împreună o plimbare cu jeep-ul pe dealurile din jur, în acea după-amiază.

Făcură plimbarea și se simțiră minunat. Mătușa Beth îi povesti despre „fantomile” care locuiseră la fermă înainte și care lăsaseră casa în condiții „barbare”.

– Aș spune chiar că bărbatul era văr primar cu hunul Attila, iar copiii lor erau pur și simplu înspăimântători!

Jessica nu mai rîsesse atît de mult de ani de zile. În timp ce mergeau cu jeep-ul se gîndi ce bine se sițea fără tablete. Fără tranchilizante, fără sedative, fără somnifere, fără nimic. Supraviețuise doar cu compania mătușii Beth, cu mult soare și multă veselie. Pregătiră împreună cina în acea seară, arseră sosul olandez pentru sparanghel, prăjiră prea tare friptura și rîseră de fiecare greșeală.

– Știi, primul meu soț spunea întotdeauna că într-o zi îl voi otrăvi dacă nu este atent. Atunci găteam îngrozitor... nu că aș găti mai bine acum. Nu sînt deloc sigură dacă sparanghelul ăsta e fiert. Mușcă cu grijă dintr-unul, dar păru mulțumită de rezultat.

– Ai fost căsătorită de două ori?

– Nu. De trei ori. Primul meu soț a murit cînd aveam doar douăzeci și ceva de ani, ceea ce a fost foarte trist. Era un băiat minunat. A murit într-un accident de vînațoare, la doi ani după ce ne-am căsătorit. Apoi am avut o perioadă foarte frumoasă... ochii îi sclipiră cînd spuse asta... după care m-am căsătorit cu tatăl lui Astrid, cînd aveam treizeci de ani. Pe Astrid am avut-o la treizeci și doi de ani. Iar tatăl ei a murit cînd ea avea paisprezece ani. Al treilea soț a fost și el drăguț, dar cumplit de plictisitor. Am divorțat de el acum cinci ani, iar viața e mult mai interesantă de atunci. Examină un alt sparanghel și-l mîncă în timp ce Jessica rîdea.

– Mătușă Beth, ești o revoluționară! Cum a fost ultimul?

– Mort, numai că nimeni nu i-a spus asta. Bătrînii pot fi foarte plictisitori. A fost de-a dreptul jenant să divorțez de el. Bietul băiat era extrem de șocat! Dar și-a revenit.

Îl vizitez de fiecare dată cînd mă duc la New York. E la fel de plictisitor și acum, săracul de el. Zîmbi angelic, iar Jessie izbucni în alt hohot de rîs. Mătușa Beth nu era atît de ușuratică după cum lăsa să se înțeleagă, dar, cu siguranță, nu dusese nici o viață de călugăriță.

– Și acum? Nu mai vrei nici un soț? Erau deja prietene. O putea întreba.

– La vîrsta mea? Nu fi ridicolă. Cine ar putea dori o femeie bătrînă? Sînt perfect mulțumită așa cum trăiesc, pentru că m-am bucurat de viață cînd am fost tînără. Nu e nimic mai rău decît o femeie bătrînă care pretinde că nu e bătrînă. Sau una tînără care pretinde că e bătrînă. Tu și Astrid vă pricepeți foarte bine la așa ceva.

– Nu făceam asta înainte.

– Nici ea, cînd Tom era în viață. E timpul să-și găsească pe altcineva și să renunțe la mausoleul ăla. Mi se pare oribil.

– Dar e o casă drăguță, mătușă Beth. Mai mult decît drăguță.

– Și cimitirele sînt drăguțe, dar nu-mi doresc să locuiesc într- unul... pînă cînd nu voi mai avea încotro. Atîta timp cît poți să alegi, trebuie să te folosești de șansa asta. Dar își va reveni. Magazinul tău s-ăr putea să-i facă bine. De ce nu i-l vinzi?

– Și atunci, eu ce-aș face?

– Altceva. De cît timp ai magazinul?

– În vara asta se împlinesc șase ani.

– E destul de mult. De ce să nu încerci altceva?

Destul și pentru o căsnicie? se întrebă Jessica în gînd.

– Ian vrea să stau acasă și să cresc copii. Cel puțin așa mi-a spus în ultimul timp. Acum cîțiva ani era fericit așa cum erau lucrurile atunci.

– Poate că ai găsit unul din răspunsurile pe care le căutai.

– Care? Jessica nu înțelese.

– Că acum cîțiva ani era fericit „cu ceea ce avea

atunci". Cît de multe ș-au schimbat în acești cîtiva ani? Poate ai uitat să faci unele schimbări, Jessica. Poate ai uitat să crești.

– Am crescut amîndoi... Dar cum? Nu era încă sigură că așa era.

– Am înțeles că nu vrei copii.

– Nu, nu e vorba că nu vreau, numai că nu era încă momentul. Era prea devreme și eram fericiți singuri.

– Nu e nimic rău în a nu avea copii. Mătușa Beth o privi direct în ochi. Un pic prea direct. Nici Astrid n-a vrut niciodată. A spus că nu sînt pentru ea și cred că a avut dreptate. Nu cred că a regretat vreodată. În afară de asta, Tom era puțin cam trecut cînd s-au căsătorit. Soțul tău e un bărbat tînăr, nu-i așa, Jessica?

Ea dădu din cap.

– Și vrea copii. Ei bine, draga mea, poți lua anti-concepționale, dar lui îi poți spune că încerci să rămîi însărcinată, nu-i așa? Ochii ei îi căutară pe ai lui Jessie. Jessica își feri privirea și rămase gînditoare.

– N-aș face așa ceva.

– Oh, n-ai face, nu-i așa? Asta-i bine. Atunci ochii Jessicai se întîlniră cu ai mătușii Beth.

– Dar m-am gîndit la asta.

– Sigur că te-ai gîndit. Știi, nici eu n-am fost sigură că vreau copii. Iar Astrid a fost o surpriză. Mătușa Beth aproape roși. Dar am ajuns să țin foarte mult la ea, continuă ea. Era foarte dulce cînd era mică. Și îngrozitoare peste cîtiva ani. Dar tot dulce în felul ei insuportabil de a fi. Îmi plăcea de fapt foarte mult. Vorbea despre Astrid mai degrabă ca despre o aventură, decît ca despre o persoană, iar Jessica zîmbi, privindu-i fața. Mi-a fost un mare sprijin cînd tatăl ei a murit, continuă mătușa Beth. Am crezut că lumea se va prăbuși, numai că o aveam pe Astrid. Jessie aproape că o învidia în timp ce-o asculta. Vorbea de parcă viața era mai puțin singuratică datorită existenței lui Astrid.

– Întotdeauna mi-a fost... teamă, cred. Mi-a fost

teamă să am copii pentru că, m-am gândit, că ar reprezenta un obstacol între mine și Ian. Am crezut că m-ar face să mă simt singură. Bethanie zîmbi și clătină din cap.

– Nu, Jessica. Nu dacă soțul tău te iubește. Te va iubi și mai mult dacă îi vei face un copil. E o legătură în plus între voi, o prelungire a ființelor voastre, un amestec între ceea ce iubiți și ceea ce urîți mai mult, între ceea ce aveți mai multă nevoie, între ceea ce vă aduce mai multă bucurie la amîndoi. E ceva foarte frumos. Îți pot enumera multe motive pentru a nu avea copii, dar asta nu se numără printre ele. Nu poți iubi mai mult de o singură persoană?

Era o întrebare bună, iar Jessica hotărî să fie sinceră.

– Nu cred, mătușă Beth. Nu cred că mai pot. N-am iubit pe nimeni în afară de Ian atîta vreme, încît nu-mi pot imagina ca el să iubească pe altcineva în afară de mine... nici măcar un copil. Știu că sună egoist, dar asta simt.

– Nu sună egoist. Sună înspăimîntător, dar nu egoist.

– Poate într-o zi îmi voi schimba punctul de vedere.

– De ce? Pentru că așa crezi c-ar trebui? Sau pentru că așa vrei? Sau pentru a-ți pedepsi și mai mult soțul? Mătușă Beth nu umbla cu menajamente. Ascultă-mi sfatul, Jessica. Dacă nu-ți dorești un copil, nu-ți face probleme. A avea copii este hotărîrea fiecăruia. Indiferent ce faci, nu te lăsa influențată de presiunile celorlalți sau de părerile lor... cu excepția soțului tău. Și, vai, vai, nu-i așa că ești norocoasă că mă ai pe mine să-ți spun asemenea lucruri?

Izbucniră amîndouă în rîs și trecură la alte subiecte. Dar Jessica fu uimită de profunzimea lucrurilor despre care discutaseră. Se pomeni destăinuindu-i mătușii Beth secrete și sentimente despre care nu discutasese cu

nimeni în afară de Ian. Părea că în permanență îi dezvăluie mătușii Beth câte o parte a sufletului ei, pe care o scoate și o expune, o șterge de praf și o supune întrebărilor. Dar începea să se simtă din nou întreagă.

Zilele petrecute la fermă erau încântătoare și relaxante, în aer proaspăt, cu dimineți plăcute în care călărea de una singură peste dealurile din jur. Iar serile treceau pe nesimțite împreună cu mătușa Beth. Jessica se pomeni dormind după-amiezele, citind pentru prima dată de la terminarea liceului romane de Jane Austen și desenând câteva schițe într-o agendă. Unele dintre ele puteau fi folosite pentru realizarea unui portret al mătușii Beth. Îi era rușine s-o roage pe noua ei prietenă să-i pozeze pentru un portret. Dar era pentru prima oară când dorea să realizeze portretul cuiva, în afară de cel făcut lui Ian cu mulți ani în urmă. Fața mătușii Beth era potrivită pentru a-i face portretul și ar fi fost un cadou frumos pentru Astrid... care își făcu apariția, spre tristețea lui Jessie, peste două săptămâni.

– Vrei să spui că trebuie să mă întorc acasă? Astrid arăta obosită, dar fericită, iar Jessica avu sentimentul pe care-l are un copil când mama lui vine să-l ia prea devreme de la o petrecere.

– Nici să nu îndrăznești să te întorci acasă, Jessica Clarke! Am venit doar să văd ce mai face mama.

– Ne simțim minunat împreună.

– Bine. Atunci continuați să vă simțiți. Voi fi foarte nefericită când te vei întoarce în oraș și-mi vei lua jucăria. Îi povesti lui Jessie despre excursia făcută de Katsuko la New York, despre colecția de primăvară care se vindea mai bine decât îndrăznise Jessie să sperie. Părea că trecuseră ani de când cumpăraseră colecția în culori pastelate, de când se întorsese acasă iar Ian fusese arestat, părea că trecuseră secole de la proces. Șocul tuturor acestor întâmplări părea să se fi atenuat. Cicatricile de-abia se mai vedeau. Se îngărășase câteva

kilograme și arăta odihnită. Astrid îi aduse o scrisoare de la Ian, pe care n-o deschise pînă seara tîrziu.

„...Nu-mi vine să cred, Jess. Nu pot să cred că ți-am spus lucrurile acelea. Poate că acest dezastru își cere în sfîrșit tributul. Te simți bine? Tăcerea ta mi se pare ciudată acum, absența ta îmi e complet străină. Și descopăr că nu știu ce vreau cu adevărat: ca tu să reapi sau ca geamul ăsta blestemat dintre noi să dispară. Știu cît îl urăști, draga mea. Și eu îl urăsc la fel de mult. Dar îi putem supraviețui. Cum e vacanța? Face minuni, sînt sigur. O meritați din plin. Presupun că de aceea n-am vești de la tine. Ești „ocupată să te odihnești“. Foarte bine. Ca de obicei, sînt cu totul adîncit în cartea mea. Merge incredibil de bine și sper că...”

Restul era în întregime referitor la carte. Rupse scrisoarea și o aruncă în foc.

Mătușa Beth o întrebă mai tîrziu despre scrisoare, după ce Astrid se dusesese la culcare. Între ele două se crease un fel de complicitate, care o excludea chiar și pe Astrid.

– Oh, spune că mă iubește și că scrisul cărții merge foarte bine, amîndouă în același timp. Încearcă să vorbească nepăsătoare, dar cuvintele ei sunară amar.

– Aha! Ești geloasă pe munca lui! Ochii mătușii Beth scînteiară. Acum vedea ceva ce nu văzuse înainte, nu atît de clar, oricum. Totul începea să iasă la iveală.

– Nu sînt geloasă pe munca lui. E ridicol!

– Sînt întrutotul de acord. Atunci de ce mormăi nemulțumită cînd vorbești despre scrisul lui? Ce s-ar întîmpla, Jessica, dacă n-ar mai trebui să-l întreții? N-ai mai avea atunci control asupra lui, nu-i așa? Dacă va reuși în sfîrșit să aibă succes? Ce-ai face atunci?

– Aș fi încîntată pentru el. Dar nu păru deloc convingătoare, nici măcar pentru ea.

– Ai fi? Crezi că ai putea să suporti asta? Sau ești

prea geloasă chiar și pentru ca să încerci?

– E absurd! Nu-i plăcea cum sîna teoria lui Beth.

– Da, e absurd. Dar nu cred că realizezi încă asta, Jessica. La tine problema se pune astfel: sau te iubește numai pe tine, sau nu. Dacă nu, înseamnă că nu-l poți păstra. Și dacă o face, înseamnă că n-ai cum să-l pierzi. Dacă vei insista să-l întreții la infinit, draga mea, va sfîrși prin a-și găsi pe cineva pe care să întrețină la rîndul lui, care-i va permite să se simtă bărbat. Cineva care poate îi va dărui și copii. Ia seama la cuvintele mele.

Jessica nu spuse nimic și amîndouă merseră la culcare. Dar cuvintele mătușii Beth își atinseră scopul. Ian îi spusese același lucru, în felul lui. Cînd fuseseră la Carmel îi spusese că lucrurile trebuiau să se schimbe. Ei bine, se vor schimba, dar nu în felul în care se gîndise Ian.

Capitolul 27

– Bună dimineața, mătușă Beth... Astrid. Pe fața Jessicai era o expresie hotărîtă cînd se așeză la masă pentru a mînca micul dejun. Pentru prietenele ei era o expresie nouă.

– Sfinte Doamne, copilule, ce faci la ora asta? De cînd se afla la fermă se sculase rareori înainte de zece, iar acum mătușă Beth era surprinsă.

– Bine. O privi cu grijă pe Astrid, știind cît va fi de dezamăgîtă. Vreau să-mi savurez din plin ultima mea zi petrecută aici. Am hotărît să mă întorc acasă diseară, împreună cu tine, Astrid. Fața prietenei ei se schimbă.

– Oh, nu, Jessie! De ce?

– Pentru că am o serie de lucruri de rezolvat în oraș și am fost îngrozitor de leneșă în ultimul timp, draga mea. În afară de asta, dacă nu mă întorc acum, probabil că nu mă voi mai întoarce niciodată. Încercă să-și facă tonul să sune lejer, dar știa că aceste cuvinte erau foarte triste pentru Astrid. Și îi părea rău să plece de la fermă. Dar mătușă Beth păru netulburată de veste.

– I-ai spus mamei înainte de a-mi spune mie, Jessie? Astrid observase privirea din ochii mamei ei.

– Nu mi-a spus. Mătușă Beth răspunse repede, înaintea Jessicai. Dar am presimțit aseară că acest lucru se va întîmpla în curînd. Nu te uita așa, Astrid, că ai să faci riduri. Ce-ai crezut? Că nu se va mai întoarce niciodată la magazinul ei? Nu fi prostuță! Vine vreuna din voi să călărească cu mine în dimineața asta? Își

unse cu unt felia de pîine, pîrînd total neafectată, iar Astrid își descreți încruntătura dintre sprîncene, la fel cum un copil șterge cuvintele scrise în nisip. Mama ei avea dreptate în legătură cu întoarcerea lui Jessie în oraș. Dar timpul petrecut la *Lady J* îi făcuse mai multă plăcere decît crezuse la început.

Jessie îi urmări expresia feței, iar acum se simțea vinovată.

– Îmi pare cu adevărat rău, draga mea. Nu-mi place că-ți fac una ca asta. Cele două femei tinere rămaseră tăcute, iar mătușa Beth clătină din cap.

– Ce plictisitoare sînteți amîndouă. Mă duc să călăresc. Sînteți binevenite să moțăiți aici. Una, simțindu-se ridicol de vinovată, iar cealaltă frustrată precum un copil, dar amîndouă fiind absolut caraghioase. Mă miră că amîndouă aveți timp de pierdut cu asemenea prostii. Jessica și Astrid rîseră și hotărîră să meargă să călărească cu atît de înțeleapta femeie.

Călăritul fu extrem de plăcut, iar ziua fu minunată. Jessica se despărți plină de regret de mătușa Beth. Îi promise să revină cît de curînd și se chinui să găsească cuvintele cele mai potrivite care să exprime exact cît de mult însemnaseră pentru ea aceste două săptămîni petrecute la fermă.

– M-au refăcut.

– Te-ai refăcut singură. Acum nu strica totul întorcîndu-te la oraș și făcînd ceva prostesc.

Deci știa. Jessie era uimită. Nu exista nimic ce-i puteai ascunde.

– Nu te voi aproba dacă faci vreo prostie, copilă mea. Și nu sînt deloc convinsă că-mi place privirea din ochii tăi.

– Hai, mamă. Astrid văzu stînjeneala Jessicăi, iar Bethanie nu-și mai continuă ideea. Le dădu o pungă cu mere, o cutie cu prăjituri de casă și cîteva sandvișuri.

– Asta trebuie să vă țină de foame pînă ajungeți acasă. Expresia ei se împlînzi din nou și-și puse un braț

în jurul mijlocului Jessicăi. Întoarce-te cît de curînd. Îmi va fi dor de tine, știi doar.

– Mă voi întoarce curînd.

Le făcu semn cu mîna din ușă pînă ce *Jaguar*-ul negru dădu colțul și dispăru din vedere.

– Știi, îmi pare cu adevărat rău că am plecat. Ultimele două săptămîni au fost cele mai frumoase din ultimii ani.

– Și eu simt întotdeauna la fel cînd plec.

– De ce nu te muți aici, Astrid? Eu m-aș muta dacă ar fi mama mea. E un ținut atît de frumos. Jessie se lăsă pe spate în scaun, gîndindu-se la cele două săptămîni minunate petrecute la fermă și la ultimele minute de conversație cu mătușa Beth.

– Sfinte Doamne, Jessica, aș muri de plictiseală aici. Tu nu, după un timp?

Jessica clătină ușor din cap, iar între ochi îi apăru o ușoară încruntătură.

– Nu, nu cred că m-aș plictisi. Nu m-am gîndit niciodată la asta.

– Ei bine, eu da. În ciuda faptului că aș sta cu mama. Nu e nimic de făcut aici în afară de a călări, a citi, a sta de vorbă, a te plimba. Eu am încă nevoie de nebunia unui oraș.

– Eu nu. Aproape că detest să mă întorc.

– Atunci ar fi trebuit să mai stai.

– Nu puteam să mai stau, Astrid. Trebuia să mă întorc. Dar mă simt ca un animal în cușcă gîndindu-mă că trebuie să mă întorc înapoi la magazin. Astrid zîmbi la cuvintele lui Jessie.

– Nu te simți prost. Cele două săptămîni au fost un dar minunat și pentru mine. Astrid oftă ușor și urmă drumul lin de țară.

– Știi ceva, doamnă Bonner?

Astrid zîmbi, în loc de răspuns.

– Ce, doamnă Clarke?

– O ador pe mama ta.

– Și eu. Cele două femei zîmbiră, iar Astrid îi aruncă o privire lui Jessie. A fost bună cu tine? Sau ți-a făcut viața imposibilă? Poate fi foarte dură și mi-a fost un pic teamă că-și va permite mai mult decît are dreptul. A făcut-o?

– Nu tocmai. A fost sinceră, dar nu dură. Și n-a fost nici o clipă rea. Doar foarte directă. Uneori dureros de directă. Dar, în general, a avut dreptate. Și m-a făcut să mă gîndesc foarte mult. Mi-a salvat viața. La naiba, nu mai sînt o epavă! Jessica rîse și mușcă dintr-un măr. Vrei unul?

– Nu, mulțumesc. Mă bucură că ți-ai revenit. Cum ți s-a păru lan în scrisoarea pe care ți-am adus-o? Am vrut să te întreb, dar am uitat. Fața Jessicai deveni serioasă, dar Astrid avea ochii ațintiți asupra drumului și nu observă.

– De aceea mă întorc.

– S-a întîmplat ceva? Astrid îi aruncă o privire rapidă.

– Nu. E bine. Dar vocea ei sună ciudat de rece.

– Te duci să-l vezi, Jessie? Astrid era puțin derutată.

– Nu. Mă duc să-l văd pe Martin.

– Martin? Avocatul lui Ian? Atunci înseamnă că s-a întîmplat ceva!

– Nu... nu în sensul ăsta. Apoi își întoarse fața spre geam și privi dealurile ce se perindau prin fața ochilor. Mă întorc ca să cer divorțul.

– Ce să faci? Astrid încetini mașina și se întoarse uimită spre Jessie. Jessica, nu! Nu vrei asta! Nu-i așa?

Jessica dădu din cap, ținînd cotorul mărului în mîinile ce-i tremurau.

– Ba da. Nu mai vorbiră nimic pe următoarele sute de mile. Astrid nu găsi nimic de spus.

Cînd Jessie îl sună în dimineața următoare, Martin era liber s-o primească. Merse direct la el la birou și

străbătu coridorul ce-i trezea amintiri atît de dureroase.

Ca de obicei el stătea la biroul lui, cu ochelarii ridicați pe frunte și cu obișnuita încruntătură pe față. Nu-l mai văzuse din decembrie.

– Jessica, ce-ai mai făcut? O privi atent în timp ce se ridică în picioare și-i întinse mîna. Vederea lui îi stîrnea un sentiment neplăcut. Într-un fel, era la fel de neplăcut ca și inspectorul Houghton. Făcea parte dintr-o anumită perioadă. Dar acea perioadă urma în sfîrșit să se termine.

– Bine, mulțumesc.

– Arăți foarte bine. Atît de bine, încît el fu surprins. la loc. Și spune-mi ce te aduce aici. Am primit o scrisoare de la Ian săptămîna trecută. Pare că reușește să reziste. O expresie trecătoare îi apăru în ochi. Regret? Tristețe? Vinovăție? Sau poate doar Jessie își dorea să fie una din ele? De ce nu reușise să-l facă pe Ian să rămînă liber? De ce nu-l convinsese să facă recurs și apoi să câștige? Dacă ar fi reușit, ea nu s-ar fi aflat acum la el în birou. Sau poate că da.

– Da, cred că supraviețuiește.

– Crede că noua lui carte se va vinde. Așteaptă să aibă mai multe vești de la agentul lui.

– Oh! Asta era ceva nou. Sper să o vîndă. I-ar face foarte bine. Mai ales acum, adăugă în gînd. Dar asta era tot ce își dorea Ian. O altă carte, de data asta una mai mare, care să se vîndă mai bine. Nu va mai avea nevoie de ea dacă va avea o carte. Nici măcar nu-i va fi dor de ea.

– Deci? Încă nu mi-ai spus ce te-a adus aici. Jessica respiră adînc și-l privi în ochi.

– Ceea ce mă aduce aici, Martin, este un divorț. Dar pe fața lui nu se clinti nici un mușchi.

– Un divorț?

– Da. Vreau să divorțez de Ian. Ceva în interiorul ei se cutremură cînd rosti cuvintele. Dar ea nu se lăsă impresionată de asta. Nu conta dacă undeva, în adîncul

ei, simțea puțină milă. Trebuia să facă asta. Acum știa că va supraviețui acelui sentiment de milă din interiorul ei. Mai trecuse deja prin așa ceva.

– Jessica, ai obosit să-l mai aștepti? Sau e vorba de altcineva? Întrebarea părea indiscretă, dar el trebuia să știe.

– Nu. Nici una, nici alta. Poate sînt puțin obosită de așteptat. Dar vreau s-o fac pentru că nu cred că va mai rămîne ceva din căsnicia noastră cînd el va ieși. Așa că, pentru ce să mai aștept?

– Înainte ai avut o căsnicie? Se întrebese întotdeauna acest lucru, nu fusese niciodată absolut sigur de asta. Părea că între ei exista o legătură puternică, dar nu puteai ști niciodată privind doar din afară.

Jessica aprobă din cap la întrebarea lui, apoi își feri privirea, cu mîinile încleștate în poală.

– Am crezut că aveam o căsnicie. Dar... cred că m-am amăgit foarte mult la vremea aceea.

– De ce? Jessie se întrebă de ce trebuie să între în toate aceste amănunte.

– Pentru că atunci credeam că sîntem fericiți. Dar era o minciună, printre multe altele. Ian n-a fost niciodată cu adevărat fericit cu mine. Prea multe lucruri stăteau în calea fericirii. Magazinul meu, munca lui, multe altele. Nu s-ar fi dus niciodată cu femeia aia dacă ar fi fost fericit.

– Chiar crezi asta?

– Nu știu. N-am știut de la bun început. Dar acum încep să văd ce nu i-am dat. Nu i-am dat respectul de sine, pentru început. Și timpul meu... Încrederea mea, poate. Adică, încrederea că poate scrie o carte care să fie un mare succes.

– Nu l-ai respectat?

– Nu sînt absolut sigură. Aveam nevoie de el, dar nu știu dacă l-am respectat. Și n-am vrut să știe niciodată cît de multă nevoie aveam de el. Întotdeauna am vrut să creadă că el e cel care are nevoie de mine. Drăguț, nu-i

așa?

– Nu. Dar nu e ceva neobișnuit. Atunci, de ce vrei să divorțezi? De ce nu încerci să îndrepti aceste lucruri și să păstrezi ceea ce-ți rămîne? E totuși o căsnicie mult mai bună decît altele și ești norocoasă... tu vezi greșelile. Majoritatea nu le văd. Ian vede lucrurile la fel de clar ca tine?

– N-am idee.

– N-ai vorbit cu el despre asta? Păru șocat, iar ea clătină din cap. Nu știe că vrei să divorțezi? Ea clătină din cap și apoi îl privi.

– Nu, nu știe. Și... Martin, pur și simplu vreau acest lucru. E prea târziu pentru a „îndrepta lucrurile“. M-am gîndit foarte mult și știu că așa e cel mai bine. Nu avem copii, și... ei bine... e un moment la fel de potrivit ca oricare altul.

– Îți înțeleg modul de a gîndi, Jessica. Ești o femeie tînără. S- ar putea să fie o povară să fii căsătorită cu un bărbat care a fost condamnat la închisoare pentru viol. Poate că ar trebui să fii liberă și să începi o nouă viață.

– Cred că da. Dar atunci de ce simțea de parcă îl trădase pe Ian? De ce îi părea un lucru atît de urît... dar totuși trebuia s-o facă. Trebuia. Voia asta pentru ea însăși. Se hotărîse. Dar continua să audă cuvintele mătușii Beth, dinaintea plecării de la fermă: „Nu voi aproba dacă faci vreo prostie“. Dar asta nu era o prostie. Era o decizie bună. Dar ce va spune Ian?... Și de ce îi mai păsa? Numai că îi păsa. La naiba. Îi păsa.

– Decizia ta ar fi în vreun fel afectată dacă el va reuși să-și vîndă noua carte, Jessica? Ea se gîndi o clipă, apoi clătină din cap.

– Nu, n-ar fi. Pentru că nimic nu se va schimba. Se va întoarce acasă, marcat de timpul petrecut la închisoare, va deveni mai pornit împotriva mea pentru că, poate, voi începe din nou să-l întrețin și nimic nu se

va schimba. Avansurile pentru cărți nu durează mult, cu excepția cazurilor cînd cartea e un succes.

– Nu-l crezi capabil să scrie ceva care să aibă succes? Tonul vocii lui Martin o umplu de rușine și-și coborî din nou privirea.

– N-am vrut să spun asta. Nu asta-i problema. Totul va rămîne la fel. Eu voi continua să am magazinul, contul din bancă... nu, Martin. Asta e ceea ce doresc. Sînt absolut sigură.

– Jessica, ești suficient de matură să hotărăști de una singură. Cînd ai de gînd să-i spui lui Ian?

– M-am gîndit să-i scriu în seara asta. Și... ezită, dar trebuia să-l întreb... speram că tu te vei duce să-l vezi?

– Pentru a-i spune vestea? Părea foarte obosit cînd spuse acest lucru. Ea aprobă încet din cap. Sincer, draga mea, nu mă ocup de treburi domestice. După cum știi, problemele legale familiale nu sînt specialitatea mea. Va fi deci foarte greu. Dar Ian era clientul lui. Iar soția clientului lui stătea vizavi de el, privindu-l de parcă era vina lui că ea ajunsese la divorț, ca și cum ăsta fusese prețul pretins de el. Și de ce dracu' se simțea întotdeauna vinovat dacă lucrurile nu ieșeau bine? Oh, bine, presupun că voi putea face asta pentru tine. Va fi ceva complicat?

– Nu. Va fi foarte simplu. Magazinul este al meu. Casa ne aparține la amîndoi. O voi vinde dacă vrea asta și voi pune partea lui de bani într-un cont pe numele lui. Asta e tot. Eu păstrez plantele, iar el dosarele din birou. Sfirșitul căsniciei. Singurul lucru de care nu pomenise era mobila, pentru că n-o interesa, cu excepția pieselor care fuseseră ale părinților ei și care, evident, îi reveneau ei. Era atît de simplu. Atît de cumplit de simplu după șapte ani.

– Faci să pară totul foarte rapid și ușor. Dar lui îi părea rău pentru amîndoi.

– Poate rapid, dar nu și ușor. Nu, nu e deloc ușor. Te duci să-l vezi curînd?

– La sfârșitul săptămînii. Te duci și tu să-l vezi? Ea clătină ușor din cap. Îl văzuse pe Ian pentru ultima oară... în acea zi îngrozitoare cînd el se ridicase și plecase, iar ea îl privise din spatele geamului, ținînd în mînă receptorul. Ochiul ei se umplură de lacrimi amintindu-și acea zi, iar Martin Schwartz își feri privirea. Detesta genul ăsta de situații. Păreau lipsite de rost.

Jessica își ridică privirea, reținîndu-și lacrimile. Vocea ei era o șopată de-abia auzită.

– Nu, Martin, nu-l voi mai vedea niciodată.

El îi spuse că divorțul va dura șase luni. Pînă în septembrie. La un an de cînd fusese arestat, la un an de cînd începuse sfârșitul căsniciei lor.

O scrisoare de la Ian o aștepta cînd opri acasă pentru a-și lua corespondența în drum spre boutique. Era un bilet scurt. Și o poezie. Ea citi cu ochi mari și triști, apoi o rupse în două și o aruncă. Dar conținutul ei îi rămase undeva în minte. Ca un ghimpe de satin. Era ultima scrisoare de la Ian pe care o citea. Poezia fu cea care o făcu să ia această hotărîre.

*„Tu ești sărbătoarea explozivă
a ivirii soarelui
din fiecare dimineață,
Tu ești șoapta
din nopțile mele
tîrzii,
Tu ești simfonia apusurilor.
Tu ești splendoarea și gloria
începuturilor
din viața mea.”*

Începuturile din viața lui împreună cu ea erau de domeniul trecutului. Dar se simțea de parcă ucisese cu mîna ei răsăritul soarelui. De parcă îl oprise. De parcă îl trimisese în altă parte. Îl făcuse să plîngă. Distrusese ceva sacru. Pe el, pe ea însăși și ceea ce însemnase căsnicia lor. Acel lucru pe care ea acum nu credea că existase vreodată. Dar știa că trebuia să facă ceea ce hotărîse.

Capitolul 28

Boutique-ul arăta frumos. În încăperea principală apăruseră rafturi noi, iar vitrina părea o întruchipare a primăverii. Astrid o decorase singură. Iar hainele în culori pastelate pe care Jessie le cumpărase în urmă cu șase luni la New York arătau bine în vitrină. La ea în birou erau două plante noi, cu flori de un galben strălucitor, iar magazinul avea un aer curat și proaspăt pe care ea aproape îl uitase. Fusesse plecată numai pentru două săptămîni, dar *Lady J* renăscuse, la fel ca și ea. Arăta așa cum arătase prima dată cînd Jessie deschisese magazinul, în acele zile cînd fusesse îndrăgostită nebunește de el și cînd pusese tot sufletul în nașterea lui. Acum purta semnele entuziasmului și dragostei lui Astrid. Ea nu făcuse nici o schimbare radicală, ci doar reinsuflase acel elan nou care-i lipsea. Chiar și Zina și Katsuko păreau mai fericite.

– Cum a fost vacanța? Katsuko își ridică privirea, încîntată s-o vadă, dar nu avu nevoie s-o întrebe. Jessie arăta din nou ca Jessie, numai că mai bine.

– A fost exact ce aveam nevoie. Dar priviți locul acesta! Arată de parcă e proaspăt zugrăvit sau ceva în genul ăsta. Atît de vesel și de drăguț!

– E doar din cauza noii colecții. Arată al naibii de bine.

– Cum se vinde?

– Ca pîinea caldă. Și așteaptă numai să vezi ce-am ales pentru toamnă. Totul e în portocaliu și roșu. Mult

negru și câteva minunate tricotate argintii pentru Operă. Maronurile din iarna trecută erau deja date uitării. Anul următor se va purta roșu. Strălucitor, viu, poate era un semn bun și pentru noua ei viață... noua ei viață! Dumnezeu! Nu voia să se gîndească încă la asta. Va avea de spus la atît de mulți oameni... de explicat... de...

Jessica se așeză la ea în birou și privi în jur cu plăcere, savurînd sentimentul reîntoarcerii acasă. Îndulcea puțin gustul amar lăsat de cele petrecute dimineată, întâlnirea cu Martin. Încercă să și-o gonească din minte. Îi va scrie lui Ian în seara asta. Pentru ultima oară. Nu voia să înceapă un lung și nesfîrșit schimb de scrisori cu el. El se pricepea foarte bine la asta. Scrisorile ar fi... prea mult. Vor rezolva totul prin intermediul avocatului. Cu cît își spuneau mai puțin, chiar și prin scrisori, cu atît mai bine. Se hotărîse. Trebuia s-o facă, spre binele ei. Trebuia să privească înainte și să aibă puterea să nu se mai uite înapoi, la anii petrecuți împreună cu Ian. Această perioadă se terminase. Făcea parte din trecutul ei, ca un lucru demodat. Jessica și Ian erau ceva „învechit“.

– Jessie? Ai un minut? Capul cu păr cîrlionțat al Zinei apăru pe ușă, iar Jessie își ridică privirea și zîmbi. Se simțea mai bătrînă, mai liniștită, dar nu mai era obosită. Și se simțea mai puternică. Pentru prima oară de luni de zile, nopțile petrecute de una singură n-o mai înspăimîntau. Casa nu mai era înfricoșătoare. Viața ei nu mai era invadată de fantome. Prima ei noapte petrecută de una singură în casă fusese liniștită. În sfîrșit.

Își concentrează atenția asupra Zinei, care era încă în ușă.

– Sigur, Zina. Am tot timpul din lume. Ritmul liniștit al vieții de țară își păstra încă amprenta asupra ei. Nu se simțea încă grăbită de ceva sau cineva și asta îi plăcea.

– Arăți bine. Zina se așeză în scaunul de lîngă biroul lui Jessie și păru ușor jenată. Îi puse câteva întrebări despre vacanță și păru să ezite de fiecare dată cînd

intervenea cîte o pauză.

– Hai, doamnă, spune-mi ce ai pe suflet.

– Nu știu cum să spun, Jessie, dar... Își ridică privirea și deodată Jessie își dădu seama. Lunile grele își lăsaseră amprenta asupra tuturor, nu numai asupra ei. Și fu surprinsă că nici una din ele n-o făcuse pînă atunci. Probabil pentru că erau foarte loiale. Respiră adînc și privi în ochii Zinei.

– Vrei să pleci?

Zina dădu din cap.

– Mă mărit. O spuse de parcă își cerea iertare.

– Da? Jessie nici măcar nu știa că Zina are un prieten. Nu avea unul, ultima dată cînd stătuseră de vorbă... dar cînd fusese asta? Luna trecută? Acum două luni? Mai degrabă acum șase luni. De atunci fusese mult prea preocupată cu propriile ei probleme pentru a-i mai păsa de ale celorlalți.

– Mă mărit peste trei săptămîni.

– Zina, dar e o veste minunată! De ce arăți atît de tristă, prostuțo? Jessie zîmbi larg, iar Zina păru extrem de ușurată.

– Îmi pare doar rău că te părăsesc. Ne mutăm la Memphis.

Jessica rîse. Părea un lucru oribil, dar știa că Zina nu gîndește așa, și acum, după ce-i spusese vestea cea nouă era în culmea fericirii.

– L-am cunoscut la o petrecere dată în seara de Crăciun și... oh, Jessica! E cel mai frumos bărbat, din toate punctele de vedere! Îl iubesc! Și voi avea o droaie de copii! Îi zîmbi fericită, iar Jessica sări în picioare și o îmbrățișă. Privește-mi inelul! adăugă ea. Arăta exact ca o frumusețe a Sudului cînd îi întinse mîna pe care sclipea un inel cu mici diamante.

– Îl aveai și înainte de a pleca în vacanță? Jessica începea să se întrebe cît de multe îi scăpaseră neobservate.

– Nu. Mi l-a dat săptămîna trecută. Dar n-am vrut

să-ți scriu și să-ți spun, așa că am așteptat să te întorci. Iar Astrid le interzisese orice posibilitate de a comunica cu Jessie. E un inel atât de frumos, nu-i așa? întrebă ea.

– E grozav. Și ești o nebună, dar te iubesc și mă bucur pentru tine! Atunci, un junghi de durere îi străbătu inima. Zina se căsătorea, iar ea divorța. Vii, pleci, începi, sfârșești, încerci, pierzi și poate, mai târziu încerci din nou, un nou început și de data asta câștigi. Poate. Sau poate nu contează cu adevărat. Spera ca Zina să câștige de prima dată.

– Mă simt atât de prost că te anunț cu atât de puțin timp înainte, Jessie. Dar acum ne-am hotărât. Sincer. Era aproape gata să plîngă, dar în același timp zîmbea cu gura pînă la urechi.

– Încetează să-ți mai ceri scuze, pentru numele lui Dumnezeu! Mă bucur că am venit acasă. Unde are loc nunta?

– La New Orleans. Altfel mama mă va ucide. Plec acasă peste două săptămîni, dar ea e deja înnebunită cu privire la nuntă. Nu am anunțat-o nici pe ea mai devreme. M-a sunat de patru ori noaptea trecută și ar fi trebuit să-l auzi pe tata! Amîndouă chicotiră, iar Jessica începu să se gîndească.

– Ai nevoie de o rochie?

– O voi purta pe a bunicii.

– Dar ai nevoie de un trusou. Nu-i așa? Și o rochie cu care să pleci apoi...

– Oh, Jessie, da, dar... nu... nu te pot lăsa să faci asta...

– Vezi-ți de treaba ta, sau te concediez! Ridică un deget spre Zina și amîndouă începură din nou să rîdă. Jessie deschise larg ușa biroului ei și o împinse pe Zina în mijlocul încăperii principale, în fața lui Katsuko care privea uimită.

– Kat, avea o nouă clientă. VIP. Aceasta este domnișoara Nelson și are nevoie de un trusou. Katsuko își ridică privirea șocată, apoi înțelese și se alătură

hohotelor de rîs.

– Va fi perfect cu toate culorile astea de primăvară. Kat, dă-i tot ce dorește cu zece la sută sub prețul de magazin, iar costumul cu care pleacă în luna de miere i-l fac cadou de nuntă. De fapt... cred că știu dinainte ce! Ochii îi sclipiră și merse în depozit de unde apăru cu un costum de mătase de culare bej, adus de la Paris. Era format dintr-o fustă pînă la jumătatea gambei și o jachetă a cărei croială masca pieptul supradimensionat al Zinei. Alese o bluză de un verde ca menta care se asorta la costum, iar Zina rămase practic cu gura căscată.

– Cu sandale bej și o pălărie... Zina, vei arăta nemaipomenit! Chiar și ochii lui Katsuko străluciră la gîndul acestei combinații. Zina părea șocată.

– Jessie, nu! Nu se poate! Nu acela! Vorbea în șoaptă. Costumul valora în jur de patru sute de dolari.

– Ba da, acela. Vocea ei era blîndă acum. Numai dacă nu e altul care să-ți placă mai mult. Zina clătină din cap solemn și Jessica o îmbrățișă cu căldură, apoi, după ce-i mai făcu o dată cu ochiul și-i zîmbi, se întoarse la ea în birou. Fusese o dimineată uimitoare, iar acum îi veni o altă idee nemaipomenită.

O găsi pe Astrid la coafor.

– S-a întîmplat ceva? Poate că lui Jessie nu-i plăcuse felul în care aranjase vitrina sau ce făcuse cu marfa. Se simți cuprinsă de îngrijorare în timp ce stătea în scaunul de la coafor, cu loțiunea pentru aranjat părul, picurîndu-i pe noii ei pantofi *Gucci*.

– Nu, prostuțo, nu s-a întîmplat nimic. Vrei o slujbă?

– Glumești?

– Nu. Zina tocmai m-a anunțat că pleacă. Se mărită. Și, s-ar putea să fiu nebună, pentru că dacă vii și tu la magazin sîntem trei care am putea conduce această afacere, dar dacă nu te deranjează să lucrezi un timp pe un post ce nu necesită calificarea înaltă pe care o ai, atunci e al tău.

– Jessie! Accept! Zîmbi cu gura pînă la urechi și uită ce era cu pantofii ei.

– Atunci ești angajată. Vrei să luăm prînzul împreună?

– Termin aici imediat. Nu, nu pot, la naiba, părul meu e încă ud și... rahat. Rîseră amîndouă, iar zîmbetul lui Astrid părea să devină din ce în ce mai larg cu fiecare minut care trecea. Sînt acolo într-o oră. Și Jessie... mulțumesc. Te iubesc.

Toate patru închiseră ușa magazinului fix la ora cinci în loc de cinci și jumătate, iar Jessica scoase o sticlă de șampanie pe care o comandase în acea după-amiază. Zina se hotărîse să plece cu o săptămîină mai devreme decît plănuse, acum cînd Astrid fusese angajată în locul ei. Terminară sticla în jumătate de oră, iar Astrid o duse pe Jessica acasă cu mașina.

– Vrei să vii cu mine acasă, să bem ceva? Nu mi-am sărbătorit încă noua slujbă.

Jessie zîmbi, dar clătină din cap. Începea să simtă efectul întîmplărilor din acea zi... care începuse cu întîlnirea cu Martin în legătură cu divorțul. Era ciudat cum putuse să uite asta. Dimineața părea undeva, în urmă. Își dori ca și divorțul să fie la fel de mult în spatele ei.

– Nu, mulțumesc, draga mea. Nu în seara asta.

– Ți-e frică să fraternizezi cu ajutorul? Jessie rîse la acest gînd.

– Nu, prostuțo. Sînt obosită și pe jumătate beată din cauza șampaniei și... am de scris o scrisoare. Fața lui Astrid deveni serioasă.

– Lui Ian? Jessica dădu gravă din cap, iar rîsul dispăru total din ochii ei.

– Da. Lui Ian.

Astrid o bătu ușor pe mîină, iar Jessie coborî din mașină fără să spună nimic. Descuie ușa de la intrare și rămase un moment în lumina soarelui care pătrundea în hol. Era atît de liniște. O liniște de nesuportat. Dar care

nu mai era înspăimîntătoare. Doar pustie. Cine va avea grijă de ea de-acum înainte? Era ciudat să realizeze că nimeni nu va mai ști la ce oră venea și pleca de-acasă sau unde se ducea. Nimeni nu va ști și nimănui nu-i va păsa. Era Astrid, dar nu avea pe nimeni cui să- i dea raportul, să- i explice, pentru care să se grăbească acasă, pentru care să facă cumpărături, să se trezească devreme, să pună alarma, să cumpere de mîncare, să... fu cuprinsă de o copleșitoare senzație de pustietate. Lacrimile începură să- i curgă pe față în timp ce privea prin casa care fusese odată căminul lor. Acum era precum o scoică. Plină de amintiri. Un loc în care să te întorci seara după serviciu. Ca toate celelalte și casa aparținea dintr-odată trecutului. Oamenii plecau, se schimbau, se mutau, noi oameni le luau locul... Zina se căsătorea... Astrid va lucra în magazin... Ian plecase... iar peste șase luni va fi divorțată. Jessica se așeză pe scaunul din holul principal, cu haina încă pe ea, cu geanta atîrnîndu- i pe umăr și pronunță cuvîntul cu voce tare. „Divorțată“.

Era aproape miezul nopții cînd lipi timbrul pe scrisoare. Se simțea de o sută de ani. Îl gonise pe Ian din viața ei și-și va menține hotărîrea. Numai- că acum nu mai avea pe nimeni în afara ei.

Capitolul 29

– Ia te uită! Ce ai de gând să faci în seara asta?

Astrid păru stînjinită în timp ce-și încheia haina din blană de nurcă. Era luna mai, dar serile erau răcoroase, iar haina de blană îi venea bine.

Jessie încuie ușile magazinului. Noua combinație funcționa extrem de bine. Ea, Katsuko și Astrid se înțelegeau ca niște surori. Formau o echipă puternică, aproape prea puternică, dar le plăcea să fie așa, iar boutique-ul mergea mult mai bine. Telefoanele de la creditorii erau din ce în ce mai rare. Ușurarea putea fi citită pe fața Jessicăi.

– Foarte bine, curioasă... Astrid se uită la Jessie care o privea amuzată... întîmplător am o întîlnire. O spuse ca o fată de șaisprezece ani, roșind ușor în obraji, iar Jessica izbucni în rîs.

– Și arăți deja foarte vinovată. Cine e tipul?

– Un idiot pe care l-am cunoscut prin intermediul unei prietene.

– Cîți ani are? Jessie era suspicioasă în legătură cu atracția lui Astrid față de bărbați ce aveau în jur de șaiszeci de ani. Încă mai căuta un înlocuitor pentru Tom.

– Patruzeci și cinci. Cu o expresie feciorelnică termină de încheiat haina.

– Cel puțin are o vîrstă decentă. Pentru o variație.

– Mulțumesc, mătușă Jessie. Cele două femei izbucniră în rîs, iar Jessica scoase un pieptăn din poșetă.

– De fapt, și eu am o întîlnire. Își ridică privirea și

zîmbi slab.

– Oh? Cu cine? Rolurile se inversaseră acum, iar Astrid părea încîntată. Dar Jessie avusese numeroase întâlniri în ultimul timp. Cu bărbați tineri, cu bărbați mai în vîrstă, cu un fotograf, cu un bancher, o dată chiar și cu un student la drept. Dar niciodată cu scriitori. Și nu vorbea deloc despre Ian. Subiectul era interzis, iar pomenirea numelui lui Ian era urmată de tăcere sau de priviri urîte.

– Mă întîlnesc cu prietenul unui prieten din New York. Stă la San Francisco doar o săptămînă. Da, de ce nu? Părea drăguț la telefon. Destul de inteligent. Părea că are un simț al umorului destul de dezvoltat. Sper doar să se comporte cum trebuie. Jessica oftă ușor și-și puse pieptănul înapoi în poșetă. Părul îi cădea liber peste umeri, într-o cascadă mătăsoasă și aurie.

– Tu îți faci griji de cum se va comporta? Înaltă cum ești, l-ai putea bate imediat.

– Am renunțat la asta de cînd aveam nouă ani.

– De ce?

– Am întîlnit un copil mai mare ca mine și m-a duruț. Zîmbi și-și ridică picioarele pe birou.

– Vrei să te duc acasă cu mașina, Jessie?

– Nu, draga mea. Vine să mă ia de-aici. M-am gîndit să-l duc la Jerry. Astrid dădu din cap, dar localul lui Jerry nu era stilul ei. Era un local plin de secretare și de bărbați ce veneau la agățat. Ea lua cina la *L'Etoile*. Era mult mai pe genul ei. Ar fi fost și genul lui Jessie, dacă ea ar fi vrut. Dar ea încă era în căutarea stilului ei. A unui nou stil. A oricărui stil. Jessie știa că localul lui Jerry nu era stilul ei, dar măcar acolo avea la ce să se uite.

– Ne vedem mîine.

Jessie îi făcu semn cu mîna, iar Astrid trecu pe lîngă un bărbat tînăr care tocmai urca scările. Era puțin mai înalt decît Jessie și avea un păr des și negru. Era îmbrăcat cu un tricou gri pe gît și blugi. Arăta bine, dar

un pic prea „șters“, își spuse Astrid trecînd pe lîngă el și zîmbind. Se întrebă cum îi suporta Jessie. Toți arătau la fel, indiferent ce culoare de păr aveau sau cum erau îmbrăcați, păreau înfometăți, excitați și plictisitori. Astrid fu deodată bucuroasă că nu mai are treizeci de ani. Bărbații de treizeci de ani erau greu de suportat. Oftînd, se urcă în *Jaguar* și porni motorul. Se întrebă ce mai face Ian. De o lună voia să-i scrie, dar nu îndrăznea. Jessica ar fi putut considera asta ca un gest de trădare. Astrid văzuse scrisorile rupte în două înainte de a fi deschise și citite, aruncate în coșul de gunoi din biroul pe care acum îl împărțeau amîndouă. Jessie era de neclintit cînd se hotăra să facă un lucru. Și se hotărîse să facă acest lucru. Ușa magazinului se deschise și Astrid îl văzu pe tînăr intrînd înăuntru.

– Bună, Mario. Eu sînt Jessie. Presupuse că acesta era tînărul pe care-l aștepta, așa că-i întinse mîna. El o ignoră, zîmbind doar.

– Înțeleg că aici lucrezi. Fără nici un salut, fără vreo introducere, fără o strîngere de mînă, fără nimic. Privea în jur prin magazin. Și la ea. Bine, dragule, dacă așa vrei, își spuse ea în gînd.

– Da. Aici lucrez. Hotărî să nu-i spună că era proprietara magazinului.

– Mda. Cred că am trecut pe lîngă șefa ta pe scări. O puicuță bătrînă într-o haină de blană. Ești gata să mergem? Jessie simțea deja că fierbe. Astrid nu era o „puicuță bătrînă“. Era prietena ei.

El păru plictisit de localul lui Jerry, dar bău oricum patru pahare cu vin roșu. Îi spuse că scria piese de teatru, sau cel puțin încerca, și că în același timp 'preda engleza, matematica și italiana. Crescuse în New York, într-un cartier vecin cu West Side. Dar Jessie se îndoii de acest lucru. Arăta mai degrabă ca provenind din clasa de mijloc. Sau chiar din suburbii. Iar acum, ca adult, era nespălat, neprietenos și grosolan. Îi ridică semne de întrebare, cu privire la prietenul care i-l

recomandase. Era o cunoștință pe care și-o făcuse prin intermediul afacerilor, dar... cum îi putuse trimite un astfel de om?

– Cum mai e viața la New York? N-am mai fost pe-acolo de cîtăva vreme.

– Da? De cît timp?

– De aproape opt luni.

– Orașul e încă acolo. Am fost săptămîna trecută la o petrecere grozavă la care s-a consumat cocaină, în St. Mark's Place. Cum e cu cocaina pe-aici?

– Cu cocaina? N-am de unde să știu. Sorbi puțin din vin.

– Nu-i genul tău? Continuă să pară plictisit. Băiatul de oraș venit în provincie. Jessie își dori să dispară instantaneu din fața ei.

– Nu iei cocaină? Își continuă ideea.

– Nu. Dar e un oraș plăcut. Un loc bun pentru a locui.

– Mie mi se pare al naibii de plictisitor. Ea își ridică privirea și zîmbi, sperînd să-l dezamăgească. Mario, scriitorul de piese de teatru se dovedea a fi un mitocan clasa întâi.

– Ei bine, Mario, nu e la fel de palpitant ca în West Side din New York, dar avem și noi distracțiile noastre.

– Am auzit că e un tărîm al intelectualilor ratați. Și tu ești la fel, dragule, spuse Jessie în gînd.

– Depinde cu cine vorbești. Sînt cîtiva scriitori buni aici. Foarte buni. Se gîndea la Ian și ar fi vrut să-i tragă una în falcă nemernicului ăstuia. Ian era un bărbat de calitate. Ian era fermecător. Ian era strălucitor. Ian era frumos. Ce căuta ea cu porcul ăsta? Cu bărbatul ăsta plictisitor? Cu...

– Da? Cine, de exemplu?

– Ce? Minte ei se îndepărtase de la Mario la Ian.

– Ai spus că sînt cîtiva scriitori buni pe-aici. Iar eu am întreat „cine”? Te referi la scriitori de literatură științifico-fantastică? Spuse asta cu un profund dispreț și cu

un zîmbet cinic, care o făcu pe Jessica să dorească să-i arunce paharul cu vin în față.

– Nu, nu doar scriitori de literatură științifico-fantastică. Mă refeream la scriitori de ficțiune, de pură ficțiune. Începu să-i enumere câteva nume și realizează că toți erau prieteni de-ai lui Ian. Mario ascultă, dar nu comentă nimic. Jessica spumega.

– Știi ce mă dă gata? Nu, răspuse ea în gînd, dar spune-mi repede ca să găsesc acel lucru.

– Ce?

– Faptul că o femeie deșteaptă ca tine vinde rochii într-un magazin. Nu știu, dar îmi închipuiam că faci ceva creativ.

– Ca, de exemplu?

– Scris, pictat, sculptat... ceva care să aibă sens. Ce fel de explicație e asta, să vinzi rochii pentru o bătrînică îmbrăcată în haină de blană?

– Păi știi și tu cum e. Fiecare face ce poate. Jessie încercă să-și suprime un zîmbet. Ce fel de piese scrii?

– Teatru nou. Piesele mele au doar femei în distribuție și toate goale. Scriu acum o scenă grozavă, în actul doi al unei piese. O scenă de dragoste între homosexuali, după ce o femeie naște.

– Pare interesant. Dar el nu păru să audă ce spunea ea. Ți-e foame deja? Mai avea încă de suportat o cină în compania lui. Ar fi făcut orice ca să scape de el. Dar va supraviețui. Mai trecuse prin așa ceva. Mult mai des chiar decît voia să recunoască.

– Da. Mi-ar prinde bine o masă bună. Ea îi făcu câteva sugestii, iar el alese un local mexican, pentru că mîncarea mexicană bună era rară în New York. Cel puțin avu bunul simț să recunoască asta. Ea îl dusese la un mic restaurant de pe strada Lombard. Compania era dezagreabilă, dar cel puțin mîncarea fu bună.

După cină ea căscă zgomotos de câteva ori și speră că el pricepuse aluzia, dar nu se întîmplă așa. El își exprimă dorința de a vedea ceva din „viața de noapte”,

dacă exista așa ceva? Exista, dar ea n-avea de gând să ia parte la ea. Nu în seara asta și nu cu el. Îi sugeră o cafea de pe Union Street, aproape de casă. Va bea repede un *cappucino*, apoi îi va da papucii. Avea oricum nevoie de o cafea. Băuse trei sau patru pahare cu vin la cină. Dar Mario băuse cel puțin de două ori mai mult, după consumația de la localul lui Jerry. Începea deja să înghită cuvintele.

Se așezară într-o cafea, el luă o *Irish coffee*, ea un *cappucino*, iar el o privi pe deasupra ceștii.

– N-arăți deloc rău. O spuse de parcă făcea niște analize. Grupa ta sanguină este 0, Rh pozitiv.

– Mulțumesc.

– Unde locuiești?

– Sus pe deal, puțin mai departe de-aici. Bău puțin din frișca de deasupra și încercă să pară evazivă. N-avea de gând să-i spună lui Mario adresa ei. Suportase deja prea mult pînă acum.

– Dealurile sînt înalte?

– De înălțime medie. De ce?

– Pen' că nu am chef să urc un deal al dracului de înalt, surioară, de aia. Sînt al dracului de obosit. Și puțin beat. Pocni din degete și zîmbi amețit. Lui Jessie i se făcea rău cînd îl privea.

– Nici o problemă, Mario. Putem lua un taxi și te va duce acolo unde stai.

– Cum adică „mă va duce acolo unde ștău“? În ochi îi apăru o ușoară scînteie de furie.

– Ești un băiat deștept. Ce-ai înțeles din asta?

– Mi s-a părut pentru o clipă că n-am auzit bine. Credeam că stău la tine. Pentru o clipă ea dori să-i spună că e căsătorită, dar n-ar fi rezolvat oricum problema astfel. Atunci, cum i-ar fi explicat că a luat cina cu el?

– Mario... îi zîmbi dulce... ai crezut greșit. Nu procedăm în felul ăsta, aici, în provincie. Sau cel puțin eu nu procedez în felul ăsta.

– Ce vrea să însemne asta? Stătea răsturnat în scaun, cu o expresie dezagreabilă pe față.

– Înseamnă că-ți mulțumesc pentru o seară plăcută. Începu să-și încheie jacheta și se ridică în picioare, cu o privire tristă în ochi. Dar el se aplecă peste masă și o prinse de braț. O strînse cu putere, iar ea simți durerea.

– Ascultă, tîrfă, am cinat împreună, nu-i așa? Ce dracu' ai crezut... ? Pe fața lui apăru o expresie pe care ea își dori să n-o mai vadă vreodată și deodată, conversația avută mai devreme cu Astrid îi reveni în minte... „Dacă nu se poartă cum trebuie îl poți pocni...” Atunci, își smuci brațul din strînsoarea mîinii lui și ceva pe fața ei îi spuse să nu încerce s-o mai atingă.

– Nu știi ce-ai crezut, domnule. Dar știu ce cred eu. Cred că vei regreta foarte mult dacă mai pui încă o dată mîna pe mine. Noapte bună. Dispăru înainte ca el să poată reacționa în vreun fel, iar chelnerul fu cel care avu de suportat efectul furiei lui. Întinse brațul peste masă și mătură cu el toate ceștile și paharele existente. Fu nevoie de doi chelneri care să-l convingă că are nevoie de puțin aer proaspăt.

Jessica ajunsese însă deja aproape de casă. În timp ce mergea pe deal, spre casă, aerul nopții îi mîngîia ușor fața și ea se simțea surprinzător de liniștită. Fusese o seară cumplită, dar scăpase de el. Și nu-l va mai vedea niciodată. Bărbați de genul ăsta o făceau să se cutremure, dar cel puțin știa cum să se descurce cu ei. La început, asemenea seri o înspăimîntaseră. Dar pînă acum putea spune că se întîlnise cu toate genurile de bărbați. Cei buni erau fie căsătorii, fie se ascundeau pe undeva. Iar cei care rămîneau erau toți la fel. Beau prea mult, rîdeau prea tare sau nu rîdeau deloc, erau fie prea pompoși, fie prea nevrotici, fie homosexuali, fie se drogau, fie făceau sex în grup, sau voiau să povestească despre cum în patru ani nu avuseseră nici o erecție din cauza fostelor soții. Începea să se întrebe dacă n-ar fi

mai fericită stînd de una singură acasă. Viața de femeie liberă nu era foarte amuzantă.

– Cum a fost seara trecută? o întrebă Jessie mai întîi, pe Astrid, cînd intră în magazin a doua zi dimineața. Spera ca în felul ăsta să oprească aceeași întrebare din partea lui Astrid. Nu avea nici un chef să vorbească despre Mario.

– A fost o seară plăcută. M-am simțit bine. Părea fericită, relaxată și aproape surprinsă. Spre deosebire de Jessie, nu se așteptase să se simtă bine la o întîlnire. Dar a ta? o întrebă ea. M-am întîlnit cu tînărul pe scări cînd plecam.

– Da, așa cred. Păcat că nu l-ai trimis înapoi.

– Chiar așa rău, hm? Astrid o privi compătitor, ceea ce o duru și mai mult.

– De fapt, a fost cel mai rău dintre toți. După părerea lui Astrid, așa și arătase. Ei, înapoi la lucru.

Jessie reuși să zîmbească slab și începu să frunzărească repede corespondența, sortînd scrisorile de notele de plată. Se opri doar un moment pentru a privi un plic lung și alb, înainte de a-l rupe în două și a arunca bucățile în coșul de gunoi. Încă o scrisare de la Ian. Pe Astrid o durea de fiecare dată cînd o vedea făcînd asta. Era atît de urît, atît de trist. Se întrebă dacă Ian știa sau bănuia că Jessie nu-i citea scrisorile. Era curioasă ce-i spunea în scrisori.

– Nu te uita așa, Astrid. Vocea lui Jessie o trezi din visare.

– Cum așa?

– De parcă ți-aș sfîșia inima de fiecare dată cînd îi rup scrisorile. Continuă să sorteze corespondența,

părfnd aproape indiferentă. Dar nu total. Astrid îi văzu mîinile tremurîndu-i puțin.

– Dar de ce faci asta?

– Pentru că nu mai avem să ne spunem nimic unul altuia. Nu vreau să aud, să citesc sau să deschid nici o uşă. Ar fi ceva lipsit de rost. Nu vreau să încep nici un fel de dialog cu el.

– Dar nu ar trebui să-i dai ocazia să spună ce are de spus? Mi se pare necinstit să procedezi așa. Ochiul lui Astrid erau aproape rugători, iar Jessie se uită la corespondență cînd răspunde:

– Nu contează. Nu-mi pasă ce crede. M-am hotărît într-un anume fel. El n-ar face decît să îngreuneze și mai mult situația. N-ar putea schimba nimic.

– Ești chiar atît de sigură că vrei să divorțezi?

Jessica își ridică privirea și se uită fix în ochii lui Astrid înainte de a răspunde:

– Da. Sînt chiar atît de sigură. În ciuda bărbaților de genul lui Mario, în ciuda singurătății, încă era sigură că divorțul era cea mai bună soluție. Dar asta nu înseamnă că n-o durea.

Ziua fu destul de ocupată, la fel și săptămîna, și luna. Magazinul era acum într-o formă bună iar oamenii cumpărau pentru vară.

Din cînd în cînd primeau ilustrate de la Zina, care era deja însărcinată. Katsuko hotărîse să-și lase din nou părul lung. Viața își reintrase în normal. Începură să discute despre cine va pleca în Europa, despre care va fi lungimea ce se va purta în sezonul următor, dacă să vopsească sau nu fațada magazinului, dacă să planteze mușcate în mica grădină din apartamentul lui Katsuko. Jessie nu încetă să simtă recunoștință pentru lucrurile obișnuite, banale. Viața ei în ultimul timp fusese atît de tensionată. Acum era de parcă asculta din nou Mozart și Vivaldi. Simplu, ușor și plăcut. Și după ce luase hotărîrea să divorțeze nu mai avea alte decizii importante de luat.

Era de parcă acea poveste de groază nu se întâmplase niciodată. Inelul cu smarald al mamei ei se afla din nou în siguranță în seiful băncii. Proprietatea asupra casei și a magazinului erau în afara oricărui pericol. Magazinul era din nou pe picioare. Dar avuseseră loc schimbări. Mai multe decât era ea dispusă să recunoască. Și ea se schimbase. Era mult mai independentă, mai puțin înspăimântată, mai matură. Viața își urma cursul ei.

Într-o dimineață toate trei își beau cafeaua în magazin, când Jessie sări deodată în picioare și începu să caute ceva printre rafturi.

– Vrei să mai crești câțiva centimetri? Astrid zîmbi în timp ce Jessie căuta ceva cu măsura opt.

– Oh, taci din gură. Privi peste umăr zîbind, apoi se încruntă. Kat, ce măsură poartă Zina?

– Greu de spus. Are măsura patru pentru șolduri și cred că paisprezece în partea de sus.

– Grozav. Deci, la o rochie ce măsură ar avea?

– Cred că-opt.

– Așa m-am gândit și eu. Îi aruncă apoi o privire victorioasă lui Astrid. M-am gândit să-i trimitem un cadou. Copilul ăla cu care s-a măritat nu prea are mulți bani și acum, când e și gravidă, cred că se descurcă greu. Ce părere aveți de astea? Scoase trei rochii largi din colecția de primăvară, în culori pastelate.

– Superbe! Kat aprobă imediat, iar Astrid păru impresionată.

– Ce gest frumos!

Jessie păru jenată și zîmbi, întinzîndu-i rochiile lui Katsuko.

– Ahhh... prostii. Toate trei rîseră și Jessie coborî și veni la cafeaua ei. Trimite-i-le pe astea azi, bine, Kat? Crezi că ar trebui să-i trimitem ceva și pentru copil? Nu știa de ce, dar voia să sărbătorească cumva aflarea veștii că Zina era însărcinată.

– Nu încă. Mai sînt multe luni pînă să se nască. În

afară de asta, se zice că aduce ghinion să cumperi dinainte. Astrid păru ușor jenată. Ce-i cu interesul ăsta subit pentru maternitate?

– Am hotărît că dacă tot nu voi fi niciodată mamă, măcar să fiu o bună mătușă. Și m-am gândit că dacă încep să-i fac cadouri din vreme, poate mă pune nașă. Astrid rîse, iar Katsuko ambală cu grijă rochiile într-o cutie. Îi aruncă repede o privire lui Jessie, dar Jessie se ridică și se îndepărtă. Dintr-odată se simțea singură. Pentru prima dată în viață simțea că îi lipsește un copil. De ce tocmai acum? Se gândi că, din cauză că era probabil pregătită să iubească din nou pe cineva.

– Îi vor place la nebunie, Jessie. Și cine spune că nu vei fi niciodată mamă? Katsuko era intrigată. Era prima dată cînd Jessie vorbea atît de deschis despre copii. Katsuko bănuia că probabil ea luase o hotărîre în ceea ce priveau copiii, dar rareori discuta despre subiecte personale. Nu făcea parte dintre femeile care-și discutau la birou viața sexuală și cele mai intime dorințe. Dar Jessie părea să fie într-o dispoziție neobișnuită, să aibă chef de vorbă. Nu-l mai avea pe Ian căruia să-i încredințeze toate secretele ei. În ultimul timp părea adesea că are nevoie de cineva cu care să stea de vorbă. Acum se așeză înainte de a-i răspunde.

– Eu spun că nu voi fi niciodată mamă. Vreau să spun, nu vezi ce se întîmplă în zilele noastre? Nu vezi ce oferte pentru a face un copil există? Cele două femei izbucniră în rîs și Jessie își termină cafeaua. Majoritatea bărbaților sînt semioligofreni, continuă ea. Ca să nu mai vorbesc de cei care își înșeală nevestele, de cei lipsiți de simțul umorului. Mă vezi măritîndu-mă cu vreunul din ăștia și făcînd un copil, draga mea? Apoi, fața ei deveni serioasă. În afară de asta, sînt prea bătrînă.

– Nu fi caraghioasă. Astrid fu prima care vorbi.

– Nu sînt. Sînt doar sinceră. Cînd voi ajunge să fac un copil voi avea probabil treizeci și patru, treizeci și cinci de ani. E prea mult. Un copil trebuie făcut la vîrsta

Zinei. Câți ani are ea? Douăzeci și șase? Douăzeci și șapte? Katsuko dădu din cap gînditoare, apoi îi puse o întrebare care o marcă puternic.

– Jessie... acum nu-ți pare rău că n-ai avut copii cu Ian? Urmă o pauză lungă înainte de a răspunde, iar Astrid se temu că se va enerva, dar nu se întîmplă așa.

– Nu știu. Poate că-mi pare. Poate că spun asta pentru că nu m-am gîndit niciodată să fac un copil. Dar mi se pare trist... mai mult decît trist, mi se pare lipsit de sens să trăiești atîția ani cu un bărbat și să nu ai nimic de la el. Doar niște cărți, niște plante, cîteva piese de mobilier, o mașină stricată. Dar nimic real, nimic care să dureze, nimic are să spună „am fost doi” chiar dacă acum nu mai sîntem, care să spună că ne-am iubit, chiar dacă acum nu ne mai iubim. Ochii ei erau plini de lacrimi și ridică ușor din umeri cînd se sculă în picioare. Le evită privirea și se îndreaptă grăbită spre biroul ei. Oricum, asta e, adăugă ea. Înapoi la lucru, doamnelor. Și nu uita să-i trimiți rochiile Zinei, Kat. N-o mai văzură pînă la ora prînzului și nici una din ele nu îndrăzni să continue discuția pe această temă.

Dar în mare erau toate trei fericite. Jessie era oboșită și sătulă de bărbații cu care se întîlnise, dar nu era nefericită. În viața ei nu mai existau traume, nu mai existau crize. Astrid continua să se întîlnească cu bărbatul pe care-l cunoscuse în acea primăvară. Și-i făcea mai multă plăcere decît voia să recunoască. El o ducea deseori la teatru, colecționa lucrările unor sculptori tineri și necunoscuți și avea o casă mică în Mendocino, în care Astrid recunoscuse în cele din urmă că fusese. Petrecea acolo weekend-urile, motiv pentru care Jessie n-o mai vedea de vineri pînă luni.

Jessica era și ea ocupată. Lucra sîmbetele la *Lady J* și mereu existau noi bărbați în viața ei. Problema era că nu erau niciodată bărbați „vechi”, pe care să-i fi cunoscut mai mult și în compania cărora să se simtă mai bine. Se plictisise deja de aceleași explicații. Da, schiez.

Da, joc tenis. Nu, nu-mi place să fac plimbări lungi la țară. Da, știu să conduc. Nu, nu sînt alergică la fructe de mare. Prefer salatele tari, port măsura opt la pantofi, zece la rochii, îmi plac inelele, cerceii, detest rubinele, îmi plac smaraldele.... Era de parcă își dădea referințele pentru o nouă slujbă.

Începuse să aibă din nou probleme cu dormitul, dar stătuse departe de somnifere de cînd se întorsese de la fermă. Știa că nu ele reprezintă soluția și că într-o bună zi... într-o bună zi... cineva va veni, iar ea va dori ca acel cineva să rămînă. Poate. Sau poate nu. Luase în considerare chiar și posibilitatea că nu va veni nimeni, niciodată. Nimeni pe care să-l poată iubi. Era un gînd oribil, dar îl admise ca pe una din posibilități. Asta fusese ceea ce o făcuse dintr- odată să regrete profund că n-avea copii. Întotdeauna se gîndise că avea o opțiune. Acum toate opțiunile ei dispăruseră.

Dar poate că nu conta dacă nu va avea niciodată copii sau dacă nu va iubi un alt bărbat, sau... poate că nu conta deloc. Se întreba dacă își urmase deja pînă la capăt destinul. Șapte ani cu Ian, care se terminaseră cu o explozie, un boutique și cîțiva noi prieteni. Poate că asta era. În noua ei viață lipsea varietatea, totul era monoton, fără un scop anume. Tot ce avea de făcut era să se scoale dimineța, să meargă la serviciu, să stea toată ziua la magazin, apoi să-l închidă la ora cinci și jumătate, să meargă acasă și să se schimbe, să ia cina în oraș, să spună noapte bună și să se întoarcă acasă în patul ei. Iar în ziua următoare lua totul de la cap. Era obosită, dar nu era deprimată. Nu era fericită, dar cel puțin nu mai era înspăimîntată sau singură. Nu mai era în nici un fel. Doar amorțită.

Ian îi trimisese un mesaj prin Martin să nu vîndă casa. Va cumpăra jumătate din ea dacă va fi necesar, dar nu voia ca ea să fie înstrăinată. Așa că Jessica continua să locuiască acolo, dar acum nu era altceva decît o casă. O păstra curată, corespundea necesită-

șilor, era confortabilă și familiară. Dar pusese toate lucrurile lui Ian în birou și-l încuiase. Iar casa își pierduse astfel pe jumătate personalitatea. Era doar o casă oarecare. *Lady J* era doar un magazin. Iar ea era doar o femeie ce în curînd va fi divorțată, disponibilă pe „piață“.

– 'neața, doamnă. Vrei o întâlnire? Astrid intră în magazin aducînd crini din vale și lăsă cîtiva dintre ei chiar lîngă ceașca cu cafea a lui Jessie.

– Dumnezeule, nu ești prea veselă în dimineața asta. Jessica schiță un zîmbet și-i făcu semn cu ochiul, regretînd jumătatea de sticlă de vin alb băută seara trecută. Dar îi făcea plăcere s-o vadă pe Astrid așa, purtîndu-și părul liber majoritatea timpului, cu o sclipire de fericire în ochi.

– Bine, Rază de Soare. Ce fel de întâlnire? Încercă să zîmbească din nou și de data asta îi reuși mai bine. Era imposibil să nu-i zîmbești lui Astrid.

– O întâlnire cu un bărbat.

– Așa speram și eu. Vrei să spui „o întâlnire oarbă“?

– Nu, nu cred că-i orb, Jessica. Are doar treizeci și nouă de ani. Cele două femei rîseră, iar Jessica dădu din umeri.

– Bine, de ce nu? Cum arată?

– Foarte dulce și un pic „nu foarte înalt“. Astrid o privi cu prudență. Contează foarte mult?

– Trebuie să mă aplec ca să-i vorbesc?

Astrid chicoti și clătină din cap.

– Nu. Și e într-adevăr foarte drăguț. E divorțat.

– Nu așa e toată lumea? Jessie era în mod constant uluită de cîte căsătorii eșuau. Nu fusese conștientă de asta înainte de a divorța ea însăși. Întotdeauna i se

părase că toți cunoscuții ei sînt căsătoriți. Iar acum toți păreau divorțați.

Luară cina în patru, într-o seară de joi, iar Jessie constată că prietenul lui Astrid era încîntător. Era elegant, amuzant și arăta extrem de bine. De fapt, era primul bărbat din toți pe care-i cunoscuse în ultimul timp, care i se părea atrăgător. Avea aceleași trăsături frumoase ca ale lui Ian, numai că era cărunt și cu o barbă scurtă și îngrijită. Călătorise extrem de mult, avea cunoștințe în domeniul artei și al muzicii, era nostim cînd povestea despre explorările lui și se purta minunat cu Astrid. Jessie îl aprobă din toată inima, dar ceea ce-i incită cel mai mult în acea seară fu fericirea lui Astrid. Găsise cu adevărat bărbatul perfect pentru ea.

Celălalt bărbat, cel care venise pentru Jessie, era plăcut, amabil și cumplit de plictisitor. Era divorțat și avea trei copii, lucra în departamentul unei bănci. Jessie se încălțase cu tocuri, astfel că era aproape cu un cap mai înaltă decît el. Dar cînd Astrid propuse să danseze, Jessie nu avu puterea să protesteze. Cel puțin așa se comportă civilizată la despărțire. Îi strînse mîna, îi spuse c-o va suna, în timp ce Jessie își repetă în minte să nu se aștepte la așa ceva, iar apoi plecă singur acasă. Ea era sigură că pînă a doua zi dimineată nu-și va mai aminti nici măcar numele lui. De ce să se obosească?

Își dezbracă hainele și merse în pat, dar abia după două ore reuși să adoarmă. Avu impresia că de-abia închisese ochii cînd auzi telefonul sunînd a doua zi dimineată. Era Martin Schwartz.

– Jessie?

– Nu, Veronica Lake. Vocea ei era răgușită și era pe jumătate adormită.

– Îmi pare rău. Te-am trezit.

– Nu-i nimic. Trebuie oricum să plec la serviciu.

– Am ceva pentru tine.

– Divorțul meu? Se ridică în fund și-și caută țigările. Nu era sigură că e pregătită pentru astfel de vești.

– Nu. Asta nu va fi gata decît peste patru luni. Am altceva. Un cec.

– Pentru ce naiba? Totul era extrem de confuz.

– Zece mii de dolari.

– Dumnezeu! Dar pentru ce? Și de la cine?

– De la editorul soțului tău, Jessica. A vîndut cartea.

– Oh! Dădu afară fumul de țigară și se încruntă. Ei bine, trece-i în contul lui, Martin. Nu sînt banii mei, pentru numele lui Dumnezeu.

– Ba da, sînt. El ți-i dă ție.

– Nu, trece-i în contul lui. Nu-mi trebuie. Mîinile îi tremurau deja, la fel și vocea.

– Spune că vrea să ți-i înapoieze pentru onorariul pe care mi l-ai plătit mie pentru proces. Și pentru cel plătit lui Green și pentru toate celelalte.

– E ridicol. Spune-i că nu-i vreau. Am plătit acele taxe și nu-mi datorează nimic.

– Jessica... a semnat că sînt pe numele tău.

– Nu-mi pasă. Rupe cecul. Fă ce vrei cu el, dar eu nu-î vreau! Vocea ei devenise nervoasă.

– Nu poți face asta pentru el? Pare să însemne foarte mult pentru el. Cred că e o chestiune de integritate în viziunea lui. Simte că-ți datorează acești bani.

– Ei bine, se înșeală.

– Poate că eu mă înșel. Martin simți o picătură de transpirație curgîndu-i pe frunte. Poate că vrea să ți-i dea ca un cadou.

– Poate. Dar oricum ar fi, Martin, nu voi accepta cecul. Vocea lui Martin fusese rugătoare, iar ea scutură vehement din cap și-și stinse țigara. Uite, continuă ea. E foarte simplu. Nu-mi datorează nimic. Nu vreau nimic. Nu voi accepta nimic. Mă bucur că a vîndut cartea și cred că e minunat pentru el. Să-și păstreze banii și să mă lase în pace. Va avea nevoie de bani cînd va ieși din închisoare. Asta e, Martin. Nu-i vreau. Punct. Bine?

– Bine. Păru învins și închise telefonul. La celălalt capăt Jessie tremura. Martin rămase și privi afară pe

geam, întrebându-se cum să-i spună lui Ian. Ochii lui se umpluseră de viață când îi spusese că-i va înapoia banii lui Jessie. Iar acum Martin trebuia să-i spună asta.

Ziua lui Jessie începuse prost. Arse Cafeaua, iar dușul nu avu decît apă rece. Se împiedică cu piciorul de pat, iar băiatul care aducea ziarele uită să-i lase ziarul de dimineață. Când ajunsese la magazin era deja nervoasă. Astrid o privi șocată.

– Bine, bine. Știu. Îl urăști.

– Pe cine urăsc? Jessica păli dintr-odată.

– Pe tipul pe care ți l-am prezentat aseară la cină. N-am realizat că-i atît de prost.

– Este într-adevăr, dar nu asta e motivul pentru care sînt furioasă, așa că las-o baltă. Apoi își ridică privirea și-i văzu fața lui Astrid, rănită și derutată ca a unui copil. Oh, la naiba, Astrid, spuse ea, îmi pare rău. Sînt doar foarte prost dispusă. Totul mi-a mers azi pe dos. Schwartz m-a sunat de dimineață.

– În legătură cu ce? Fața lui Astrid deveni dintr-odată îngrijorată.

– Ian și-a vîndut cartea.

– Ce-i rău în asta? Grija se transformă din nou în confuzie.

– Nimic. Cu excepția faptului că încearcă să-mi dea banii înapoi și eu nu-i vreau. Iar totul e o mare porcărie, asta e. Își turnă o ceașcă de cafea și se așează. Dar fața lui Astrid deveni gravă.

– Acum îți poți da seama cum s-a simțit. Luînd banii tăi.

– Cum adică?

– Exact cum ai auzit. Uneori e mai ușor să dai decît să primești.

– Vorbești ca mama ta.

– Aș putea vorbi și mai rău.

Jessie dădu din cap și se duse la ea în birou. Rămase acolo pînă la ora prînzului.

Astrid îi bătu la ușă la ora douăsprezece și jumătate, încercînd să-și ascundă un zîmbet... așteaptă pînă ce

Jessie va vedea asta! Se forța să adopte un aer oficial și privi serioasă când Jessie deschise ușa.

– Ce s-a întâmplat?

– Avem o problemă, Jessica.

– Nu te poți ocupa tu de ea? Tocmai verificam niște facturi.

– Îmi pare rău, Jessica, dar nu mă pot ocupa eu.

– Grozav. Jessie aruncă pixul pe biroul din spatele ei și veni în încăperea principală. Astrid o urmări cu încordare. Semnase pentru ea. Poate Jessie o va omori pentru asta, dar nu-i păsa. Îi datora măcar atîta lui Ian.

Jessie privi în jur. Nu era nimeni în magazin cu excepția lui Katsuko, care vorbea la telefon.

– Ce-i? Cine a venit? Care-i problema? Începuse să pară extrem de enervată.

– E vorba de o livrare, Jessie. Afară. N-au vrut s-o descarce înăuntru. Au spus ceva cum că nu descarcă marfa decît pe trotuar, m-au rugat să semnez de primire și au plecat.

– Să-i ia naiba! Luna trecută am avut aceeași problemă cu ei și le-am spus că dacă... Smuci ușa de la intrare și ieși afară, cu ochii mari, uitîndu-se pe trotuar pentru a vedea marfa livrată. Și atunci o văzu. Parcată pe alee, unde fusese puțin mai devreme *Jaguar*-ul lui Astrid.

Era un *Morgan* verde, cu margini negre și scaune tapițate cu piele roșie. Acoperișul era coborît. Era o splendoare, în stare mai bună decît fusese vechiul ei *Morgan*. Jessica privi uimită, pentru o clipă, apoi întoarse capul spre Astrid și începu să plîngă. Știa că era de la Ian.

Capitolul 30

Din cauza lui Astrid care o bătu la cap zi și noapte se hotărî să păstreze mașina. „Ca o favoare pentru el”. Nu vru să recunoască cît de mult îi plăcea și încă nu voia să-i deschidă scrisorile.

În iunie se hotărî să-și ia o vacanță de cinci zile și să meargă s-o viziteze pe mătușa Beth la fermă.

– La naiba, Astrid. O merit din plin. Îmi va face bine. Îi era puțin jenă că pleca, dar nu știa exact de ce.

– Nu-ți cere scuze față de mine. Eu plec trei săptămîni în iulie. Astrid pleca în Europa cu iubitul ei, dar nu voia să discute despre asta. Păstra un secret foarte mare în legătură cu viața ei intimă, pe care n-o discuta nici măcar cu Jessie. Jessie se întreba dacă asta era pentru că se temea, că legătura nu va dura.

Jessica plecă devreme, într-o după-amiază de miercuri, cu *Morgan*-ul. Era bine dispusă, părul îi flutura în bătaia vîntului. Mătușa Beth fusese încîntată aflînd de sosirea ei.

– Măi, măi, măi, văd că ai o nouă mașină! Foarte frumoasă! Auzise mașina pe pietrișul din fața casei și-i leșise în întîmpinare.

– E un cadou de la Ian. Și-a vîndut cartea.

– Un cadou foarte frumos. Cu m te mai simți, draga mea? O îmbrățișă pe Jessica c u căldură, iar ea se aplecă și-o sărută pe obraz. Mîini le lor se întîlniră și se ținură strîns pentru cîteva clipe. Er au amîndouă la fel de încîntate să se revadă.

– Nici că se poate mai bine, mătușă Beth. Iar tu arăți minunat!

– Mai bătrînă cu fiecare oră. Și mai rea, după cum mi s-a spus. Chicotiră vesele și i intrară împreună în casă, ținîndu-se de braț.

Casa părea neschimbată, iar Jessica lăsă să-i scape un oftat slab cînd privi în jur.

– Mă simt de parcă sînt acasă. O privi pe mătușă Beth din partea cealaltă a cam erei și văzu că ochii albaștri ai bătrînei femei o privesc cu atenție.

– Cum te simți cu adevărat, Jessica? Astrid mi-a spus foarte puțin, iar scrisorile tale la fel. M-am tot întrebat cum s-au rezolvat lucrurile. Vrei o ceașcă cu ceai? Jessica dădu din cap și mătușă Beth îi turna o ceașcă cu ceai *Earl Grey*.

– M-am simțit bine. Am cerut divorțul cînd m-am întors, dar ți-am spus asta în prima mea scrisoare.

Mătușă Beth dădu din cap, aș-teptînd mai mult.

– Îți pare rău?

Jessica ezită doar o clipă înainte de a răspunde, apoi clătină din cap.

– Nu, nu-mi pare. Dar regret trecutul foarte des, mai mult decît aș vrea să recunosc. Mă pomenesc gîndindu-mă înapoi, întrebîndu-mă ce s-ar fi întîmplat „dacă” era așa și „dacă” făceam pe dincolo. Pare total fără rost.

– Este fără rost, draga mea. Nu e nimic mai dureros decît să privești înapoi la vremurile fericite din trecut. Sau chiar să te gîndești la trecut. Ai vești de la el?

– Da, într-un fel. Jessica încearcă să dea un răspuns vag.

– Cum adică?

– Adică, îmi scrie, iar eu îi rup scrisorile și le arunc. Mătușa Beth își ridică o sprânceană.

– Înainte sau după ce le citești?

– Înainte. Nu le deschid. Se simți caraghioasă și-și feri privirea de femeia bătrână.

– Ți-e frică de scrisorile lui, Jessica?

Mătușii Beth îi putea spune adevărul. Dădu ușor din cap.

– Da. Mi-e frică de acuzații și de rugăminți, de poezii și de cuvinte pe care el le face să sune exact așa cum aș dori eu să sune. E prea târziu acum pentru asta. S-a terminat. Am făcut ceea ce trebuia să fac și nu vreau să mai discut cu el. I-am văzut pe alții făcînd așa și e lipsit de sens. N-ar face decît să mă simt vinovată.

– Faci asta de una singură. Dar știi, sînt curioasă. Dacă n-ar fi fost în închisoare, ai mai fi insistat pentru divorț?

– Nu știu. Poate că în cele din urmă s-ar fi ajuns oricum la asta.

– Dar nu crezi că profiți de situația în care se află el, Jessica? Dacă ar fi fost liber, te-ar fi obligat să stai de vorbă cu el. Dar așa, tot ce poate face e să-ți scrie, iar tu nici măcar nu ai amabilitatea de a-i citi scrisorile. Nu sînt sigură dacă e o dovadă de impolitețe, de lașitate sau pur și simplu de rea voință. Erau cuvinte aspre, iar ochii ei spuneau că vorbește serios. Și de asemenea nu înțeleg ce-i cu mașina cea nouă. Ai acceptat-o.... dar nu și scrisorile lui? Jessica protestă la această concluzie.

– E vina lui Astrid c-am acceptat mașina. Mi-a spus că-i datorez măcar atîta lucru. A vrut să-mi dea înapoi banii pe care i-am cheltuit pentru proces și n-am acceptat cecul pe care mi l-a trimis prin avocat. Așa că lan l-a pus să-mi cumpere mașina. Și presupun că a păstrat restul banilor.

– Și nu i-ai mulțumit pentru mașină? Vorbea exact ca o mamă. Cum? Nu i-ai trimis un bilet prin care să-i

mulțumești? Jessica aproape că izbucni în râs.

– Nu, nu i-am mulțumit.

– Înțeleg. Și acum?

– Nimic. Divorțul se va termina în trei luni. Și cu asta basta.

– Și nu-l vei mai vedea niciodată? Mătușa Beth o privi sceptică, dar Jessica scutură fermă din cap. Cred că vei regreta, Jessica, spuse ea. Trebuie să-ți iei la revedere. Dacă n-o faci nu-ți vei elibera niciodată cu adevărat sufletul. S-ar putea să nu-ți găsești liniștea din cauza asta. Nu poți șterge șapte ani din viață fără să-ți iei la revedere. Sau poți? Se pare că te-ai hotărât totuși. Mătușa Beth o privi pe Jessie care se juca acum cu pisica. Te-ai hotărât, nu-i așa? o întrebă ea din nou. Era decisă să afle adevărul, de dragul Jessicai.

– Eu.... păi, da...oh, la naiba. Nu știu, mătușă Beth. Uneori pur și simplu nu știu. M-am hotărât și vreau acest lucru, dar uneori... oh... cred că uneori îmi pare rău.

– Poate că nu, copilule. Poate că nu ești sigură. Poate că nu vrei să divorțezi cu adevărat de el.

– Vreau... dar... dar îmi e atât de dor de el! Îmi e dor de felul în care ne cunoaștem unul pe altul. E singura persoană din lume care mă cunoaște cu adevărat. Și eu îl cunosc la fel de bine pe el. Îmi lipsește asta. Și îmi lipsesc lucrurile la care visam împreună, ceea ce credeam odată că formam împreună, ceea ce doream ca el să fie. Poate că totuși nu l-am cunoscut cu adevărat. Poate doar am crezut că-l cunosc. Poate că m-a înșelat încontinuu. Poate că femeia aceea era iubita lui și l-a acuzat de viol pentru că era furioasă de altceva. Poate că mă ura pentru că achitam notele de plată sau poate asta e motivul pentru care a rămas căsătorit cu mine. Am impresia că nu mai înțeleg nimic. Decît că îmi este dor de el. Dar s-ar putea ca acela de care mi-e dor să nu fi existat niciodată cu adevărat.

– De ce nu-l întrebî? Nu crezi că ți-ar spune adevărul? Sau îți este teamă că ți-ar putea spune adevărul?

– Poate că da. Poate că adevărul e ceva ce nu vreau să aud.

– Deci vei continua să rupi scrisorile ca să fii sigură că nu vei afla adevărul. Și ce vei face când va ieși din închisoare? Te vei muta în alt oraș și îți vei schimba numele? Jessica rîse de această idee.

– Poate că pînă atunci nu va mai vrea să vorbească cu mine. Dar nu păru să creadă acest lucru.

– Nu te baza pe asta. Dar mai important este altceva. Jessica, realizezi ce spui? Spui că acest bărbat probabil nu te-a iubit niciodată, că n-a iubit nimic la tine decît capacitatea ta de a achita notele de plată. Nu-i așa?

– Poate. Dar ochii ei deveniră întunecați. Se săturase deja de discuția asta dureroasă. Ce mai contează acum?

– Contează foarte mult. Contează să știi dacă te-a iubit sau dacă te-a folosit. Dacă te-a iubit și te-a și folosit? Tu nu l-ai folosit, Jessica? Majoritatea oamenilor care se iubesc fac asta, nu neapărat în sensul rău al cuvîntului. Face parte din „aranjamentul” căsătoriei, din satisfacerea nevoilor celuilalt... financiare, emoționale, a tuturor nevoilor.

– Nu m-am gîndit niciodată în felul acesta. Iar lucrul cel mai amuzant e că întotdeauna am crezut că eu sînt cea care îl folosesc pe el. Lui Ian nu-i era frică să rămînă singur. Mie mi-a fost întotdeauna. M-am simțit atît de pierdută după ce mi-a murit familia. N-aveam pe nimeni în afară de Ian. Puteam face orice, puteam lua orice decizie, puteam face tot ce voiam, puteam fi mîndră de mine... atîta vreme cît îl aveam pe Ian. El era cel care mă susținea, care mă ajuta să fiu eu înșămi. L-am folosit în acest scop, dar n-am crezut vreodată că știe asta. Păru aproape rușinată să recunoască.

– Și dacă a știut? Ce-i cu asta? Nu e un păcat să ai slăbiciuni sau să te folosești de puterea ființei pe care o lubești. Atîta vreme cît n-o faci într-un mod urît. Dar

acum? Acum ești mai puternică?

– Sînt mai puternică decît credeam.

– Și mai fericită? Țasta era punctul esențial.

Ea ezită, apoi clătină din cap.

– Nu. Nu sînt. Viața mea e atît de... goală, mătușă Beth. Atît de moartă. Uneori simt că n-am pentru ce să trăiesc. Pentru ce? Pentru mine? Ca să mă îmbrac în fiecare dimineață și să mă schimb la șase seara? Ca să mă întîlnesc cu un idiot, cu un necunoscut căruia îi miroase gura urît și care n-are pic de suflet? Ca să-mi ud florile? Pentru ce trăiesc? Pentru un boutique de care nu-mi mai pasă?... Pentru ce? Mătușă Beth ridică o mîină și-o opri.

– Nu mai pot suporta, Jessica. Vorbești exact așa cum vorbea Astrid. Și toate sînt numai prostii. Ai toate motivele pentru care să trăiești, cu sau fără bărbați cărora le miroase gura urît. Dar la vîrsta ta, mai presus de orice, trebuie să trăiești pentru tine. Ai toată viața înaintea ta. Ai tinerețea. Privește-mă pe mine, eu încă mai găsesc lucruri pentru care să trăiesc, multe lucruri. Mă bucur din plin de viață, chiar și la vîrsta mea.

– Atunci te invidiez. Eu mă scol dimineața și mă întreb uneori sincer pentru ce trăiesc. Restul timpului nu fac decît să mă mișc ca un robot. Ce naiba am eu?

– Ai ceea ce ești.

– Și ce sînt? O femeie de treizeci și unu de ani, divorțată, care e proprietara unui boutique, a unei jumătăți dintr-o casă, a cîtorva plante și a unei mașini sport. N-am copii, n-am soț, n-am familie, n-am pe nimeni care să mă iubească sau pe care să iubesc. Dumnezeuule, de ce să-mi pese? Lacrimi fierbinți îi umplură ochii în timp ce vorbea.

– Atunci găsește pe cineva pe care să-l iubești, Jessica. Ai încercat? În afară de bărbații lipsiți de suflet și cu gura urît mirositoare. Ochii mătușii Beth sclipiră, iar Jessica începu să rîdă printre lacrimi și ridică din umeri.

– Ar trebui să vezi cam ce se găsește în jurul tău. Toți sînt îngrozitori. Lacrimile începură din nou să-i curgă pe obraji. Sînt pur și simplu îngrozitori. Și... nimeni nu mă cunoaște. Închise ochii cînd pronunță ultimele cuvinte și-și lăsă capul în jos.

– Așa spunea și Astrid. Și acum, uită-te la ea. Mătușa Beth veni în spatele scaunului Jessicăi și o mîngîie ușor pe păr. E îndrăgostită precum o școlăriță, pretinde că e „discretă” și se distrează de minune. E tot atît de discretă, ca răsăritul soarelui. Dar mă bucur pentru ea. E în sfîrșit fericită. Și-a găsit pe cineva și la fel se va întîmpla și cu tine, draga mea. Numai că asta necesită timp.

– Cît de mult timp? Jessie se simțea de parcă avea din nou doisprezece ani, cerînd imposibilul unui părinte atotștiutor.

– Asta depinde de tine.

– Dar cum? Cum? Se răsuci în scaun pentru a o privi pe mătușa Beth. Sînt atît de îngrozitori. Bărbați tineri care se cred grozavi și care vor să se culce cu tine și cu fiecare femeie pe care-o văd pe stradă, care își pun picioarele încălțate în bocanci pe masa din sufragerie. Te fac să te simți ca un aparat în care introduci banii ca să plătești parcare. Bagă o monedă și revin mai tîrziu... poate... dacă își amintesc unde te-au parcat. Mă fac să mă simt ca un nimic, ca o ființă lipsită de identitate. Iar cei mai bătrîni nu sînt nici ei mai buni. Toți trebuie să dovedească cît sînt de „macho”... Iar nu făcea asta niciodată...oh, la naiba. Toți mă plictisesc de moarte. Totul mă plictisește. Oamenii pe care îi cunosc, cei pe care nu-i cunosc.

– Jessie dragă, mă plictisești cu prostii de genul ăsta. Bine, ai nevoie de o schimbare. Hai să fim de acord măcar cu asta. Atunci, de ce n-ai pleca o vreme din San Francisco? Te gîndești să te întorci înapoi la New York? o întrebă ea.

– Nu... nu știu. Asta ar fi și mai rău. Poate ar fi mai

bine să plec undeva la munte, la mare, sau poate la țară. Ceva de genul ăsta. Mătușă Beth, sînt așa sătulă de oameni. Se lăsă pe spate oftînd, își șterse fața și-și întinse picioarele. Mătușă Beth o privea enervată.

– Oh, taci din gură. Știi care e problema ta, Jessica? Ești cumplit de răsfățată. Ai avut un soț care te adora și te făcea să te simți femeie, și încă o femeie foarte iubită; ai avut un boutique de care îți făcea plăcere să te ocupi și o casă frumoasă pe care o împărțeai amîndoi. Ei bine, tu, de una singură, ai ales să nu mai ai un soț, din magazin ai stors cît ai putut, iar casa ți-a devenit indiferentă și nefolositoare. Așa că, scapă de ele. De toate. Începe ceva nou. Așa am făcut și eu cînd am divorțat, și aveam atunci șaiszeci și șapte de ani, Jessica. Dacă eu am putut, atunci poți și tu. Am venit aici de pe Coasta de Est, mi-am cumpărat ferma asta, am cunoscut oameni noi și de atunci mă simt minunat. Și dacă peste cinci ani voi simți că încep să mă plictisesc, atunci voi închide totul, voi vinde și voi face altceva, dacă pînă atunci voi mai fi încă în viață. Dar dacă voi mai fi încă în viață, atunci voi trăi. Nu voi zace pe jumătate moartă, fără să mai intereseze ceea ce fac. Deci, ce ai de gînd să faci acum? E timpul să faci ceva! Ochii bătrînei femei păreau că trimit flăcări.

– M-am gîndit să renunț la magazin, dar nu pot vinde casa. Jumătate e a lui Ian.

– Atunci de ce n-o închiriezi?

Era o idee. Care ei nu-i trecuse niciodată prin cap. Era puțin șocată de ceea ce tocmai spusese. Să vîndă magazinul? Cînd îi venise această idee? Sau se gîndise mereu la asta fără să-și dea seama? Cuvintele îi ieșiseră pur și simplu din gură.

– Trebuie să mă mai gîndesc.

– Asta e un loc bun pentru a te gîndi, Jessica. Mă bucur că ai venit.

– Și eu. Aș fi pierdută fără tine. Merse lîngă ea și o îmbrățișă. Mătușă Beth devenise principalul ei punct de

sprijin.

- Ți-e foame deja?
- Cred că începe să-mi fie.
- Bine. Putem atunci să ardem cina împreună.

Făcură hamburgeri și anghinare cu sos olandez, o mîncare preferată, de-a mătușii Beth și de această dată nu arseră sosul. Cina fu delicioasă și rămaseră treze pînă aproape de miezul nopții, vorbind despre subiecte mai ușoare decît cele pe care le discutaseră înainte de cină.

Jessica se întinse apoi în patul din camera devenită de-acum familiară și privi focul ce strălucea în cămin, iar pisica veni și se așeză lîngă ea. Era plăcut să fie înapoi la fermă. Se simțea într- adevăr ca acasă. Era unul din locurile de care nu se săturase.

Mătușa Beth era plecată să călărească, cînd Jessie se trezi a doua zi dimineată. Găsi un bilet în bucătărie în care îi explica ce cal să-și aleagă dacă se hotăra să călărească. Cunoștea deja terenul din jur de data trecută, așa încît putea să călărească acum de una singură peste dealurile din vecinătate.

Puțin după ora unsprezece alese o iapă cu părul de culoarea castanei. Își puse o pălărie cu boruri mari și-și îndesă o carte și un măr într-un săculeț agățat de șa. Avea chef să fie singură un timp și asta era modul cel mai potrivit de-a o face. După ce călări jumătate de oră găsi un mic pîrîu și legă calul de creanga unui copac. Iapa nu păru să protesteze, iar Jessie își scoase cizmele și se întinse. Rîse și începu să-și cînte de una singură cîntece, apoi își desfăcu nasturii de la manșete și-și suflecă mînecele. De mult nu-și mai amintea să se fi simțit atît de liberă. Atunci îl văzu pe bărbatul care o privea.

Tresări speriată, iar el îi zîmbi în chip de scuză. Era înspăimîntător să vezi dintr-odată pe cineva într-un loc pe care-l credeai sanctuarul tău intim, dar el era înalt și foarte bine îmbrăcat, într-un costum de călărie de un

bej-deschis. Vorbi blînd, cu un puternic accent britanic.

– Îmi pare rău. Am vrut să spun ceva puțin mai devreme, dar păreați atît de fericită, încît n-am vrut să vă stric buna-dispoziție. Ea se bucură în sinea e că nu-și scosese cămașa, așa cum intenționase de fapt.

– Am încălecat proprietatea cuiva? Stătea cu picioarele goale în apa pîrîului, cu mînele suflecate, iar părul era legat într-o coadă în vîrfurile capului. Lui îi părea că e coborîtă dintr-un vis, o zeităte grecească, cu părul de aur, într-un costum modern de călărie. Nu vedeai deseori asemenea femei... nu aici, în „provincie”. Pierdută pe culmea unui deal, cu picioarele goale într-un pîrîu. Era ca o scenă dintr-un tablou din secolul al optzecelea și îl făcea să dorească să se aplece și s-o atingă. Poate chiar s-o sărute. Gîndul acesta îl făcu să zîmbească din nou în timp ce-o privea.

– Nu, mă tem că eu sînt intrusul. Am plecat să călăresc de dimineață și nu cunosc prea bine zona, limitele proprietăților. Îndrăznesc să spun că eu am încălcat un teritoriu străin. Accentul era pur al școlilor publice din Anglia. Cuvîntul „intrus” dovedea că era un adevărat gentleman. Și, în timp ce-l privea, fu izbită de asemănarea lui cu Ian. Era mai înalt, avea umerii puțin mai lați, dar fața... ochii... forma capului... părul lui era foarte blond, mai blond decît a lui Jessie. Totuși avea ceva din Ian, ceva suficient ca s-o tulbure. Își luă privirea de la el și se așeză pentru a-și încălța cizmele, întinzîndu-și la loc mînele cămășii. În timp ce bărbatul necunoscut continua s-o privească cu un zîmbet slab.

– Nu trebuie să plecați din cauza mea. Eu oricum trebuie să mă întorc acasă. Dar spuneți-mi, locuiți aici? Ea clătină ușor din cap, își desfăcu părul și ridică privirea spre el. Arăta foarte bine.

– Nu, sînt un oaspete.

– Adevărat? Și eu la fel. Spuse numele persoanelor la care locuia, dar ea nu-și aminti s-o fi auzit pe mătușa Beth pomenind de ei. Veți sta aici mai mult timp?

– Cîteva zile. Apoi va trebui să mă întorc.

– La? Era foarte curios. Aproape enervant de curios, numai că arăta atît de bine!

– San Francisco. Acolo locuiesc. Evitase a doua întrebare și acum era rîndul ei. De ce nu? Și dumneavoastră? Îl întrebă ea. Ideea de a-i pune întrebări o amuza.

– Eu locuiesc la Los Angeles. Dar mă voi muta la San Francisco peste o lună. Ei aproape că-i veni să chicotească în timp ce-l asculta. Vorbea exact precum comicii care-i imitau pe englezii scoarțoși. Era atît de britanic, așa cum stătea acolo pe vîrfurile dealului, îmbrăcat în costumul lui impecabil de călărie și lovindu-și biciușca de palmă. Era o adevărată apariție!

– Am spus ceva amuzant?

– Nu, domnule. Pe jumătate zîmbind ea începu să urce panta dealului spre el. Calul ei era legat în apropierea locului unde se afla el.

– Firma la care lucrez mă transferă la San Francisco. Am venit de la Londra în urmă cu trei ani și m-am cam săturat de Los Angeles.

– Vă va place San Francisco. E un oraș minunat. Era o conversație absolut caraghioasă, între doi străini, aflați pe un vîrf de deal. Se comportau de parcă erau pe Fifth Avenue, pe Union Street sau pe Faubourg St. Honoré. Jessie izbucni în rîs cînd ajunse lîngă el.

– Se pare că reușesc să vă amuz fără să am această intenție.

Ea îi zîmbi din nou și ridică ușor din umeri.

– Multe lucruri o fac.

– Înțeleg. Îi întinse mîna cu un aer destul de solemn, deși ochii continuau s-o privească amuzați. Îmi pare bine, spuse el. Numele meu este Geoffrey Bates.

– Bună. Eu sînt Jessica Clarke. Își strînseră mîinile, iar ea îi zîmbi din nou. De aproape, nu mai semăna atît de mult cu Ian. Dar, în felul lui, domnul Geoffrey Bates de la Londra era foarte drăguț. Iar el se gîndea cît de

mult îi place cum îi stă ei când zîmbește. Și părea să facă asta destul de des.

Ezită o clipă înainte de a-i pune următoarea întrebare, dar în cele din urmă cedă. Voia să știe.

– Unde stați, aproape? „Apropo?” O făcu pe Jessica să zîmbească din nou, pentru ca apoi să izbucnească în rîs.

– La mama unei prietene. Dădu un răspuns vag, iar el zîmbi și-și ridică o sprînceană.

– Și nu vreți să-mi spuneți cine e? Promit să nu vă fac de rușine și să apar neinvitat la cină.

Ea rîse din nou și se simți caraghioasă, dar fața englezului deveni serioasă. De-abia atunci el realizează că ea putea să fie însoțită în călătorie de un bărbat. Dar ar fi totuși ciudat. El îi privise mîna stîngă aproape instantaneu și răsuflase ușurat văzînd că nu purta nici un inel. Dar nu privise suficient de atent pentru a vedea urma decolorată și mai subțiată de pe deget, unde purtase timp de șase ani verighetă, înainte de a o scoate în urmă cu cîteva luni.

– Stau la doamna Bethanie Williams.

– Cred că am auzit pe cineva pomenind acest nume. Păru extrem de ușurat. Să vă ajut? Ea stătea lîngă calul ei și se întoarse spre el cu o privire amuzată.

– Nu cred că-i cazul. Ar trebuie să spun „da”? I se păru că-l vede roșind în timp ce ea încăleca. Era o întrebare prostescă pentru cineva cu înălțimea ei, dar de-abia atunci remarcă cît era el de înalt. Era mai înalt chiar și decît Ian... nici măcar Ian nu avea înălțimea lui... „nici măcar”.... de ce se mai gîndea încă la el în felul acesta? De parcă era bărbatul etalon. Întruchiparea perfecțiunii, cu care toți ceilalți bărbați trebuiau comparați în mintea ei.

– Pot să vă sun la doamna Williams? Jessica dădu din cap, destul de prudentă. Era un mod total neobișnuit de a cunoaște un bărbat și n-avea nici cea mai vagă idee cine era sau ce făcea el.

- Nu voi mai sta mult timp pe-aici.

- Atunci trebuie să vă sun curînd, nu-i așa? Insistent ticălosul, nu-i așa? își spuse ea în gînd. Dar nu părea deloc ticălos. Părea un bărbat drăguț. În jur de treizeci și cinci de ani cu ochi blînzi, cenușii și păr mătăsos. Iar hainele cu care era îmbrăcat păreau scumpe. Avea un inel foarte subțire din aur pe degetul mic al mîinii drepte, iar ei i se păru că vede încrustată o monogramă, dar nu vru să privească prea insistent. Totul la el părea elegant și foarte sofisticat. Era încălțat cu cizme negre de lac și o cămașă bleu cu o eșarfă la gît. Jacheta lui din tweed atîrna de o creangă, iar el arăta extrem de frumos. Din ce în ce mai frumos, pe măsură ce-l privea. Ceea ce era exact ce gîndea și el despre ea, deși Jessica începu să se întrebe cît de ciufulit îi este părul.

- Îmi pare bine de cunoștință. Se pregăti să plece, zîmbindu-i și făcîndu-i semn cu mîna.

- Nu mi-ați răspuns la întrebare. Prinse hățurile calului și o privi pe Jessica în ochi. Ea știa ce înseamnă asta. Și îi plăcea stilul lui.

- Da. Mă puteți căuta. El se dădu atunci la o parte fără să spună nimic și, zîmbindu-i amețitor, făcu o plecăciune adîncă. Ei îi plăcu și acest lucru. Zîmbetul lui. Rîse în sine ea în timp ce începu să călărească înapoi spre fermă.

Capitolul 31

– Ai făcut o plimbare plăcută, draga mea?

– Foarte. Și am cunoscut un bărbat extrem de ciudat.

– Adevărat? Cine? Mătușa Beth o privi intrigată. Nu existau mulți bărbați în vecinătatea fermei, cu excepția câte unui administrator pe ici pe colo.

– E oaspetele cuiva și e cumplit de britanic. Dar arată foarte bine.

Mătușa Beth zîmbi când îi văzu expresia.

– Măi, măi. Un străin înalt și brunet la ferma mea? Sfint Doamne! Unde e? Și câți ani are?

Jessica chicoti.

– Eu l-am văzut prima. Și, în afară de asta, nu e brunet. E blond și mult mai înalt decât mine.

– Atunci e al tău, draga mea. Nu mi-au plăcut niciodată bărbații înalți.

– Mie îmi plac la nebunie.

Mătușa Beth o privi peste ochelarii de citit cu o expresie solemnă.

– Nu prea ei de ales. Amîndouă rîseră și admirară soarele ce apunea peste dealuri.

Fu încă o seară liniștită, iar Jessica se trezi a doua zi dimineață la ora șapte. Avea chef să hoinărească, dar de această dată nu în compania ipei castanii. Își făcu o ceașcă de cafea... pentru prima dată înaintea mătușii Beth... și plecă în liniște cu *Morgan*-ul. Nu se plimbase prea mult cu mașina în împrejurimile fermei și era

dornică să le exploreze.

Soarele se afla deja sus pe cer când o găsi. Era într-o stare jalnică. Dar era o frumusețe. Arăta de parcă cineva, cu ani în urmă, o pierduse în iarba înaltă și apoi se plictisise s-o mai caute. Acum era acolo, singură și părăsită, cu o tăbliță pe care scria „De închiriat” prinsă deasupra treptelor de la intrare. Era mică, dar era o casă victoriană perfect proporționată. Încercă ușa din față, dar era încuiată. Jessica se așeză pe treptele din fața casei, cu pălăria de pai în mână, zîmbind. Nu știa sigur de ce, dar se simțea bine. Și incredibil de fericită.

Se întoarse la fermă pe drumul prăfuit de țară și intră în casă cu pași mari și un zîmbet pe buze. Mătușa Beth își citea corespondența și-și ridică privirea surprinsă.

– Ei bine, unde ai fost? Ai plecat îngrozitor de devreme. Bătrîna femeie o privi malițioasă și bănuitoare, dar încîntată în același timp.

– Așteaptă pînă vei afla ce-am descoperit!

– Încă un bărbat pe pămîntul meu? Și de data asta un francez! Fată dragă, ai halucinații din cauza soarelui! Mătușa Beth clătină compătimitoare din cap, iar Jessica izbucni în rîs, aruncîndu-și pălăria în aer.

– Nu, nu un bărbat! Mătușă Beth, e vorba de o casă! O casă incredibilă, minunată, în stil victorian! M-am îndrăgostit nebunește de ea.

– Oh, Doamne, Jessie, sper că nu e cea la care mă gîndesc eu! Vechea moară de pe North Road? Știa exact despre care era vorba.

– N-am nici cea mai vagă idee dacă despre aia e vorba, știu doar că-mi place la nebunie.

– Și ai cumpărat-o, iar decoratorul tău va veni de la New York mîine dimineață la prima oră.

– Nu. Vorbesc serios. E frumoasă. Ai stat vreodată jos s-o privești cu atenție? Eu am stat aproape o oră în dimineața asta, pe treptele din față. Cum arată pe dinăuntru? Era încuiată, din păcate. Am încercat toate ferestrele.

- Dumnezeu știe cum o fi arătînd pe dinăuntru. N-am mai fost locuită de aproape cincisprezece ani. Înainte era foarte frumoasă, dar pentru că n-are mult teren nimeni nu vrea s-o cumpere. Acum ai putea obține mai mult pămînt pentru că familia Parker care locuiește în vecinătate s-a hotărît să vîndă o bucată de pămînt destul de frumușică. Aproape patruzeci de acri, dacă îmi amintesc bine. Dar, din cîte știu, casa e tot nelocuită. An după an. Locul mi-a fost arătat și mie cînd am venit aici și am cumpărat ferma, dar nu m-a interesat. Casa e prea mare și pămîntul e prea puțin, iar eu voiam ceva mult mai modern. De ce să-ți dorești o casă victoriană în pustietatea asta?

- Dar mătușă Beth, e atît de frumoasă! Jessica părea o fetiță tînără și romantică în timp ce îi zîmbi prietenei ei.

- Ah, nebuniile tinereții! Poate că trebuie să fii tînără și îndrăgostită ca să-ți dorești așa o casă. Eu am vrut ceva care să arate mult mai practic. Dar înțeleg de ce îți place. Observase strălucirea din ochii verzi ai tinerei ei prietene. Jessica, spune-mi exact, ce-i în mintea ta? Vocea ei devenise calmă și serioasă acum.

- Nu știu încă. Dar mă gîndesc. La o groază de lucruri diferite. Poate toate sînt niște idei nebunești, dar ceva mi-a încolțit totuși în cap. Jessica părea extrem de mulțumită de sine. Fusese o dimineată minunată și ceva se întîmplase în mintea și în inima ei, ceva absolut ne-
maipomenit. Nu era sigură de unde, dar se simțea plină de viață, emoționată și proaspătă ca un nou-născut. Era o adevărat nebunie. În timp ce stătuse și privise casa îi venise în minte un citat din *Biblie* pe care-l învățase în școală: „*la aminte, lucrurile vechi au rămas în urmă. Nu te așteaptă decît cele noi...*“ Se gîndise neîncetat la asta și știa că era adevărat. Lucrurile vechi păreau că au ieșit din viața ei... chiar și oroarea procesului... chiar și lan...

- Ei bine, Jessie, anunță-mă ce-ai hotărît cînd toate

Ideile tale vor „încolți”. Sau chiar înainte dacă-ți pot fi de ajutor.

– Nu încă. Dar poate mai târziu.

– Cum aș putea să văd interiorul casei?

– Sună-i pe agenții imobiliari. Vor fi încântați. Nu cred că li se cere să arate acea casă mai des de o dată la cinci ani. Căută numărul în cartea de telefon. *Agencia Imobiliară Hoover*. Un nume extrem de original. Mătușa Beth începu să intre la idei... dar nu putea totuși s-o ia în serios pe Jessie. Era un capriciu, nimic altceva. Dar asta măcar îi va da lui Jessie un subiect la care să se gîndească. Ceva care să-i abată mintea de la starea de plictiseală în care se afla. Un lucru era sigur... nu arătase deloc plictisită cînd se întorsese în această dimineață. Și nici în seara trecută.

Geoffrey Bates telefonă în acea după-amiază cînd Jossie era plecată și reveni în jurul orei cinci, cînd ea se întorsese. Întrebă politicos dacă „poate trece pe-acolo” să bea ceva sau dacă vrea ea să vină să-i cunoască pe cei la care locuia. Jessie optă pentru a veni el la mătușa Both. Era extrem de bine dispusă.

El fu fermecător, foarte amuzant, foarte cu bun simț și cucerit pe loc de mătușa Beth, ceea ce-i făcu o imensă plăcere Jessicăi. Dar mai cucerit fu de Jessica, lucru care-o bucură pe mătușa Beth. Arăta chiar mai bine decît îl descrisese Jessie, îmbrăcat într-un sacou și pantaloni de culoarea fildeșului, o cămașă albastră *Wedgewood* și o eșarfă bleumarin la gît. Era foarte elegant, dar în aceeași măsură și foarte atrăgător. Făceau un cuplu frumos împreună, amîndoi înalți și blonzi, cu o grație înnăscută. Oriunde ar fi mers capetele s-ar fi întors după ei.

– Am călărit peste dealuri azi în căutarea ta, Jessica, dar a fost degeaba. Unde te-ai ascuns?

– Într-o casă cu o cadă adîncă de patru picioare și o bucătărie ce părea dintr-un muzeu.

– Jucîndu-te de-a v-ați ascunselea, presupun. Cei

trei urși au venit acasă înainte de plecarea ta? Și, cum a fost porridge-ul?

– Delicios. Ea rîse și roși ușor cînd el îi apucă mîna. Dar nu i-o ținu decît cîteva clipe.

– Am crezut că ești o apariție ireală cînd te-am văzut ieri pe deal. Arătai ca o zeitate.

– Mătușa Beth m-a acuzat că am halucinații din cauza soarelui.

El se comportă foarte bine. Plecă la puțin timp înainte de cină și le invită pe amîndouă la gazdele lui, pentru prînzul de a doua zi. Mătușa Beth se scuză, motivînd că avea treburi de rezolvat la fermă, dar Jessica acceptă cu plăcere. El plecă cu un *Porsche* de culoarea ciocolatei, iar Jessica îl urmări cu ochii sclipindu-i ca unei adolescente.

– Ei bine, ce părere ai?

– E mult prea înalt. Mătușa Beth încercă să pară serioasă, dar eșuă și fața îi fu luminată de un zîmbet. Dar altfel, îl aprob din toată inima. E minunat, Jessica! Pur și simplu minunat. Mătușa Beth părea aproape la fel de emoționată ca Jessie. Încearcă să ascundă acest lucru, dar era dificil.

– E drăguț, nu-i așa? Rămase o clipă visătoare, apoi făcu o piruetă într-un picior. Dar nu e la fel de drăguț precum casa mea.

– Jessica, mă derutezi! Sînt prea bătrînă pentru asemenea jocuri! Ce casă? Și cum poți compara așa un bărbat cu o casă?

– Ușor, pentru că vorbesc serios. Și vorbesc despre casa mea. Cea pe care am închiriat-o azi, pentru întreaga vară!

Fața mătușii Beth deveni serioasă la aflarea veștii.

– Ai închiriat acea casă pentru vară, Jessica?

– Da. Și dacă îmi va place voi sta chiar mai mult. Mătușă Beth, sînt fericită aici și, ai avut dreptate, e timpul pentru o schimbare.

– Da, copilule. Dar pentru o astfel de schimbare?

Asta e un mod de viață pentru o femeie bătrână, nu pentru tine. Nu te poți izola la țară. Cu cine vei sta de vorbă? Ce ai să faci?

– Voi sta de vorbă cu tine și voi începe din nou să pictez. N-am mai făcut asta de ani de zile și îmi place foarte mult. S-ar putea chiar să te pictez și pe tine.

– Jessica, Jessica! Atît de schimbătoare mereu! Uneori mă îngrijorezi. Data trecută ai plecat pe neașteptate acasă pentru a divorța. Iar acum ce faci? Te rog, draga mea, gîndește-te.

– M-am gîndit, mă gîndesc și mă voi gîndi. Am închiriat-o doar pentru vară. Voi face o încercare. Singura decizie permanentă pe care am luat-o e să vînd magazinul.

– Bunule Dumnezeu, dar n-ai stat degeaba! Ești sigură că vrei asta? Mătușa Beth era luată prea repede. Îi sugerase să-și vîndă magazinul, dar nu se gîndise că Jessica o va lua în serios. Ce făcuse?

– Sînt absolut sigură. Îi voi vinde *Lady J* lui Astrid, sau, oricum, îi voi face propunerea cînd mă voi întoarce.

– Iar ea îl va cumpăra. Poți fi sigură de asta, Jessica. Nu pot spune că-mi pare rău. Îi va face foarte bine. Dar ție nu-ți va părea rău? Boutique-ul a însemnat foarte mult pentru tine, draga mea.

– A însemnat, dar acum face parte din trecut. Din ceva de care trebuie să mă eliberez. Nu cred că-l voi regreta.

– Sper că nu. În aer plutea schimbarea. Amîndouă simțeau asta. Dar pentru prima oară de foarte mult timp Jossie se simțea plină de viață și deloc plictisită?

– Casa e locuibilă?

– Mai mult sau mai puțin. Are nevoie de o bună curățenie. De o foarte bună curățenie.

– Ce vei face în ceea ce privește mobila?

– Mă voi culca într-un sac de dormit. Nu părea deloc tulburată de acest lucru.

– Nu fi caraghioasă. Am eu niște mobilă în plus, în

grajd și în pod. Ia-ți tot ce-ți trebuie. Cel puțin să te simți confortabil.

– Și fericită.

– Jessie... sper din tot sufletul. Și te rog, nu lua nici o hotărâre majoră foarte repede. Nu te grăbi. Gîndește-te-te. Cîntărește-ți deciziile.

– Tu așa faci?

Mătușa Beth nu-și putu ascunde amuzarea cînd auzi această întrebare.

– Nu. Dar asta e sfatul pe care trebuie să-l dea femeile bătrîne fetelor tinere. Eu întotdeauna fac pe loc tot ce-mi trece prin minte. Și, ca să-ți spun adevărul, sînt fericită să te am aici în timpul verii. Îi zîmbi ușor, iar Jessica deveni gînditoare.

– Și dacă voi rămîne și după ce trece vara?

– Oh, îți voi închide toate ușile și te voi amenința cu arma de la fereastra bucătăriei. Ce crezi că voi face? Voi fi încîntată, bineînțeles. Dar nu te voi încuraja să te muți aici doar de dragul meu. Nu fac asta nici în cazul lui Astrid. Dar nu credea cu adevărat că Jessie se va muta aici. Pînă la sfîrșitul verii se va plictisi de monotonia vieții de țară... iar acel englez care se va muta la San Francisco arăta foarte promițător.

Veni în ziua următoare s-o ia pe Jessie la masa de prînz, iar ea se întoarse la mătușa Beth foarte bine-dispusă. Îi plăcuseră prietenii lui, iar ei fuseseră încîntați să-i viziteze de cîte ori dorea. Era o pereche în jur de cincizeci de ani care-i primeau adesea în vizită pe prietenii ce locuiau în Los Angeles. Geoffrey era unul din aceștia...

– Văd că voi petrece mult timp pe-aici în vara aceasta, spuse el.

– Oh?

– Da, și e un drum al naibii de lung de la San Francisco. Ți-ai fi putut alege un loc mai aproape pentru refugiul tău pe perioada verii, Jessica. Încă nu-i pomenise că intenționa să se mute acolo definitiv. Rîse cînd îi

auzi, iar el o ajută să coboare din mașină în fața casei mătușii Beth. Dacă tot veni vorba, domnișoară Clarke, când de întorci în oraș?

– Mîine. Dar acel „domnișoară“ o enervase... Domnișoară? Sunase atît de ciudat. Atît de ... gol.

– Și eu mă întorc mîine la Los Angeles. Dar... o privi malițios și extrem de încîntat de sine... intenționez să vin la San Francisco miercuri. Luăm cina împreună?

– Mi-ar face plăcere.

– Și mie. El o privi surprinzător de serios în timp ce mergeau spre casă și-și strecură mîna în jurul mijlocului ei.

Capitolul 32

Astrid fu uimită de oferta Jessicăi, dar se bucură nespus. Dorise să cumpere magazinul de cînd intrase prima oară în el.

– Dar ești sigură?

– Absolut. Ia-l. Îți voi face o estimare asupra valorii inventarului, voi vorbi cu avocatul meu și vom stabili un preț. Vorbi cu Philip Wald și două zile mai tîrziu stabiliră prețul. Astrid nu ezită nici o clipă.

Îl rugă pe avocatul ei să finalizeze cît mai curînd actele. *Lady J* va deveni al ei pentru șuma de optzeci și cinci de mii de dolari. Atît ea cît și Jessica fură mulțumite de preț. Singura nemulțumire pe care Jessie o simți fu atunci cînd Astrid spuse că-i va schimba numele în *Lady A*. Cel puțin va suna destul de asemănător pentru clienți. Dar nu va mai fi oricum același magazin. Va fi al lui Astrid. Era sfîrșitul unei perioade din viață.

Stăteau amîndouă în biroul din spate, discutînd despre vînzare, cînd Katsuko intră cu un zîmbet pe față.

– E cineva care vrea să te vadă, Jessie. Cineva care arată foarte bine, aș putea adăuga.

– Oh? Scoase capul afară pe ușa și-l văzu pe Geoffrey. Oh! Bună. Îl pofti în birou și-l prezentă lui Astrid, explicîndu-i că doamna Williams era mama ei.

– O cunoști pe mama mea? Astrid fu surprinsă. Mama ei nu cunoștea pe nimeni cu numele de Geoffrey.

– Am avut plăcerea s-o cunosc în acest weekend, la fermă. Astrid își ridică sprîncenele, privind-o mirată pe

Jessica, iar Geoffrey adăugă repede: Mă aflu acolo în vizită la niște prieteni. Deodată, expresia feței lui Astrid arată clar că înțelegea de ce Jessica plănuia să-și petreacă vara acolo, în casa părăsită, construită în stil victorian. Astrid aproape că se întrebă dacă asta era motivul pentru care vindea magazinul. Dar avea impresia că oricum îi scăpase ceva din toată această poveste. Oare Jessica avea secrete față de ea? Îi văzu pe Geoffrey privind-o pe Jessica cu o infinită căldură. Iar Astrid își opri întrebările pe vârful limbii. Cum? Când? Ce urma în viitor? Oare el... era el... va fi el... Însă el îi întrerupse gândurile cu un alt zîmbet fermecător.

– Ce-ai zice, frumoase doamne, dacă v-aș invita pe amîndouă la prînz? Îi aruncă o privire plină de regret lui Katsuko, dar știa că trebuia să rămînă cineva pentru a avea grijă de magazin. Manierele lui erau impecabile. Iar lui Astrid îi plăcea asta. Era aproape tentată să accepte invitația la prînz, mai mult din curiozitate, dar nu-i putea face așa ceva lui Jessie. Dar Jessica clătină repe de din cap cînd auzi de invitație.

– Nici nu te gîndi să ne tentezi cu așa ceva, Geoffrey. Discutam probleme de afaceri, în legătură cu vînzarea magazinului și...

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Jessica! Astrid întrerupse protestele lui Jessie. Nu fi proastă... putem discuta asta mai tîrziu. Am oricum de făcut niște cumpărături. Trebuie să merg în centru... îl privi cu părere de rău pe Geoffrey... dar voi doi duceți-vă și simțiți-vă bine. Ne întîlnim aici în jurul orei două, două și jumătate.

– Mai bine două și jumătate, doamnă Bonner. Geoffrey profită imediat de intervenția lui Astrid. Iar Jessica privea. Îi plăcea felul lui de a fi, de a se comporta. Era obișnuit să-și exercite puterea și asta se vedea. O făcea să se simtă în siguranță, dar nu amenințată. Acum, cînd nu mai simțea nevoia să aibă cineva grijă de ea, atențiile lui erau un lux, nu ceva dătător de viață. Îi plăcea diferența și se întrebă cum ar fi fost dacă se purta așa

cu Ian, dacă n-ar fi avut o nevoie așa de disperată de el, dacă ar fi fost mai sigură de ea însăși. Dar alungă acest gând din minea ei.

Luară prânzul în apropiere, în grădina unui restaurant de pe Union Street, iar masa fu extrem de plăcută. Pasiunea lui erau caii, avea propriul lui avion și plănuia să facă o excursie în Africa în iarna următoare. Urmase cursurile de la *Cambridge*, după cele de la *Eton*. Era evident că era cucerit de Jessica. Iar de fiecare dată când îi zîmbea cu zîmbetul lui seducător, ea se topea.

– Trebuie să-ți spun, Jessica, că arăți cu totul altfel aici, în oraș.

– E uimitor ce mult mă schimbă când îmi pieptăn părul. Amîndoi zîmbiră la amintirea primei lor întîlniri. Port chiar și pantofi pe- aici.

– Da? Ce frumos. Lasă-mă să mă uit. Se aplecă sub masă și văzu o pereche de pantofi *Gucci* de culoarea scorțișoarei. Erau aproape aceeași culoare cu a fustei pe care o purta împreună cu o bluză din mătase de culoarea somonului. Nuanțele în culoarea somonului erau preferate de Ian, iar ea se forțase dimineață să o îmbrace. Și ce dacă era culoarea preferată a lui Ian? Nu era un motiv ca să n-o mai poarte. Nu mai pusese această bluză de cîteva luni, de parcă în felul acesta îi era mai ușor să se despartă de el. Era o prostie.

– Sînt de acord cu pantofii tăi. Și, apropo, e o bluză foarte frumoasă. Ea roși la auzul complimentului, mai ales din cauză că-i amintea de Ian. Ceva la *Geoffrey*...

– La ce te gîndești? Văzuse o umbră întunecîndu-i puțin privirea.

– La nimic.

– Să-ți fie rușine că minți. Te-ai gîndit la ceva serios. Era ceva trist? Așa i se păruse.

– Sigur că nu. Era stînjenită că el văzuse atît de mult din ceea ce se petrecea în interiorul ei. Prea mult. Era foarte prespicace.

– Ai fost căsătorită vreodată, Jessie? Mi se pare

nemaipomenit să am norocul de a da peste o femeie ca tine, liberă și fără obligații? Sau fac presupuneri greșite? Dar dorișe să știe asta încă din clipa cînd o cunoscuse.

- Faci presupuneri corecte. Sînt liberă și fără obligații. Și, da, am fost căsătorită. El părea că-i citește gîndurile.

- Ai copii? Ridică dintr-o sprînceană, curios.

- Nu. Nici unul.

- Bine.

- Bine? Era un lucru ciudat să spună așa ceva. Nu-ți plac copiii, Geoffrey?

- Foarte mult. Ai altora. Zîmbi fără să pară jenat. De fapt, sînt un unchi absolut minunat. Dar cred că aș fi un tată îngrozitor.

- Ce te face să spui asta?

- Sînt prea egoist. Cînd iubesc o femeie, nu-mi place s-o împart cu cineva ce i-ar solicita o mare parte din timp și afecțiune. Și dacă vrei să fii o mamă bună trebuie să știi să te împarți între soț și îndatoririle față de copii. Poate că sînt eu însumi mult prea copil, dar îmi plac serile lungi și romantice, excursiile neașteptate la Paris, schiatul în Elveția fără trei nasuri roșii care să plîngă în spate în mașină...Îți pot da o mulțime de motive îngrozitoare, oribile și egoiste. Dar toate extrem de sincere. Nu te șochează? Nu-și cerea scuze pentru ceea ce spusese, dar era dispus să accepte că ea nu era de acord. Încetase cu mult timp în urmă să-și mai ceară scuze. De fapt, văzuse că nu avea cum să greșească. Se hotărîse într-un fel și nu avea de gînd să-și schimbe părerea.

- Nu, nu mă șochează. Și eu am gîndit întotdeauna la fel.

- Dar?

- Ce vrei să spui?

- A existat un „dar“ în vocea ta. Spuse asta foarte încet, iar ea zîmbi.

- Chiar a existat? Nu sînt sigură. Aveam idei foarte

clare asupra acestui subiect. Dar acum nu mai știu... m-am schimbat foarte mult.

– E normal să te schimbi dacă ai trecut printr-un divorț. Dar ai descoperit dintr-odată că vrei copii? Credeam că ești genul care vrei libertate permanentă.

– Nu neapărat. Iar ceea ce gîndesc în privința copiilor nu s-a schimbat într-un mod capital. Am început doar să-mi pun foarte multe întrebări.

– De fapt, Jessie... îi luă mîna ușor cînd spuse acest lucru, cred că ai fi mult mai fericită fără copii. Semeni foarte mult cu mine. Hotărîtă, liberă. Îți place ceea ce faci. Nu mi te pot imagina renunțînd la toate astea, în favoarea scutecelor.

– Dumnezeuule!

– Exact. Riseră amîndoi o clipă, apoi luară o înghițitură din vin, în timp ce în restaurant venea a doua rundă de consumatori pentru masa de prînz. Erau acolo deja de două ore. Era ciudat să vorbească cu el despre copii, dintr-odată. Avea impresia că acest subiect e important pentru el și că voia să-l lămurească de la început. El avea în mare parte aceleași idei pe care le avusese și ea în ultimii zece ani.

Jessica își întinse picioarele și-și termină vinul, întrebîndu-se dacă ar trebui să se întoarcă la magazin. Apoi, deodată, se gîndi că, probabil, îl reține și pe el de la treburile de serviciu. Dar timpul petrecut împreună fusese atît de plăcut, încît îi era greu să-i pună capăt.

– Săptămîna viitoare plec la Paris, Jessica, cu afaceri. E ceva ce ai vrea să-ți aduc?

– Drăguț din partea ta că te-ai gîndit. Paris. Ochii ei sclipiră la această idee. Paris. Hai să vedem, spuse ea. Ai putea să-mi aduci... Luvrul... Sacre-Coeur-ul... cafe-neaua *Flore*... braseria *Lipp*... Champs Elysées-ul... oh, și întreg Faubourg St. Honoré. Chicoti la acest gînd.

– Asta-i ceea ce-mi place. O femeie care știe ce vrea. De fapt, ce-ai zice dacă te-aș invita să vii cu mine?

– Glumești?

– Sigur că nu. Nu voi sta decît trei sau patru zile. Poți lipsi atîta, nu-i așa? Da, spuse ea în gînd, dar cu un om total străin?

– Intenționam să merg la New York pentru magazin, dar acum nu mai e nevoie și... Paris?... Nu știa ce să spună. După toți ticăloșii pe care-i cunoscuse în ultimul timp, el părea un bărbat coborît din Rai. Și voia s-o ia cu el la Paris!

– Nu trebuie... O privi oarecum stînjinit, dar foarte dulce. Nu trebuie să împărțim aceeași cameră. Dacă asta te face să te simți mai confortabil...

– Geoffrey! Ești un înger! Încetează, altfel voi sfîrși prin a accepta și voi neglija celelalte lucruri pe care le am de făcut aici. Sînt foarte mișcată că m-ai invitat, dar nu pot.

– Hai să așteptăm și să vedem. S-ar putea să te răzgîndești.

Geoffrey era de-a dreptul uimitor. Paris? Aproape că ar fi vrut să spună da, dar... de ce nu? De ce naiba nu? Paris?... Doamne, ar fi nemaipomenit, dar... la naiba, de ce se simțea de parcă l-ar înșela pe lan? Ce mai conta acum? Era liberă. El nici n-ar avea de unde să știe. Oricum nu-l mai vizita. Dar... într-un fel... el era acolo... cu o privire plină de durere în ochi, ca și cum n-ar fi vrut ca ea să plece. Încearcă să-i alunge chipul din mintea ei și-i zîmbi lui Geoffrey.

– Mulțumesc pentru ofertă.

– Aș dori cu adevărat să vii. Vezi la ce mă refeream cînd vorbeam despre excursii neașteptate? Îmi place genul ăsta de lucruri! Nu-i prea distractiv dacă trebuie să cari după tine o dădacă și patru ținci sau să-i lași acasă și să te simți vinovat. Dar, ca unchi, e mult mai ușor. Ai nepoți? Ea clătină din cap. Frați sau surori? Întrebă el din nou.

– Nu. Am avut un frate, dar a murit în război.

Geoffrey o privi derutat o clipă.

– În al doilea, cel din Coreea? În orice caz, trebuie

să fi fost mai mare ca ea.

– Nu. Vietnam.

– Bineînțeles. Ce prostie din partea mea să întreb! Ce cumplit! Erați foarte apropiați? Presiunea lui asupra mîinii ei deveni puțin mai mare, de parcă ar fi vrut să-i arate compasiunea lui. Atenția manifestată de el îi făcea deosebită plăcere Jessicăi.

– Da. Eram foarte apropiați. Am suferit cumplit cînd el a murit. Era pentru prima oară cînd se simți în stare să spună asta. Ultimele cîteva luni o eliberaseră mai mult decît crezuse.

– Îmi pare rău.

Ea dădu din cap și zîmbi.

– Tu cîți frați și surori ai?

– Două surori și un frate foarte țîfnos. Surorile mele sînt cam nebune. Dar foarte amuzante.

– Petreci încă mult timp în Europa?

– Destul de mult. Cîteva zile aici, cîteva zile acolo. Îmi place foarte mult genul ăsta de viață. Apropo, Jessica, n-ar trebui să te duc înapoi la magazin pentru întîlnirea cu Astrid?

– Dumnezeu! Am uitat complet. Ai dreptate! Își privi ceasul cu regret și-i zîmbi din nou. Fuseseră niște ore foarte plăcute.

– Te-am reținut și eu de la întîlnirile tale, presupun.

– Da, eu... Dar rîsul luă locul aerului serios și o privi cu un zîmbet malițios. Nu, n-aveam nici o întîlnire, spuse el. Am venit aici doar ca să te văd pe tine. Se lăsă pe spate și rîse de el însuși, pîrînd foarte încîntat de sine.

– Da? Jessica păru uimită.

– Sigur că da. Sper că nu te superi.

– Nu. Sînt doar surprinsă. Foarte surprinsă, adăugă în gînd, și puțin luată pe nepregătite. Ce însemna asta? Venise aici ca s-o vadă pe ea... apoi propunerea călătoriei la Paris... la naiba. Era oare la fel ca toți ceilalți și se aștepta ca în schimbul unei mese să obțină corpul ei?

– Oh, ce privire ai, Jessica!

– Ce privire? În vocea ei se simțeau râsul și stînje-neala. Dacă își dăduse seama la ce se gîndise ea? Părea că face asta foarte des.

– Vrei să știi ce fel de privire?

– O.K. Să vedem dacă poți ghici.

– Păi, dacă ți-aș spune că am o cameră la *Huntington*, te-ai simți mai bine?

– Oh! Tu! Îl lovi cu șervetul. Nu mă...!

– Ba da!

– Ba da!

Rîseră amîndoi, iar el puse o bancnotă pe tava chelnerului și se ridică pentru a o ajuta să-și îmbrace jacheta.

– Îmi cer scuze pentru gîndurile mele. Jessica își lăsă capul în jos și zîmbi.

– Ar trebui. Dar o îmbrățișă prietenos în timp ce se îndreptau spre ieșire și continuă să ridă și să se tachineze tot drumul înapoi pînă la magazin. Astrid îi aștepta cînd intrară înăuntru, zîbind mulțumită. Îi făcea plăcere să o vadă pe Jessie din nou fericită, împreună cu un bărbat.

– Vă las acum cu întîlnirile și afacerile voastre. Jessica, la ce oră să vin să te iau?

– De aici? Păru surprinsă. Era ciudat ca din nou cineva să aibă grijă de tine, să fii însoțită și condusă, să vină cineva să te ia. Îi lipsiseră atît de mult timp lucrurile astea, iar acum nu știa cum să reacționeze.

– Preferi să ne întîlnim undeva după ce termini lucrul?

– Mi-e indiferent. Îl privi fericită și pentru o clipă nici unul nu vorbi. Fusese aproape gata să-i ofere mașina ei, dar nu putea face asta. Nu... nu *Morgan*-ul. Se simți prost pentru că nu i-l oferi, dar nu putea.

– Ar fi mai bine să te las să mergi acasă și să te odihnești. Pot să vin să te iau de-acolo? Iar, de vreme ce știau amîndoi că ea cocheta puțin, izbucniră în rîs.

– Va fi foarte bine.

– La șapte? Cina e la ora opt.

– Grozav! Și apoi, dintr-odată, îi trecu prin minte un gând. El ajunsese aproape la ușa magazinului și ea veni repede spre el. Nu cunoști prea bine San Francisco-ul, nu-i așa?

– Nu prea. Dar cred că voi reuși să mă descurc. Păru amuzat de grija ei.

– Ce-ai zice de un tur al orașului la sfârșitul zilei?

– Cu tine?

– Bineînțeles.

– E o idee minunată.

– Grozav. Unde vei fi în jurul orei cinci?

– Oriunde spui tu.

– Foarte bine. Te iau din fața hotelului *St. Francis* la ora cinci. O.K?

– Foarte.

O salută scurt și coborî repede scările din fața magazinului, iar Jessica se întoarce la Astrid.

Îi fu destul de greu să se concentreze la discuția privitoare la vânzarea magazinului.

– Bine, Jessie?

– Hm? Astrid îi zîmbi când își ridică privirea. Oh, rahat.

– Nu-mi spune că te-ai îndrăgostit.

– Nimic de genul ăsta. Dar e un bărbat foarte drăguț. Nu-i așa? Voia consimțământul lui Astrid.

– Așa se pare, Jessie.

Jessica își privi prietena și chicoti ca o școlăriță. I se păru că au trecut multe ore pînă ce lămuriră toate treburile de afaceri, deși amîndouă fură mulțumite de rezultat. Jessica se ridică de la biroul ei jubilînd, făcu o piruetă pe călcîiul unui pantof *Gucci* și-și privi ceasul.

– Iar acum trebuie să plec. Își luă poșeta, îi trimise lui Astrid un sărut din vârful degetelor și se opri fericită pentru o clipă cînd ajunse la ușa. În cincisprezece minute trebuie să-l iau pe Ian, spuse ea. Îi făcu repede cu

mîna și ieși, coborînd treptele... fără să realizeze măcar ceea ce spusese. Astrid clătină din cap și se întrebă dacă se va vindeca vreodată de el. Mai mult de atât, se întrebă ce-o mai fi făcînd Ian. Îi era dor de el. Iar gîndul la el aruncă o pată asupra noului prieten al lui Jessie.

Jessie însă se îndrepta deja spre locul unde urma să-l întîlnească pe Geoffrey.

Capitolul 33

– Am întârziat? Arăta îngrijorată când opri mașina în fața hotelului *St. Francis*. Rămăsese blocată în traficul neașteptat de aglomerat din centru. Dar el arăta fericit și relaxat, ca un bărbat care așteaptă pe cineva, nu ca unul care fusese făcut să aștepte.

– Oh, aștept aici de ore întregi.

– Mincinosule!

– Sfinte Doamne! Ce lucru nerușinat pentru a-l spune unui bărbat! Dar părea încântat s-o vadă și se aplecă și-i dădu un sărut pe obraz. Jessicai îi plăcu acest sărut prietenesc. Erau micile gesturi ce precedau pasiunea. Atingerile ușoare de mâini, sărutările scurte pe obraz. Făceau ca lucrurile să decurgă mai normal. Deveniseră prieteni.

– Unde mă duci?

– Peste tot. Îl privi încântată în timp ce se îndrepta spre Nob Hill.

– Ce promisiune! Păi, știu unde ne aflăm acum, cel puțin. Ți-a hotelul meu. Ea nu-l băgă în seamă, iar el zîmbi.

– Ți-a Nob Hill. Arată cu mâna spre *Grace Cathedral*, spre *Pacific Union Club* și spre trei din cele mai elegante hoteluri din oraș. De acolo o luară în jos pe *California Street* spre *Embarcadero*, *Ferry Building* și aruncară o privire rapidă spre docuri. Merșeră pe urmă în *Ghirardelli Square* și pe *Cannery*, iar ea îi arătă lanțul de boutique-uri; trecură apoi pe la *Fisherman's Wharf*,

unde Jessie opri și-i cumpără un pahar plin cu creveți.

– Ce tur! Draga mea, sînt copleșit! Iar ea se simțise tot atît de minunat.

De acolo merșeră și priviră oamenii ce se plimbau pe marginea golfului, bazinului de iaht și *St. Francis Yacht Club*. Urmă un tur pe la reședințele elegante din vecinătate și în cele din urmă ajunșeră în *Golden Gat Park*. Momentul ales de ea fu perfect. Era tocmai apusul soarelui, iar florile și pajiștile era scăldate la lumina roz aurie a asfințitului. Era momentul zilei preferat de Jessica.

Se plimbară printre straturile infinite de flori, pe aleile șerpuitoare, trecură pe lîngă mici cascade și pe lîngă un lac, pînă ce ajunșeră în grădina japoneză de ceai.

– Jessica, mi-ai făcut un tur nemaipomenit de frumos.

– La dispoziția dumneavoastră, domnule. Îi făcu o mică plecăciune, iar el își puse repede un braț în jurul umerilor ei. Fusesse o zi minunată, iar ea avea impresia că îl cunoaște cu adevărat.

Îi plăceau reacțiile lui, modul de a gîndi, simțul umorului și felul lui grijuliu de a ține cont de sentimentele ei. Părea că seamănă atît de mult cu ea. Avea același comportament natural și degajat, aceeași dorință de independență. Părea să-i placă munca lui și nu părea să aibă probleme din punct de vedere financiar. Era tovarășul perfect. Cel puțin, pentru o vreme. Și se purta frumos cu ea. Iar ea îi era recunoscătoare pentru asta, fără să se sprijine pe el foarte mult.

– Ce-ți place să faci cel mai mult pe lumea asta, Jessica? Amîndoi beau ceai verde și mîncău prăjiturele japoneze în grădina de ceai.

– Mai mult decît orice? Să pictez, cred.

– Adevărat? El păru surprins. Pictezi bine? E o întrebare prostească, dar întotdeauna ești tentat să întrebi asta, oricît ar suna de stupid. Oamenii care au cît de cît talent susțin că pictează îngrozitor. Și, bineînțeleș, cei

ce nu au, susțin că sînt cei mai buni.

– Acum, eu ce să spun? Rîseră amîndoi și ea împărți cu el ultima prăjiturică. Nu știi dacă pictez bine sau nu, dar știut că-mi place s- o fac.

– Ce anume pictezi?

– Depinde. Oameni. Peisaje. Orice. Pictez în acuarelă și în ulei.

– Va trebui să-mi arăți și mie odată. Dar el nu păru s-o ia prea mult în serios. Uneori avea un fel de a se comporta aproape părintesc, care o făcea să se simtă ca o fetiță. Era ciudat că tocmai acum, cînd se obișnuise cu ideea că se maturizase, întîlnise pe cineva care ar fi lăsat-o să se comporte ca un copil. Dar nu era sigură că ar mai fi vrut să fie un copil. Cînd grădina de ceai se închise, merseă încet înapoi la mașină, iar Geoffrey păru s-o observe atunci pentru prima oară.

– Jessica, e o adevărată frumusețe. Aceste mașini sînt obiecte de colecție acum. De unde o ai?

– Nu știu dacă e bine să mărturisesc așa ceva, dar a fost un cadou. Păru mîndră cînd spuse asta.

– Sfinte Doamne, un cadou extrem de frumos! Ea aprobă din cap fără să spună nimic, iar el îi aruncă o privire fără s-o mai întrebe altceva. Indiferent cine fusese persoana care-i dăruise mașina, el știa că trebuie să fie ocupat un loc important în viața ei. Cel mai probabil fusese soțul ei. Jessica nu era genul de femeie care să accepte asemenea cadouri de la oricine. Era o femeie educată, cu foarte mult stil.

– Ai zburat vreodată? Vreau să spun, ai pilotat vreun avion singură vreodată? Ea rîse la această idee și clătină din cap. Vrei să încerci? o întrebă el.

– Vorbești serios?

– De ce nu? Vom merge cu avionul meu într-o zi. Nu e deloc greu. Poți învăța foarte repede.

– Ce idee nostimă!

Era plin de asemenea idei, dar ei îi plăceau. Și îi plăcea și pe el.

Petrecură o seară minunată împreună. Mîncarea la *L'Etoile* fu nemaipomenită, pianul din bar cînta în surdină, iar Geoffrey era o companie încîntătoare. Mîncară un *chateaubriand* cu trufe și sos *bernaise*, sparanghel alb, miez de palmier și salată de andive cu dressing de muștar, o sticlă de vin *Mouton-Rothschild* din 1952, „un an foarte bun“, după cum o asigură el în felul lui pur britanic, însoțit însă de un zîmbet cald destinat doar ei. Reușea întotdeauna să creeze o atmosferă de intimitate fără să o facă să se simtă stîngenită.

După cină dansară la *Alexi's*. Seara fu total opusă celei petrecute acolo împreună cu bărbatul prezentat de Astrid. Geoffrey era un dansator minunat. De fapt, fu o seară complet diferită de oricare din ultimii ani. Plină de lux, romantism și excitație. Nu voia să se întoarcă acasă și să pună capăt acestei seri. Nici unul din ei nu voia.

Merseră pînă la ea acasă fără să vorbească nimic, iar el o sărută ușor în fața ușii. Fu pentru prima oară cînd o sărută cu adevărat și, deși nu simți că ametește și că i se învîrte capul, genunchii i se înmuieră. Geoffrey era un bărbat absolut magnetic. Se depărtă încet de ea, cu urma unui zîmbet slab la colțul gurii.

– Ești o femeie deosebită, Jessica.

– Vrei să intri să bei ceva? Nu era sigură că dorea asta, iar felul în care îl invită îi spusese acest lucru. Aproape că spera ca el să refuze. Nu voia să... nu încă. Dar el era atît de atrăgător și trecuse foarte mult timp.

– Ești sigură că nu ești prea obosită? E foarte tîrziu, doamnă. Era atît de blînd, atît de atent, atît de mult ca... ca Geoffrey. Își forță gîndurile să se întoarcă în prezent și-i zîmbi privindu-l în ochi.

– Nu sînt prea obosită. Dar deveni puțin rigidă, iar el simți asta. Îi zîmbi la rîndul lui, iar ea descurie ușa. Nu avea de ce să se teamă de el. Geoffrey voia mult mai mult decît îi putea ea oferi într-o noapte. Nu voia s-o grăbească. Știa deja ce voia, iar ceea ce voia era ceva ce presupunea timp.

Jessie deschise ușa și aprinse câteva lumini, iar în timp ce ea turnă coniacul în două păhărele el aprinse lumînările.

– Vrei coniac?

– Da. Priveliștea e minunată. La fel și casa. Dar nu era deloc surprins. Se așteptase la ceva în genul ăsta. Ce femeie frumoasă ești... cu gust... cu stil... elegantă... frumoasă... inteligentă... o femeie plină de calitate.

– Și foarte încrezută, dacă nu încetezi cu laudele. Ți-ai întins paharul cu coniac și se așeză în scaunul ei preferat. De aici priveliștea e foarte frumoasă, spuse ea.

– Așa e. Voi căuta și eu așa ceva peste câteva săptămâni.

– Într-adevăr? Nu se putu abține să nu izbucnească în râs. Sau ai inventat povestea aia cu mutatul la San Francisco?

El zîmbi precum un copil.

– Nu, a fost adevărat. Asemenea case sînt greu de găsit?

– Adică, vrei să cumperi? Ea presupusese că el ar vrea să închirieze.

– Depinde. O privi în ochi, apoi își coborî privirea în paharul cu coniac.

– Poate îți voi închiria casa pe perioada verii. Glumea, iar el își ridică o sprînceană.

– Vorbești serios?

– Nu. Ochii ei deveniră triști. Privi în flacăra lumînării și spuse: N-ai fi fericit aici, Geoffrey. Și nu voia ca el să locuiască în casa „lor”. S-ar fi simțit stînjinită.

– Tu ești fericită aici, Jessica?

– Nu mă gîndesc la ea în felul ăsta. Privi din nou în ochii lui, iar el fu surprins cînd îi văzu expresia de durere. O făcea să pară dintr-odată mult mai bătrînă. Pentru mine, continuă ea, e acum doar o casă. Un acoperiș, o serie de camere, o adresă. Restul s-a dus.

– Atunci ar trebui să te muți. Poate vom găsi o... poate eu voi găsi... o casă mai mare. Te-ai gîndit să o

vinzi?

– Nu, doar s-o închiriez. Nu e a mea ca s-o pot vinde.

– Înțeleg. Luă încă o înghițitură de coniac și îi zîmbi din nou. Trebuie să plec în curînd, Jessica, altfel vei fi extraordinar de obosită mîine. Ești ocupată la micul dejun?

– De obicei nu. Rîse la acest gînd.

– Foarte bine. Atunci, hai să luăm micul dejun împreună, într-un local plăcut, înainte de a zbura înapoi la Los Angeles. Pot veni să te iau cu un taxi. Ei îi plăcu enorm ideea de a lua micul dejun împreună cu el. Ar fi preferat mai degrabă să i-l pregătească ea, să stea goală cu el la masa din bucătărie sau să mănînce frișcă și căpșuni de pe o tavă servită la pat. Dar aproape că se întrebă dacă erau lucruri pe care să le facă împreună cu Geoffrey. Părea mai degrabă genul care ar purta halat și pijamale din mătase. Dar degaja totuși o senzualitate evidentă.

– Ce mănînci la micul dejun? Era o întrebare trăs-nită, dar voia să știe. Deodată, i se păru că are o importanță foarte mare pentru ea. Totul părea să aibă.

– Ce mănînc? Ei părea amuzat. În general, ceva ușor. Ouă fierte, pîine de seară, ceai.

– Atît? Nu mănînci șuncă? Sau briose? Nu mănînci pîine franțuzească? Papaya? Doar ouă fierte și pîine de seară? Ei izbucni în hohote de rîs la dezgustul manifestat de ea, începînd să-i placă acest joc.

– Iar tu, dragostea mea, ce altceva mult mai exotic mănînci la micul dejun?

– Unt de arahide, gem de caise pe prăjituri englezești. Brînză topită și jeleu de guava pe felii de baghetă. Suc de portocale, șuncă, omletă, unt de mere, fulgi de banană... Își lăsă frîu liber imaginației.

– În fiecare zi?

– Absolut. Încercă să pară serioasă, dar îi fu destul de greu.

- Nu te cred.

- Păi, ai dreptate... în mare parte. Dar untul de arahide și brânza topită sînt adevărate. Îți place untul de arahide?

- Nu prea. Are gust de ciment ud.

- Ai mâncat mult? Îl privi plină de interes.

- Ce anume?

- Ciment ud.

- Sigur că da. E minunat pe felii de pâine albă. Acum vrei să fii serioasă în legătură cu mîine dimineată? Iei micul dejun împreună cu mine? Sînt convins că putem găsi niște unt de arahide și croissant pentru tine. E suficient?

- E perfect. Începuse să fie din nou Jessie, iar pe el îl amuza. Îi plăcea totul la ea. O privi aruncîndu-și pantofii din picioare și strîngîndu-și picioarele sub ea pe scaun. Geoffrey... încercă să pară iar serioasă... citești cărți pentru copii?

- Regulat. Mai ales *Superman*.

- Cum? Nu citești *Batman*?

- Oh, desigur, dar *Superman* a fost întotdeauna preferata mea. El încetă o clipă jocul și privi în pahar. Jessica... îmi plăci. Îmi plăci foarte mult, spuse el. O surprinse cu felul direct de a-i spune aceste cuvinte și fu mișcată de modul în care le rostise. Avea un stil ciudat, un amestec de formalism și căldură. Nu se gîndise niciodată că e posibilă această combinație, dar se dovedea că este.

- Și tu îmi plăci mie.

Stăteau vizavi unul de altul, iar el nu făcu nici o mișcare să se apropie de ea. Nu voia s-o grăbească. Era o femeie de care te apropiai în mod treptat, după ce stăteai mult și te gîndeai.

- N-ai prea vorbit despre asta, de fapt n-ai spus nimic, dar am oarecum senzația că ai suferit mult. Foarte mult chiar.

- Ce te face să crezi asta?

– Lucrurile pe care nu le spui. Momentele cînd te închizi în tine. Zidul pe care l-ai ridicat între trecut și prezent. Nu te voi face să suferi, Jessica. Îți promit că voi încerca din răputeri să n- o fac.

Ea nu spuse nimic, ci doar îl privi și se gîndi cît de des promisiunile se dovedeau a fi minciuni. Dar ar fi vrut ca el să-i dovedească de data asta că se înșeală, iar el dorea să încerce.

Capitolul 34

– Ei, cum a fost seara trecută? Astrid sosise deja la magazin când Jessie ajunse a doua zi dimineață. Jessie nu mai venea în ultimul timp așa devreme. Nu avea de ce. Sau nu voia să aibă de ce.

– Minunată. Radia de fericire, mai ales după micul dejun luat la *Top of the Mark* în acea dimineață, dar nu dorea să-i povestească lui Astrid despre asta. Foarte, foarte frumoasă. Părea extrem de mulțumită de sine.

– Aș adăuga că și el e „foarte, foarte frumos“.

– Nu, mamă. Nu fi curioasă. Cele două femei râseră, iar Astrid ridică inocentă o mână în semn de protest.

– Cine e curios? Citești în el ca într-o carte deschisă. Ești îndrăgostită de el, Jessica? Astrid o privi seriosă, iar Jessica era la fel.

– Sincer? Nu. Dar îmi place. E cel mai drăguț bărbat pe care l-am întâlnit în ultimul timp.

– Atunci, poate că restul va veni mai târziu. Acordă-i o șansă. Jessica dădu din cap și-și răsfoi corespondența. Nu-i plăcea să împartă magazinul. Era altceva acum. De parcă amîna la infinit sfîrșitul. Voia să-și ia rămas bun de la *Lady J* și să plece din oraș. Era ca un al doilea divorț. În corespondență era încă o scrisoare de la Ian. O luă și o puse deoparte. Astrid observă, dar nu spuse nimic. Era pentru prima oară când Jessie nu rupea una din scrisorile lui. Văzu privirea lui Astrid și

ridică din umeri, turnându-și încă o ceașcă de cafea.

– Știi, m-am gândit că poate ar trebui să-i trimit un bilet în care să-i mulțumesc pentru mașină. E singurul lucru pe care-l pot face. Am vorbit cu mama ta despre asta săptămîna trecută.

– Și ce-a spus?

– Nu prea mult. Ceea ce înseamnă că Jessie nu voia să discute.

În cele din urmă aruncă scrisoarea trimisă de el.

În următoarele două după-amieze se întîlniră cu avocații și totul fu stabilit. Sîmbătă după-amaiază Jessie merge la agenția de închirieri imobiliare și își trecu locuința pe lista caselor de închiriat pe perioada de vară. Dar voia ca viitorii chiriași să fie aleși cu grijă. Își lăsase toată mobila acolo. Iar biroul lui Ian rămînea încuiat. Simțea că-i datora asta.

De-abia duminică la miezul nopții se așeză și-i scrise cîteva rînduri despre mașină. Îi spuse cît de multă plăcere îi făcuse, ce frumoasă era și că nu trebuia să facă gestul acesta. Voia ca astfel să anuleze orice datorie existentă între ei. El nu-i datora nimic. Dar îi trebuiă aproape patru ore să conceapă acele cîteva rînduri.

Cinci zile mai tîrziu casa fu închiriată pe perioada cuprinsă între 15 iulie și 1 septembrie, iar ea era aproape gata să plece din oraș. Spera să poată pleca într-o săptămîină. Geoffrey vru să vină s-o vadă și o invită chiar la Los Angeles pentru un weekend, dar ea era prea ocupată. Îi găsise două case și un apartament,

dar era mult prea prinsă cu treburile ei. Nu părea să aibă timp pentru Geoffrey și dorea ca el să nu vină pînă nu închidea casa, nu rezolva cu magazinul și nu se împăca cu trecutul. Voia să vină la el „curată” și nouă, însă el trebuia să îi acorde timpul necesar. Era absolut necesar să procedeze așa. Trebuia să fie singură pentru a tăia ultimele legături cu trecutul. Era mai greu în felul acesta, dar el nu făcea încă parte din viața ei. Îl va vedea la țară, după ce se va stabili acolo.

Mergea rareori la magazin acum, cu excepția zilelor cînd trebuia să-i lămurească unele întrebări lui Astrid. Dar Astrid cunoștea deja mersul lucrurilor, iar Katsuko era de mare ajutor. Rămînea în continuare să lucreze la *Lady J*. Iar Jessie simțea că nu mai are ce căuta acolo. Muncitorii erau ocupați cu schimbatul firmei, clienților le erau trimise noile cărți de vizită, anunțîndu-le mica schimbare din numele magazinului. Încă o mai durea, dar Jessica își spuse că toate schimbările erau dure-roase, mai ales cele în mai bine. Nu va mai regreta, odată ce va pleca din oraș. Dar atunci, ce va face? Da, va picta... dar pentru cît timp? Nu era pregătită să se retragă definitiv la țară și să devină o casnică. Dar va apărea ceva... ceva mai bun. Geoffrey? Poate el era răspunsul.

Jessica merse pentru ultima oară la magazin într-o vineri după-amiază. Pleca peste două zile, duminică. Pusese deoparte toate micile comori pe care nu voia să le împartă cu chiriașii ei. Și fotografiile lui Ian. Suferise atît de mult cînd împachetase. Totul o făcea să sufere acum. Părea că fiecare clipă era plină de amintiri dure-roase din trecut.

Parcă mașina pe alee, lîngă mașina lui Astrid și intră în magazin. Înăuntru arăta deja diferit. Astrid adăugase cîteva lucruri și un tablou frumos în încăperea care

devenise acum biroul ei. Totul era acum al lui Astrid. Iar banii din urma vânzării erau ai lui Jessie. Era nostim ce puțin însemna asta acum pentru ea. În urmă cu nouă luni, cu șapte luni, cu șase... ar fi fost în stare să implore pentru o zecime din această sumă... iar acum... nu mai conta. Notele de plată fuseseră achitate, Ian plecase. De ce mai avea ea nevoie? De nimic. Nu știa ce să facă cu banii și nu-i păsa cu adevărat de ei. Nu realiza încă ce sumă mare de bani obținuse de pe urma vânzării magazinului. Mai târziu, va fi poate mulțumită, dar nu acum. Încă se mai simțea de parcă își vînduse propriul copil. Unei prietene bune, dar... abandonase singurul lucru care o susținuse și o ajutase să se maturizeze.

– Corespondența pentru dumneavoastră, doamnă. Astrid îi întinse plicurile zîmbind. Părea foarte fericită în ultimul timp, mai tînără decît atunci cînd o cunoscuse Jessie. Era greu de crezut că tocmai își serbase cea de-a patruzeci și treia aniversare. Iar în iulie Jessie va împlini treizeci și doi de ani. Timpul trecea repede.

– Mulțumesc. Jessie băgă scrisorile în buzunar. Se putea uita la ele mai târziu. Ei bine, am împachetat totul și sînt gata de plecare.

– Dar deja ți-e dor de casă. Astrid ghicise. O luă în oraș pentru masa de prînz și băură prea mult vin alb, dar Jessie se simți mai bine. O ajutase. Se duse acasă într-o dispoziție mult mai bună.

Deschise ferestrele și stătu sub razele de soare ce cădeau pe podea, privind prin living-ul în care stătuse de atîtea ori cu Ian. Îl vedea parcă întins pe canapea, ascultînd-o în timp ce-i povestea despre magazin sau spunîndu-i despe ceva absolut nemaipomenit despre care scrisese într-unul din capitole. Asta era ceea ce-i lipsea... emoția de a împărți lucrurile pe care le iubeau împreună. Sau rîsul și capacitatea de a se comporta ca

doi copii într-o zi călduroasă de vară sau într-o după-amiază rece de iarnă, în timp ce el aprinde focul. Un bărbat ca Geoffrey ar răsfăța-o, ar duce-o la cele mai bune restaurante și hoteluri, din întreaga lume, dar nu i-ar scoate un spin din călcîi, nici n-ar scărpinga-o pe spate acolo unde o mîncea.... n-ar rîgii după o bere în timp ce-ar privi din pat un film de groază și nici n-ar arăta ca un băiețel cînd s-ar trezi dimineața din somn. Ar arăta teribil de elegant, ar mirosi a colonie bună.... dar nu fusese lîngă ea atunci cînd Jake murise... sau părinții ei.... dar Ian fusese. Astea nu se puteau înlocui. Poate că nici nu trebuia să încerce.

Privi afară spre golf și-și aminti de scrisorile pe care i le dăduse Astrid înainte de masa de prînz. Se duse, căută în buzunarul jachetei... spera... nu spera... ba spera... și iată... era o scrisoare de la Ian. Ochii ei trecură repede peste rîndurile scrise. Primise biletul ei despre mașină.

„... scriu rîndurile astea pentru mine, întrebîndu-mă dacă le vei citi vreodată. Și deodată, cîteva rînduri din partea ta, în care îmi spui că ai păstrat mașina. Asta e tot ce contează. Am dorit s-o ai mai mult decît ți-ai imaginat vreodată, Jess. Îți mulțumesc că ai păstrat-o.

Presupun că nu-mi deschizi scrisorile.... te cunosc. Le rupi și le arunci.

Dar se pare că oricum simt nevoia să-ți scriu, ca și cum aș fluiera în vînt sau mi-aș vorbi mie însumi. Cu cine vorbești acum, Jessie? Cine îți ține mîna? Cine te face să rîzi? Cine te ține în brațe cînd plîngi? Arăți atît de cumplit cînd plîngi, și, Dumnezeu, ce dor îmi este de asta. Mi te imaginez acum mergînd cu noul Morgan, iar scrisoarea ta de ieri... sună de parcă ai scris-o celei mai bune prietene a bunicii.

„Mulțumesc, dragă domnule Clarke, pentru atât de frumoasa mașină. Aveam nevoie de una chiar această culoare, pentru a se asorta cu fusta mea cea mai bună, cu mînușile preferate și cu pălăria”. Iubito, te iubesc. Sper că vei fi mai fericită de acum încolo. Indiferent cu cine, indiferent cînd. Ai dreptul la asta. Și știi că ai nevoie de cineva. Sau ai dreptul la asta? Inima mă doare cînd mă gîndesc, dar acum aș putea spune ceva după tot ce s-a întîmplat? Nu pot spune nimic în afară de noroc și... te iubesc.

Mă întristează că acum cînd mi s-a vîndut cartea, iar eu am stat și mi-am analizat viața, nu ești lîngă mine să te bucuri de schimbările făcute. M-am maturizat aici. E o școală dură a vieții, dar am învățat foarte multe despre tine și despre mine. Nu e de ajuns doar să cîștigi bani, Jessie. Puțin îmi pasă cine achită notele de plată. Vreau să fiu eu cel care le plătesc, dar nu cred că voi mai simți că fac ulcer de fiecare dată cînd te-aș vedea semnînd un cec. Viața e mult mai simplă decît am crezut sau poate fi. Într-un fel ciudat, viața mea e plină acum, însă atât de goală fără tine. Dragă, imposibila mea Jessie, încă te mai iubesc. Du-te, pleacă din mintea mea, lasă-mă să trăiesc liniștit sau vino înapoi. Oh, Doamne, cît aș vrea să faci asta. Dar n-o vei face. Înțeleg. Nu sînt furios. Mă întreb doar dacă situația ar fi fost alta dacă nu plecam în ziua aceea, lăsîndu-te cu receptorul în mînă. Încă îți mai vād fața din acea zi... dar nu, nu e doar din cauza acelei zile nenorocite. Amîndoi plătim pentru păcate vechi... pentru că încă mai cred că suferim amîndoi de pe urma acestei pierderi. Sau tu te-ai vindecat deja? Poate nu-ți mai pasă. Nu-ți pot spune sentimentul de goliciune pe care-l simt, dar cred că e ceva ce va trece doar în timp. Nici unuia din noi nu-i va mai păsa. Vor fi niște ani care s-au dus. Pentru totdeauna. Dar continui

Încă să te vād, să te vād, să te vād. Îți ating părul și zîmbesc ochilor tăi. Poate că poți simți asta acum... zîmbetul meu în ochii tăi, în timp ce-ți urmezi propriul drum. Mergi în pace, Jessie dragă, îți promit, dar vecinii s-ar putea să cheme poliția cînd vei țipa. Ține-ți fixativul la îndemînă și ai grijă de tine. Mereu, Ian."

Ea rîse printre lacrimi în timp ce citi... șopîrle și furnici. Cele două lucruri de care se temuse întotdeauna cel mai tare. În afară de singurătate. Dar se obișnuise cu ea acum, așa că poate s-ar putea obișnui și cu șopîrlele și furnicile... dar cu viața fără Ian? Asta va fi mult mai greu. Nu-și dăduse seama cît de mult îi lipsise glasul lui pînă ce nu citise această scrisoare. Era acolo. Cuvintele lui, tonul lui, rîsul lui, mîinile ciufulindu-i părul în timp ce vorbea. Privirea pe care i-o arunca și care o făcea să se simtă în siguranță.

Fără să se gîndească se ridică în picioare și merse la birou. Mai avea puțină hîrtie acolo. Luă pixul și se apucă să-i scrie, spunîndu-i că vînduse magazinul, despre casa închiriată în apropierea fermei mătușii Bethanie. Îi descrisese casa pînă în cele mai mici amănunte așa cum o învățase el să facă atunci cînd se apucă de scris. Nu era talentată la asta, dar învățase cum să facă o descriere, încît cititorul să-și facă o impresie clară despre ce voise ea să-i spună. Voia ca el să vadă casa în stil victorian în toată splendoarea ei, deși acum era adăpostită printre buruieni. Avea de gînd să facă curățenie și s-o facă să arate drăguț. Asta îi va ocupa timpul o vreme. Îi dădu adresa și-i spuse că închiriasc casa lor unui cuplu simpatic, fără copii și animale. O vor păstra în condiții bune și avu grijă să-i menționeze că biroul lui era încuiat. Dosarele lui se aflau în siguranță. Va încerca să se păzească de șopîrle și de furnici. Îi scrise tot ce i

veni în minte în această scrisoare. Era de parcă scria unui foarte bun prieten pe care nu-l mai văzuse de foarte mult timp. El fusese întotdeauna asta pentru ea. Lipi un timbru pe plic și merse la cutia poștală din colț, dădu drumul scrisorii și abia apoi observă că Astrid trecea pe lângă ea în drum spre casă. Îi făcu semn cu mâna, iar Astrid se opri la colț.

– Ce cauți aici, seara, Jessie? Vrei să luăm cina împreună?

– Vrei să spui că nu ești ocupată în seara asta, doamnă Bonne? Sînt uimită. Jessica rîse și se simți fericită, cum nu fusese de ani de zile. Acum era nerăbdătoare să plece. În ultimele săptămîni se întrebese chiar dacă nu făcea o greșală. Totul se petrecuse atît de brusc, atît de rapid. Dar acum știa că tot ceea ce făcea era bine și se bucura pentru asta. Se simțea ușurată, de parcă făcuse pace cu sufletul ei. Ian încă exista acolo. În sufletul ei. Chiar și acum. Jessica încercă să-și ia gîndurile de la Ian în timp ce-i zîmbi lui Astrid.

– Nu, isteato, nu sînt ocupată. Și am o poftă grozavă de spaghetti. Cum merge cu împachetatul?

– Totul e strîns. Sînt de acord cu spaghetti.

Cinară în zgomotosul haos de la *Vanessi* și apoi se mutară într-o cafenea în aer liber, pe trotuar, pentru a bea un *cappucino*. Priviră turiștii ce începuseră să apară, primul val din acea vară. Aerul era surprinzător de cald.

– Ei, iubito, cum te simți? Speriată, tristă, sau bucurasă?

– În legătură cu plecarea? Toate trei. Seamănă puțin cu plecatul de-acasă pentru totdeauna...Ca și cum l-aș părăsi pe Ian... din nou, adăugă ea în gînd. Împachetatul „comorilor“ lor intime îi trezise atîtea amintiri. Amintiri care era mai bine să rămînă undeva, îngropate

pentru totdeauna. Nu va despacheta din nou acele cutii. Separase lucrurile ei de cele ale lui Ian. Va fi foarte ușor acum, dacă vor vinde casa. Bunurile fiecăruia nu mai făceau parte dintr-o singură grămadă.

– Casa aia pe care ai închiriat-o îți va ocupa mult timp. Mama spune că-i într-un hal fără de hal.

– Este. Dar nu va mai rămîne așa mult vreme. Jessie arăta mîndră cînd spuse aceste cuvinte. Iubea deja acel loc. Era ca un prieten nou.

– Voi încerca să trec pe-acolo să te văd înainte de a pleca în iulie.

– Mi-ar face plăcere. Jessica zîmbi, simțindu-se cu inima ușoară și fericită. O povară pe care n-o putea defini cu exactitate părea să-i fi fost ridicată de pe umeri. Simțise asta pe toată durata serii. Era ca și cum dintr-odată îți trecuse o durere de dinți sau o crampă cu care trăiai de luni de zile, de care nu erai perfect conștient, dar căreia îi simțeai totuși prezența.

– Jessica, arăți fericită acum. Știi, m-am simțit îngrozitor de vinovată un timp, pentru că ți-am luat magazinul. Mi-a fost teamă să nu mă urăști pentru asta. Astrid părea tînără și nesigură cînd privi spre Jessica. Dar Jessica zîmbi doar și-și clătină părul blond.

– Nu. Nu trebuie să te îngrijorezi din cauza asta. O bătu ușor pe mînă. Nu mi l-ai luat, Astrid. Eu ți l-am vîndut. Trebuia s-o fac. Ție sau altcuiva, chiar dacă m-a durut puțin. A fost mai bine că ți l-am vîndut ție. Mă bucur acum că e al tău. Cred că m-am maturizat. Și m-am schimbat foarte mult.

Astrid dădu din cap mulțumită.

– Știu că te-ai schimbat. Sper că totul va fi bine.

– Da, și eu. Zîmbetul ei fu trist, iar cele două femei își terminară cafeaua. Erau ca doi soldați care făcuseră războiul împreună și acum nu le mai rămăsese altceva

de făcut decît să-și dea cu presupusul despre cînd se va instaura pacea. Va fi bine? Jesse spera că da. Astrid se întreba. Parcurseră amîndouă un drum lung în ultimele luni. Iar Astrid știa că are acum ceea ce-și dorea. Jessica nu era încă pe deplin sigură.

– Ai primit vești de la Geoffrey săptămîna asta, Jessica?

– Da. A sunat și a spus că va veni să mă vadă săptămîna viitoare la țară. Fusesse destul de subtil și înțelesese că ea avea nevoie să fie lăsată singură în această perioadă.

– Îți va face bine.

Jessica dădu din cap, dar nu spuse mai mult.

Soneria sună la ora nouă și un sfert în dimineața următoare. Bagajele ei erau deja gata și Jessica spăla vasele de la micul dejun, admirînd din cînd în cînd priveliștea. Voia să-și amintească totul, se agăța de ultima oră dinaintea plecării. Trebuia să plece repede. Se simțea aproape la fel ca în dimineața cînd plecase la colegiu. Trecutul rămînea în urmă și o aștepta o nouă viață. Avea de gînd să se întoarcă înapoi, cel puțin așa spusese, dar oare va face cu adevărat asta? Nu era pe deplin sigură. Avea o ciudată senzație că pleca pentru mai mult timp, nu doar pentru o vară. Poate pentru totdeauna.

Soneria sună din nou și ea își șterse mîinile ude de blugi și alergă spre ușa de la intrare, dîndu-și la o parte părul de pe față, în picioarele goale, cu cămașa încheiată doar pe jumătate. Arăta exact așa cum îi plăcea

cel mai mult lui Ian. Adevărata Jessie.

– Cine e? Rămase în dosul ușii cu un zîmbet slab pe față. Știa că trebuie să fie Astrid sau Katsuko, care voiau să-și mai ia o dată la revedere. Dar de data aceasta va rîde, nu va plînge cum făcuseră toate trei la magazin.

– Inspectorul Houghton. Simți cum totul în ea devine stană de piatră. Cu miini tremurătoare descuie ușa și o deschise. Buna dispoziție dispăruse dintr-odată și, pentru prima oară de luni de zile, simți cum e din nou cuprinsă de teroare. Era uimitor cît de repede putea reveni totul. Luni întregi zidise această temelie, iar în intervalul de timp cît dură să sune o sonerie totul se putea prăbuși. Sau cel puțin așa simțea ea.

– Da? Ochii ei păreau de oțel, iar fața îi era ca o mască.

– Bună dimineața. Eu... uh... nu e o vizită tocmai oficială. Am... am găsit pantalonii soțului dumneavoastră ieri în cameră unde se păstrează obiectele personale și m-am gîndit să vi-i aduc și să văd ce mai faceți.

– Înțeleg. Mulțumesc. El îi întinse jenat o pungă maron din hîrtie. Jessie nu-i răspunse la zîmbet.

– Plecați într-o excursie? Ochii lui priviră spre cutiile din hol, iar ea privi peste umărul lui și apoi repede în ochii lui. Ticălosul! Ce drept avea să vină acum, aici? Jessica dădu din cap în loc de răspuns și privi la picioarele ei. Era un moment bun de a pune capăt războiului, de a-i întinde mîna în semn de pace, de a pleca în liniște. Dar nu putea. El o făcea să vrea să țipe din nou, să-l lovească, să-i zgîrie fața. Nu putea suporta să-l vadă. Teroarea și ura o străbătură într-un singur val și simți dorința puternică de a se lăsa să alunece pe lîngă perete și a plînge. Se simțea de parcă fusese luată de

un uragan și apoi lăsată fără vlagă pe pământ. Își ridică deodată privirea spre el, cu durere în ochi.

– De ce ați venit azi aici? Era privirea unui copil care nu înțelegea, iar el își feri ochii de ai ei.

– Credeam că vreți să aveți pantalonii soțului.... Vocea lui se pierdu, iar fața îi deveni aspră. Venirea sa aici, pentru a o vedea, fusese un lucru prostesc, iar acum era sigur de asta. Dar avusese această dorință în ultimele zile. Dorința de a o vedea. Pantalonii soțului dumneavoastră zăceau aruncați pe jos în cameră..., încercă el să explice. M-am gândit....

– De ce? Ce v-ați gândit? Oare soțul meu trebuie să vină acasă în câteva zile și să aibă nevoie de ei? Sau nu se mai poartă uniforme în închisori? Nu prea sînt la curent. N-am mai fost pe acolo în ultimul timp. Regretă imediat cuvintele. Ochii lui maifestară interes și se încălziră ușor.

– Oh?

– Am fost ocupată.

– Probleme? Vulturul. Apoi îi reîntîlni din nou privirea.

– Chiar vă pasă? Nu va fi ea prima care își va muta privirea. Ar fi vrut să-i scoată ochii cu degetele.

– Poate că-mi pasă. Poate... că îmi pare rău. Știți, întotdeauna mi-a părut rău de dumneavoastră în timpul procesului. Păreați să credeți atît de mult în el. V-ați înșelat, totuși. Știți asta cum, nu-i așa? Detesta tonul vocii lui.

– Nu. Nu m-am înșelat.

– Juriul spune că da. Arăta atît de încîntat, ticălosul, atît de sigur de „sistem“. Atît de sigur de tot, inclusiv de vinovăția lui Ian. Voia să-l lovească. Dorința era aproape imposibil de controlat.

– Juriul nu mi-a dovedit că m-am înșelat, inspectore

Houghton. Strânse cu putere punga de carton pe care i-o dăduse și-și încleștă pumnii.

– Sînteți... sînteți liberă acum, doamnă Clarke?

– Asta înseamnă, dacă mi-am părăsit soțul? El aprobă din cap și scoase un pachet de țigări din buzunarul hainei. De ce? întrebă ea.

– Din curiozitate. Nenorocitul!

– De aceea ați venit aici? Din curiozitate? Să vedeți dacă mi-am părăsit soțul? Asta v-ar face fericit? Simțea că fierbe deja. De ce nu mi-ați adus asta la magazin? Îi întinse punga cu pantalonii lui Ian.

– I-am adus. Ieri, dar mi-au spus că nu mai lucrați acolo. E adevărat? Ea dădu din cap.

– Nu mai lucrez. Și ce-i cu asta? Îl privi din nou în ochi și simți dintr-odată cum un an întreg de spaimă dispăre. Putea să încerce să facă orice voia. L-ar fi omorît. Cu plăcere. Era o ușurare să se confrunte cu el. Îl privi din nou și cele șase luni de suferință trecură din ochii ei într-ai lui. Văzu imaginea unei ființe umane înspăimîntate și trase adînc din țigară, ferindu-și privirea.

– La ce oră plecați în călătorie? Aveți timp să luăm prînzul împreună? Oh, Doamne. Aproape că-i venea să rîdă, numai că nevoia de a plînge era mai mare.

Clătină ușor din cap, privi în jos și apoi, încet, își ridică privirea, în timp ce ochii i se umplură de lacrimi care începură să-i curgă pe obraji. Se terminase. Ultima rămășiță a furiei, a groazei și a terorii, ultima rămășiță a durerii curgea acum ușor pe obraji ei. Procesul, juriul, sentința, arestul și inspectorul Houghton se transformaseră în lacrimi ce-i curgeau încet pe față. Nu mai putea suporta s-o privească. Era mult mai rău decît dacă ar fi primit o palmă pe față. Îi părea rău că venise. Foarte rău.

Ea respiră adînc, dar nu încercă să-și șteargă

lacrimile. Avea nevoie ca ele să înlăture ultimele urme ale durerii și ale suferinței.

– Plec din acest oraș ca să scap de un coșmar, inspectore. Nu pentru a sărbători. De ce am putea dori să luăm prânzul împreună? Ca să vorbim de vremurile de demult? Despre proces? Despre soțul meu? Despre... Un suspin i se opri în gât și se sprijini de perete cu ochii închiși, ținând încă strâns în mână pungă maron din carton. Totul îi revenise din nou în minte. El adusese totul în acea pungă maron. Își duse mâna la frunte, strânse tare din ochi, respiră încet și apoi își deschise ochii. El plecase. Auzi ușa mașinii trântindu-se și o clipă mai târziu mașina verde se puse în mișcare. Inspectorul Houghton nu privi nici o clipă înapoi. Ea închise ușa de la intrare încet și se așeză în living.

Pantalonii pe care-i scosese din pungă aveau niște găuri mari tăiate între picioare, unde polițiștii de la laborator decupaseră din material pentru a testa dacă existau urme de spermă. În timp ce-i privea își aminti cum arăta prima oară lan la închisoare, în pantaloni albi de pijama. Pantalonii erau un cadou grozav de rămas bun.

Dar acum știa o dată în plus pentru ce pleca din oraș. Și era bucuroasă. Atâta vreme cât rămânea aici, totul era prezent în ea. Într-o formă sau alta. Se va întreba mereu dacă Houghton va apărea din nou. Într-o zi. Undeva. Cumva. Acum plecase. Pentru totdeauna. La fel și coșmarul. Și procesul. Totul. Chiar și lan. Trebuia să lase totul în urmă. Nu avea cum să separe răul de bine. Totul era rău, corupt, plin de venin, canceros. Deodată nu mai simți pic de furie împotriva lui lan. Nici împotriva inspectorului Houghton. Își șterse fața și privi prin cameră, realizând ceva. Nu mai era a ei. Nimic din ea. Nici pantalonii, nici problemele, nici in-

spectorul, nici chiar amintirile urâte. Nu-i mai aparțineau. Aparțineau coșului de gunoi, împreună cu pantalonii pe care-i ținea în mână. Plecă. Plecase.

Totul era acum în spatele ei. Hîrțile lui din birou. Vechile ei cotoare de chitanțe adunate în lăzi și duse la subsol. Lăsa totul aici, pentru totdeauna. Ceea ce lua cu ea erau clipele frumoase, amintirile dragi, portretul lui Ian pictat de ea la începutul căsătoriei lor... nu putea lăsa asta noilor chiriași... cărți preferate, mici comori. Doar lucrurile bune. Hotărîse că n-avea loc decît pentru asta. La naiba cu inspectorul Houghton! Era aproape bucuroasă că venise. Acum știa că este liberă. Nu voia să fie liberă, nu încerca să fie liberă, nu se chinuia să fie liberă. Era liberă.

Capitolul 35

Plecarea din San Francisco fu mai ușoară decât crezuse ea. Nu-și permise să se gîndească. Porni pe autostradă și merse drept înainte. Nimeni nu venise să fluture batiste sau să plîngă la despărțire, iar ea era bucuroasă pentru asta.

După vizita inspectorului Houghton băuse o ceașcă de ceai, terminase de spălat vasele, se încălțase, verificase încă o dată ferestrele și plecase.

Drumul spre Sud era frumos, iar ea se simțea tînără și aventuroasă, cînd ajunse la casa ei de pe vechiul North Road. Fu profund mișcată cînd intră înăuntru și văzu ce făcuse mătușa Beth. Casa era curată, iar sacul de dormit pe care-l trimisese acolo mai devreme nu mai era necesar. În dormitor se afla un pat îngust, cu o pătură viu colorată, îndoită la un capăt al patului. Era cea din dormitorul ei de la mătușa Beth. Într-un colț se afla un birou în stil victorian, iar două lămpi luminau camera. Bucătăria era și ea aranjată. Două balansoare și o masă mare se aflau în living room, împreună cu un fotoliu așezat lîngă foc. Peste tot erau lumînări, iar lîngă foc erau cîțiva bușteni. Avea tot ce-i trebuia.

Iar cina cu mătușa Beth din ziua următoare fu extrem de plăcută. Petrecuse prima noapte singură, în

noua ei casă. Ea dorise acest lucru. Se plimbase dintr-o cameră în alta ca un copil, fără să se simtă singură, ci doar emoționată. Era ca începutul unei aventuri. Se simțea de parcă renăscuse.

– Ei bine, cum îți place? Vrei deja să te întorci acasă? Mătușa Beth chicoti peste ceașca de ceai.

– În nici un caz. Sint gata să stau aici pentru totdeauna. Și, mulțumesc, casa este cât se poate de confortabilă.

– Va fi nevoie de mai mult de atât pentru a o face confortabilă, draga mea.

Dar ceea ce Jessica trimisese dinainte în două cutii fusese de ajutor. Fotografii, plante, o mică bufniță din marmură și portretul lui Ian. Mai erau de asemenea pături și candelabre din bronz, precum și alte nimicuri pe care ea le iubea. Umplu casa cu plante și flori viu colorate. La sfârșitul săptămânii adăugă comorilor ei mai vechi alte câteva noi pe care le cumpără de la o licitație. Două măsuțe joase încrustate manual și o carpetă ovală de agățat pe perete. Le așeză în living și se dădu apoi câțiva pași înapoi, încântată. Cu fiecare zi ce trecea casa arăta și mai mult ca un cămin. Își adusese cărți și cele necesare pentru pictat, dar nu avu deocamdată timp să picteze ceva. Era prea ocupată cu aranjatul casei.

Fiul administratorului fermei mătușii Beth își petrecu weekend-ul la ea, smulgînd buruienile și cosind pașiștea. Descoperiră chiar un foișor părăsit, departe, în spatele casei. Iar acum ea voia un leagăn. Două, de fapt. Unul, pe care să-l agațe de un copac înalt de lîngă foișor, de unde putea privi apusul soarelui peste dealuri, iar celălalt pentru a sta în fața casei, în genul acelor în care stau tinerele cupluri și-și șoptesc „Te iubesc” în nopțile calde de vară, legănîndu-se încet

Înainte și înapoi, convinși că sînt unici în lume.

Scrisoarea de la Ian sosi sîmbătă dimineața. Ea se afla în noua casă de șase zile.

„Iată-te deci, fetiță caraghioasă, cu părul plin de praf și cu funingine pe vârful nasului, privind cu mîndrie la ordinea pe care ai reușit s-o faci în acel haos. Pot să mi te închipui foarte bine, desculță și fericită, cu un pai între dinți. Sau încălțată cu pantofii tăi Gucci și detestînd mizeria din casă? Cum e? Pot să-mi închipui perfect casa, deși nu mi te pot imagina dormind fericită în sacul de dormit, pe podea. Dar pare minunat, Jessie și îți va face bine. Deși am fost șocat să aflu despre magazin. Nu-ți va fi dor de el? Se pare însă că ai luat un preț bun pe el. Ce-ai să faci cu grămada aia de bani? La acest sfîrșit de săptămînă voi primi vești în legătură cu realizarea unui film după cartea mea. Nu te bucura dinainte. Asemenea lucruri nu se întîmplă cu adevărat. Se vorbește doar despre ele. Deși, pe de altă parte, nu m-am gîndit niciodată că vei vinde magazinul. Ce sentiment ai? Dureros, sînt convins, dar poate te simți totuși ușurată. A venit timpul să faci alte lucruri. Să călătorești, să pictezi, să faci curățenie în acel palat în care te-ai izolat pe perioada verii... sau pentru mai mult timp? Am simțit ceva din tonul ultimei tale scrisori. Se pare că iubești casa, viața la țară și pe mătușa Beth. Trebuie să fie o femeie deosebită. Și cum e cu șopîrlele și cu furnicile pînă acum? Stau la distanță? Sau ți-au năpădit cel mai bun fixativ al tău, care le place la nebunie?

Ea chicoti în timp ce citea. Odată, încercase să omoare o șopîrlă în camera lor de hotel din Florida cu fixativul de păr. Se asfixiaseră amîndouă, ieșiseră din

cameră, dar șopîrlei îi plăcuse foarte mult.

Termină de citit scrisoarea și merse și se așeză la masa mare pe care i-o pusese mătușa Beth. Voia să-i spună despre lucrurile aduse de mătușa Beth în casă și despre cele pe care le cumpărase la licitație. Nu i se părea drept să-l lase să creadă că dormea pe podea.

Începură astfel să corespundeze, simplu, fără să pomenească de perioada cînd încetaseră să mai comunice unul cu altul. Ea nu se gîndi la asta, ci îi scrise doar pentru el în legătură cu posibilitatea realizării unui film. Poate că de data asta se va întîmpla. Spera să fie așa, pentru el.

Fu surprinsă de lungimea scrisorii ei. Se întindea pe șase pagini scrise-des și se făcuse aproape întuneric cînd lipi plicul și timbrele. Își pregăti cina pe aragazul vechi, se culcă devreme și se sculă foarte devreme a doua zi dimineată. Se duse în oraș, expedie scrisoarea și se opri apoi la mătușa Beth pentru o ceașcă de cafea. Dar mătușa Beth era plecată să călătorească.

După-amiaza trecu liniștită și plăcută. Jessie făcu niște schițe în timp ce stătea cu picioarele atîrnîndu-i pe veranda din fața casei. Se simțea ca sora lui Huck Finn, așa cum era îmbrăcată într-o salopetă, un tricou roșu și cu picioarele goale. Soarele îi lumina fața, ziua era minunată, iar părul ei auriu era strîns în vîrfurile capului, de unde cîrlionții liberi îi cădeau pe față.

– Bună ziua, *mademoiselle*. Jessica tresări și desenul îi căzu din mînă. Crezuse că nu era nimeni în apropierea casei. Dar cînd își ridică privirea, izbucni în rîs. Era Geoffrey.

– Dumnezeule, ce m-ai speriat! Dar coborî repede de pe verandă, iar el îi ridică de jos schița și o privi.

– Sfinte Doamne, știi să desenezi! Dar, ceea ce e mult mai interesant, e felul în care arăți, iar eu te ador! O îmbrățișă, iar ea îi zîmbi, stînd cu picioarele goale în iarba înaltă din jurul casei. Nu smulseseră încă toate buruienile. Jessica, ești atît de frumoasă!

– Așa? Ea rîse, dar nu păru dornică să se elibereze din îmbrățișarea lui. Începea să-și dea seama ce mult îi lipsise.

– Da, te ador cînd arăți așa. Prima oară cînd te-am văzut erai desculță și cu părul ridicat exact în felul ăsta. Ți-am spus, arătai ca o zeităte grecească.

– Cerule!

– Ei, n-ai de gînd să-mi faci turul casei, după ce m-ai ținut la distanță atîta timp?

– Bineînțeles, bineînțeles! Rîse încîntată și arătă mîndră spre casă. Nu vrei să intri?

– Într-o clipă. Dar mai întîi o cuprinse în brațe pentru un sărut lung și tandru. Acum sînt gata să văd casa, spuse el. Ea rîse din nou, apoi se opri și-l privi îndelung.

– Nu, nu ești.

– Nu sînt? El păru derutat. De ce nu?

– Mai întîi, scoate-ți cravata.

– Acum?

– Sigur.

– Înainte de a intra înăuntru? Ea dădu din cap de mai multe ori, iar el zîmbindu-i, își scoase cravata bleumarin cu alb, care, după cum Jessie ghici corect, era de la *Dior*.

– E o cravată frumoasă, dar nu-ți trebuie înăuntru. Și, îți promit, nu voi spune nimănui că ți-ai scoș-o.

– Promiți?

– Solemn. Îi întinse o mînă, iar el i-o sărută. Senzația din mijlocul palmei fu delicioasă.

– Oh, ce bine a fost!

– Ești un nesuferit. Bine, deci. Cu asta cum rămîne? Îl privi și clătină din cap.

– Ce?

– Scoate-ți și jacheta.

– Ești imposibilă. Dar și-o scoase, o puse pe braț și-i făcu o plecăciune. Satisfăcută, milady?

– Aproape. Îi imită accentul, iar el rîse urmînd-o în sfîrșit înăuntru.

Ea îl duse prin fiecare cameră, temîndu-se că s-ar putea să nu-i placă. Voia atît de mult ca lui să-i placă. Era important. Casa însemna atît de mult pentru ea. Era un simbol, pentru cît de mult se schimbase. Deși era încă destul de goală, ei îi plăcea în felul acesta. Avea spațiu pe unde să se învîrtă și putea colecționa lucruri noi. Se simțea mult mai liberă decît la San Francisco. Aici, totul era nou și proaspăt.

– Ei bine, ce părere ai?

– Nu e tocmai foarte decorată, nu-i așa? Ea zîmbi, iar el chicoti, dar ea voia ca lui să-i placă, nu să glumească pe seama ei. Bine, Jessica, nu fi atît de sensibilă, spuse el. E frumoasă, și e foarte potrivită pentru vară. Dar pentru o viață? Întrebă ea în gînd. Nu-i spusese încă nimic despre intenția ei de a sta permanent aici, dar nu era încă nici ea foarte sigură, așa că nu avea nici un rost să discute acum despre asta. Era ceva ce oricum nu conta prea mult. Dacă se îndrăgostește de ea putea zbura cu avionul lui pînă aici pentru a o vedea. Asta îi va permite să stea singură în timpul săptămînii, să picteze, să se plimbe și să-și petreacă timpul împreună cu mătușa Beth, iar weekend-urile cu el.

– La ce naiba te gîndești? Ea tresări cînd el, îi întrerupse gîndurile. Ai un zîmbet extrem de nerușinat

pe față.

– Da? Dar nu-i putea spune la ce se gândise. Asta trebuia să se petreacă încet, nu-i putea spune dinainte cum își închipuia ea că va fi.

– Da, și îmi place la nebunie căsuța ta. E dulce. Dar el o spuse pe un ton care pe ea o dezamăgi. Intenția lui fusese bună, dar nu reușise s-o facă să sune astfel.

– Vrei o ceașcă de ceai? Era o zi călduroasă, dar lui părea să-i placă ceaiul fierbinte indiferent de vreme. Sau whisky. Sau Martini. Jessie știa deja.

– Mi-ar face plăcere. Și apoi, Jessica, draga mea, am o surpriză pentru tine.

– Da? Ador surprizele! Dă-mi-o acum! Arăta din nou ca un copil, așa cum se trînti pe canapea și așteptă.

– Nu acum. Dar mă gândeam să facem ceva deosebit în seara asta.

– Ce? Și ea ar fi vrut să facă ceva deosebit, iar asta se putea vedea în zîmbetul ei, dar el nu-l luă în seamă.

– Vreau să te duc la Los Angeles. E o petrecere la consulat. M-am gândit că s-ar putea să-ți facă plăcere.

– La Los Angeles? Dar de ce Los Angeles? se întrebă ea. Voia să stea la țară.

– Va fi o petrecere foarte frumoasă. Bineînțeles, dacă nu vrei... Dar felul în care-o spuse nu-i dădea prea mult de ales.

– Nu, nu... mi-ar face plăcere.... dar m-am gândit numai....

– Ce să facem aici? M-am gândit că ar fi mult mai plăcut să dăm o fugă pînă în oraș. Și vreau să te prezint unora din prietenii mei. O spuse pe un ton atît de drăguț, încît ea se simți prost de ezitarea de la început.

Numai că dorise să petreacă o seară liniștită împreună cu el în noua casă. Dar vor mai fi și alte ocazii. Multe alte ocazii.

– Bine. Sună minunat. Începea să se bucure de invitația lui. Ce fel de petrecere e?

– Cravată albă. Cină târzie. Vor veni o serie de persoane importante.

– Cravată albă? Dar asta înseamnă costum!

– De regulă, da!

– Dar, Geoffrey, ce naiba pot îmbrăca eu? N-am nimic aici, în afară de lucruri de țară.

– M-am gândit la asta.

– Și atunci, ce voi face? Părea îngrozită. Cravată albă? Dumnezeu! Nu mai văzuse o cravată albă de la balurile acelea ridicole la care mama ei o puneă să meargă în urmă cu cincisprezece ani. Și nu avea nimic ce putea fi îmbrăcat într-o astfel de ocazie. Toate hainele mai elegante se aflau la San Francisco.

– Jessica, dacă nu te vei supăra prea tare pe mine, mi-am permis să... Părea mai nervos decât îl văzuse ea vreodată. Știa că ea are gusturi rafinate și era îngrozit de ceea ce făcuse. Sper că nu te vei înfuria, dar m-am gândit că date fiind circumstanțele... eu...

– Ce naiba s-a întâmplat? Era pe jumătate amuzată, pe jumătate speriată.

– Ți-am cumpărat o rochie.

– Ce-ai făcut? Îl privi uimită.

– Știi, a fost un lucru ridicol din partea mea, dar am presupus că probabil nu vei avea nimic aici și.... Dar ea râdea de el. Nu era supărată. Nu ești furioasă? o întrebă el.

– Cum aș putea fi? Nimeni n-a mai făcut așa ceva pentru mine vreodată. Cu siguranță, nu un bărbat pe care îl cunoștea atât de puțin. Ce bărbat surprinzător

era! E foarte frumos din partea ta! adăugă ea. Îi îmbrățișă și rîse din nou. Poți s-o văd?

– Bineînțeles. Dispăru pe ușă și reveni cinci minute mai târziu, deoarece parcase mașina la o mică distanță de casă. Dorise să-i facă o surpriză cu sosirea lui, iar *Porsche*-ul nu permitea asemenea surprize. Se întoarse cu o cutie enormă în brațe și o pungă mare, în care păreau să se afle mai multe cutii mici.

– Ce naiba ai făcut?

– Am făcut cumpărături. Părea încântat de sine. Le trînti toate pe canapea și se dădu un pas înapoi, privind mulțumit.

Jessica deschise ușor cutia mare și scoase un mic strigăt de uimire. Rochia era din cel mai fin material pe care-l văzuse vreodată, un crêpe din mătase, cel mai subțire posibil. Părea să-ți scape printre degete. Era de culoarea fildeșului, care pune în evidență pielea ei bronzată. Când scoase rochia din cutie văzu că modelul acoperea un umăr, lăsîndu-l pe celălalt gol. Iar cînd văzu casa care o realizase nu se mai miră de finețea materialului și de modelul deosebit al rochiei. Geoffrey îi cumpărase o rochie de „haute-couture”, care îl costase cel puțin două mii de dolari.

– Dumnezeule, Geoffrey! Cuvintele îi lipseau cu desăvîrșire.

– Nu-ți place.

– Glumești? E minunată. Dar cum ai putut să-mi cumperi așa ceva?

– Îți place sau nu, la naiba? Nu putea deduce ceva clar din exclamațiile ei și asta îl enerva la culme.

– Sigur că-mi place. Îmi place la nebunie. Dar n-o pot accepta. E o rochie extrem de scumpă.

– Și? Ai nevoie de ea pentru seara asta. Ea rîse de logica lui.

– Nu chiar. E ca și cum mi-aș lua o nouă mașină. Și încă un *Rolls*, adăugă în gând.

– Dacă îți place, vreau s-o îmbraci. Crezi că-ți vine? Ea nu voia nici măcar s-o probeze, dar murea de curiozitate să vadă cum îi vine. Doar pentru o clipă.

– O voi proba, dar n-o voi păstra. În nici un caz.

– Prostii.

Dar merse s-o probeze și când veni înapoi, zîmbea. Iar ceea ce ei văzu îl făcu de asemenea să zîmbească.

– Sfinte Doamne, ce frumoasă ești, Jessica! N-am văzut pe nimeni care să arate așa de bine într-o astfel de rochie. Arăta de parcă fusese făcută special pentru ea. Așteaptă, trebuie s-o probezi cu astea, adăugă el. Căută în pungă și scoase o cutie de pantofi. O deschise și Jessie văzu niște sandale de aceeași culoare cu rochia, cu barete subțiri și tocuri delicate. Din nou, îi veneau perfect. Geoffrey se pricepea cu siguranță la cumpărături. Urmă apoi o geantă mică, argintiu cu alb. Toate la un loc creau o imagine amețitoare. Amîndoi erau copleșiți. El, privind-o cît e de frumoasă, ea de felul în care era îmbrăcată. Era obișnuită cu haine bune, dar asta erau extravagant de frumoase. Și cumplit de scumpe.

– Ei, atunci am stabilit. El păru hotărît și mulțumit. Unde-i ceaiul meu?

– Doar nu te așteptai să servesc ceaiul îmbrăcată așa?

– Nu. Scoate-le.

– Da, dragul meu, le voi scoate și nu le voi mai pune. Sînt frumoase, dar nu le pot accepta.

– Poți și le vei accepta. Nu mai discut despre asta.

– Geoffrey, eu...

– Liniște. O făcu să tacă cu un sărut, iar ea simți că-i fuge pămîntul de sub picioare. Cînd voia, el putea să fie foarte hotărît. Acum adu-mi ceaiul, șopti el.

– Ești imposibil. Își scoase rochia și-i aduse ceaiul, dar în cele din urmă el cîștigă. La ora șase ea ieși din cadă, se machie și-și aranjă părul, apoi îmbracă rochia. Se simțea puțin de parcă se prostitua. O rochie de două mii de dolari nu era un cadou obișnuit. El o făcuse să pară ceva banal, dar nu era așa. Cînd își trecu rochia peste cap simți că amețește.

La fel simți și el cînd o văzu, douăzeci de minute mai tîrziu în ușa dormitorului. Casa nu era cu siguranță obișnuită cu genul ăsta de grandoare. Geoffrey se dusesse la casa prietenilor lui să se schimbe și se întoarse arătînd impecabil. Pieptul cămășii era perfect neted și apretat. Nimic pe el nu părea să se clinească. Arăta ca un personaj dintr-un film al anului 1932. Jessica zîmbi cînd îl văzu.

– Arătați frumos, domnule.

– Doamnă, nici n-aveți idee cît de extraordinară arătați.

– Trebuie să spun că mă simt nemaipomenit. Dar oarecum ca Cenușăreasa. Ești sigur că nu mă voi transforma într-un dovieac la miezul nopții? Era încă foarte jenată de extravaganța acestei seri, dar se lăsase convinsă de insistențele lui. Trebuia să recunoască că era amuzant.

– Ești gata să mergem, iubito? „Iubito” era ceva nou, dar n-o deranja. Se putea obișnui cu asta. Presupunea că se putea obișnui cu foarte multe lucruri dacă încerca.

– Da, domnule. Privi în jos spre mîinile ei și-și dori să aibă bijuterii și mînuși. La orice eveniment de genul acestuia, trebuia să porți mînuși lungi, din piele albă și

fină de ied și bijuterii... bijuterii... ceva îi trecu prin minte în timp ce se pregăteau de plecare. Așteapă o clipă, Geoffrey, spuse ea. Îl adusesese cu ea, dar uitase complet. Îl ascunsese din motive de securitate. Dar se va potrivi perfect.

– S-a întîmplat ceva?

– Nu, nu. Zîmbi malițios și alergă înapoi în dormitor, unde se aplecă cu grijă pentru a scoate un mic pachet de sub pat. Fusese singurul loc la care se putuse gîndi. Dar dorise să-l aducă aici cu ea. Scoase repede cutia din ascunzătoare și o deschise, scoțînd din ea caseta de piele și răsturnîndu-i conținutul în palmă. Era mai frumos ca niciodată, iar pentru o clipă inima i se opri cînd îl văzu. Îi trezea amintiri dureroase, dar și frumoase în același timp. Își aminti de cîte ori îl văzuse pe mîna mamei ei... apoi scoțîndu-l din cutie pentru Ian... punîndu-l la loc cînd procesul se terminase. Era inelul cu smarald al mamei ei. Nu-l purtase niciodată. Dar seara asta era potrivită pentru a-l pune, ca pe un lucru frumos, cu care te mîndrești, ca pe ceva deosebit care-ți fusese dăruit. Seara asta semnifică un nou început în viața ei. Era perfect. Ochii i se umplură de lacrimi cînd și-l puse pe deget. Simți aprobarea mamei ei.

– Jessica, ce faci? Avem de mers destul pînă la Los Angeles, grăbește-te.

Ea zîmbi și privi inelul pe deget. Era exact ce avea nevoie. Mai avea și o pereche de cercei cu perle pe care Ian îi dăruise în urmă cu cîțiva ani. Erau singurele bijuterii pe care le adusesese, cu excepția inelului, la care nu se gîndise că-l va purta. Aruncă o ultimă privire în oglindă și zîmbi pentru sine, grăbindu-se să se întoarcă la Geoffrey.

– Vin! strigă ea.

- Totul e-n ordine?
- E minunat.
- Gata?
- Da, domnule.
- Oh, și apropo, am uitat să-ți dau astea.

„Astea” erau încă două cutii, una lungă și plată, cealaltă cubică.

- Încă? Geoffrey, ești nebun! Ce faci? Părea că e Crăciunul. De ce făcea toate astea? Nu voia cadouri, dar el păru atât de jignit când ea începu să-l certe, încît începu să deschidă cutiile. Nici un bărbat nu mai făcuse așa ceva pentru ea pînă acum.

În timp ce desfăcea cutia lungă, Geoffrey exclamă dintr-odată.

- Jessica, ce frumos! Ce bijuterie fină și deosebită! Admiră inelul mamei ei. Ea întinse mîna ce-i tremura pentru ca el să-l vadă mai bine. Trebuie să aibă o mare valoare pentru tine, nu-i așa? Ea dădu din cap și apoi, după o pauză, el adăugă cu voce slabă: E inelul pe care l-ai primit la logodnă?

- Nu. Îl privi seriosă. A fost al mamei mele.

- A fost?...Ea a... Deci ăsta era motivul pentru care nu vorbea niciodată despre familia ei. Îi spusese despre frate, dar nu pomenise niciodată despre părinți. Acum înțelegea de ce.

- Da, ea și tatăl meu au murit la interval de cîteva luni unul după altul. A trecut mult timp de atunci, deși uneori nu mi se pare așa. Dar niciodată... n-am purtat niciodată inelul, ca în seara asta.

- Sînt onorat că l-ai pus când mergi împreună cu mine. Îi trase fața spre el cu vîrfurile degetului și o sărută cu o infinită tandrețe. Ea își simți întreg corpul străbătut de fiori. Apoi el se dădu înapoi și zîmbi. Haide, spuse el. Deschide cutiile. Ea uitase de cutii, dar continua să le deschidă.

În cutia lungă se aflau mînușile la care se gîndise în timp ce se îmbrăca. Era de parcă el îi citise gîndurile.

Din nou.

– Te gîndești la toate! Rîse încîntată și-și trase una pe mîină. Cum de mi-ai știut toate mărimile?

– O doamnă n-ar trebui să întrebe niciodată așa ceva, Jessica. Asta presupune că am foarte multe cunoștințe despre femei.

– Aha! Ideea o amuză. Deschise apoi cealaltă cutie. Era atît de mică încît o ținea într-o palmă. Geoffrey o urmărea cu mare interes în timp ce rupse hîrtia și scoase cutiuța din piele bleumarin. Ea o deschise, apoi trînti repede capacul la loc. Dumnezeule, Geoffrey! exclamă ea. Nu! El nu-și putu da seama dacă era furioasă sau încîntată, dar îi luă cutia din mîină, o deschise și scoase cu grijă cele două diamante în formă de lacrimă punîndu-le în dreptul urechilor ei.

– Sînt exact ceea ce-ți trebuie. Pune-i! Era un ordin, dar Jessica făcu un pas înapoi și-l privi.

– Geoffrey, nu pot. Chiar nu pot. Diamante? De-abia îl cunoscuse. Iar cerceii nu erau foarte mici. Erau dumezeiești, dar nu-i putea accepta. Geoffrey, îmi pare rău.

– Nu fi proastă. Încearcă-i doar pentru seara asta. Dacă nu-ți plac mi-i poți da înapoi.

– Dar imaginează-ți că aș pierde unul.

– Jessica, sînt ai tăi. Dar ea clătină din cap, rămînînd fermă pe poziție. Te rog, spuse el. Părea atît de dezamăgit, încît ei i se făcu milă de el. Dar nu putea accepta diamante de la acest bărbat... acceptase deja prea multe, care erau oricum mult prea scumpe. Dar diamante? Cine era acest bărbat? Nu conta cine era, ea știa cine este ea, ce putea și ce nu putea face. Iar asta nu putea face. Nu. Dar el o privea atît de trist, încît ea simți pentru o clipă că cedează. Încearcă-i numai, o rugă el.

– Bine, Geoffrey, dar nu-i voi purta în seara asta și nu-i voi păstra. Păstrează-i tu. Și poate într-o zi... Încercă să-l faci să se simtă mai bine și-și duse mîna la

urechi pentru a-și scoate unul din cercei. Atunci își aminti că avea în urechi cerceii cu perle de la lan...

Perlele erau mult mai puțin grandioase ca diamantele, dar ei îi plăceau. Încercă unul din cerceii lui Geoffrey, care arăta nemaipomenit pe lobul urechii ei stîngi... dar pe lobul urechii drepte se afla mica perlă de la bărbatul care o iubitise.... de la lan...

– Nu-ți plac. Păru zdrobit.

– Îmi plac. Dar nu pentru acum.

– Arătai de parcă ceva te-a întristat foarte tare.

– Nu fi caraghios. Îi zîmbi și-i înapoie cerceii, apoi se aplecă și-l sărută cast pe obraz. Nici un bărbat nu a fost atît de bun cu mine, Geoffrey. Nici nu știu ce să zic.

– Stai jos și bucură-te. Acum. Plecăm. El nu mai insistă cu privire la cercei și-i lăsară în sertarul biroului ei. Ea se simțea ușurată că nu-i purta. Geoffrey avusese dreptate. Cînd își scosese cerceii de la lan se întristase. Nu era încă pregătită pentru asta. Va veni cu timpul. Încă mai ținea la unele amintiri. Cum ar fi portretul lui, care atîrna acum deasupra căminului.

Petrecerea fu ca una dintr-un film ce costase mai multe milioane de dolari. Șampanie în cantități apreciabile, majordomi și servitoare în uniforme apretate. Deasupra podelei de marmură cădea umbra unui imens candelabru de cristal. Stîlpi și coloane, tapiserii Aubusson și mobilă stil Ludovic al XV-lea, diamante, smaralde și safire care valorau adevărate averi, sute de blănuri de nurcă. Era genul de petrecere despre care citești, dar nu-ți poți imagina că vei lua parte vreodată. Dar ea se afla acolo, împreună cu Geoffrey. Aproape fiecare persoană de acolo era fie britanic, fie cineva celebru, fie

amîndouă. Iar Geoffrey părea să-i cunoască pe toți. Vedete de cinema pe care Jessie le știa doar din ziare veneau și-l salutau, promiteau să-l sune, sau își lăsau rujul pe obrajii lui. Mai mulți ambasadori îl înconjurară și o invitară pe Jessie să danseze. Oameni de afaceri și diplomați, politicieni, vedete de cinema și celebriități cu renume dubios. Toată lumea se afla acolo. Era genul de petrecere pentru care așteptai ani de zile ca să fii invitată. Dar ea era acolo, cu Geoffrey, care se dovedi a fi nu un „domn”: ci un „sir”.

– De ce nu mi-ai spus?

– De ce? E o prostie. Nu crezi?

– Nu. E o parte din numele tău.

– Acum știi. Contează? Părea amuzat, iar ea clătină din cap. Bine, atunci. Acum, ce-ai zice să dansezi cu mine, lady Jessica?

– Da, sir. Majestatea Voastră, Înălțimea Voastră, Altețea Voastră.

– Oh, taci din gură!

Petrecerea dură pînă la ora două și ei rămaseră pînă la sfîrșit. Era aproape ora patru cînd se întoarseră în căsuța victoriană ascunsă printre dealuri.

– Acum știu că sînt Cenușăreasa.

– Dar te-ai distrat bine?

– Am petrecut o seară nemaipomenită. Se simțise puțin de parcă el voise să o arate lumii, s-o etaleze, ca pe o păpușă nouă, dar el o prezentase tuturor, așa că nu se putea plînge. La cîte întîlniri primeai rochii în valoare de două mii de dolari și cercei cu diamante? Ce seară! Privi din nou spre inelul mamei ei cînd coborîră din mașină. Era bucuroasă că-l pusese. Nu numai pentru că era cu smarald, dar pentru că fusese al mamei ei.

– Arăți strălucitoare în seara asta, Jessica. Am fost atît de mîndru de tine!

– E doar din cauza rochiei.

– Rahat!

– Ce? Rîse ușor și-l privi amuzată. Sir Geoffrey a spus „rahat”? Nu credeam că rostești asemenea cuvinte!

– Ba da și încă multe altele pe care nu le știi încă, draga mea.

– E revoltător. Se priviră unul pe altul cînd ajunseră în fața casei. Nu știi ce să-ți ofer: coniac, cafea, ceai sau o aspirină. Care din astea?

– Vom vedea înăuntru. Ea urcă treptele cu grația unui fluture în minunata rochie albă. Chiar și la sfîrșitul seriei arăta ca o apariție ireală, fără să pară nici un pic obosită. Iar el o plăcea enorm. De fapt, hotărîse să nu mai aștepte foarte mult. Ea era exact ce-și dorea și sosise momentul. O căutase pe Jessie, de mult, de foarte mult timp. Știa că ea nu e încă complet pregătită, dar va fi foarte curînd. El o va ajuta să înlătore pînzele de păianjen care îi mai populau prezentul. Din cînd în cînd ochii ei mai erau bîntuiți de fantome ale trecutului, dar era timpul să renunțe la ele. Avea nevoie de ea. Făcuse o impresie minunată la petrecere. Toată lumea spusese acest lucru.

– Te duci des la asemenea petreceri? Își înăbuși un căscat și-și scoase sandalele datorite de el.

– Uneori. Chiar ți-a plăcut?

– Cărei femei nu i-ar fi plăcut, pentru numele lui Dumnezeu? Geoffrey... scuză-mă, Sir Geoffrey... zîmbi ea ca și cum ai fi regină pentru o zi. Toată lumea era acolo. Trebuie să-ți spun că am fost foarte impresionată.

– Și ei la fel.

– De ce?

– Din cauza ta. Ai fost cea mai frumoasă femeie de acolo. Dar ea știa că nu era adevărat, iar mai mult de jumătate din atenția pe care o primise se datorase rochiei. El o echipase bine pentru debut. Dar la acea petrecere fuseseră cîteva din cele mai celebre frumuseți ale lumii. Nu se compara nici pe departe cu ele. Nu era

genul ăsta de femeie, care își înșiră diamantele de la o ureche la alta, își trag după ele blănurile de chincilla și sînt îmbrăcate cu ultima rochie a lui *Givenchy*. Aceste femei făceau parte din elită.

– Mulțumesc. Era mai simplu să nu protesteze. Ceai? întrebă ea.

– Nu. O privea gînditor, puțin distrat.

– Vrei să aprind focul? Avea chef să stea cu el de vorbă așa cum făcea cu... nu! Nu putea permite să facă asta.

– Cine e? El arată către fața copilărească de deasupra căminului, iar Jessica zîmbi. Fratele tău?

– Nu. Altcineva.

– Domnul Clarke? Ea aprobă din cap, cu fața serioasă acum. Îi mai ții agățat portretul?

– Eu l-am pictat.

– ăsta nu-i un motiv. Îl mai vezi? El se gîndise fără un motiv anume că nu se mai vedeau, deși nu discutaseră niciodată despre asta.

– Nu.

– Așa-i cel mai bine. Apoi făcu un lucru care-i opri în loc inima lui Jessie. Fără să întrebe, fără să spună nimic, luă portretul de unde era agățat și-l așeză ușor jos, lîngă biroul ei, cu fața la perete. Cred că e un moment potrivit să-l dăm la o parte, nu-i așa, draga mea? Dar în vocea lui nu se simțea nici urmă de întrebare, iar pentru o clipă ea fu prea uimită ca să poată vorbi. Voia ca portretul să rămînă la locul lui. Îi plăcea. Îl adusese special cu ea de la San Francisco. Sau poate că el avea dreptate? Nu mai era loc pentru acest tablou? N-ar mai fi trebuit să fie și amîndoi știau asta foarte bine.

– Nu vrei un ceai? Nu se putea gîndi la nimic altceva, iar vocea ei era o șoaptă.

– Nu. Zîbind, clătină din cap și se îndreptă încet spre ea. Se opri în fața ei și o sărută plin de dorință. Sărutul lui o pătrunse pînă în cele mai adînci unghere.

Avea nevoie de el acum. El îi luase ceva de care ea avea nevoie pentru a supraviețui. Iar acum începea să aibă nevoie de el. Nu i-l putea lua pe lan? Dar el asta făcea și ea îl lăsa s-o facă. Rămaseră lipiți unul de altul, în timp ce gurile se devorau averse una pe alta, iar el îi desfăcu ușor agățătoarea cu care se prindea rochia pe umăr. Rochia căzu pînă la mijloc, iar el își coborî ușor gura pe sînii ei, în timp ce întregul ei corp părea să-l dorească... dar ceva în interiorul ei spunea nu.

– Geoffrey... Geoffrey... El continuă s-o sărute, iar rochia alunecă ușor de pe ea. Toată acea mătase deosebită se afla acum căzută grămadă la picioarele ei, în timp ce el cu grijă, continua s-o dezbrace. Ea își plimbă la întîmplare mîinile peste pieptul scrobît al cămășii lui, dar nu reuși să pătrundă dedesupt. Îi simți erecția puternică, dar fermoarul pantalonilor păru și el să-i opună rezistență. Și într-o clipă se pomeni goală în fața lui, în timp ce el era complet îmbrăcat, în costum și cu cravată.

– Dumnezeu, Jessica, ce frumoasă ești, dragostea mea... frumoasă, frumoasă, elegantă,... O duse ușor în dormitor, șoptindu-i mereu cuvinte de dragoste, iar ea îl urmă, ca în transă, pînă ce el o întinse cu grijă pe pat. Își scoase apoi haina, iar ea aștepta. Părea că se află sub o vrajă emanată de el. Haina lui era acum dezbrăcată, dar cămășa albă scrobîtă era tot acolo. Îl făcea să arate ca un chirurg, iar ea își întoarse capul pe pernă dar, deodată, simți o înțepătură. Nu-și scosese încă cerceii și-și duse mîna la urechi, simțind perlele atîngîndu-i palma. Perlele.... Perlele lui lan... iar acest bărbat se dezbrăca în fața ei. O dezbrăcase pe ea. Ea era goală și așa va fi și el, iar el dăduse jos portretul lui lan de pe perete...

– Nu! Se ridică brusc de pe pat și-l privi, de parcă el îi aruncase un pumn de apă rece pe față.

– Jessica?

– Nu!

El se așeză lângă ea și o cuprinse în brațe, dar ea se zbătu pentru a se elibera, strângînd cu putere în mîină cerceii cu perle.

– Nu-ți fie frică, draga mea. Voi fi blînd, îți promit.

– Nu, nu! Simți un nod în gît și sări de lângă el, trăgînd pătura mătușii Beth și acoperindu-se cu ea. Ce se întîmpla cu ea, totuși? Pentru o clipă se gîndi că înnebunește. Cu numai cîteva minute înainte îl dorise cu disperare, sau, cel puțin, așa crezuse. Iar acum simțea că nu putea. Nu putea. Acum își dădu seama de tot.

– Jessica, ce dracu', se întîmplă? Ea se ghemui lângă fereastră, în timp ce lacrimile îi curgeau pe față.

– Nu mă pot culca cu tine. Îmi pare rău... eu...

– Dar ce s-a întîmplat? Acum o clipă... El părea total derutat. Nu i se întîmplase niciodată așa ceva. Niciodată.

– Știu. Îmi pare rău. Poate ți se pare o nebunie, dar...

– Dar ce, la naiba? Stătea în fața ei, părănd foarte nervos din cauza acestei întîmplări. Haina lui era aruncată pe podea. Ce s-a întîmplat cu tine? întrebă el din nou.

– Pur și simplu nu pot.

– Dar, draga mea, te iubesc. Porni spre ea, pentru a o lua în brațe, dar ea nu avea de gînd să-l lase.

– Nu mă iubești. Era ceva ce simțea, nu ceva se putea explica. Și, cel mai important era că ea nu-l iubea. Voia să-l iubească. Știa că ar fi trebuit să-l iubească. Știa că era genul de bărbat pe care femeile l-ar fi iubit și l-ar fi implorat să se căsătorească cu ele. Dar ea nu-l iubea. Și nu putea și știa că niciodată nu va putea.

– Cum adică nu te iubesc? Ce naiba, Jessica, dar vreau să mă căsătoresc cu tine. Ce fel de joc crezi că am jucat? Nu ești genul de femeie pe care un bărbat

și-o face amantă. Crezi că te-aș fi dus la petrecerea din seara asta dacă n-aveam intenții serioase? Nu fi absurdă.

– Dar nu mă cunoști. Cuvintele se auziră ca o tînguire din colțul unde se afla ea.

– Te cunosc destul.

– Nu, nu mă cunoști. Nu știi nimic despre mine.

– Educația se vede. Oh, Doamne!

– Dar ce știi despre sufletul meu? Despre ce gîndesc, despre ce simt, despre cine sînt, despre ce vreau?

– Vom afla asta unul de la celălalt.

– După? Ea păru îngrozită.

– Unii oameni așa procedează.

– Dar nu eu.

– Tu nu știi ce vrei. Și dacă ai avea puțină minte, te-ai căsători cu un bărbat care să-ți spună ce să faci și cînd să faci. Veți fi mult mai fericiți așa.

– Nu, nu voi fi. Am vrut asta înainte, Geoffrey, dar nu mai vreau. Vreau să dau în măsura în care iau, vreau să fiu atît o femeie matură cît și un copil. Nu vreau să fiu forțată să fac anumite lucruri, nu vreau să fiu îmbrăcată și arătată precum o păpușă. Asta ai făcut în seara asta cu mine. Știu că ai avut intenții bune, dar n-am fost altceva decît o păpușă *Barbie* și asta aș fi tot timpul. Nu!

– Îmi pare rău dacă te-am jignit. Se aplecă și-și ridică haina de jos. Începea să-și pună întrebări în legătură cu ea. Părea un pic nebună.

Dar dintr-odată ea nu se mai simțea deloc nebună. Se simțea bine și știa că făcea ceea ce trebuia. Poate nimeni altcineva n-ar fi fost de aceeași părere, dar ea știa că așa era.

– Tu nici măcar nu vrei copii. Era o acuzație ridicolă, pentru ora cincii dimineața, așa cum stătea, înfășurată într-o pătură, vorbinu-i unui bărbat în costum și cu cravată albă.

– Iar tu vrei copii?

– Poate.

– Prostii. Toată această poveste e o prostie, Jessica. Dar n-am de gând să stau aici și să mă cert cu tine. Știi care e poziția mea. Te iubesc și vreau să mă căsătoresc cu tine. Când îți revii, dă-mi un telefon. O privi pătrunzător, clătină din cap, merse spre colțul unde se afla ea, o sărută pe creștetul capului și o bătu prietenește pe umăr. Noapte bună, draga mea. Te vei simți mult mai bine dimineață.

Ea nu spuse nici un cuvânt când el plecă, dar după aceea strânse toate cadourile dăruite de el în cutia mare și albă pe care o adusese. Dimineață le va trimite pe toate la casa unde locuia el. Poate că era un lucru nebunesc, dar era sigură că asta dorea. Nu fusese niciodată atât de sigură de ceva în toată viața ei. Puse cerceii cu perle jos, pe noptieră, iar acum nu-i era nici măcar somn. Stătea goală și fericită în living, bînd o cafea neagră și fierbinte, în timp ce soarele se înălța peste dealuri. Portretul se afla din nou pe perete.

Capitolul 36

– Ce mai face tînărul tău? Ea și mătușa Beth beau împreună ceai cu gheață după o lungă plimbare făcută călare. Jessica fusese neobișnuit de tăcută.

– Care tînăr? Dar nu păcălea pe nimeni.

– Înțeleg. Vrei să ne jucăm de-a șoarecele și pisica, sau a ieșit din cursă? Ochii mătușii Beth îi cercetară pe ai ei, iar Jessie schiță un zîmbet. „De-a șoarecele și pisica”, într-adevăr.

– Ai nimerit-o. A ieșit din cursă.

– Cu un motiv anume? De această dată era surprinsă. Am văzut o fotografie grozavă cu amîndoi, la o petrecere foarte simandicoasă din Los Angeles, adăugă ea.

– Unde naiba ai văzut asta? Jessica nu era deloc încîntată.

– Vai, vai! Trebuie să fi căzut într-o cumplită dizgrație! Am văzut fotografia într-un ziar din Los Angeles. Era vorba de o petrecere dată la un consulat, nu-i așa? Erai înconjurată de un număr destul de mare de persoane ilustre.

– N-am observat. Jessie părea foarte tristă.

– Sînt impresionată. La fel era și Jessie. Dar nu într-un mod plăcut. Se întrebă cine altcineva mai văzuse fotografia. Nu mai avea nici un rost acum să fie asociată cu persoana lui Geoffrey. Oh, bineînțeles... ca în toate situațiile similare, bîrfa va continua un timp să funcționeze. Și va fi probabil mult mai greu de suportat

pentru Geoffrey. El se va mai întâlني cu toți acei oameni. Ea nu. A făcut ceva neobrăzat, sau pur și simplu era plictisitor, sau trebuie să-mi văd de treaba mea? o întrebă mătușa Beth.

– Sigur că nu. Nu, numai că eu n-am putut, asta e singura explicație. Am vrut să pot să-l iubesc. Dar n-am putut. Era un bărbat perfect. Avea totul. A făcut totul. Era tot ce-și putea dori o femeie. Numai că... eu... nu pot să explic, mătușă Beth. Am avut senzația că va încerca să mă transforme în ceea ce voia el.

– E un sentiment neplăcut.

– Am avut mereu senzația că mă pune la încercare, că mă expune. M-am simțit atât de ... singură cu el. Nu-i o nebunie? N-aveam nici un motiv să mă simt așa. Îi povestii despre rochie și cerceii cu diamante. Ar fi trebuit să fiu foarte emoționată. Dar n-am fost. M-a speriat. A fost prea mult... nu știu. Eram atât de străini.

– Oricine va fi un străin la început. Jessica dădu din cap gânditoare și-și termină ceaiul cu gheață. Părea suficient de drăguț, continuă mătușa Beth, dar dacă nu există acel ingredient magic... nu are nici un rost. Jessica își aminti din nou de acea noapte.

– Mă tem că nu m-am retras foarte elegant. M-am făcut de rîs. Zîmbi amintindu-și, iar Beth izbucni în rîs.

– Probabil că i-a făcut bine. Era îngrozitor de „cum se cuvine“.

– Într-adevăr era. Și era îmbrăcat în costum și cu cravată albă, iar eu practic am făcut o criză și aproape că am început să arunc cu lucrurile prin cameră. I-am trimis toate cadourile înapoi a doua zi.

– I le-ai aruncat pe fereastră? Beth era foarte amuzată și aproape spera ca ea să fi făcut asta. Bărbații aveau nevoie de senzații tari.

– Nu. Roși o clipă. Am trimis pe unul din ajutoarele tale de la fermă să i le ducă înapoi a doua zi.

– Deci asta fac ajutoarele mele după-amiezele?

– Îmi pare rău.

– Să nu-ți pară. Sînt sigură că indiferent cine a fost, a savurat din plin întreaga poveste.

Rămaseră o clipă tăcute, iar Jessica se încruntă.

– Știi ce m-a mai deranjat?

– Sînt nerăbdătoare să aflu.

– Încetează să mă mai necăjești... vorbesc serios. Dar îi făcea plăcere să vorbească cu prietena ei. Nu voia copii, spuse ea.

– Nici tu nu vrei. Ce te-a deranjat la asta?

– E o întrebare bună, dar s-a întîmplat ceva. Nu cred că ideea unui copil mă mai înspăimîntă acum atît de tare. M-am tot gîndit că... nu știu, sînt oricum prea bătrînă, dar m-am gîndit că... Știa că nu era prea bătrînă, dar voia să-i spună cineva asta.

– Vrei un copil? Beth era uimită. Vorbești serios?

– Nu știu.

– Cu siguranță că nu e prea tîrziu, la vîrsta ta. Nu ai încă nici treizeci și doi de ani. Dar trebuie să-ți spun că sînt surprinsă.

– De ce?

– Pentru că ți-era atît de teamă. Nu erai deloc pregătită să faci față competiției. Dacă vei avea o fată frumoasă? Ai putea suporta? Gîndește-te la asta. Poate fi foarte dureros pentru o mamă.

– Dar poate și o răsplată. Nu-i așa că sună prostește? Mă simt ca o idioată. Gîndul ăsta m-a preocupat în ultimul timp, dar n-am avut curajul să spun nimănui. Toată lumea e convinsă că sînt ceea ce sînt: femeia de carieră, orășeancă ce detestă copiii, iar acum proaspăt divorțată și fericită. Chiar atunci cînd încetezi să mai fii aceeași persoană, se pare că nimeni nu te lasă să-ți scoți vechile etichete.

– Atunci arde-le. Trebuie s-o faci, cu siguranță. Ai renunțat la soțul tău, la magazinul tău, la orașul tău. N-a mai rămas mult de schimbat. O spuse cu tristețe, dar afectuos. Și la naiba cu ce cred ceilalți. Sînt multe lucruri pe care nu le putem schimba, dar dacă unele

vrei și poți să le schimbi, dă-i drumul.

– Imaginează-ți tu. Eu nici măcar nu-mi mai pot aminti cum a fost și nici nu sînt sigură că aș vrea. N-am fost niciodată prea romantică față de subiectul ăsta, deși o iubesc pe Astrid foarte mult.

– Știi, am senzația că am trăit cîteva capitole din viața mea într-un fel, iar acum vreau să merg mai departe. Nu vreau să arunc trecutul pe fereastră, ci doar să merg mai departe. Ca într-o călătorie. Am stat prea mult în aceeași țară. După un timp, simți nevoia să pleci. Cred că asta s-a întîmplat. Am fost în diverse locuri, am avut diferite dorințe. Mă simt iarăși nouă, mătușa Beth. Singurul uocru trist e că n-am pe nimeni cu care să împart acest sentiment.

– L-ai fi putut avea pe Geoffrey. Gîndește-te numai ce-ai pierdut! Dar mătușa Beth nu credea că pierduse cu adevărat ceva. În bărbatul acela nu ardea focul suficient de tare, nu avea suficientă îndrăzneală și visuri sălbatice! Călătoria lui era bine-stabilită. Ar fi fost foarte plictisitoare. Știa că Jessie făcuse ceea ce trebuia. Se întrebă doar cît de violent va reacționa Jessie acum. Te-a mai preocupat și altceva în ultimul timp, nu-i așa? o întrebă ea.

– Nu sînt sigură la ce te referi.

– Ba da, ești. Foarte sigură. Nu ești sigură ce vreau să-ți spun, dar știi sigur la ce mă refer. De fapt, aș îndrăzni să afirm că asta a fost problema principală cu Geoffrey, nu-i așa? Avea de fapt al naibii de puțin de-a face cu el, ca persoană. Jessica izbucni în rîs, dar nu spuse nimic.

– Mă cunoști mult prea bine.

– Da, și începi în sfîrșit să te cunoști și tu. Mă bucur. Dar acum, ce-ai de gînd să faci în legătură cu asta?

– Mă gîndeam să plec pentru cîteva zile.

– Doar nu așteptai permisiunea mea, nu-i așa? Mătușa Beth rîse, iar Jessica clătina din cap.

Își începu călătoria la ora șase a doua zi dimineată,

cînd soarele tocmai se iveaua peste dealul mătușii Beth. Avea un drum lung de făcut. Șase, poate șapte ore, și voia să ajungă acolo la timp. Îmbrăcase pentru drum o bluză subțire și o fustă, care era mai răcoroasă decît pantalonii. Își luase cu ea un termos plin cu cafea rece, un sandviș, o pungă plină cu mere și cîteva nuci și prăjituri într-o cutie adusă în urmă cu cîteva zile de fiul administratorului. Era bine echipată. Și foarte hotărîtă. Și de asemenea îi era teamă. În ultimele două luni își scriseseră cîte două, trei scrisori pe săptămînă. Dar scrisorile erau altceva. Trecuseră patru luni de cînd nu-l văzuse. Patru luni de cînd el îi întorsese spatele și plecase după ce-și aruncaseră amîndoi cuvinte foarte grele. Și atît de multe se schimbaseră. Amîndoi erau extrem de prudenți în scrisori. Prudenți, temători, însă veseli. Fiecare pagină era plină de glume, de remarci prostești, de nebunii, pentru ca apoi să apară din nou acea prudență, de parcă amîndoi se temeau să-i arate prea mult celuilalt. Se mulțumeau să discute despre subiecte neutre. Cartea lui, casa ei. Nu primise încă nici o veste în legătură cu realizarea filmului, dar cartea urma să apară în toamnă. Se bucura pentru el. La fel de mult cum se bucurase pentru casa ei. El avea grijă întotdeauna în scrisori să o numească a „ei” și așa și era. Pentru moment.

Erau acum doi oameni despărțiți, nu mai erau legați unul de altul. Fuseseră despărțiți de ce li se întîmplase, de ceea ce-și făcuseră unul altuia. Se întreba dacă mai exista vreo cale de întoarcere după tot ce se întîmplase. Poate că nu, dar trebuia să afle. Acum, înainte de a lăsa să treacă și mai mult timp. Dacă el nu se aștepta s-o mai vadă vreodată? Părea că acceptase destul de ușor această idee. Nu-i ceruse niciodată să vină să-l viziteze. Dar acum va primi o vizită. Voia să-l vadă, să-i privească din nou fața și să vadă ce este acolo, nu doar să-i audă ecoul vocii din scrisori.

Opri în fața clădirii binecunoscute la ora unu și

jumătate în acea după-amiază. La poartă o verificară, îi căutară în poșetă, iar ea intră înăuntru și-și trecu numele pe un formular de la un birou. Se așeză și așteptă o jumătate de oră ce păru fără sfârșit, plimbându-și neliniștită ochii de la ceasul de pe perete la ușă. Inima îi bătea cu putere. Se afla acolo. Și era înspăimântată. De ce venise? Ce va spune? Poate că el nici nu va vrea s-o vadă, poate de aceea nu-i pomenise niciodată să vină să-l viziteze. Era o nebunie că venise aici... un lucru nebunesc... o prostie...

– Vizita pentru Clarke... vizita pentru Ian Clarke. Vocea gardianului îi strigă numele, iar Jessica sări în picioare, luptându-se să pășească normal spre bărbatul în uniformă, care păzea ușa pe care se intra în zona destinată vizitelor. Era o altă ușă decât cea pe care trecuse altă dată și când privi în jur realizează că Ian se afla acum într-un alt compartiment. Poate că aici nu va mai fi un perete de sticlă între ei.

Gardianul descuie ușa, îi verifică încheietura mîinii pentru ștampila pe care i-o imprimaseră la poarta principală și se dădu la o parte, lăsînd-o să treacă. Ușa dădea într-o curte cu bănci, iarbă și straturi de flori, care nu aveau niște limite vizibile, doar un strat lung de iarbă sănătoasă în spate. Ea trecu pragul încet și văzu cîteva perechi plimbându-se de o parte și de alta a pajiștii. Iar apoi îl văzu pe Ian, în capătul îndepărtat al curții, stînd acolo, privind-o uimit. Era ca o scenă dintr-un film, iar ea își simți picioarele ca de plumb.

Rămase pe loc, la fel ca și el, pînă ce un zîmbet larg apăru pe fața lui. Arăta ca un băiat înalt și stîngaci, așa cum o privea zîbind, cu ochii umezi, dar nu mai umezi decât ai ei. Era o nebunie... între ei se afla doar o pajiște, dar nici unul nu se mișca... trebuia ca ea... ea venise să-l vadă, să-i vorbească, nu doar să stea acolo și să se holbeze la el, zîbind. Porni încet de-a lungul aleii și ei începu să vină spre ea, în timp ce zîmbetul de pe față devenea tot mai larg, iar apoi, deodată, se pomeni în

brațele lui. Era Ian. Ian pe care-l știa. Mirosea ca Ian, îl simțea ca pe Ian, bărbia ei se potrivea în locul știut de pe umărul lui. Era acasă.

– Ce s-a întâmplat? Ți s-a terminat fixativul sau șopîrlele sînt mai multe decît poți suporta?

– Amîndouă. Am venit să mă salvezi. Lupta din greu împotriva lacrimilor, iar el făcea la fel, dar zîmbetele lor erau ca soarele strălucitor dintr-o zi de vară.

– Jessie, ești nebună. O ținea strîns, iar ea începu să rîdă.

– Cred că sînt. Se lipi strîns de el. Era atît de bine! Puse o mînă pe capul lui și-i simți părul mățasos. L-ar fi recunoscut cu ochii închiși, într-o cameră plină cu bărbați. Era Ian. Dumnezeuule, ce bine e să te simți! spuse ea. Se depărtă puțin de el pentru a-l putea privi. Arăta nemaipomenit. Slab, puțin obosit, puțin bronzat și total copleșit. Nemaipomenit! El o trase din nou aproape și-i puse capul pe umărul lui.

– Oh, iubito, nu mi-a venit să cred cînd ai început să-mi scrii. Îmi pierdusem speranța.

– Știu. Sînt un rahat. Îi păru dintr-odată rău pentru lungile luni de tăcere. Acum, privindu-i fața, putea vedea cît de mult îl făcuse să sufere. Dar trebuise să facă așa. Sînt un super-rahat, spuse ea din nou.

– Da, dar un super-rahat atît de frumos. Arăți minunat, Jessie. Te-ai îngărășat chiar puțin. O depărtă de el și o privi de sus pînă jos. Nu voia să-i dea drumul. Se temea că va dispărea din nou. Voia s-o țină, s-o atingă, să se convingă că era reală. Că venise înapoi. La el. Dar, poate... poate venise doar în vizită... să-i spună „bună"... sau la revedere. În ochii lui apăru deodată durerea produsă de acest gînd, iar Jessica se întrebă ce era în mintea lui. Dar nu știa ce să spună. Nu încă.

– Viața la țară m-a îngărășat.

– Și te-a făcut fericită, după cum sună scrisorile tale. O trase din nou aproape, apoi o ciupi de nas. Hai să mergem să ne așezăm. Genunchii îmi tremură atît de

tare, încît de-abia mă mai țin pe picioare. Ea rîse de el și-și șterse lacrimile de pe obraji.

– Tu tremuri! Mi-era teamă că n-ai să vrei să mă vezi!

– Și să ratez ocazia de a-i face pe ceilalți geloși? Nu fi caraghioasă! Observă atunci că ea purta la gît boaba de fasole din aur și o luă de mîină fără să spună nimic.

Găsiră o bancă și se așezară, ținîndu-se încă de mîină. El avea un braț petrecut în jurul ei, iar mîina ei tremura într-a lui. Apoi cuvintele începură să curgă. Ea nu le mai putea reține. Bariera căzuse în sfîrșit.

– Ian, te iubesc. E atît de rău fără tine. Suna prostesc, dar venise să-i spună asta. Era acum sigură de acest lucru. Știa ce voia. Iar acum era o chestiune mai mult de a vrea, decît de a avea nevoie. Avea încă nevoie de el, dar într-un mod diferit. Acum știa cît de mult îl dorește.

– Viața ta nu pare atît de rea, iubito. Pare bună. Viața la țară, casa... dar... o privi, iar recunoștința i se citi în ochi... îmi pare bine dacă e rea, chiar dacă e doar puțin rea. Oh, Jess... sînt atît de fericit... O trase din nou în brațele lui.

– Mă mai iubești încă puțin? Folosise vocea ei cu care se alinta. Trecuse așa mult timp de cînd nimeni n-o mai auzise, de cînd el n-o mai auzise. Dar dacă el n-o mai voia? Atunci ce va face? Se va întoarce la toți Geoffrey din lumea asta și la scriitorii de piese de teatru idioți din New York? Și la o casă pustie, și la un foșor, și la un leagăn, și la o lume făcută pentru Ian... dar fără el? La ce-i mai rămînea să se întoarcă? La portretul lui? La amintirea vocii lui? La cerceii cu perle dăruți de el?

– Hei, doamnă, unde ești? La ce te gîndeai?

– La tine. Îl privi drept în ochi. Trebuia să știe. Ian, mă mai iubești încă?

– Mai mult decît pot să-ți spun, iubito. Ce credeași? Jessie, te iubesc mai mult decît am făcut-o vreodată. Dar tu ai vrut să divorțezi și mi s-a părut corect. Nu-ți

puteam cere să înduri toate astea. Făcu un semn vag cu mîna spre închisoarea din spatele lui. Asta o făcu să se îngrijoreze.

– Dar tu? Reușești să supraviețuiești? Se depărtă de el pentru a-l privi. Părea mult mai slab. Sănătos, dar mult mai slab.

– Mă descurc mai bine decît mă așteptam. De cînd am terminat cartea. Mă lasă acum să predau în școală și trebuie.... Păru să ezite, privi ceva peste capul ei și respiră adînc. Trebuie să fiu reaudiat în septembrie. S-ar putea să-mi dea drumul. De fapt, e aproape sigur că-mi vor da drumul. Datorită unei adevărate minuni, au renunțat la acea sentință pe termen nelimitat din închisorile californiene. Așa că se pare că voi veni acasă destul de curînd.

– Cît de curînd?

– Poate în șase săptămîni. Poate trei, patru luni. În cel mai rău caz în șase luni. Dar nu asta contează, Jess. Cum rămîne cu restul? Cum rămîne cu noi? Nu doar statul meu în închisoare era singura noastră problemă.

– Dar s-au schimbat atît de multe. El știa că era adevărat. Aflase din scrisorile ei, din ceea ce făcuse ea, iar acum vedea pe fața ei. Era mult mai femeie decît fusese înainte. Dar ceva îi spunea că era încă a lui. O parte din ea era a lui. O parte îi aparținea acum doar lui Jessie, dar lui îi plăcea în felul ăsta. Așa fusese ea demult, cu mult timp în urmă. Dar acum era și mai bine. Era mai bogată, mai puternică. Era întreagă. Iar dacă încă îl mai voia, atunci aveau într-adevăr ceva împreună. Și el se maturizase foarte mult.

– Cred că foarte multe s-au schimbat, Jess, dar unele nu s-au schimbat și nu se vor schimba. Și poate că e mai mult decît ai nevoie. Ai putea trăi mult mai bine. O privi, gîndindu-se la fotografia pe care o văzuse în ziar. Citise același articol pe care-l citise și mătușa Beth. Dacă ea îl putea avea pe Sir Geoffrey Whatnot, de ce naiba îl mai voia pe el?

– Ian, îmi place ce-am avut. Dacă încă mai am. N-aș putea trăi mai bine. Nu vreau să trăiesc mai bine. Tu ești tot ce-mi doresc.

– N-am nici un ban.

– Și?

– Am primit zece mii de dolari ca avans pentru carte, și jumătate din ei i-am dat pe mașina ta. Iar cealaltă jumătate nu va ține prea mult când voi ieși de-aici. Mă vei întreține din nou. Și, iubito, trebuie să scriu. Știi asta cu adevărat. E ceva ce trebuie să fac, chiar dacă va trebui să fiu chelner într-o cârciumă ca să mă pot întreține în același timp. Nu am cum să renunț la scris ca să fiu „respectabil”. Părea trist, dar ferm. Iar Jessie părea nerăbdătoare.

– Cine vrea să fii „respectabil”? Am câștigat o avere vânzându-i magazinul lui Astrid. Ce importanță are cine câștigă bani, făcând ce, pentru ce... și ce dacă, prostuțule? Ce crezi că voi face acum cu toți banii ăștia? Îi voi pune pe mine? Putem face lucruri frumoase cu ei. Se gîndea la casă. Și la altele.

– Ca de exemplu? El zîmbi când o auzi și o trase mai aproape.

– O groază de lucruri. Putem cumpăra casa de la țară, o putem aranja puțin. Putem merge în Europa... putem avea un copil... Se întoase și-i zîmbi, privind-l de aproape.

– Ce-ai spus?

– Ai auzit.

– Nu sînt sigur că am auzit bine. Vorbești serios?

– Cred că da. Îi zîmbi misterioasă și-l sărută.

– Ce ți-a venit?

– M-am maturizat, dragul meu, de când te-am văzut ultima dată. E ceva la care m-am gîndit în ultimul timp. Și mi-am mai dat seama de ceva. Nu vreau doar „un copil”. Vreau copilul tău. Copilul nostru. Ian... Te vreau pe tine, cu copii, fără copii, cu bani, fără... Nu știu cum să-ți spun altfel. Te iubesc. Două lacrimi mari îi curseră

pe față și ea îl privi atît de intens încît el ar fi vrut s-o țină în brațe pentru totdeauna.

Își aruncă brațele în jurul ei și o ținu strîns, cu un zîmbet larg pe față.

– Știi ce se va întîmpla, Jess? Dintr-o clipă în alta un nenorocit cu o lanternă va veni să mă trezească, va fi ora două dimineța, iar eu mă voi scula țînînd perna strîns în brațe. Pentru că asta nu poate fi real. Am visat prea des. Nu se întîmplă de- adevăratelea. Vreau să fie așa, dar... spune-mi că-i adevărat.

– Este adevărat..., dar îmi zdrobești brațul stîng.

– Iartă-mă. Se depărtă pentru o clipă de ea și amîndoi rîseră. Draga mea, te iubesc, spuse el. Nu-mi pasă nici dacă vrei sau nu un copil. Te iubesc, în casa aia goală pe care ai cumpărat-o, sau într-un palat, sau oriunde altundeva. Și, lăsînd la o parte asta, cred că ești nebună. Nu știi ce te-a făcut să vii înapoi, dar sînt al naibii de fericit că ai făcut-o.

– Și eu la fel. Își aruncă brațele în jurul lui, îi apucă în gură lobul urechii și-l mușcă ușor. Te iubesc, îi șopti ea în ureche, iar el o ciupi. Trecuse atîta timp de cînd n-o mai atinsese, de cînd n-o mai ținuse în brațe, de cînd n-o mai simțise. Chiar și ciupitul și mușcatul erau plăcute. Totul părea acum un adevărat lux. Dumnezeuule, Ian, ce s-a întîmplat cu tine? îl întrebă ea.

– Cum adică? El păru dintr-odată îngrijorat.

– Nici măcar n-ai țipat cînd te-am mușcat. Nu mă mai iubești? Dar ochii ei sclipeau jucăuși, cum n-o mai făcuseră de ani de zile. Poate cum nu mai făcuseră niciodată, se gîndi Ian.

– Ai venit aici ca să țip la tine?

– Sigur. Și astfel să pot țipa și eu la tine. Și să te pot îmbrățișa și săruta și să te rog să ieși mai repede de-aici și să vii acasă odată, pentru numele lui Dumnezeu. Așa că, vrei să vii, te rog? Vrei?! Dumnezeuule! Cu douăsprezece ore în urmă nu era nici măcar sigură că el o mai vrea. Dar o voia! Slavă Domnului că o voia!

– Voi veni, voi veni. Care-i graba? Ce ai acolo, șerpi? Păianjeni? De aceea vrei să vin, nu-i așa? Exterminatorul... te cunosc eu!

– Prostii. Nu sînt păianjeni, nu sînt șerpi, dar... Zîmbi.

– Aha!

– Furnici. M-am dus în bucătărie noaptea trecută să-mi fac un sandviș cu unt de arahide și am țipat atît de tare, am... de ce rîzi? Să te ia naiba, de ce rîzi? Și apoi, dintr-odată, rîse și ea, iar el își puse brațele în jurul ei și-o sărută și amîndoi rîdeau printre lacrimi. Războiul se terminase.

Iar peste opt săptămîni, el veni acasă.

SFÎRȘIT